Prolog

Northbridge, Washinton Territory Aprilie 1886

Copila fugea poticnindu-se, cu părul sălbatic, negru, ciufulit peste fața brăzdată de lacrimi, depăşind colibele acoperite cu papură una după alta, înăbuşindu-şi suspinele în piept. Ajungînd la ultima colibă, cea mai apropiată de rîul tumultuos, se împiedică de coşul de lemn folosit ca ladă şi năvăli în camera întunecoasă şi mică din spatele ei.

- Bunico! țipa ea copleşită de furie şi durere.

Coliba avea o singură cameră, pătrată, de douăsprezece picioare şi nici o fereastră prin care să pătrundă soarele primăvăratic. Bunica stătea lîngă maşina de gătit, între un pat îngust şi un alt pătuț. O buclă gri, argintie, scăpată din pieptănătura severă, se răsfira pe gîtul său sidefiu.

Sirena cu aburi a turnătoriilor de pe deal anunță cu un sunet tumultuos ora; era abia amiază, cu trei ore prea devreme ca Bonni să se întoarcă acasă de la şcoală.

Bunica era o femeie bună, dar nu tolera nici o năzbîtie, iar acum buzele sale se subțiaseră cu severitate.

- Ce s-a întîmplat copilă, de te-au trimis alergînd acasă înainte de terminarea orelor şi arătînd de parcă te-ar urmări Diavolul însuşi.

Bătrîna tăcu făcîndu-şi cruce.

Bonni înghiți în gol, ruşinată. Gemenii Mackerson au cîştigat, nu prin chinurile la care o supuneau, ci făcînd-o să fugă. Acum va avea mai mult ca sigur necazuri, atît cu profesoara, cît şi cu bunica şi probabil şi cu Da cînd se va întoarce de la turnătorie după terminarea schimbului. Şi, pe deasupra, va trebui să se întoarcă la şcoală să dea ochii cu acei drăcuşori răsfățați, fetele directorului turnătoriei.

- Ei, întrebă bunica nici supărată, dar nici binevoitoare.

Oftînd, lăsă lingura de lemn în oala cu supă şi se aşează pe marginea patului şubred,pe care ea şi Bonni îl împărțeau, mîngîind plapuma veche cu mîna aspră de muncă.

Bonni era pe jumătate pregătită pentru a-şi primi pedeapsa pentru această izbucnire pe care bunica rareori o tolera, dar în locul pedepsei simți brațele subțiri, dar puternice, ale bunicii, cuprinzîndu-i umerii.

- Tu ştii că eşti fiica lui Erin, Bonni, şi acesta este un lucru de care poți fi mîndră, nu-i aşa?

Bonni trecuse prin destule necazuri şi reuşise măcar să îndure această prejudecată, dacă nu să renunțe la ea în totalitate. La ce bun că era fiica lui Erin, dacă singura rochie pe care o avea era atît de veche, încît nu se mai distingea nici croiala şi nici măcar culoarea? La ce bun, dacă pantofii erau atît de uzați şi mult prea mici, încît şchiopăta ?

- Bonni Fitzpatrick, îmi vei răspunde chiar acum! spuse bunica pornită.

„Poate gemenii Mackerson au dreptate" reflectă Bonni oftînd.

în cameră se lăsă o tăcere acuzatoare, iar stomacul lui Bonni protestă zgomotos, înainte ca bunica s-o smucească aducînd-o în fața ei, ridicînd o mînă pentru a-i da o palmă răsunătoare.

Dar mîna bunicii căzu iar în poală, iar ochii albaştri străluciră cu un umor poznaş.

- Asta înseamnă, fetițo, că nu ți-am povestit niciodată despre ziua în care te-ai născut, spuse ea, iar accentul său irlandez, diminuat de lipsuri, deveni iar puternic.

Bonni îşi deschise larg ochii violeți, umbriți de gene negre, şi-şi îndepărtă de pe față o buclă de culoarea mahonului, cu mîna pătată de murdărie.

- S-a întîmplat ceva special în ziua aceea? şopti ea, nehotărîtă dacă să spere sau nu că acel ceva să se fi întîmplat.

Bunica clătina cu importanță din cap şi-şi coborî vocea pentru a-i spune secretul. n

- într-adevăr s-a întîmplat. însuşi Isus a fost prezent la naşterea ta, Bonni. Te-a luat în brațele sale puternice, aşa a făcut, iar tu erai doar un bebeluş, bineînțeles, curat, venit din Rai. Azîmbit şi te-a ridicat sus, ca să te arate Tatălui, iar fața lui frumoasă era luminată de dragoste pentru tine.

Bunica se opri iarăşi pentru a-şi face cruce, închise ochii, iar buzele sale rosteau o rugăciune pe care Bonni nu o putea auzi.

„Priveşte, dar, Tată, - a spus El - nu este un bebeluş minunat?"

Bonni abia mai putea respira.

- Continuă, şopti ea, iar inima-i bătea să-i iasă din piept în faţa unei asemenea imagini grandioase.

- Este adevărat, continuă bunica, închinîndu-se încă o dată, apoi se ridică repede să se întoarcă la sobă, unde bolborosea cratiţa cu ostropel, a cărei aromă acoperea un pic duhorile din Patch Town.

După un timp, ea adăugă peste umăr.

- Te vei întoarce la şcoală, Bonni Fitzpatrick, şi nu-l dezamăgi pe Dumnezeu neurmînd calea pe care El ţi-a hărăzit-o.

Picioarele mici şi puternice ale lui Bonni tremurau uşor cînd se ridică. Işi netezi părul negru şi ciufulit, îşi îndreptă umerii, uitîndu-se fix la umerii subţiri dar bătoşi ai bunicii.

- Este una dintre povestirile tale, bunico?

- L-am văzut acolo cu proprii mei ochi, răspunse bunica ferm. Afară cu tine şi ai grijă să nu zăboveşti mult pe drum. Eu nu accept nici o prostie şi nici Dumnezeu.

De atunci inima lui Bonni s-a aruncat într-o bucurie frenetică zburînd peste cocioabe şi acareturile duhnind în soare, zburînd mai presus de privirile curioase şi refuzurile vecinilor.

Din acea zi Bonni Fitzpatrick a fost schimbată. Exista în sufletul ei o bucurie adîncă şi delicată, ce nu putea fi clintită, ori de cîte ori se gîndea că Isus a ridicat-o în braţe pentru a o vedea Tatăl şi care o ajuta să depăşească înţepăturile ironice, ale locuitorilor din Patch Town şi faptul că purta aceeaşi rochie oribilă şi sărăcăcioasă în fiecare zi. Gemenii Mackerson n-o mai puteau răni şi curînd nu-l mai băga în seamă nici pe Forbes Durrant, un băiat care locuia doar la două colibe depărtare de familia Fitzpatrick şi care fusese mai perseverent. El a rîs de povestea lui Bonni şi a poreclit-o Angel, înger, poreclă care a dăinuit în timp, mai întîi pentru că Bonni Fitzpatrick declara că însuşi Dumnezeu a fost prezent la naşterea ei şi mai tîrziu pentru că frumuseţea sa înflori cum cartierul Patch Town nu mai văzuse.

La şaptesprezece ani Bonni a atras privirile lui Eli McKutchen, moştenitorul turnătoriilor McKutchen din

Northbridge şi a unui imperiu care se întindea de la o coastă la cealaltă. Un băiat înalt şi lat în umeri, care-şi susţinea cu convingere opiniile, Eli avea părul lucios de culoarea grîului, întotdeauna răvăşit, şi ochi de culoarea chihlimbarului ca ai bunicului său. în ceea ce o priveşte pe Bonni, el era perfect, şi în acest fel au fost sădite seminţele unei dureri viitoare.

Locuitorii oraşului erau jigniţi de faptul că Eli McKutchen, cu perspectivele sale strălucitoare şi înfăţişarea sa plăcută, era îndrăgostit de Bonni în aceeaşi măsură ca şi ea de el. „Creatură neruşinată. Fata asta nu-şi cunoaşte lungul nasului" murmurau în ceştile de ceai. Cum putea Josiah, bunicul lui Eli şi un bărbat atît de respectat în Northbridge, să permită o alianţă atît de nepotrivită.

Oamenii din oraş şi-au îndreptat gelozia către Eli lăsînd-o în pace pe Bonni. „Bastard norocos" mormăiau în paharele de bere caldă la un joc de poker. Josiah, la fel de impresionat de inteligenţa lui Bonni cît şi de frumuseţea ei, a năruit cele mai bune speranţe ale oraşului de a se face dreptate, aprobînd din tot sufletul această căsătorie. Originile umile aje lui Bonni nu-l deranjau - şi el a fost odată sărac. îşi iubea nepotul, şi a văzut în domnişoara Bonni Fitzpatrick ceva indefinit, care-l făcea să se simtă, în taină, fericit. Pentru a sărbători fericirea lui Eli care era şi a lui, construi două magazine pe care i le înmînă lui Jack Fitzpatrick, tatăl fetei, încuiate şi aprovizionate.

Fitzpatrick, înfometat timp de o jumătate de viaţă şi dator pentru cealaltă, a fost copleşit că renunţarea la singura fiică a putut să-i aducă un asemenea cadou. După ceremonia care a avut loc în grădina parfumată a familiei McKutchen, Jack avea o para mai mult pentru a bea şi deveni sentimental, suspinînd că bătrîna sa mamă a murit numai cu un an înainte, prea devreme pentru a se bucura de toate acestea, gîndindu-se şi la soţia sa; blînda Margaret Ann, care murise şi ea cu mult timp înainte. Rareori se gîndea la soţia pierdută, una dintre primele dureri pe care a trebuit să le îndure, dar aceste evenimente neaşteptate i-au adus o alinare în minte şi în inimă. Ce minunat ar fi fost dacă acea femeie sfîntă ar fi trăit să-şi vadă fiica căsătorindu-se cu un flăcău atît de chipeş ca Eli McKutchen, avînd toată lumea la picioarele ei. Şi iată-se pe sine cu un magazin propriu - gata aprovizionat, şi cu numele său scris chiar deasupra ferestrei pentru a-l vedea toată lumea. De ce o astfel de plăcere a fost suficienta ca să-i accelereze bătăile inimii, şi amintirile duioase să-l facă pe un om cinstit să-şi verse năduful în pahar?

într-adevăr, cînd s-a lăsat seara şi nunta a luat sfîrşit, ginerele şi mireasa fiind singuri în camera nupţială, mai era o singură persoană la fel de beată ca Jack Fitzpatrick, şi anume tînărul Forbes Durrant, care ştia cîte ceva despre inimile frînte.

PARTEA ÎNTÎI ÎNGER ÎN DIZGRAȚIE

Capitolul 1

... un minunat război...

Ogoarele cu grîu erau departe, în urmă acum. Trenul cu vagoanele sale de marfă şi vagoanele pentru călători aproape pline, trudea încet, gălăgios, de-a lungul malurilor tumultosului rîu Columbia, făcîndu-şi drum sus, în înalta țară din estul statului Washinton.

Bonni McKutchen stătea țeapănă şi plictisită pe locul ei, într-o cumplită disperare. Zilele de călătorie i-au ciufulit şi încrețit părul, iar mirosul de țigară i-a intrat în haine. Costumul său albastru, de călătorie, din poplin şi pelerina de o lungime potrivită, cu mărgelele sale elegante şi negre erau amîndouă şifonate iar pălăria, în ciuda zgîlțîielilor, era plină de praf.

în spatele ferestrei opace se perinda sălbatică Columbia, iar Bonni îşi îndreptă atenția către torent. Repezindu-se şi rostogolindu-se din matca sa de sus, din Munții Cascadei, din Canadam, alunecînd spre Washinton, rîul alcătuia frontierele dintre acel stat şi Oregon pe mai bine de trei sute de mile, înajnte de a ajunge în Astoria şi apoi în Pacific.

înainte de construirea căii ferate, vase cu aburi au bravat în fața rîului înşelător, cu vîrtejurile lui rapide şi cu acei curenți vicleni, dar acum, în luna mai a anului 1898 marile roți cu zbaturi, alături de căpitanii lor, erau simple amintiri.

Bonni oftă. Domnul Theodore Rooswelt, adesea oaspete la masa sa în New York şi Asistent Secretar al Flotei Statelor Unite pînă săptămîna trecută, cînd şi-a dat demisia, repeta adesea, cu convingere, că o națiune trebuie să aibă mai multă grijă să-şi protejeze rîurile şi să conserve pămînturile sălbatice. Astfel de resurse, spunea domnul Rooswelt, încă vaste şi generoase, nu erau inepuizabile.

Bonni era de acord, bineînțeles, iar trenul o purta încă neîndurător, departe de ceea ceînsemnase cel mai mult pentru ea, iar ideea domnului Rooswelt îi transmise un neîndurător resentiment. Dar, în ciuda vederilor sale radicale cu privire la actuala conflagrație cu Spania, ea ar fi putut să nu fie în acest tren şi nici Eli în drum spre Cuba.

Conform ziarelor, Spania i-a pedepsit într-un mod atroce pe „copilăroşii" băştinaşi ai acelei drăceşti insule din junglă, cu țînțari aducători de boli. Bonni se scutură. Nu trebuia să se gîndească la Cuba, sau la faptul că Eli era acolo, pînă ce nu va fi mai puternică.

Ca să-şi distragă atenția de la aceste lucruri, îi inspecta pe furiş pe cei cîțiva călători din vagon. Chiar în fața culoarului stătea un bărbat singuratic, ascuns în cea mai mare parte în spatele unui exemplar mototolit şi probabil depăşit al ziarului *New York Jurnal* al domnului Hearst. Mai în față se înghesuia o familie alcătuită din patru membri; lovindu-se unii de alții cînd se mişcau pe intervalul îngust.

Bonni îi studie pe cei patru pe sub genele sale bogate.

Bărbatul şi băiatul, amîndoi avînd un înspăi-mîntător păr roşu, purtau costume ieftine, în carouri, gata confecționate. Părul femeii era galben; îngrijit pieptănat. Rochia sa era o zdreanță din tafta roz.

Fata, căreia Bonni îi dădu cam cincisprezece ani, părea ciudat de nepotrivită în acel vîrtej de zdrențe şi tafta de slabă calitate. Neobişnuit de frumoasă, cu păr şaten lăsat pe umeri, ochi verzi şi piele perfectă, purta o rochie simplă, maronie, garnisită cu panglici de culoarea cafelei cu lapte. îmbrăcămintea, deşi uzată, era neobişnuit de curată. La un moment dat, cînd familia sa se întorcea ca un roi de bondari la locurile lor, privirea fetei o întîlni pe a lui Bonni cu un fel de resemnare dezolantă, înduioşătoare la o persoană atît de tînără.

Deodată Bonni îşi muşcă buza şi îşi privi mîinile. „Sînt actori de operetă" spuse deodată o voce masculină pe un ton jos şi blînd.

Bonni îşi ridică privirea către bărbatul din fața intervalului, care se îndrepta spre ea. înalt şi bine făcut, cu păr castaniu deschis şi mustață,,cu ochi de un albastru regal, purta un costum gri cu o vestă din satin. Fără nici o ceremonie şi fără a cere permisiunea, se lăsă să cadă pe locul de lîngă Bonni, dîndu-i ziarului pe care-l citise un bobîrnac autoritar, iar un parfum plăcut de săpun Costile şi mentă se răspîndi în jurul său.

- De operetă? repetă Bonni, atentă să păstreze un ton scăzut; era fascinată de oamenii de teatru şi de spectacolele lor, cu toate că, a admis că această vrajă i-a adus regrete amarnice într-un moment tragic.

Străinul clătină din cap, iar ochii săi aveau o strălucire amuzată.

- Presupun că sînt reţinuţi la teatrul Pompeii din Northbridge. Mulţi actori călătoresc împreună cu trupa, dar aceştia sînt o excepţie, bineînţeles.

Bonni îşi mai aruncă încă o dată privirea la familia de actori dramatici şi apoi îşi întoarse brusc ochii violeţi către bărbatul ce stătea alături.

- Dumnezeule! Northbridge trebuie că s-a dezvoltat şi a progresat de cînd am fost acolo ultima dată; cu siguranţă nu erau teatre atunci.

Bărbatul zîmbi, dezvelindu-şi dantura albă, de invidiat.

- Teatrul este munca benevolă a membrilor *Clubului Comunităţii Progresiste „Vineri Seara"* care, destul de curios, se întîlnesc invariabil marţi dimineaţa. Ei au înfiinţat şi o bibliotecă şi citesc poezii miercuri seara.

Pentru o clipă Bonni şi-a amintit cît tînjea ea după cărţi în copilărie. După ce a învăţat să înţeleagă sensul cuvintelor tipărite, nu avea decît un exemplar boţit al ziarului *„CititoruF* al lui McGuffeiy pînă cînd domnişoara Genoa McKutchen s-a împrietenit cu ea şi i-a schimbat viaţa pentru totdeauna.

- Ştiţi, eu am crescut în Northbridge, spuse ea încruntîndu-se uşor şi încercînd să-şi păstreze echilibrul, cînd trenul se înclină pe sine pentru a lua o curbă mai bruscă şi cînd scaunele păreau că se desprind de podea. Nu-mi amintesc să vă fi întîlnit, domnule...

- Hutcheson, Webb Hutcheson.

Numele a fost însoţit de o plecăciune nepoliticoasă.

- Eu locuiesc în Northbridge doar de cîţiva ani. Ghinionul meu; dacă aş fi fost acolo mai devreme, aş fi putut să vă întîlnesc. Bonni se înroşi uşor şi-şi coborî privirile către mîinile sale împreunate în poală. Neputînd să se obişnuiască cu marea tragedie a vieţii sale, cel puţin pentru moment, era disperată peste măsură. Mănuşile îi erau atît de murdare şi mototolite, încît nu mai puteau fi salvate.

Se lăsă liniştea, iar domnul Hutcheson aştepta ca ea să se prezinte. Lui Bonni nu-i plăcea să-şi rostească numele; oricine ar fi fost cît de cît la curent cu istoria Northbridge-ului ar fi putut să-l recunoască imediat. Turnătoria a fost construită de bunicul lui Eli, Josiah McKutchen, iar sora lui Eli, Genoa, era un locuitor respectabil al localităţii. Şi, în orice caz, sosirea sa n-ar mai fi fost un secret. Apoi era imposibil să nu se prezinte mai ales că însoţitorul său fusese atît de cinstit.

- Mă numesc Bonni McKutchen, spuse ea. Domnul Hutcheson se ridică, dar un pic mai băţos, fără nici o urmă de interes faţă de ziarul pe care-l ţinea sau faţă de altceva, cu excepţia celor spuse de Bonni.

- Soţia lui Eli?

Bonni oftă şi înclină din cap, evitîndu-i privirile. Un dureros sentiment de singurătate o copleşi, cu toate că era înconjurată de o lume întreagă şi fu gata să plîngă, ceea ce nu i s-a întîmplat pînă în acea după-amiază rece de decembrie, cînd ea şi Eli au stat în faţa mormîntului unicului lor băiat, Kiley, împreună, dar totuşi separaţi, fiecare învăluit în propriile-i dureri apăsătoare.

S-au întors de la cimitir în faţa procesiunii de trăsuri îndoliate. Eli a încetat s-o mai iubească din ziua aceea.

Domnul Hutcheson îşi drese glasul aducînd-o pe Bonni înapoi în prezent, şi dădu titlului articolului un bobîrnac emfatic.

- Ce credeţi de războiul cu Spania? întrebă el un pic prea tare.

Bonni tresări. însoţitorul ei a abordat în necu-noştinţă de cauză un subiect aproape la fel de dureros ca şi moartea copilului său. Se luptă să nu izbucnească în lacrimi, şi să nu-şi acopere faţa cu mîinile. Prin ceaţa prezentului ea privea trecutul; răceala din ochii lui Eli cînd i-a spus că are de gînd să plece în Cuba cu prietenul său Teddy Roosevelt. Dacă dorea ceva, lăsa dispoziţii, astfel încît nu trebuia decît să-l sune pe avocatul său, Seth Callaham.

„Am nevoie de tine" ar fi vrut Bonni să spună, dar bineînţeles că n-o făcu. A.rămas tare, folosindu-se de mîndria ei ca sprijin, şi argumentînd că Eli era om de afaceri şi nu soldat. Calmul şi logica ei n-au schimbat nimic.

Bonni a clipit şi viziunea mistică a dispărut. Conştientă că în timpul acesta întrebarea domnului Hutcheson a rămas suspendată în aer, respiră adînc.

- Spaniolii şi-au exprimat dorința de a evita conflictul armat, răspunse ea. Domnul McKinley a expus problema în fața Congresului, dar ei au insistat să se ducă luptele nu numai în Cuba, ci şi în Insulele Philippine.

Fața lui Webb Hutcheson era lipsită de orice expresie. Bonni nu a citit nimic nici în ochii lui şi nici în mimica feței.

- Ei au scufundat marina, doamnă McKutchen -îi reaminti el blînd.

- Nu s-a dovedit nimic - insistă Bonni încălzită de subiect. Ştiți că este posibil ca forțele spaniole să nu fie responsabile de tragedie.

Şi a fost într-adevăr o tragedie acea explozie din portul Havana la mijlocul lunii februarie trecute. Două sute şaizeci de marinari americani au pierit în explozie.

Un moment au păstrat o tăcere apăsătoare, amîndoi cutremurîndu-se ca şi cum evenimentul tocmai avusese loc în fața ochilor lor.

- Opinia publică cere un fel de plată - atacă domnul Hutcheson. Bonni aruncă o privire disprețuitoare exemplarului mîzgălit al ziarului *New York Jurnal.*

- Opinia publică - spuse ea, a fost creată de oameni ca domnul Hearst şi ca domnul Pulitzer.

Făcu o pauză, trăgînd de vîrfurile mănuşilor sale murdare cu un profund sentiment de supărare.

- Acum două zile navele noastre au distrus întreaga flotă spaniolă la Manila Bay. Nu este o plată suficientă, domnule Hutcheson?

El oftă şi-şi puse grijuliu un deget pe mustață, apoi privi în altă parte. Probabil că-şi ascundea un zîmbet. Bărbații pot fi atît de superiori față de o femeie care discută despre afaceri internaționale. Odată, cu cîteva luni înainte, cînd Bonni s-a aventurat să-şi exprime o opinie despre criza din ce în ce mai acută, dintre Spania şi Statele Unite, Eli a rîs şi a clătinat din cap, desconsiderînd opiniile ei ca şi cum ar fi fost ale unui copil.

Ea se aprinse aducîndu-şi aminte această scenă, tresărind cînd sirena trenului şuieră pentru a anunța populația din Northbridge de iminenta lui sosire. Domnul Hutcheson arăta chiar sobru, deşi în colțul gurii îi apăru un zîmbet glumeț.

- Sînteți bine informată, doamnă McKutchen. Spuneți-mi, veți rămîne mult în Northbridge?

Bonni era lovită în demnitatea sa, chiar dacă obrajii săi erau îmbujorați şi inima îi bătea prea repede la ideea de a face un nou popas în oraş.

- Am de gînd să mă stabilesc definitiv aici -răspunse ea. De ce întrebați?

Domnul Hutcheson îşi arcui o sprînceană castanie şi ezită cîteva momente înainte să răspundă.

- Exprimîndu-vă simpatia pentru poziția spaniolă ar putea să nu fie cea mai înțeleaptă atitudine, dacă vreți să vă faceți prieteni.

Trenul părea că se aruncă în față, furios ca un cal de curse care trece peste linia de sosire. Gînditoare, Bonni căuta spătarul şi se trezi apucînd, în loc, genunchiul musculos al domnului Hutcheson şi îşi trase mîna țipînd, ceea ce îl făcu pe bărbatul de lîngă ea să chicotească.

- Cititorii mei vor fi foarte interesați să audă de planurile dumneavoastră de a vă stabili în Northbridge.

Bonni se dădu instinctiv înapoi, ca şi cum el i-ar fi aruncat o reptilă în poală.

- Cititorii dumnevoastră?

El zîmbi deosebit de politicos.

- Eu public ziarul Northbridge News, explică el. Mi-ar place să public un mic articol...

Probabil că expresia feței lui Bonni l-a determinat să se oprească, pentru că sigur exprima oroare. Se simți trădată, întrebîndu-se dacă domnul Hutcheson n-a ştiut cumva tot timpul cine era. A început această discuție pentru a obține material pentru paginile ziarului său? Dacă ştia adevărul, ce poveste ar mai fi fost!

Ea îşi închipui titlul articolului *parvenita din Patch Town pusă unde-i este locul".* Doamnele din Northbridge ar pufni şi ar da din cap cînd ar citi articolul, tainic încîntate că micuța lui Jack Fitzpatrick nu mai trăia deasupra condiției ei sociale, şi că nu mai era soția iubită a fiului lor favorit „Bunul Prinț Eli".

- Nu, spuse ea cu voce scăzută, dar fermă. Nu va fi nici un articol despre mine.

Domnul Hutcheson nu spuse nimic, aşa că Bonni îşi îndreptă iar privirea către fereastra trenului, uitîndu-se la primele peisaje zdrențuite ale oraşului Northbridge.

Domnul Hutcheson vorbi cu multă diplomaţie şi în ciuda scrîşnetului roţilor de tren de-a lungul şinelor, Bonni îl auzi clar.

- Calul şi cabrioleta mea mă aşteaptă la gară şi aş fi fericit să vă conduc la reşedinţa McKutchen.

Era mai mult de o milă pînă la casa lui Genoa, distanţă nu foarte mare pentru Bonni, dar era obosită, şi mai trebuia să ia în considerare şi bagajele. Dumnezeu ştie că-şi adusese destul de puţine lucruri în comparaţie cu ce lăsase în urmă, dar erau totuşi prea multe pentru a le căra o singură persoană. N-o aştepta nimeni la gară, pentru că, deşi îi telegrafiase lui Genoa că vine, nu putuse să spună cu exactitate cînd va ajunge în Northbridge.

- Sînteţi a foarte drăguţ - acceptă ea blînd. Mulţumesc. în timp ce Webb s-a dus să-i aducă bagajele, Bonni a rămas pe peronul dintre tren şi mica staţie, aburii locomotivei şuierînd în aer, învolburîndu-se în jurul ei. în ciuda tuturor îndoielilor, era bucuroasă că s-a întors în Northbridge. în New York s-a simţit întotdeauna în afara locului. Aici nu va fi o uzurpatoare, ori o pretendentă, ci pur şi simplu Bonni. Nu se aştepta nimic mai mult de la ea.

îndurerată, ea se întrebă dacă asparagusul sălbatic mai creştea de-a lungul căii ferate în spatele cartierului Patch Town, şi cine locuia în coliba care a fost a ei, a bunicii şi a lui Da în primii ani.

Spera că afacerile tatălui său nu s-au înrăutăţit în mod serios din cauza neglijenţei lui. Pe lîngă toate aceste întrebări exista Una deosebit de importantă: va yeni Eli s-o caute cînd va descoperi că a plecat?

în jurul ei era o adevărată nebunie, o excitaţie familiară şi momentană cauzată de sosirea trenului. Vite pătate, cu coarne scurte, erau conduse din vagon, printr-un jghiab, către un staul amenajat special lîngă gară. Animalele înspăimîntate mergeau şi se repezeau una în alta, iar văcarul care le dirija striga înjurături deocheate. Erau şi femei îmbrăcate în rochii strălucitoare, cu feţele dezamăgite că trenul nu le-a adus clienţi, iar familia de actori se îmbulzea într-o totală confuzie, cu excepţia fetei care stătea deoparte.

în sfîrşit Webb Hutcheson reapăru conducînd o cabrioletă modestă dar totodată elegantă. Bagajele lui Bonni erau puse în spaţiul îngust din spatele scaunelor, iar eleganta femeie privi cu un entuziasm renăscut cum redactorul ziarului Northbridge îşi ajută pasagera să păşească de pe peron în cabrioletă.

- Dansurile încă mai costă un dolar, Webb dragule - strigă o femeie cu păr roşu. Vino la Vulturul de Bronz diseară şi întreabă de mine. Mă numesc Dorothy, dacă nu-ţi mai aminteşti. Roibul său viguros se cambra, iar cabrioleta se puse în mişcare.

Bonni îşi mai întoarse încă o dată capul pentru a mai arunca o ultimă privire la femeile în mătăsuri de culoarea safirului, smaraldului, chihlimbarului şi în nuanţe de roz.

- Te plac - spuse ea. Webb rîse.

- Dansatoarele după sunetul flaşnetelor iubesc pe oricine are un dolar în buzunar.

Dansatoare! Bonni tocmai se uita iarăşi în spate întinzîndu-se prea mult aşa că era gata să cadă din cabrioletă. Mîna viguroasă a domnului Hutcheson reuşi însă s-o reţină.

Bonni roşi cînd se uită la faţa lui Webb şi văzu zîmbetul jucăuş din ochii lui. Erau atît de multe întrebări pe ^care ar fi vrut să le pună despre dansatoare. îşi vindeau favorurile ca şi dansurile? Era adevărat că unele dintre ele strînseseră averi şi s-au căsătorit bine, ori s-au angajat în afaceri respectabile?

Bineînţeles că Bonni nu-l putea întreba pe Webb Hutcheson lucruri de felul acesta, dar îşi făcu o listă în minte pentru a o întreba pe Genoa cu prima ocazie favorabilă.

Furnalul familiar, din cărămidă, încă mai exista deasupra gardurilor ce împrejmuiau curtea turnătoriei, acolo sus,în vîrful dealului, dar clădirea elegantă, lîngă Patch Town, era nouă. înainte de a începe să urce drumul abrupt care conducea către cartierul principal al oraşului, Bonni zări închisoarea, banca şi biroul ziarului lui Webb.

Drumul era acoperit cu rumeguş şi punctat de bălegar de cal, iar mai încolo erau vagoanele care urcau şi coborau dealul. Pe o parte era clădirea antreprenorului de pompe funebre şi fabrica de mobilă. Pe cealaltă parte era o nouă clădire, avînd o arhitectură modernă, cu o faţadă pe care citi „Earline's". Ce e *Earlinesl* îndrăzni Bonni să întrebe.

Webb şovăi să răspundă, şi îşi drese vocea înainte de a răspunde.

- Pensiune. De fapt şi eu locuiesc acolo - doar pînă va fi gata casa mea, bineînţeles.

- Bineînţeles, aprobă Bonni.

Cui i-ar fi păsat unde şi-a ales domnul Hutcheson să locuiască? Acum că scăpase de trenul acela supărător şi stupid, şi capul îi era limpede, era nerăbdătoare să arunce o privire magazinului tatălui său. în acelaşi timp simți un junghi că Jack Fitzpatrick nu era acolo s-o întîmpine ca o saltea care să atenueze căderea ei în dizgrație. Dar Jack se întorsese în Irlanda în grabă, exact la un an după căsătoria lui Bonni; deşi s-a oprit la New York pentru a-i oferi unicului său copil un rămas bun grăbit, totuşi n-a dat nici o explicație. A pus actele magazinului general în mîna fiicei sale şi s-a urcat la bordul vasului pentru Londra, atunci fiind ultima dată cînd Bonni l-a mai văzut.

Deşi starea mintală şi purtarea curioasă a tatălui său au îngrijorat-o pe Bonni mult în acel moment, nu a discutat problema cu Eli pentru că acesta nu avea sentimente deosebit de caritabile față de Jack Fitzpatrick spre deosebire de bunicul său. El ar fi catalogat cu siguranță acțiunile socrului drept o regretabilă slăbiciune provocată de whisky-ul de secară. Aşa că, din mîndrie, Bonni a suferit o serie de mici decepții încercînd să contribuie la mijloacele de trai ale tatălui fără ca soțul ei să ştie.

- Doamnă McKutchen?

Bonni tresări şi simți un junghi, descoperind că se afla la mai puțin de trei mile de ceea ce a fost odată ea însăşi, singură, neiubită şi aproape fără un ban. Se forță să zîmbească.

- Cred că visam. îmi pare rău.

- Păreați atît de adîncită în gînduri; ce s-a întîmplat?

Bonni se uită repede în altă parte, astfel că lacrimile care îi străluceau în ochi să n-o trădeze. După cîteva minute îndrăzni să-l roage:

- Mă întreb dacă ați putea să mă conduceți la magazinul universal al tatălui meu, dacă nu este prea mare deranjul!

- La ce... al tatălui dumneavoastră? întrebă Webb şi arăta atît de încurcat, încît Bonni se întoarse şi îl privi fix uitîndu-şi lacrimile.

Erau acum pe strada principală a oraşului, iar Webb oprise cabrioleta pentru a lăsa să treacă un vagon încărcat cu lemne, care avea prioritate.

- Magazinul tatălui meu, spuse Bonni cu un sentiment ciudat de panică. Este chiar mai jos pe acest drum, pe partea cealaltă a hotelului Union.

Webb îşi plecă privirile iar buzele sale tresăriră, dar cînd vagonul a trecut, se abătu din drumul drept care ducea la casa lui Genoa şi se îndreptă spre Hotel Union, fără să scoată un cuvînt.

Chiar în fața acelei clădiri bine păstrată şi binecunoscută se aflau cele două magazine ale lui Jack Fitzpatrick de care el era atît de mîndru odată. în doar cîțiva ani acestea decăzuseră într-o stare deplorabilă. Vopseaua, odată albă, era acum cojită, ferestrele erau murdare şi sparte, iar firma purtînd numele tatălui ei era înlocuită cu o tablă oribilă pe care erau scrise cuvintele Societate. întreprinderile McKutchen.

- întreprinderile McKutchen? întrebă Bonni pe nimeni în mod special şi pe toată lumea în general, strîngîndu-şi fustele pentru a sări din trăsură.

Domnul Hutcheson o opri, iarăşi, prinzînd-o de mînă, ca şi mai înainte, cînd era gata să cadă întinzîndu-se să se uite după dansatoare.

Bonni aşteptă.

Nu mai avea puterea să se împotrivească, dar tremura de furie, iar lacrimile pe care luptase atît să şi le controleze îi umplură ochii şi se revărsară pe obraji.

- Bastardul acela, snobul, îngîmfat afurisit, mi-a furat magazinul.

Aparent neimpresionat de limbajul specific turnătorilor, pe care Bonni îl adoptase, Webb oftă.

- Despre ce vorbeşti?

- Magazinul îmi aparține, despre asta vorbesc! Şi dacă Eli McKutchen cel MARE şi TARE crede că va reuşi să-mi facă una ca asta...

Webb îşi încruntă sprîncenele.

- S-ar părea că tocmai a făcut-o, spuse încet. Doamnă McKutchen, dă-mi voie să te conduc acum acasă la Genoa, eşti obosită şi copleşită de emoții.

Bonni se aşează țeapănă şi-şi şterse lacrimile cu dosul mîinii înmănuşate. Deja a trădat adevărata situație a legendarei sale căsătorii față de Webb, iar oamenii de pe stradă au început să se oprească şi să se holbeze la ea, cu ochi întrebători.

- Da, te rog, du-mă la Genoa.

Sfidător, Webb întoarse cabrioleta şi conduse în linişte pe strada străjuită de tei, unde erau cîteva case.

Curînd au ajuns în fața familiarei porți din fier forjat zidită într-un perete înalt de cărămidă. Copitele potcovite ale calului tropăiau pe strada pietruită.

Casa, constată Bonni încruntată, nu se schimbase în lipsa ei. Priveliştea ei, cu frontonul şi pereții din cărămidă vopsiți în alb, cu verande mărețe era uluitoare. Pajiştile erau verzi, presărate cu lalele şi liliac purpuriu şi alb, înflorit pretutindeni. Acest încîn-tător peisaj îi umplu inima de durere.

Chiar la uşa principală era o fereastră ovală, pe care era pictată o lebădă şi care sedeschise înainte ca micuțul atelaj să se oprească. în timp ce Webb punea piedică şi îi vorbea cu blîndețe calului, Genoa McKutchen parcursese aleea străjuită de tei, cu fața luminată de bucurie.

în vîrstă de aproape patruzeci de ani, Genoa era - cu şapte ani mai bătrînă decît fratele ei, Eli. Nu era o femeie frumoasă, pentru că avea fața prelungă şi trăsături prea ascuțite, iar părul buclat şi sălbatic era prea rar. Cu toate acestea avea aceeaşi culoare a untului de alune ca şi al fratelui ei, iar felul cum soarele se oglindea în el îi provocă lui Bonni o durere ascuțită.

Genoa îşi trase cumnata jos din cabrioletă şi o îmbrățişa.

Lacrimi de bucurie străluciră în ochii ei mici, de un albastru deschis, regal.

- Trebuie că eşti obosită, draga mea - călătoria a fost deosebit de obositoare? Trebuie să-i spun Martei să ne aducă limonada - nu ne însoțeşti, Webb?

Webb zîmbi, şi, deşi era obosit, îşi aminti remarca lui Eli că sora sa vorbeşte în maniera în care sînt scrise telegramele.

- Mai bine mă duc la birou, şovăi Webb şi-şi împinse pe ceafă pălăria cu boruri rotunde, cu un gest de gentleman, şi se întoarse să descarce bagajele lui Bonni din spatele cabrioletei. Un servitor rotofei ieşi din casă însoțit de uh băiat greoi şi cărară cele două valize şi cuferele împletite în casă.

Atît Genoa cît şi Bonni îi mulțumiră lui Webb, rămînînd pe loc încă cîteva minute, înlănțuite, în timp ce el se întorcea pe alee îndreptîndu-se spre poartă.

.....

apa scînteietoare cu malurile împodobite de sălcii. Două bărcuțe, pe care erau sculptate şi pictate lebede se legănau lîngă un debarcader din lemn.

Cele două femei s-au aşezat pe o bancă din marmură, briza ciufulindu-le părul.

Genoa vorbi prima după o tăcere lungă, liniştitoare.

- De ce l-ai părăsit pe Eli, Bonni? dori ea să ştie. Pare atît de neaşteptat, de grabnic.

Bonni îşi scoase mănuşile şi le aşează alături, apoi renunță şi la pălărie. Pe cît de calmă putu, îi povesti despre răceala pe care a avut-o Kiley la începutul lui decembrie, care s-a transformat în pneumonie, şi cum copilul a murit în timp ce Eli îl ținea în brațe măsurînd podeaua infirmeriei.

Nu i-a spus că ea era plecată cînd s-a întîmplat, că privea un spectacol de revistă frivol, pentru că nu era pregătită să se gîndească la asta.

- Eli m-a învinovățit pentru ce s-a întîmplat, sfîrşi ea tristă, privind clipocitul apei de la capătul pontonului. A plecat să locuiască la club a doua zi după funerarii, Genoa, şi am credința că a avut o amantă.

Bonni tăcu oftînd. Partea cea mai rea din punctul de vedere al ei şi al lui Genoa abia acum urma.

- A plecat în război, Genoa. Eli a plecat în Cuba cu domnul Roosevelt.

Genoa ridică o mînă la piept şi se albi la față. Bunicul ei murise, şi părinții ei muriseră în Africa, aşa că Eli era singura familie pe care o avea. Bonni simțea o durere în inimă gîndindu-se la ea.

- Eli nu este soldat! spuse ea după un lung moment, în care s-a luptat împotriva şocului.

Bonni îi luă mîna lui Genoa strîngînd-o într-a ei.

- Nu, nu este. Dar este foarte puternic, Genoa, şi sînt sigură că va fi în siguranță.

Se gîndi la modul în care Eli a contopit magazinul tatălui ei în *întreprinderile McKutchen.* Durerea aceasta o întări, o susținu, ținîndu-i frica şi neliniştile pe linia de plutire. Din aceste motive Bonni se agăța de aceste emoții nedemne şi îşi alimenta flacăra durerii ori de cîte ori aceasta încerca să se stingă.

Curînd lucrul acesta deveni o obişnuință.

Capitolul 2

Americanul era un bărbat solid, blînd, şi, în ciuda faptului că era bolnav, Consolatei Torrez îi plăcea să-l atingă. Cînd nu lucra la cantina unchiului ei, Tomas, alerga în camera ei de la etaj, unde

bolnavul zăcea zbuciumîndu-se şi delirînd pe un pat prea mic pentru trupul lui puternic. Cu apă rece şi prosoape curate îi spăla corpul care ardea de febră.

Consolată părăsea această sarcină numai cînd trebuia să servească vin şi mîncare în cantină sau cînd se ruga pentru însănătoşirea Senor-ului în frumoasa capelă din piatră de peste drum. Nu era în siguranță să-l ascundă acolo, pentru că erau încă probleme în oraşul Santiago de Cuba şi, dacă gărzile Spaniole l-ar fi găsit, l-ar fi ucis precis.

Consolată oftă umezind prosopul care se încălzise în apa rece şi continuă să-l şteargă pe chipeşul American. Era acolo de două zile, inconştient din cauza febrei galbene. Cînd unchiul Tomas s-a întors de la Havana, a fost furios pe nepoata sa că a adăpostit acest soldat. Consolată a ascultat resemnată tot ce a spus el şi n-a scos un cuvînt despre candela aprinsă sau despre rugăciunile care i-ar salva de furia spaniolilor dacă prostia ei ar fi descoperită. Consolată văzuse de multe ori efectele furiei spaniolilor în cei şaptesprezece ani ai săi şi se înfiora. Edmondio, prietenul unchiului ei, şi-a exprimat odată părerea împotriva invadatorilor şi acum nu mai avea decît două degete la mîna dreaptă, desfigurarea fiind pedeapsa pentru rebeliune.

încruntîndu-se, Consolată ridică una din mîinile Americanului, puternică, arsă de soare, cu palma bătătorită. Degetele, unul dintre ele purtînd verighetă, şi dosul mîinilor erau acoperite cu păr fin, de culoarea zahărului topit. Acest puf moale, strălucitor, îi acoperea pieptul lat şi puternic, brațele şi picioarele, dînd impresia unei mîzgăleli de copil pe trupul alb. Bărbatul începu să se zbuciume iar şi să strige.

- Bonni? Bonni?

Consolată îşi muşcă o clipă buza, cerîndu-i în tăcere iertare Sfintei Măria pentru ura care o simțea pentru acea femeie, Bonni. Atentă şi grijulie, îi răcori iarăşi fața aprinsă de febră.

- Bonni - strigă bărbatul în delir.

în ochii Consolatei apărură lacrimi. Se ridică în picioare. Era o fată slăbuță, drăguță, cu păr negru, care-i cădea dezordonat pe spate, şi cu un chip care adusese mulți clienți în cantină. Lăsînd prosopul şi ligheanul pe podea, se îndreptă spre haina elegantă, atîrnată cu grijă pe spătarul scaunului.

într-un buzunar, pe care Consolată îl ştia foarte bine, era un portofel plin cu valută spaniolă, dar pe ea n-o interesau banii. Actele împăturite, pe care era scris numele greu de pronunțat al bărbatului blond şi numele celor pe care-i striga în timpul delirului, o intrigau şi o alarmau.

înveli actele în buzunarul rochiei şi, după ce netezi o şuviță de păr şaten de pe fruntea Senor-ului, se strecură afară din cameră cu un pas uşor.

Jos, cantina era goală, pentru că era amiază, şi nu va trebui să servească nici un client pînă ce arşița zilei nu se va potoli. Străzile erau pustii, pentru că orăşenii se odihneau, iar căldura ce învăluia valea Sierra JMaestra era apăsătoare, aproape insuportabilă, împotrivindu-se conştiinței, Consolată se opri să privească spuma luminată de soare care dansa în golf. Stînci abrupte răsăreau deasupra mării în trei locuri, făcînd de fapt din Santiago de Cuba un loc de necucerit pe mare, iar pe cea mai înaltă dintre aceste stînci se afla Costilla del Marro, o fortăreață întunecată din secolul al 14-lea.

Consolată îşi miji ochii privind la fortăreață şi, în tăcere, blestemă toți bărbații care inventaseră războiul.

Pînă la urmă traversă strada, praful fierbinte şi uscat arzîndu-i picioarele goale şi se furişă în capela rece şi întunecoasă. După ce se închină în fața Sfintei Măria şi a binecuvîntatului Dumnezeu, Consolată îl căută pe părinte. Ca şi bărbatul blond, părintele era un american, cu toate că vorbea spaniola şi era tînăr. Avea ochi albaştri luminoşi şi păr de culoarea focului şi îi zîmbea Consolatei, chiar dacă aceasta îi întrerupsese siesta.

- Au şi ei siestă în Kansas? întrebă ea nevinovată, încercînd să amîne momentul cînd îşi va dezvălui teribilul secret.

Preotul, care îşi coborîse picioarele de pe bancă la intrarea Consolatei, îşi drese glasul, se aşeză drept în scaun şi rîse.

- Nu, copilă, nu au şi ăsta este ghinionul lor. Ce te-a adus la mine pe arşița asta?

Consolată nu-şi găsi cuvintele pentn/a răspunde, aşa că scoase actele din buzunar şi i le întinse cu o singură mînă. Părintele luă documentele şi le citi pe nerăsuflate.

- Dumnezeule, zise după un moment de gîndire. Consolată, îl cunoşti pe acest om? De ce ai tu actele . lui?

Consolată îşi întoarse capul.

- A venit la cantină acum două zile. Avea febră mare, murmură ea.

Părintele o privi alarmat.

- Unde este unchiul tău, Consolată?

- Unchiul Tomas este plecat la Havana. Cînd se va întoarce va fi foarte supărat.

Misionarul murmură ceva în engleză şi se ridică ferm din scaun. Ştiind că doreşte să-l vadă pe străin, Consolată îl conduse afară, de-a lungul drumului fierbinte şi prăfuit pînă în cantină. Chipeşul bărbat din Nord dormea liniştit în patul Consolatei, corpul său fiind acoperit de o transpiraţie strălucitoare;

- Pentru numele lui Dumnezeu, cum l-ai adus pe omul acesta, aici, sus? întrebă preotul, apropiindu-se de pat pentru a atinge fruntea fierbinte a bărbatului.

Consolată îi explică faptul că Americanul îşi revenise puţin după leşin, şi atunci putuse să-l sprijine şi să-l ajute să ajungă pînă la patul ei.

- Ar fi trebuit să vii la mine imediat, Consolată, spuse părintele, dar reproşul era blînd, iar în ochii săi era o undă de înţelegere. Această situaţie este deosebit de periculoasă, nu numai pentru Senor McKutchen, dar şi pentru tine şi unchiul tău.

Consolată nu putu decît să dea din cap.

- Ai mai spus cuiva că acest om este aici?

- Numai dumneavoastră - îndrăzni să spună Consolată. '

- Asta este bine. După lăsarea întunericului, îl vom transporta împreună în camera mea din biserică. între timp mă voi duce la forţele Americane să le cer ajutor.

Consolată era conştientă de sentimentul de slăbiciune care a pus stăpînire pe ea, un moment, cînd l-a adus pe chipeşul străin în camera ei. După aceea l-a dezbrăcat şi l-a spălat, disprețuind-o pe femeia pe care el o striga, chiar dacă nu o cunoştea, împreunîndu-şi mîinile şi plecîndu-şi capul întrebă.

- Părinte, am păcătuit?

Blînd, piosul bărbat din Kansas îi mîngîie părul răvăşit.

- Nu, copilă. Bunătatea nu este niciodată un păcat.

Unchiul Consolatei a avut altă părere cînd s-a întors din Havana şi a aflat de bărbatul ascuns în camera nepoatei sale. în acea seară, cînd cantina era plină de soldaţi spanioli şi nu primiseră nici o veste de la părinte sau sau de la soldaţii americani pe care aceasta promisese să-i aducă, Tomas ameninţa cuprins de mînie şi de frică.

Capitolul 3

Bonni intră în magazinul tatălui său şi alungă un gîndac care bîzîia furios la urechea sa. Mirosuri de igrasie şi de dezordine generală o învăluiau din toate părţile, iar zornăitul micuţului clopoţel nu aduse nici un vînzător care s-o servească.

Luptînd să-şi controleze greaţa care o încerca încă de cînd sosise în Northbridge, acum o săptă-mînă, Bonni inspecta magazinul care se afla într-o mizerie cumplită.

Scările care duceau spre apartamentul spaţios de la etajul superior erau acoperite cu un fel de rumeguş, iar balustrada solidă dispăruse, rafturile clădite direct în perete erau rupte, şi Bonni ştiu, fără să se uite, că gărgăriţe şi chiar şoareci mişunau prin făina şi zahărul care le conţineau. Un strat negru acoperea cafeaua măcinată care era pe masa din mijlocul magazinului, iar cartofii şi ceapa din coşuri nu erau doar înmugurite, dar şi stricate. Fotografiile înrămate ale muncitorilor din turnătorie şi din mine, pe care Jack Fitzpatrick le-a păstrat, erau toate murdare de praf şi excremente de muscă.

Ferestrele, curate şi strălucitoare cînd Bonni intrase ultima dată în magazin, erau pătate de mizerie şi găinaţi pe afară şi îngălbenite de fum de ţigară în interior. Rafturile erau prăfuite şi podeaua din lemn era acoperită de talaş şi particule pe care Bonni preferă să nu le identifice. Se îndreptă spre tejghea şi văzu că butoiul cu murături era neacoperit şi că plutea ceva în el, ceva care ar fi semănat cu un castravete. Bonni închise ochii încercînd să-şi calmeze stomacul care se revolta cînd îşi dădu seama că acel obiect era un muc de trabuc, umflat şi ud.

Se cutremură şi tresări cînd auzi o voce plîngăreaţă în spatele ei.

- Pot să vă ajut, doamnă?

Bonni se întoarse ducînd o mînă la piept şi văzu o femeie mică şi neîngrijită, cu ochi acoperiţi de cataractă, care se zgîia la ea.

- Nu, mulțumesc, adică da!

- Hotărăşte-te, drăguță! - croncăni trăgînd de un smoc de fire de păr lungi care țîşneau din bărbia ei. Te pot ajuta sau nu?

Bonni oftă.

- Presupun că lucrezi .pentru *întreprinderile McKutchen?*

- Fără îndoială, recunosc că da. Dar îmi ridic salariul de la domnul Forbes Durrant.

Croiala severă dar elegantă a hainelor conform modei din Est pe care le purta Bonni îi treziră şi mai mult suspiciunea.

- Nu sînt prea multe doamne pe aici. Cine sînteți, de fapt?

- Pot să-l văd pe domnul Durrant, vă rog? murmură Bonni urcînd singură.

- Oh, doriți o slujbă de dansatoare. Aş fi putut să-mi închipui că, cu o înfățişare ca a dumitale, nu puteai fi femeia nici unui bogătaş. Domnul Durrant stă jos, la *Vulturul de Bronz* aproape tot timpul, vine foarte rar aici.

Pe lîngă faptul că îl era greață, pe Bonni o mai durea şi capul.

- Nu mă mir, răspunse şi se întoarse să plece. Acum ştia, chiar dacă numai parțial, de ce Genoa a ocolit toate întrebările ei despre magazin, pretextînd o amețeală ori de cîte ori aborda subiectul.

- O ființă atît de delicată ca tine va cîştiga bani frumoşi, jos, la *Vulturul de Bronz!* strigă vînzătoarea după ea, cu o generozitate jubilantă.

Clopoțelul scoase un clinchet slab cînd Bonni închise uşa în spatele ei. Se repezi de-a lungul străzii, abia uitîndu-se la Teatru Pompeii de vis-a-vis, un loc care i-ar fi stîrnit curiozitate în orice altă situație.

Mergea repede, coborînd dealul, cu obraji îmbujorați de furie. „Ar fi trebuit, bineînțeles, să ştie că Forbes Durrant conducea turnătoriile şi lucrările miniere de la Northbridge - fusese smuls din Patch Town, dichisit şi educat pentru această slujbă de însuşi Josiah McKutchen - şi ea nu s-a gîndit niciodată să se îndoiască de această alegere. Acum cînd Bonni vedea neglijența lui Forbes în conducerea magazinului, îşi schimbă părerea.

Ajungînd la poalele dealului, Bonni o luă la dreapta, trecînd pe lîngă biroul şerifului şi pe lîngă judecătorie. Se grăbi să treacă de biroul lui Webb ca nu cumva acesta s-o zărească şi să iasă să stea de vorbă cu ea, căci era mai bine să-l întîlnească pe Forbes cît mai curînd, atît timp cît furia ei era destul de aprigă pentru o confruntare.

Salonul *Vulturului de Bronz* şi sala de bal se aflau la capătul lui Patch Town, o clădire oribilă, construită din bîrne de tei vopsite în alb. Fiecare fereastră avea perdele din catifea albastră, împodobite cu funde aurii şi cu franjuri, atît la parter, cît şi la etajul superior, iar scările din fața uşilor principale erau din marmură gri. Un vultur splendid din fier forjat trona pe prima treaptă.

Furioasă că un astfel de loc a putut fi înălțat la mai puțin de o aruncătură de băț de sărăcia tristă din colibele acoperite cu paie, Bonni se îndreptă către uşă, roti mînerul aurit şi intră înăuntru. Nimeni nu ciocănea la uşa salonului, nu-i aşa?

La dreapta era un minunat salon cu un bar din lemn de mahon sculptat şi o duzină de mese de joc în jur. Le aruncă o privire picturilor de valoare şi oglinzilor poleite. La stînga era un salon de dans, la fel de mare ca acela pe care Bonni l-a văzut la New York. Estrada orchestrei era acoperită cu covoare din pluş de un albastru safir, iar pe pereți erau fixate aplice din alamă printre lambriurile lucioase care acopereau pereții de la podea pînă în tavan.

Pe lîngă faptul că Bonni era încă stăpînită de o mînie justificată - avînd în vedere că majoritatea oamenilor înfometați erau la o distanță enormă de acest lux -, se simțea şi intrigată. Pentru un moment se închipui îmbrăcată într-una din rochiile fine pe care le lăsase la New York, învîrtindu-se în sunetele muzicii pe această podea din stejar lustruită. Ce chipeş ar arăta Eli în frac şi în pantalonii negri cu dungi din satin!

- Nu mai avem nevoie de dansatoare acum, dragă! anunță vocea unei femei.

Bonni se întoarse de la uşa salonului de dans tresărind. Chiar în spatele ei stătea una din femeile drăguțe pe care le văzuse în gară în ziua sosirii ei, cea cu păr roşu, care flirta cu Webb.

Bonni dădu din umeri.

- Nu am venit aici să cer o slujbă. Sîhtdoamna Eli McKutchen şi vreau să-l văd pe domnul Durrant imediat.

Femeia cu părul roşu, îmbrăcată într-o rochie din satin albastru, scandalos de decoltată, încît abia îi acoperea sînii, tresări alarmată.

- Doamnă - oh, Dumnezeule, Forbes! Se îndreptă grăbită spre scări şi strigă.

- Forbes!

Un bărbat mic, cu o figură plîngăreaţă apăru la etajul superior, cu faţa roşie de indignare.

- Taci din gură, Dotti. Domnul Durrant lucrează. Dotti arătă către Bonni.

- Doamna de aici este doamna Eli McKutchen. M-ai auzit, Walter? Doamna Eli McKutchen!

Walter păli şi plecă în grabă. Un minut mai tîrziu se întoarse, mult mai liniştit de această dată, cerînd permisiunea s-o însoţească pe Bonni în biroul particular al domnului Durrant.

Deci Angel s-a întors.

Forbes Durrant îşi verifică ţinuta în suprafaţa lucioasă a biroului său, îndreptîndu-şi cravata, şi zîmbindu-şi să se asigure că avea dinţii curaţi. Părul său şaten deschis era ordonat, era proaspăt bărbierit, iar ochii nu trădau nimic din ceea ce scrisese în registrele răspîndite în faţa lui. închise iute registrul şi se aşeză iar pe scaun chiar cînd Bonni intră în cameră.

Anii cît a stat plecată din Northbridge au fost buni cu ea. Bonni a fost întotdeauna o frumuseţe, dar acum era o femeie minunată, iar maturitatea îi dădea un rafinament deosebit, care-l atrăgea pe Forbes. Formele ei pline stîrniră în Forbes dureroasa dorinţă de a o atinge, gîndindu-se la ce s-ar fi putut întîmpla dacă Bonni ar fi dorit să danseze după muzica flaşnetei.

Ochii lui Bonni erau încă sălbatici şi violeţi, umbriţi de gene bogate negre. Părul negru, revărsat întotdeauna pe umeri, cînd Rurta şorţuleţ, cerînd să fie ciufulit sau cufundat în tuş, era pieptănat artistic într-un coc în vîrful capului.

- Nu te ridica, Forbes. Nu ai fost niciodată un gentleman - îi spuse, strîmbîndu-se.

Forbes rìse, chiar dacă şi-a simţit trupul invadat de fierbinţeală şi apoi de o sudoare rece.

- Niciodată n-am afirmat că sînt un gentleman, nu-i aşa, Angel?

îi arătă cu un gest un scaun îmbrăcat în catifea din faţa biroului.

- la loc.

Parfumul ei, lavandă franţuzească, umplu camera, ameţind simţurile lui Forbes.

- N-am să iau loc, Forbes. Nu intenţionez să stau mult.

Sînii frumoşi ai lui Bonni tresăreau îmbietori sub rochia de culoarea fildeşului cînd inspira adînc.

- îţi vei strînge marfa din magazinul meu, domnule Durrant. Iţi dau exact douăzeci şi patru de ore în acest scop.

Forbes întinse mîna, luă un trabuc dintr-o cutie de cristal de pe birou şi-l aprinse cu un chibrit.

- Ce se întîmpla, Angel, dacă nu-ţi îndeplinesc condiţiile?

- Te rog nu-mi mai repeta numele acela. Bonni îşi îndreptă umerii şi ridică bărbia.

- Vei îndeplini condiţiile mele, domnule Durrant, pentru că acel magazin îmi aparţine în mod legal mie, ceea ce ştim amîndoi.

Forbes se întrebă ce o determina pe soţia unuia dintre cei mai bogaţi oameni din America să reclame un magazin dărăpănat. S-ar fi putut să fie din cauza nefericirii din acea căsătorie dintre prinţesa din Patch Town şi chipeşul industriaş?

Forbes simţi o umbră de satisfacţie. O mulţime de lucruri nu erau aşa cum păreau, iar dacă Bonni McKutchen picase într-un fel de dizgraţie, necazul ei putea fi uşor transformat într-o afacere profitabilă. Fără îndoială că gusturile ei erau la un nivel mult superior şi veniturile unui magazin general păduchios nu aveau cum să i le satisfacă.

Oftă. Era timpul potrivit pentru a se ridica, dar răspunsul său involuntar faţă de realitatea că se afla în faţa lui Bonni McKutchen făcu gestul imposibil.

- în ce priveşte căsătoria ta - apropo, felicitări tardive pentru avansarea ta dramatică pe scara socială -, dar magazinul a devenit proprietatea lui Eli. Şi aşa s-a întîmplat cu tot ce ţi-a aparţinut, Angel, chiar dacă ai avut regretabil de puţin.

Obrajii lui Bonni împrumutaseră minunata culoare a piersicilor. Forbes se gîndi „Eli McKutchen, norocosul fiu de căţea".

- N-o să onorez această remarcă cu un răspuns, Forbes Durrant, îi răspunse Bonni rece.

Forbes chicoti, apoi oftă. Auzise toate bîrfele despre Bonni de-a lungul anilor şi ştia că băiatul ei murise în timpul iernii trecute: Era o experienţă care ar fi dărîmat multe femei, dar Bonni îşi păstrase inteligenţa şi o admira pentru asta. Pe de altă parte, s-ar fi putut să aibă acordul lui Eli de a se întoarce în Northbridge, şi el nu-şi putea permite să o ofenseze pe soţia celui mai puternic şi probabil a celui mai indulgent soţ.

- Magazinul este al tău bineînțeles, răspunse el calm, cu toate că se gîndea la o mulțime de posibilități.

Dacă Bonni nu se află aici cu consimțămîntul lui Eli, dacă el o alungase de exemplu, sau dacă ea fugise din proprie inițiativă, soțul ei ar fi putut să refuze s-o protejeze. Să nu mai amintească de faptul că ar fi putut eşua în afaceri - ea nu avea experiența necesară pentru genul acesta de treburi în nici un fel de domeniu. Cînd asta s-ar fi întîmplat, Angel ar fi fost tocmai potrivită pentru alte posibilități, să danseze jos în *Vulturul de Bronz* de exemplu.

Parcă ghicindu-i gîndurile, Bonni îi aruncă lui Forbes o privire care ar fi ars şi pielea unui elefant şi părăsi biroul, lăsîndu-l cu amintirile pe care încercase să şi le înfrîngă în timpul întrevederii.

Se ridică doar cînd se crezu în stare şi se repezi la bar, unde îşi turnă o porție dublă de brandy. Licoarea nu i-a şters din minte imaginile lui Bonni mireasă şi ale nopții cînd şi-a dat seama că a pierdut-o pentru totdeauna în favoarea lui Eli McKutchen.

Forbes zîmbi, disprețuind această durere veche. Bonni fusese aici, iar McKutchen era în altă parte. Dacă şeful şi binefăcătorul său neştiutor ar fi fost în Northbridge, el ar fi fost printre primii care ar fi aflat -şi poate că pierderea nu era definitivă pînă la urmă.

Se aşeză iar la birou şi începu să facă o listă cu culorile care i-ar fi stat cel mai bine lui Bonni. Deja îi ghicise măsurile, cu ochi cunoscători.

După ce aceste amănunte au fost notate, şi-a pus mîinile la ceafă şi s-a răsturnat în scaun. Nu trebuia decît să aştepte falimentul iminent al lui Angel.

între timp el avea să comande rochiile şi să le trimită la *Vulturul de Bronzl*

Capitolul 4

Bonni plecase.

Lui Eli îi trebui mai mult de o lună să înțeleagă acest lucru, iar casa, care altădată era plină de veselia ei, de temperamentul ei iute, de opinia ei politică insultătoare, era tăcută, revoltător de plină de amintiri. Era bolnav, avea nevoie de soția sa, şi ea plecase.

Seth Callahan, avocatul şi cel mai bun prieten al lui Eli, judecase destul această situație. Nu era vina lui Eli că Bonni fugise ca o pasăre speriată? Nu el o părăsise de fapt după moartea lui Kiley? Nu exista oare acel şir de femei fără nume şi fără chip la care el căutase consolare? Nu el a fost cel care a plecat în război fără nici un gînd față de sentimentele lui Bonni? Eli ştia acum că plecînd la război, a dat frîu liber furiei pentru moartea fiului său.

închise ochii pentru a-şi alunga amintirile, strîn-gînd spătarele scaunului de invalid care fusese comandat imediat după întoarcerea sa în State, înainte zăcuse şase luni într-un spital din Cuba.

Kiley îi reveni în minte în ciuda eforturilor lui de a-l alunga şi simți iarăşi căldura şi vitalitatea lui în jurul umerilor săi, şi tremurul care a precedat moartea copilului.

Eli îşi deschise iar ochii pentru a înlocui acele imagini cu obiectele obişnuite din camera unui bolnav - ligheanul, cana cu apă rece după care se aştepta să tînjească toată viața, cărțile şi ziarele şi scaunul pe care stătea acea soră îngrozitoare timp de douăsprezece ore pe zi, holbîndu-se la el.

Doctorii spuneau că febra galbenă, dacă cineva era atît de norocos încît să-i supraviețuiască, cerea

0 lungă perioadă de convalescență. Exista, însă, şi o consolare; Eli era imun de acum încolo la această boală. Bonni îi reveni în minte. De ce nu se întorcea? Ar fi trebuit să fie aici, cu soțul ei, nu la sute de mile depărtare în Northbridge, făcînd ceea ce făcea.

Eli oftă şi se duse la biroul aşezat între ferestre, luă ultima scrisoare de la Genoa şi o reciti îngrijorat de anumite aluzii cu privire la afacerile lui Bonni, care nu erau în regulă.

Mototoli scrisoarea în mînă. Totul se întîmpla doar în imaginația lui, atîta că îi era dor de Bonni, o iubea mai mult decît îşi imaginase vreodată şi era gata să-

1 acorde această independență dacă ea avea atîta nevoie de ea.

Eli aruncă în cameră scrisoarea mototolită, care se lovi de fotografia lui Bonni, Kiley şi a lui, făcută la Fire Islandîn vara dinaintea morții băiatului. Pentru o clipă simți iar acea durere cumplită care îl ameți.

A fost foarte încîntat cînd uşa s-a deschis brusc pentru a-i face loc lui Seth Callahan.

Un bărbat mărunt, cu favoriți roşcați şi creți,* cu ochelari cu rame de aur, Seth era elegant ca de obicei. Sub braț avea un pachet subțire, învelit în hîrtie.

- Bună ziua - îl salută el dînd uşor din cap. Seth era întotdeauna politicos, spre deosebire de Eli.

- Cum dracu poți să umbli cu guler scrobit pe o asemenea vreme?

Seth bolborosi ceva şi agită pachetul.

- N-are importanță asta. Este neapărat nevoie să citeşti aceste hîrtii!

încruntîndu-se, Eli dezlegă funda şi aruncă hîrtia. înăuntru găsi un teanc de scrisori din partea locuitorilor din Northbridge şi zîmbi. Ah da, detaşamentul de bîrfitori. Putea să se bizuie pe ei pentru informații de ultim minut.

Membrii *Clubului Comunității Progresiste de Vineri Seara* scriseseră un discurs de douăsprezece pagini cu privire la comportamentul lui Bonni, iar toate cele douăzeci şi şapte de scrisori cîte conținea pachetul sunau ca o amenințare. într-adevăr, documentul era o reminiscență a *Declarației de Independență.*

întreaga diatribă era scrisă cu profundă indignare, terminîndu-se cu o declarație tulburătoare. Era scandalos ca o femeie în condiția lui Bonni McKutchen să locuiască singură deasupra unui magazin şi să primească musafiri necăsătoriți ca Webb Hutcheson şi Forbes Durrant.

Hîrtia foşni uşor cînd Eli o aşeză pe birou.

- Ce dracu vor să spună prin „o femeie în condiția ei" - îl întrebă pe neliniştitul Seth, care stătea acum la o distanță de mai bine de şase picioare şi avea aerul unui bărbat gata să facă orice pentru soția lui.

- Citeşte-le şi pe celelalte - îl îndemnă Seth. Una cîte una Eli citi scrisorile rămase. Multe nu o priveau deloc pe Bonni. Erau scrisori de la oamenii care lucrau în curtea turnătoriei, şi care aveau plîngeri serioase cu privire la salarii şi la condițiile de muncă. Alții abia dacă făceau cîte o aluzie la Bonni, dar fraza „o femeie în condiția ei" revenea mereu.

Şi apoi mai era scrisoarea de la doctorul care scria într-un mod foarte oficial despre consultația doamnei McKutchen care costa cincizeci şi şase de dolari ce îi puteau fi trimişi după primirea acelei scrisori.

Exact situația la care Eli refuzase să se gîn-dească pînă atunci era scoasă de sub orice îndoială de cuvintele doctorului: Bohni era însărcinată.

Cum putea sta la Northbridge cînd ştia că vor avea alt bebeluş? Nu exista decît o singură explicație pe care Eli nu era sigur că o putea îndura. Copilul nu era al lui.

Scoase un urlet de furie şi de durere şi azvîrli toate scrisorile din poală, cu excepția unui plic gros, care conținea, probabil, şi mai multe veşti proaste.

- Se pare că am făcut o greşeală, spuse Seth răguşit, cînd am fost de acord ca domnul Durrant să administreze bunurile familiei McKutchen din Northbridge. Conform părerilor mele, a abuzat de autoritatea sa prea mult şi muncitorii îl disprețuiesc.

Eli avea o durere de cap orbitoare iar stomacul i se strîngea dureros.

- Crezi că am să-l blamez doar pe baza celor spuse de acei lucrători?

- Ai citit scrisorile muncitorilor. Pentru numele lui Dumnezeu, acolo mocneşte o grevă.

- Nu-mi pasă. -Eli!

- Vreau să divorțez de soția mea, Seth - spuse Eli uitîndu-se în ochii avocatului său.

Seth îşi plecă privirile la plicul care rămăsese în poala lui Eli.

- Mă tem că nu va mai fi necesar.

Seth se îndreptă către uşa dormitorului, o deschise şi rămase împietrit în prag.

- Doamna McKutchen a divorțat deja de tine.

La început Eli rămase tăcut, prea şocat să reacţioneze. Privea pur şi simplu mărul lui Adam al lui Seth, care încerca să se elibereze din gulerul prea strîmt. Dar gîndindu-se la copilul lui Bonni şi la momentul concepţiei lui, începu să strige şi să distrugă tot ce exista în cameră. Răsturnă cea mai mare parte a mobilei, sfărîmă toate lămpile, transformă ligheanul şi cana în simple cioburi, distruse oglinzile şi ferestrele.

Numai fotografia făcută la Fire Island rămase neatinsă.

La începutul lui octombrie, Eli se îmbarcă pentru Europa. Vizită Anglia şi Scoţia, Franţa şi Italia, Germania şi Belgia, zăbovind în fiecare ţară cît putu de mult, restabilindu-se, devenind din ce în ce mai puternic cu fiecare zi.

Timp de mai bine de un an cablogramele lui Seth l-au ţinut lâ curent cu dezastrele pe care Durrant le făcea în afacerile pe care le conducea în Northbridge şi, în primăvara anului 1900, Eli n-a mai putut să-şi ignore responsabilităţile faţă de compania bunicului său.

Dorea, dar în acelaşi timp se temea s-o întîlnească pe Bonni, dar ajunse la concluzia că putea s-o ignore, acum, cînd nu mai era soţia lui.

Cînd vaporul lui Eli ancoră în New York, Seth îl aştepta, pregătit să-i dovedească contrariul.

Capitolul 5

- Unde dracu este Forbes? şuieră Dottie Thurston, stînd în spatele lui Bonnie pe treptele de marmură ale *Vulturului de Bronz.* Se auzi fluierul vesel al unui tren. Era patru şi jumătate şi trenul trecea de ultima curbă a rîului, apropiindu-se din ce în ce mai mult.

Bonni o privea pe Manelda Sneeder şi bastonul ei, încercînd să zîmbească cît mai prietenos.

- Nu ştiu, răspunse ea abia mişcîndu-şi buzele, dar ar fi mai bine să-l găsească cineva şi repede.

Dottie se întoarse şi cu un gest iute o trimise pe Eleanor să îndeplinească această misiune. Conform socotelilor rapide ale lui Bonni, aproximativ o duzină de fete rujate şi parfumate au plecat să înfrunte mulţimea iritată care s-a strîns în spatele lui Manelda.

- Pleacă din calea noastră, spuse doamna Sneeder, membru activ al *Clubului Comunităţii Progresiste Vineri Seara,* ochii săi măsurînd rochia verde de mătase a lui Bonni, întîrziind pentru un moment asupra sînilor ei tremurători.

Bonni rămase nemişcată, zîmbind şi mai mult.

- Hai să fim rezonabile, Manelda.

- Să nu îndrăzneşti să mi te adresezi penumele mic, tu-tu, vierme de doi bani!

Calmul lui Bonni scădea cu rapiditate. Ea era vag conştientă de creşterea numărului de spectatori, bărbaţi şi băieţi care n-ar fi ridicat un deget pentru a opri conflictul care mocnea. Transpiraţia o înţepa între sîni şi în palme. Dumnezeule din ceruri, nu era prea cald pentru o după-amiază de aprilie? Respiră adînc şi începu iarăşi.

- Este oare creştinesc, doamnă Sneeder, să ameninţaţi oameni inocenţi?

Cuvîntul inocent era o alegere proastă, dar, cînd Bonni îşi dădu seama de greşeală, era prea tîrziu. Gloata de femei încorsetate şi înarmate cu topoare reveni din nou la un nivel ridicat de iritare.

- Inocenţi, ţipă ascuţit Lavinia Cassidy, care lucra la bibliotecă trei după-amieze şi era bine cunoscută pentru speranţele pe care le nutrea că un anumit turnător chipeş va renunţa la viaţa ticăloasă de celibatar pentru a o curta şi a o lua de soţie.

Bonni ar fi putut să argumenteze că ea şi cîteva din fetele strînse în spatele ei dansaseră doar cu bărbaţii, negînd că ar fi făcut ceva mai mult, dar ştia că ar fi fost inutil. Aceste soţii supărate, mame şi logodnice, credeau ceea ce era mai rău şi numai un miracol ar fi putut schimba această stare de lucruri.

- Este împotriva legii - continuă Bonni trăgînd acum de timp şi rugîndu-se ca Eleonor să-l găsească pe Forbes la timp pentru a împiedica dezastrul total - să distrugi o proprietate privată. Acum, doamnelor, dacă vreţi să vă întoarceţi la casele voastre...

Gloata de săraci bîzîi ca un roi de albine şi Bonni închise ochii o clipă, şi se apostrofă singură, în tăcere, că alesese încă o dată cuvinte nepotrivite.

Manelda Sneeder îşi ridică bastonul aprinzînd şi mai mult furia tovarăşelor sale.

- Acest loc al ticăloşiei şi al păcatului nu va mai exista! Dă-te la o parte Bonni McKutchen, tu şi restul curvelor.

Asta declanşa totul. Bonni începu să danseze, o ceaţă roşie lăsîndu-i-se în faţa ochilor. Urmînd exemplul ei, Dottie şi celelalte fete au început şi ele să danseze şi învălmăşeala iscată îi amuză pe spectatorii veseli.

Bonni se duse direct la Manelda smulgîndu-i bastonul din mînă cu o putere pe care nu şi-o bănuia. După ce aruncă arma în noroi, o împinse pe doamna Sneeder, trimiţînd-o împleticindu-se în spate, pentru a ateriza în cele din urmă într-o movilă de bălegar.

Cu ochi arzînd de ură, Manelda scoase un ţipăt de luptă, forţîndu-se să se ridice, picioarele încurcîndu-i-se în fustele voluminoase. Işi înfipse mîna murdară în părul lui Bonni şi trase cu putere.

Bonni îşi propti un pumn sub bărbia Maneldei, obligînd-o pe femeie să o tragă cu mai puţină putere de păr şi se pregătea să-i mai dea şi un croşeu de dreapta, cînd un braţ deosebit de puternic o cuprinse de talie şi o captură împotriva voinţei sale îndîrjite.

Surprinsă, la început, Bonni deveni neputincioasă. Manelda Sneeder scoase limba şi şuieră.

- Acum vei fi pedepsită pentru păcatele tale, ticăloasă vopsită!

Gluma o electriza pe Bonni şi lovi cu picioarele, se luptă, blestemă, dar braţul care o ţinea captivă era de nebiruit, un mănunchi de vene şi muşchi, încercă să se uite în spate, la cel care o capturase, dar acesta o ţinea atît de strîns, încît nu-şi putea întoarce nici măcar capul.

în jur, bătălia gloatei murdare şi a rochiilor de tafta era în plină desfăşurare, dar Manelda, în ciuda petelor de murdărie de pe faţă şi rochie, îşi păstra atitudinea mîndră. Zîmbi afectat, cu ochi luminaţi de o dulce victorie.

- Dumnezeu te va pedepsi pentru tot ce-ai făcut, Bonni McKutchen!

O voce din spatele urechii lui Bonni murmură pe un ton scăzut, dar înfricoşător, cuvinte pe care le putea auzi doar ea.

- Dumnezeu - spuse Eli - va trebui să-şi aştepte rîndul!

Bonni îşi simţi muşchii dureros de tensionaţi. -Oh, nu! şopti ea.

- Oh, da! i se opuse fostul soţ.

Chiar atunci sosi Forbes însoţit de gărzile sale şi de şeriful din Northbridge. Oamenii începură să împrăştie femeile cu părul ciufulit şi cu hainele în dezordine, dar Bonni nu se putu gîndi la asta, nu se putea gîndi la nimic altceva decît la trupul de granit, de care rămase legată fără nici o speranţă.

- Lasă-mă jos, îndrăzni să spună, după ce trecu un timp, luînd o ţinută demnă. De data aceasta.

Bonni n-a fost eliberată, dar braţul îşi slăbise suficient strînsoarea pentru a putea privi în spate. îi luă mai mult de un minut ca să îndrăznească să facă asta şi se întoarse şi privi faţa lui Eli.

- Dacă n-ai fi primarul Northbridge-ului, începu el ameninţător, aparent neafectat că jumătate din populaţia oraşului era strînsă pe acea stradă noroioasă şi presărată cu bălegar. Cine ar fi Grezut că acel nobil birou va fi ocupat de o tîrfă?

Toată teroarea lui Bonni sau cea mai mare parte din ea a fost înlocuită de o furie care îi fierbea în adînc, arzînd-o ca veninul unui şarpe. Se luptă să-şi elibereze braţele pentru a ataca, dar nu reuşi decît să şi le zdrobească.

- Nu sînt o curvă! zbieră ea.

- Iar eu nu sînt o sfîntă, o ironiza Manelda Sneeder.

Bonni se agită, dar nu se putu elibera.

în acel moment, un bărbat cu ochelari înguşti, cărînd o valiză turtită apăru în faţa lui Bonni, un mîntuitor cu favoriţi creţi şi roşcaţi, cu priviri blînde. Bonni îl recunoscu pe Seth Callahan, avocatul familiei.

- Pune-o jos pe doamna McKutchen, Eli, spuse el cu tact. Te dai în spectacol.

Braţul lui Eli se încorda instinctiv, apoi se relaxa. Eliberată atît de brusc, dintr-o poziţie care nu-i permitea să atingă pămîntul cu picioarele, Bonni îşi pierdu echilibrul şi căzu în genunchi.

Umilită, speriată, insultatăjşi umplu ambele mîini cu ţărînă şi aruncă mizeria udă în Eli, cînd se ridică, în acea secundă, bazîndu-se pe reacţia lui, Bonni îşi ridică fustele rupte, şi fugi.

. Eli o prinse cu uşurinţă în braţele sale puternice şi o întoarse spre *Vulturul de Bronz,* cărînd-o pe şold ca un şcolar care-şi duce cărţile.

- Lasă-mă să plec! plînse Bonni, temîndu-se pentru viaţa ei.

Eli păşi în interiorul *Vulturului de Bronz,* oprindu-se la baza scărilor. Nici protestele plîngăreţe, nici lupta ei nu i-au schimbat hotărîrea. începu să urce scările, urmat de Seth care încerca să-l determine să se potolească adăugînd şi protestele sale pe lîngă cele ale lui Bonni.

Florile imprimate pe covorul care îmbrăca treptele păreau că fug prin faţa ochilor lui Bonni.

- Eli, croncăni ea cînd au ajuns la etaj. Te implor, lasă-mă jos.

Cizmele negre, prăfuite ale lui Eli, parcurseră , întreaga distanţă a holului în cîteva clipe. Păstră tăcerea şi deschise uşa.

Bonni închise ochii, pentru că acesta era apartamentul lui Forbes şi nu putea să spună cît de păcătos era locul acela.

- Eli! ţipă domnul Callahan, cu însufleţire şi cu o notă de speranţă. Trebuie să insist să mă asculţi!

- Mai tîrziu! replică Eli şi trînti uşa de la apartament, probabil chiar în faţa domnului Callahan. Se auzise clar un sunet de metal lovit de alt metal, făcut, fără îndoială, de închiderea zăvorului.

Bonni deschise ochii străduindu-se să-şi găsească echilibrul şi să prevină valul de greaţă din adîncul stomacului ei.

Liniştit doar pe moment, Eli intră în baia luxoasă, o înşfacă pe Bonni ţinînd-o iarăşi suspendată în aer, aşa cum făcuse şi în stradă, apoi se întinse şi puse dopul în imensa cadă din marmură. îndemînatic, deschise un robinet.

Apa fierbinte se revărsa în cada adîncă, iar Bonni cunoscu o nouă teroare. Avea de gînd s-o opărească!

începu să se lupte şi să se zbată, încercînd să scape de agresorul ei, iar inima îi bătea tare, înă-buşind-o şi împiedicînd-o să ţipe. în acest timp cineva ciocănea cu putere la uşa apartamentului, zguduind-o din balamale.

- Eli! răsună vocea domnului Callahan, de afară, iar balamalele începură să zornăie. Luate-ar dracu, deschide uşa asta or îl chem pe şerif! Să ştii că nu glumesc!

- Nici eu! îi răspunse Eli, luptîndu-se cu Bonni în timp ce se apleca să adauge apă rece în cadă. Pleacă şi adu-l pe primar, n-au şerif aici. Spune-i că-i ofer soţiei mele o baie de care are nevoie.

- Eu nu sînt soţia ta! îşi regăsi curajul Bonni. Pentru ultima dată Eli, lasă-mă să plec.

Eli controla apa vînturînd-o cu o mînă fermă.

- Dacă spui tu, dragă, îi răspunse, după care o răsturnă în cadă, îmbrăcată.

Apa acoperi faţa lui Bonni, umplîndu-i nările. Ea scuipă şi tuşi înfuriată în ciuda.situaţiei, dezlăn-ţuindu-se într-un şir de invective proprii cartierului Patch Town care le-ar fi provocat membrilor Clubului Comunităţii Progresiste Vineri Seara un iminent atac de cord.

Eli oftă cînd uşa apartamentului cedă, în sfîrşit, se dădu la o parte de lîngă baie şi-şi împreună braţele pe piept. Bonni era încîntată să observe că hainele sale elegante erau murdare şi că în spatele ironiei din ochi mocnea o furie pe care era mai bine s-o treci neobservată.

- Ţi-ai terminat baia, dragă? întrebă el cu un glas dulce cînd Forbes, domnul Callahan şi şeriful năvăleau toţi pe uşă, ca actorii dintr-o comedie pe care o văzuseră în luna lor de miere.

Demnitatea lui Bonni era pierdută irevocabil. Se ridică din apă ca racheta de Ziua Independenţei, cu hainele şi părul ud$_A$ cu machiajul întins pe faţă. Nu-i păsa cum arăta. In acel moment, cea mai mare dorinţă a ei era să-l sfîşie pe Eli cu propriile-i mîini.

Vocea sa, în timp ce se îndrepta spre el, era joasă şi monotonă.

- Tu, egoistule, hoţ de magazine. Eli stătea neînfricat, nemişcat, cu un rînjet înnebunitor pe buze.

După o inspecţie rapidă în jur, Bonni îşi alese drept armă o perie de păr. îşi luă avînd şi îi lovi pieptul lui Eli cu partea ţepoasă. Ploaia uşoară de stropi n-o necăji pe Bonni, avînd în vedere cît de udă era. Dar îl făcu pe Eli să-şi încleşteze fălcile iar furia tăcută din ochii săi se intensifică. Cu o mişcare ageră, el smulse peria din ghearele ei şi o azvîrli de perete.

Săteau faţă în faţă şi se lăsă o tăcere apăsătoare, nici unul nedorind să cedeze.

Forbes, aparent cel mai curajos dintre cei trei, îşi făcu loc pe lîngă trupul masiv al lui Eli. Ochii săi căprui îi zîmbiră lui Bonni înainte de a se întoarce către agresorul ei.

- Domnule McKutchen, dacă pot face ceva pentru a împiedica această situaţie...

- Ai făcut mai mult decît suficient, răspunse Eli fără ca privirea sa să o părăsească pe Bonni. Nu te voi înşela, Durrant. Nu voi uita serviciul pe care mi I-ai făcut.

Forbes se cutremură vizibil, dar el nu se pierdea niciodată cu firea şi reveni repede la tonul său plin de importanţă.

- Se pare că aţi înţeles greşit situaţia, Eli -domnule McKutchen, Bonni - doamna McKutchen este dansatoare, nu o...

- Curvă, completă Eli pe un ton clar. Lipsindu-i peria de păr, Bonni nu avea altă

posibilitate decît să-şi lovească soţul în fluierul piciorului. El scoase un strigăt de durere şi în timpul acestui moment preţios şi distractiv, Bonni se strecură pe lîngă el şi pe lîngă Forbes şi fugi.

Alergă în hol, cu apa scurgîndu-i-se din păr şi din haine, cu pantofii uzi, coborî scările şi trecu prin bucătărie. Acolo, în prezenţa bucătarilor şi a servitorilor care se uitau amuzaţi la ea, se opri să-şi tragă sufletul.

Nu putea să iasă pe stradă în această stare, iar fiecare moment pe care-l mai petrecea la Vulturul de Bronz însemna un măre risc. Se gîndi că ar fi fost îngrozitor să mai dea iarăşi ochii cu Eli McKutchen, înainte ca el să aibă timp să se calmeze.

Bonni stătea în colţul cel mai îndepărtat al unei mese, tremurînd de frig, de teamă şi de furie, începînd să gîndească. Dacă măcar ar putea ajunge la biroul lui Webb Hutcheson, ar fi sigură că este în siguranţă.

- Dacă Forbes sau altcineva intră aici - şopti Bonni cu dinţii clănţănindu-i - nu m-aţi văzut. Aţi înţeles? Nu m-aţi văzut!

îndemnată de zarva ce se auzea în sufrageria elegantă, Bonni ieşi repede pe uşa de serviciu şi ocoli clădirea. Manelda şi batalionul ei plecase. Nu era decît traficul obişnuit al după-amiezei. Ghemuindu-se la colţul clădirii, Bonni trase adînc aer în piept şi cercetă strada ce ducea la biroul umil al ziarului *Northbridge News.*

- Sper că ştii - izbucni cu răceală Callahan - că te-ai pus singur într-o postură proastă.

- Beau în cinstea acestui fapt, toasta Genoa, ridicînd paharul cu vin şi privindu-l pe Eli în faţă.

Eli privi în jur salonul familiar, ce părea înghesuit din cauza armatei de figurine din porţelan de Dresda, ale falselor poliţe, a plantelor şi a perdelelor cu franjuri. îşi stăpîni pornirea să-şi întindă braţele şi să cureţe anumite locuri, lăsînd camera să respire.

- De ce nu mi-ai spus că Bonni dansa la Vulturul de Bronz?

Vizibil distrată de întreaga situaţie, Genoa îşi înmuie buzele în vin şi îi savura proprietăţile înainte de a răspunde.

- N-ai întrebat.

Mîna lui Eli se strînse în jurul paharului de brandy spărgînd în mii de cioburi minunatul cristal.

- Fiind sora mea era de datoria ta...

Genoa sări din scaun, cu ochii săi albaştri scăpărînd, cu faţa roşie de furie.

- Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti mie despre datorie, Eli McKutchen. Ai suferit o tragedie cînd l-ai pierdut pe Kiley, dar faptele tale după acest eveniment nu pot fi nici pe departe de admirat, nu-i aşa? Ai gonit-o pe Bonni cînd ar fi trebuit să-i oferi consolare, ceea ce era de datoria ta, apoi ai plecat în acel război prostesc, unde nu aveai ce căuta! Şi de parcă toate astea n-ar fi fost suficiente, ai plecat să vagabondezi prin Europa, ca fiul risipitor, ignorîndu-ţi complet responsabilităţile, atît faţă de Bonni cît şi faţă de compania bunicului tău!

- Aşa, aşa, murmură Seth, înşfăcîndu-şi paharul, lăsînd să se înţeleagă că de fapt era interesat de conţinutul lui. Privirile îi străluceau de admiraţie privind-o pe Genoa.

Eli era surprins - cea mai mare parte din cele spuse de Genoa erau adevărate, cu toate că nu era încă pregătit să recunoască şi în timp ce se gîndea la un răspuns, scîncetul unui copil umplu salonul încărcat de atîtea lucruri.

Cea mai drăguţă guvernantă pe care Eli o văzuse vreodată stătea în uşa împodobită cu o perdea cu franjuri şi mărgele, cu un ghemotoc care se zbătea şi ţipa pe şoldul ei.

- Scuze domnişoară McKutchen, dar micuţa Rose Mărie este puţin cam agitată, şi mă întreb dacă n-ar trebui să se culce mai devreme, chiar dacă în program era...

Eli, punîndu-şi paharul printre o duzină de păstoriţe chineze, se repezi la copilul care-l privea cu ochi de aceeaşi culoare ca şi ai lui, tăcînd imediat. Părul ei, ia fel ca al lui şi al lui Genoa, era de culoarea grîului, cu şuviţe aurii, iar identitatea ei îl izbi ca o măciucă.

- Dumnezeule, copilul lui Bonni?

Cu coada ochiului o văzu pe Genoa dînd afirmativ din cap.

- Am uitat să-ţii spun.

Vocea sa suna fals. Era o minciună. Niciodată nu uitase, nici măcar un minut. Era torturat de gîndul că Bonni născuse copilul altui bărbat şi că el n-ar fi îndrăznit niciodată să mai spere...

- O asemănare izbitoare, observă Seth. Stranie, nu-i aşa, domnişoară McKutchen?

- Deosebit de izbitoare, fu de acord Genoa pe un ton blînd, apoi i se adresă tare guvernantei:

- Poţi s-o culci pe Rose Mărie acum, Katie, dar vezi să nu afle doamna McKutchen. Ştii cum este cînd este vorba de program.

Katie, o fată cu păr negru şi cu o înfăţişare demnă, nepotrivită statutului ei social, zîmbi şi se întoarse să plece.

Atît Eli cît şi copilul protestară în acelaşi timp, copilul plîngînd şi Eli strigînd:

- Aşteaptă.

Genoa îi atinse braţul.

- Mai tîrziu, Eli, spuse ea în şoaptă. Va fi timp destul pentru ca tu şi Rose Mărie să vă cunoaşteţi.

Ameţit de o combinaţie ciudată de mînie şi încîntare, Eli se îmbuna şi se lăsă să cadă în scaunul încăpător, întinzînd mîna orbeşte după paharul de brandy. Seth a trebuit să îl găsească şi să i-l pună în mînă şi după ce îi aruncă o privire patronului său, se simţi ca făcînd parte din afacere.

Webb era plecat de la biroul ziarului, iar Bonni nu-l putea aştepta. Pînă la urmă reţinu un curier care trecea pe stradă şi îl trimise la Vulturul de Bronz cu un bilet scris în fugă pentru Forbes.

în loc să trimită răspuns, Forbes veni personal. Ochii lui căprui sclipeau plini de simpatie veselă cînd zăriră hainele zdrenţuroase ale lui Bonni, faţa murdară şi părul.

- Oh, Angel, ne-ai băgat pe toţi în necaz de data asta, nu-i aşa?

Bonni oftă simţindu-se înfrigurată, nefericită şi profund ruşinată. Nu conta părerea lui Forbes dar, dacă era sinceră cu ea însăşi, trebuia să recunoască că părerea lui Eli conta.

- Presupun că sînt concediată.

Forbes tăcu, îşi scoase un trabuc din buzunarul hainei şi-l aprinse frecînd chibritul de talpa cizmei.

- Eli McKutchen este un bărbat împotriva căruia nu-mi permit să lupt. Pe de altă parte, nimeni n-a antrenat afacerile la Vulturul de Bronz aşa cum ai făcut tu. Iar tu nu eşti căsătorită legal cu el, nu-i aşa?

Bonni divorţase de Eli mai mult sub impulsul momentului, supărată că el plecase la război şi pentru că magazinul tatălui ei fusese adus în acea stare de ruină. îşi scutură capul pentru a alunga regretul că-i aparţinuse cîndva, se gîndi la faptele sale şi ridicîndu-şi bărbia zgribulită răspunse.

- Eli McKutchen nu are nici un drept legal asupra mea. Nici unul.

- Dar are cîteva drepturi asupra mea, Angel, răspunse Forbes cu ochii pierduţi în depărtare. Are cîteva asupra mea.

- Nu este de acord cu modul cum ai condus turnătoria, fu de acord Bonni

- Mi se pare că mai mult ca sigur vom avea necazuri, la fel de sigur ca faptul că stăm cu picioarele pe pămînt.

Forbes chicoti. Era alunecos şi un mare ticălos, dar Bonni trebui să-i admire inteligenţa.

- Deci, recunoşti că ai necazuri şi tu, nu-i aşa? Bonni îşi plecă privirile o clipă, apoi aprobă. Se gîndea la fiica ei, la magazin, la calitatea ei ca primar, chiar dacă era doar o glumă, şi simţi un nou val de furie copleşind-o.

- N-am de gînd să-l las pe Eli să mă terorizeze, Forbes. Am toate motivele din lume ca să lupte şi pe Dumnezeul meu, voi lupta!

Forbes clătină din cap.

- Ai uitat cît de puternic este Eli, Bonni? Nu ne luptăm împotriva unui muncitor din turnătorie, sau a unui transportor de lemne; tu ştii că fostul tău soţ este de talia lui Vanderbilt, Rockfeller şi Astor.

- l-am întîlnit pe toţi şi nu sînt decît oameni, pufni Bonni şi în acel moment nu uitase nimic în afară de ţinuta ei ridicolă.

Dinţii perfecţi ai lui Forbes sclipiră într-un rînjet insuportabil.

în ciuda a toate cîte s-au întîmplat, Bonni rîse. Cu prestanţa unei regine, se strecură pe lîngă Forbes şi o luă în josul străzii spre Vulturul de Bronz.

Forbes părea atît de fericit mergînd alături de ea pe stradă.

- De ce nu mi-ai spus că ai o baie ca aceea? îl întrebă ea. Pe cuvîntul meu, este atît de luxoasă şi de imorală, Forbes Durrant.

- în felul acesta îmi place mie păcatul, dulcea mea Bonni. Cît mai luxos.

Stomacul i se înfiora, fior care nu avea nici o legătură cu hainele ei ude. Era foarte bine să fluieri în întuneric, dar exista adevăr în cele spuse de Forbes puțin mai devreme. Eli era unul dintre cei mai puternici bărbați din America. Dacă nu i-a trecut furia lăsînd loc caracterului lui frumos, Eli ar fi putut foarte uşor să-l sfărîme atît pe Forbes cît şi pe ea însăşi..

Dottie Thurston cîntări rochia curată a lui Bonni şi coafura înaltă, presărată cu perle.

- Forbes n-ar lăsa niciodată pe cineva să-i folosească baia, se plînse ea pe un ton şoptit în timp ce sala se umplea de muncitorii de la turnătorie şi de fermierii care păzeau oile. Curînd, orchestra va cînta, dansul va începe, iar Bonni se simți atît de înspăimîntată de seara asta, cum nu mai fusese niciodată.

- Ştii, a fost ceva deosebit de urgent, îi şopti Bonni cercetînd mulțimea de bărbați care aştepta primele acorduri ale muzicii şi contactul cu farmecele dansatoarelor.

- Nu înțeleg cum de-ai putut să părăseşti un bărbat ca el, se agită Dottie punîndu-şi mîinile pe şoldurile rotunde, şi privind ca şi Bonni mulțimea nocturnă de dansatori. Eli McKutchen arată destul de bine pentru a opri inima unei fete, şi pe deasupra mai are şi o mulțime de bani.

Muzica începu înainte ca Bonni să răspundă. Dansă mai întîi cu Till Reemer, care lucra ca şef de echipă la turnătorie, apoi cu Jim Sneeder, soțul Maneldei. Jim avea obiceiul să-şi înlănțuie partenera un pic prea strîns în timpul unui vals - şi toate dansurile erau valsuri - aşa că Bonni îşi ținea brațele țepene pentru a-l ține la distanță.

- Ai auzit că Manelda are o mică indispoziție azi? comentă el, încercînd tot timpul să-şi tragă partenera mai aproape.

- Da, răspunse Bonni amintindu-şi de bastonul ridicat şi de ura, poate nu total nejustificată, care strălucea în ochii Maneldei. Noi două am avut o mică discuție.

- l-am spus acelei femei să stea acasă şi să-şi vadă de cratița ei, dar n-a ascultat.

-într-adevăr, fu de acord Bonni, absentă, cu ochii măturînd camera peste umerii lui Jim Sneeder.

Pînă la urmă muzica se opri şi Bonni, întorcîndu-se mulțumită să plece, se întîlni față în față cu Eli McKutchen. Privirea ei se plimbă îndelung de la diamantul minunat al cravatei lui, la bărbia pătrată şi apoi la ochii lui aurii.

Luînd ferm una din mîinile ei într-a lui, o întoarse cu palma în sus, şi o umplu cu monede încît o mulțime se răspîndiră pe podea, într-o cascadă răsunătoare.

Bonni se uita la fața calmă a lui Eli şi îşi dădu seama că se află într-o încurcătură mai mare decît îi spusese lui Forbes mai devreme, cînd se întorcea de la biroul ziarului. Era încă îndrăgostită de un bărbat care ar fi putut să o distrugă cu uşurință.

Muzica începu să cînte şi Bonni, lăsînd să cadă monezile pe podeaua sălii, acceptă să fie luată în brațe de Eli. Pe cînd dansau, ea îi privi fața, căutînd orice expresie care i-ar fi trădat dispoziția, dar trăsăturile lui erau calme, neputîndu-se citi în ele nici tensiune şi nici furie.

Tot restul serii Bonni nu dansă decît cu Eli, şi nimeni n-a îndrăznit să se plîngă.

La miezul nopții muzica s-a oprit, iar magia a luat sfîrşit. Eli îi puse pelerina albastră pe umeri -rămasă din zilele de prosperitate din New York - şi o conduse, mai mult cu forța, către scările principale ale *Vulturului de Bronz* şi la trăsura care aştepta în stradă.

- Tu, spuse el, în timp ce elegantul vehicul pornise în noapte, ai de dat cîteva explicații.

Capitolul 6

Bonni McKutchen n-avea de explicat nimic. Se aşeză nervoasă în colțul trăsurii luxoase, cu pelerina strînsă în jurul ei pentru a se proteja de aerul rece al acelei seri de aprilie. Vraja care o învăluise mai devreme, la Vulturul de Bronz, se evaporase.

Eli se aşezase pe locul din fața lui Bonni, cu trăsăturile feței asprite de furie şi îşi împreunase mîinile pe piept. Stătea uitîndu-se pe fereastră cu fața în umbră, dar Bonni observă tensiunea care-i crispa buzele.

- Fiica mea - spuse el după cîteva minute -Rose Mărie este fiica mea.

Bonni îşi aminti de felul cum o umilise cu o zi mai înainte, de baia aceea oribilă din apartamentul lui Forbes, de fuga pripită la biroul ziarului lui Webb Hutcheson. Pe lîngă aceste amintiri mai erau şi altele: durerea pe care o îndurase la New York cînd Eli a învinovăţit-o de moartea lui Kiley. El a trădat-o, a disprețuit-o, iar ultima dată a părăsit-o.

- Dacă spui tu aşa, dragă, zise ea pe un ton obraznic.

Mai degrabă îi ghici privirile furioase decît le văzu şi între ei se lăsă o tăcere amenințătoare.

Bonni sparse gheaţa printr-o întrebare obraznică.

- Unde mergem?

Eli nu îi răspunse imediat. Avea obiceiul să fie o persoană autoritară cînd alegerea era de partea lui. Pînă la urmă, după ce se întinse îndelung şi căscă zgomotos, îi răspunse:

- Oh, la magazinul tău, bineînțeles. Este adevărat, nu-i aşa, că tu şi fiica mea locuiți în apartamentele de sus?

Bonni tremură de furie cînd îl auzi cu cîtă emfază pronunța „fiica mea" - bineînțeles că era şi fiica lui cum era şi a ei!

- într-adevăr, eu şi Rose Mărie locuim deasupra magazinului, spuse ea cu demnitate. Ai de gînd să-l furi iar?

- Din informațiile pe care am reuşit să le strîng pînă acum, locul nu este chiar atît de rău pentru a fi furat, veni imediat răspunsul în care se simțea o undă de amărăciune.

Această remarcă o îndurera pe Bonni, dar se strădui să-i ascundă acest fapt. Magazinul înflorise aşa cum sperase ea," dar este adevărat că la început se dovedise a fi o afacere falimentară, aşa cum prevăzuseră atît Forbes, cît şi Genoa.

Numai încăpățînarea nemaipomenită o făcuse să deschidă uşile magazinului în fiecare zi şi simțise un regret profund cînd în fiecare după-amiază trebuise să le închidă ca să-şi petreacă seara dansînd la Vulturul de Bronz. Prea mîndră să accepte ajutor de la Genoa, sau să i-l ceară lui Eli, Bonni avea nevoie de banii pe care-i cîştiga dansînd pentru a supraviețui.

- N-am bănuit că hoții erau atît de hotărîți, îi spuse pe un ton rece.

Trăsura îşi continuă drumul urcînd panta spre centrul oraşului.

- Nu ți-am furat magazinul, Bonni.

Bonni îşi simți obrajii colorîndu-se.

- Poate nu tu, personal - spuse ea şi, cu toate că vorbea încet, vocea ei părea schimbată.

- Nici personal şi nici prin intermediul altcuiva. De fapt nici nu ştiu despre ce dracu vorbeşti!

- îți spun eu despre ce vorbesc, domnule McKutchen. Cînd m-am întors în Northbridge acum doi ani, am găsit magazinul tatălui meu într-o stare dezgustătoare. Mai mult decît atît, deasupra uşii se afla o reclamă pe care scria: Compania de magazine a întreprinderilor McKutchen!

Felinarele de pe stradă trimiteau reflexe argintii pe fața lui Eli. El se foi pentru a ține apoi piept, cu gravitate, atacurilor lui Bonni.

- O spui ca şi cum iubitul şi prea cinstitul tău tată ar fi construit acele magazine. Poate că îți aminteşti că ți-au fost dăruite de bunicul meu, un fel de zestre inversă, dacă vrei.

- Adică întreprinderile McKutchen dau şi întreprinderile McKutchen iau, asta ai vrut să spui?

Chiar în acel moment trăsura ajunsese în vîrful dealului, mergînd acum pe un drum drept, care ducea la magazinul lui Bonni, unde o aşteptau Katie cu Rose Mărie.

- Doamne Dumnezeule, este imposibil să se discute cu tine! tună Eli. Pînă la urmă eu nici n-am spus asta! Pur şi simplu încerc să înțeleg ataşamentul tău față de acest loc.

- N-ai putea niciodată să înțelegi, şuieră Bonni cu o disperare mîndră.

Trăsura se opri, iar vizitiul lui Genoa coborî de pe capră şi le deschise uşa. Bonni sări jos cu ajutorul lui, reconfortată de prezența magazinului, ce stătea tăcut în blîndețea nopții şi de lumina care strălucea la ferestrele de la etaj.

Se va uita la Rose Mărie cum doarme, va schimba cîteva vorbe ce Katie şi va bea o ceaşcă de ceai. Slavă Domnului că această zi îngrozitoare s-a terminat!

Excepție făcea faptul că Eli rămăsese în uşa trăsurii, strigînd-o încet.

Se întoarse cu fața la el, încîntată că întunericul ascundea durerea ce-o copleşise, cît şi imperfecțiunile magazinului ei.

- Te rog pleacă, îl rugă ea în şoaptă.

Eli ezită, apoi intră în interiorul mătăsos al elegantei trăsuri a surorii lui şi plecă.

Bonni urcă scările şi intră în bucătărie. Katie, moțăind deasupra unei cărți, se trezi la intrarea stăpînei sale şi zîmbi.

- Păreți atît de obosită, doamnă! Am pus ceaiul să se încălzească, dar cred că cel mai bine ar fi să vă duceți direct la culcare.

Bonni îşi agăță absentă pelerina într-un cuier din spatele uşii, gîndindu-se la ziua cînd a văzut-o prima -dată pe Katie Ryan. S-a întîmplat în tren, cu mult timp în urmă; Katie călătorea cu familia ei de actori pentru a da un spectacol la teatrul Pompeii. Cînd părinții ei au fost gata să plece, Katie a refuzat să-i însoțească şi, într-un fel, a triumfat împotriva autorității lor, apoi a bătut la uşa lui Genoa cerînd o slujbă.

Genoa o angaja ca însoțitoare, simpatizînd-o aşa cum făcuse şi Bonni iar la naşterea lui Rose Mărie, Katie deveni guvernanta copilului. Jumătate din salariul ei îl mai plătea încă Genoa, fapt care lovea în mîndria lui Bonni.

Bonni îşi turnă singură o ceaşcă de ceai, ignorînd sfatul lui Katie.

- Ce face Rose? Şi-a mîncat cina?

Lui Bonni i se părea că fata arăta puțin vinovată.

- Este bine, doamnă şi a mîncat.

-Şi?

Katie îşi plecă un moment ochii verzi.

- Tatăl ei i-a dat să mănînce, admise ea ruşinată. Rose s-a dus la el imediat, şi nu ştiu cum aş fi putut să zic ceva.

Bonni se aşeză la masa de bucătărie şi-şi împreună degetele în jurul ceştii pentru a le încălzi.

- Nu-i nimic, Katie, spuse ea blînd. Presupun că era inevitabil ca dacă Eli îşi vede copilul, să îl recunoască imediat.

- N-a ştiut nimic despre el, nu-i aşa? întrebă Katie cu ochii pierduți în zare, iar un zîmbet îi înflori la colțul gurii.

Bonni ştiu că tabloul cu Eli hrănind un copil de un an trebuie să fi fost comic, dar avu mai degrabă un sentiment de invidie decît de amuzament.

- Ştia, răspunse ea, ascunzînd faptul că Eli a crezut că este copilul altui bărbat

Katie îşi reveni din reverie. în ciuda experienței sale scenice, nu era o persoană îndrăzneață, şi probabil că regreta că-l menționase pe Eli. închise cartea de pe genunchi şi se ridică.

- Acum mă duc să mă culc. Sînt sigură că Rose Mărie se va trezi devreme mîine.

Bonni îşi puse ceaşca cu ceai în chiuveta adîncă de fier şi se îndreptă spre fereastra care dădea în stradă, pentru a stinge una din lămpile care ardeau. O jumătate de duzină de bărbați, cu înfățişare aspră, treceau pe acolo. Chiar dacă era întuneric, Bonni putu să vadă că erau foarte beți.

Bărbații erau turnători, ştia, şi putu ghici chiar şi ce vorbeau: erau nemulțumiți de salariile lor, de condițiile de muncă, de durata orelor de lucru. Numai la cîteva săptămîni după sosirea lui Bonni în Northbridge, se vorbea despre o grevă şi au avut loc cîteva incidente violente, dar Forbes, în calitate de director al Turnătoriei McKutchen, a reuşit să-i calmeze pentru un timp pe muncitori. Acum se zvonea că aveau iar loc întruniri secrete în Northbridge.

Poate că avînd în vedere situația companiei bunicului său, Eli nu putea să-şi aleagă un timp mai bun pentru ase reîntoarce în Northbridge.

Bonni luă lampa aprinsă şi lumină drumul pînă în dormitorul pe care-l împărțea cu Rose Mărie.

Ridicînd cu atenție lampa de petrol, Bonni se opri să-şi admire fiica adormită. încolăcită în pătuțul ei, Rose Mărie era un înger cu păr de aur şi obraji roz, şi numai prezența ei făcea ca nimic altceva să nu mai aibă importanță. Aşeză lampa pe măsuța de alături şi se aplecă să sărute fruntea lui Rose Mărie şi o înveli cu păturile.

Bonni plecă, ezitînd, de lîngă pătuț, se duse la birou şi turnă apă în lighean pentru a-şi spăla machiajul. în acea noapte nu se putea hotărî să-şi întîlnească privirea în micuța oglindă fixată în perete, deasupra biroului, în timp ce şi-ar fi scos din păr agrafele elegante şi şi-ar fi periat părul.

Bonni putea oricînd să justifice faptul că fusese dansatoare, dar în seara aceea, îndoielile erau prea greu de învins. Aruncă o altă privire în spate, la Rose Mărie şi, pentru prima dată, îi trecu prin minte că, ştiind că copilul este al lui, Eli putea foarte bine să-l revendice. Ar fi putut să încerce să i-o ia pe Rose Mărie.

Dintre toate primejdiile cu care se confrunta Bonni, aceasta era cea mai înspăimîntătoare. Tremurînd, se dezbrăcă de rochia de dansatoare şi îşi puse o cămaşă de noapte lungă din flanelă. O sărută iar pe Rose şi se băgă în pat. întinsă pe pat, se gîndea la toate posibilitățile. Eli i-ar fi putut

oferi copilului lor ceea ce ea nu putea. Frica lui Bonni deveni din ce în ce mai mare, aproape insuportabilă, iar plapuma grea cu care se învelise nu o putea încălzi.

Eli nu dormi bine pentru că în casa lui Genoa bîntuiau prea multe umbre, şi nu toate erau spectre ale celor morţi. îşi auzea şi îşi vedea părinţii, totul amintindu-i de durerea pierderii lor. Avea treizeci şi trei de ani şi încă mai credea că mama şi tatăl său îşi părăsiseră copiii şi fugiseră în Africa pentru a salva sufletele negrilor.

Dar fantoma cu care se confrunta cel mai greu era a lui Bonni. Era pretutindeni în casă, acea Bonni care rîdea, fata care fusese mireasa lui.

Avînd nevoie de spaţiu, de aer, Eli părăsi casa imediat ce se spălă şi se îmbrăcă. Se aşeză pe doc şi aruncă cu pietre în apă; se simţea ca şi cum bunicul lui stătea cu el, aşa că nu scăpase de fantome, dar prezenţa lui Josiah era singura pe care o putea suporta.

Se întoarse cu gîndul la ziua în care părinţii săi şi-au anunţat intenţia să plece. în acea zi stătea chiar aici, avea zece ani, şi era lovit în adîncul sufletului, iar Josiah i se alăturase.

- Este o zi tristă pentru familia McKutchen, băiete, îi spusese Josiah, Dă-i drumul şi plîngi dacă sufletul tău asta doreşte. Şi eu simt la fel.

Tînărul Eli şi-a păstrat un calm de oţel.

- Pietrele acestea nu vor sări. Se vor scufunda doar.

Josiah se aplecă şi căută pînă găsi o piatră lată. Cînd i-o oferi, suspinele pe care Eli le înăbuşise se revărsară liber şi copilul se aruncă în braţele bunicului.

Eli se smulse din amintirile trecutului revenind la prezent, părăsindu-l cu greu pe bătrînul său bunic. A fost aproape uşurat cînd a văzut-o pe Genoa stînd la cîteva picioare mai departe, privindu-l cu dragoste şi îngrijorare.

Un timp, frate şi soră au stat în tăcere, legaţi, în ciuda diferenţelor enorme ale afecţiunii pe care o aveau unul pentru celălalt.

Eli fu cel care sparse tăcerea.

- Dacă ai de gînd să-mi spui că nu ar fi trebuit să fiu aici, Genoa...

Cînd el se opri la mijlocul frazei, Genoa se apropie şi îi luă mîna.

- Eşti acasă acum, asta este important. Trase puternic aer în piept şi oftă. Ce ai de gînd să faci, Eli? Mă refer la problema turnătoriei.

Eli era obosit; călătorise cu trenul de-a lungul ţării, îşi petrecuse o jumătate de noapte dansînd cu Bonni şi o altă jumătate deplîngînd pierderea ei. înainte de a lua orice hotărîre inteligentă cu privire la muncitorii din turnătorie, trebuia să vorbească cu muncitorii, cu Seth şi cu Forbes Durrant. Mai mult, trebuia mai întîi să arunce o privire în uzină şi în registre.

- Seth m-a atenţionat cu privire la Durrant, murmură Eli, în loc să-i răspundă lui Genoa la întrebare.

- Niciodată n-am înţeles încrederea bunicului în acel om, spuse încet Genoa. Privirile ei, ca şi ale lui Eli, erau fixate pe jocul apei de la marginea docului. Spunea că Forbes este un parvenit.

Amintindu-şi de acuzaţia lui Bonni de noaptea trecută cu privire la magazinul tatălui ei, Eli simţi cum îl învăluie o furie rece împotriva lui Forbes Durrant. însuşirea nejustificată a acelor magazine, un loc deosebit de valoros pentru Bonni însă, era mai mult ca sigur ideea lui, încă de cînd Eli nu avea cunoştinţă de acest lucru.

- Bunicul mi-a spus destul de des că Forbes ar trebui supravegheat. Numai că eu n-am ascultat. Eram prea ocupat cu alte lucruri.

- Vrei să spui că bunicul nu avea încredere în Forbes?

în ciuda tuturor celor întîmplate, Eli rînji.

- Mi-a spus că o inteligenţă atît de ageră ca a lui Forbes este mai degrabă necinstită decît loială. îmi închipui că un control al registrelor va dovedi că Forbes este o persoană foarte inventivă.

- Ar fi trebuit să faci ceva, se agită Genoa. Ştiam că Forbes trăieşte peste posibilităţile pe care i le putea oferi salariul - cine s-ar fi încumetat să construiască o clădire precum cîrciuma Vulturul de Bronz dintr-un singur salariu?

Eli oftă din nou amintindu-şi de sala de dans şl de femeia cu care a dansat toată noaptea, în schimbul grămezii de dolari. Avea de gînd să facă ceva şi în această privinţă. Gîndul că orice bastard ar fi putut s-o ţină pe Bonni în braţe era de neîndurat. îi cumpărase toate dansurile, noaptea trecută, dar era o soluţie pe termen scurt. S-ar părea că băiatul cu părul blond al bunicului toacă

banii, dar dacă este pe atît de deştept pe cît l-a crezut Bătrînul, ar trebui să-şi ia anumite măsuri, pentru a nu se putea dovedi nimic.

- Bineînțeles că ai să-i ceri să demisioneze! El[azvîrli o altă piatră în ponton.

- într-o anumită situație, cred că îl voi concedia pe Durrant. Chiar acum sînt convins că trăieşte cu impresia că sînt prea distras de problemele mele cu Bonni pentru a mă mai interesa de turnătorie.

Şocul lui Genoa nu fu mai mic.

- Eli, nu poți fi serios. Probabil că omul acesta fură de la noi de ani, înțelegi, şi zvonurile spun că şi-a angajat oamenii lui pentru a goni sindicatul şi muncitorii care-l susțin.

Eli aruncă ultima piatră în ponton.

- Responsabilitatea pentru grămada asta de mizerie îmi revine mie, Genoa, şi o să scap eu de ea. Dar se va întîmpla în timp şi cum doresc eu.

- Nădăjduiesc doar că nu este prea tîrziu, răspunse Genoa şi, însoțită de foşnetul fustei, se întoarse în casă.

Menelda Sneeder intră în magazin cu o şovăială de înțeles şi cu tot cu conflictul pe care îl avusese cu această femeie, cu o zi înainte, Bonni simți o simpatie față de ea. După părerea lui Forbes, eră una din acele înclinații ale ei către iertare care au dus-o la ruinarea afacerilor ei pînă la faliment.

- Bună dimineața, doamnă Sneeder.

Purtînd părul legat cu o fundă moale, îmbrăcată într-o rochie modestă, în locul uneia decoltate din mătase, nefardată, Bonni părea a nu mai fi aceeaşi persoană cu cea care dansa în sunetele flaşnetei la Vulturul de Bronz.

- Bună dimineața, doamnă McKutchen, răspunde trist Menelda, privirile oprindu-i-se asupra lui Rose Mărie, care stătea pe un scaun înalt de lîngă tejghea, ocupată să se joace cu păpuşa ei favorită, devenită acum o zdreanță. în acel moment expresia nefericită a doamnei Sneeder se transformă într-o anumită speranță.

- Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Bonni cu o bunăvoință blîndă, menită să apere mîndria Meneldei.

- Este vorba de contul meu, spuse Menelda după o pauză lungă, apoi îşi aruncă ochii într-o parte şi în alta, pentru a se asigura că nici un membru al Clubului Comunității Progresiste Vineri *Seara* nu era prin apropiere. Nu pot plăti nimic săptămîna asta, iar copilul meu cel mic are nevoie de medicamentul acela pentru tuse.

Bonni luă o sticlă mărişoară de pe un raft din spatele tejghelei şi i-o întinse fără nici un cuvînt. Faptul că Menelda apăruse în magazin în mijlocul zilei, după evenimentele care au avut loc cu o zi mai înainte, arăta cît de disperată era.

Menelda prinse medicamentul cu ambele mîini, şi oftă, cu ochi piini de durere, dar cu obrajii roşii de supărare.

- Te-ai putea gîndi că Jim ar trebui să aibă mai multă grijă de banii săi - se spune că va fi grevă. Micuța noastră Zoe este atît de slăbită, iar el îşi cheltuieşte salariul pe o jumătate de zi dansînd cu o femeie luxoasă.

Spusele înțepătoare biciuiră conştiința lui Bonni numai prin înțelesul lor, dar ea nu putea să protesteze împotriva cuvintelor spuse de Menelda, căci acestea conțineau mult adevăr. Era rău pentru Jim Sneeder să-şi cheltuiască salariul în felul acesta, şi era rău pentru Bonni să profite de prostia lui.

Nu se deranja să spună la revedere cînd Menelda ieşi grăbită din magazin.

Aproape simultan apăru Webb Hutcheson, chipeş în costumul său elegant, din postav subțire negru, cu o pălărie cu boruri rotunde şi mustață. îşi scoase pălăria şi se uită pe fereastră, luînd notă de plecarea grăbită a Meneldei, apoi se întoarse către Bonni.

- Am auzit că am pierdut o luptă cumplită în fața *Vulturului de Bronz,* ieri după-amiază.

- Ce gazetar poți să fii, Webb Hutcheson, îi răspunse Bonni pretinzînd că este ocupată să alinieze sticlele de laudanum şi tonic vegetal pe tejghea.

în acelaşi timp ştia că Webb era foarte aproape, probabil rezemat de cealaltă parte a tejghelei.

- Şi am mai auzit că soțul tău este în oraş. Bonni înțepeni şi apoi începu hotărîtă să aranjeze, şi să realinieze.

- Fostul soț, corectă ea.

Webb oftă uşurat. Dacă era vorba de o trăsătură de caracter deosebită a acestui bărbat, acesta era calmul.

- Nu ai de gînd să notezi ce a cumpărat Menelda Sneeder pe credit adineauri?

Trebăluia fără sens şi clinchetul sticlelor se opri brusc. Bonni îşi coborî privirea oftînd:

- Ţi-aş mulţumi dacă nu te-ai amesteca în afacerile mele, domnule Hutcheson. A avut nevoie de medicamentul acesta şi nu a avut cu ce-l plăti.

- Bineînţeles! răspunse el răutăcios, chiar ieri era gata să te sfîşie, să te lovească cu bîta.

Bonni se întoarse cu faţa la Webb avînd ochii plini de lacrimi.

- Ar fi putut să aibă banii aceştia dacă soţul ei n-ar fi dansat cu mine.

Webb, care într-adevăr se sprijinea de tejghea, tresări şi se dădu un pas înapoi.

- Am mai discutat asta şi mai înainte, Bonni. Te simpatizez, dar, ştii, nu-ţi pot spune că să dansezi este un lucru cinstit.

Rose Mărie era îndrăgostită de Webb, care o curta ori de cîte ori avea ocazia, şi începu să ţopăie în scaunul ei înalt, întinzîndu-şi braţele. Rîsul ei vesel adînci vina lui Bonni, pentru că nu putea să nu se gîndească la micuţa fată a Meneldei. Zoe era bolnavă şi avea nevoie de medicamente, pe care tatăl său nu i le putea oferi, pentru că petrecea prea mult timp la *Vulturul de Bronz* în fiecare seară, cînd lua sfîrşit schimbul lui la turnătorie.

Webb rîse către Rose, o luă din scaunul ei, ridicînd-o deasupra capului. Chicotind de încîntare, ea îşi deschise braţele durdulii ca aripile unei păsări, şi din nefericire, Eli intră exact în acel moment.

Ochii săi aurii scăpărară de adîncă furie privind această scenă şi Bonni îi văzu buzele crispîndu-se, dar înainte ca Eli să poată vorbi, Rose Mărie surprinse pe toată lumea strigînd fericită Papa! Papa!

Furia de pe faţa lui Eli se stinse, fiind înlocuită cu un zîmbet blînd.

- Bună, prinţeso, spuse el, ridicîndu-şi braţele. Webb cedă copilul fără să scoată un cuvînt, iar

privirea chinuită din ochii lui contribui şi ea la nenorocirea lui Bonni. Arătase destul de clar că spera să se căsătorească cu Bonni şi s-o crească pe Rose Mărie ca pe propriul copil, dar această întîlnirecu Eli a fost un adevărat şoc pentru el.

După un moment-de luptă, Bonni îşi regăsi vocea, şi le făcu cunoştinţă. Webb înclină din cap întinzînd mîna, iar Eli o luă trecînd-o pe Rose Mărie pe braţul stîng.

Amintindu-şi de Kiley şi de modul firesc în care Eli se purta cu el, Bonni simţi durerea copleşind-o. Uitase cum copiii se simţeau atraşi de acest bărbat.

Curîhd, încercînd să nu pară nepoliticos, Webb se scuză şi părăsi magazinul.

în ciuda protestelor copilului, Eli o aşeză pe Rose înapoi pe scaun. Ea îi luase pălăria cînd o ţinuse în braţe şi el îi permise să o păstreze, chicotind cînd ea şi-o puse în cap, dispărînd pur şi simplu sub ea, dar faţa lui era serioasă cînd îşi îndreptă atenţia către Bonni.

- Presupun că scopul cel mai important al domnului Hutcheson este să te ia de aici?

Bonni încercă să înţeleagă starea de spirit a lui Eli, dar eşuă. Cuvintele lui nu fuseseră ironice, după cîte îşi putea da seama, dar asta nu însemna că n-ar fi însoţit acea remarcă cu o alta mai dură.

- Nu pot spune că cel mai important scop al domnului Hutcheson este acela de a se căsători cu mine. Publicarea ziarului îi ocupă destul timp.

Eli se rezemă de tejghea aşa cum făcuse şi Webb mai devreme şi cu toate că în privirile sale nu era nici o ameninţare şi nici în comportamentul lui, Bonni se retrase cu un pas.

- Intenţionezi să te căsătoreşti cu Hutcheson, Bonni?

Raftul conţinînd sticlele cu medicamente şi tonice era strîns lipit de spatele Iul Bonni. Răspunse întrebării lui cu o alta.

- De ce ţi-ar păsa dacă mă căsătoresc cu Webb sau nu?

. Eli nu se mişcă, dar Bonni simţi schimbarea ce avu loc în interiorul lui.

- Am cele mai bune motive din lume - această micuţă. Deciziile tale - şi deocamdată ele au fost ceva mai puţin decît convenţionale - o afectează pe Roşe.

în ciuda faptului că s-a străduit să rămînă rece şi ştăpînă pe situaţie, Bonni simţi cum îi iau foc obrajii, îşi ţinu bărbia ridicată, dar vocea îi tremură uşor cînd îi răspunse:

- Rose este întotdeauna prima mea grijă, Eli. întotdeauna.

- Chiar şi cînd dansezi după melodiile flaşnetei? Tremurul din suflet îi cuprinse şi glasul.

- Da. Crezi sau nu, dar chiar şi atunci. Este nevoie de bani pentru a creşte un copil.

- Nu folosi banii drept scuză, Bonni. Banca, la cererea lui Seth, ţi-a trimis cecuri timp de doi ani, la care s-a adăugat o sumă considerabilă, dar tu i-ai refuzat pe toţi. Mai mult, Genoa ar face orice pentru tine, dar cu excepţia a cîţiva dolari ici colo, nu i-ai permis să te ajute. Să fiu cinstit, adevăratul motiv, draga mea, este mîndria ta irlandeză şi în timp ce pentru tine este minunat să îţi ţii nasul pe sus faţă de banii familiei McKutchen şi să-ţi urmezi propriul drum, eu aş fi nebun dacă te-aş lăsa să-i faci fiicei mele viaţa un iad în timpul unui proces!

Rose, simţind tensiunea dintre cei mari, începu să plîngă, zbătîndu-se să iasă de sub pălăria lui Eli.

Katie, întotdeauna atentă, coborî în grabă scările pentru a-şi lua sarcina în primire, strigînd.

- Acum, acum, vin să-ţi dau prînzul, draga mea. Rose ţipa în timp ce Katie o ridica din scaun şi se grăbi să urce scările, fără să le adreseze lui Bonni sau lui Eli o vorbă sau măcar o privire. Ei rămaseră tăcuţi cîteva secunde, apoi Eli îşi recupera pălăria de pe podea.

- îţi repet întrebarea, Bonni. Intenţionezi să te căsătoreşti cu Hutcheson sau nu?

Bonni nu-l iubea pe Webb - Dumnezeu s-o ajute, ei îi păsa de Eli McKutchen în ciuda tuturor necazurilor şi a timpului care trecuse. îl plăcea şi îl respecta pe Webb. Ştia că devenind soţia sa s-ar fi rezolvat multe probleme şi ar fi însemnat un nou început în afaceri, aşa că Bonni fu deodată tentată. Riscul de a o pierde pe Rose Mărie n-ar fi fost prea mare dacă s-ar fi căsătorit cu un cetăţean puternic ca Webb, şi nu mai trebuia să danseze. N-ar mai fi trebuit nici să încerce să ţină magazinul pe linia de plutire.

- Aş putea să mă căsătoresc cu Webb, spuse ea serioasă, vorbind mai mult cu ea însăşi decît cu fostul ei soţ. Chiar aş putea.

Cînd Bonni îşi ridică privirea cîteva clipe mai tîrziu, Eli plecase.

Capitolul 7

Inima turnătoriei era un loc zgomotos şi înăbuşitor de cald. Aburul sălbatic se revărsa din vasele puse la răcit, acompaniat de un sfîrîit înalt, făcînd să tremure sufletul bărbatului în ciuda apărătoarei circulare a cuştii sale şi cuptoarelor încălzite, de o culoare roşie. Bărbaţii cocoşaţi de bătrîneţe şi muncă istovitoare se aplecau peste cureaua benzii transportoare sortînd minereul, în timp ce băieţi îmbrăcaţi în pantaloni scurţi păzeau oalele din zgură pline cu grafit topit, mes-tecînd pasta care fierbea cu palete lungi din oţel.

Urăsc acest loc, se gîndi Eli, dar îşi continuă drumul, cu Seth tîrîndu-se în dreapta sa, şi cu Forbes Durrant, calm şi liniştit, în stînga lui. Intrară într-un birou mic, iar sunetul care te făcea să-ţi vibreze capul fu îndepărtat de închiderea uşii grele.

Seth scoase o batistă din buzunarul costumului şi îşi tampona fruntea şi gîtul, care era strîns, ca de obicei, într-un guler înalt şi rigid.

- Dumnezeule, locul acesta este atît de aproape de adevăratul iad!

Eli îl privi pe Forbes şi aprobă în tăcere. Turnătoria nu numai că era un iad şi pulsa ca un iad, dar după toate probabilităţile avea propriul ei drac.

- Prelucrarea metalului, spuse Forbes întinzîndu-şi mîinile albe, este şi a fost întotdeauna un proces greu. Aceşti bărbaţi ştiu şi, credeţi-mă, sînt încîntaţi de asta.

Eli se sprijini cu spatele de marginea biroului, care era tot îngropat în hîrtii şi registre contabile şi îşi îndoi braţele. în esenţă, ceea ce spunea Forbes era adevărat, şi cu excepţia cîtorva tineri care păzeau oalele, Eli nu văzu nimic care să necesite obiecţii serioase, însă simţea ceva care mocnea, ceva mai fierbinte decît oalele încinse şi decît furnalele. Genoa şi Seth aveau dreptate - aici urmau să aibă loc necazuri.

- Acei puşti care păzeau oalele, cîţi ani au? Forbes dădu din umeri.

- Zece, doisprezece, poate paisprezece. De ce?

Eli schimbă o privire cu Seth, care tot îşi mai tampona faţa şi fruntea cu batista şi se lupta să-şi păstreze firea.între recentaîntîlnirecu Bonni'şi atitudinea veselă a lui Durrant, calmul lui era subţire ca gheaţa unei băltoace.

- îi vreau afară de aici. Ei ar trebui să fie la şcoală, nu să-şi rişte vieţile mestecînd zgură.

Forbes privi îndelung.

- Mulţi dintre ei îşi întreţin fraţii şi surorile, domnule McKutchen, şi mamele văduve. Vreţi să-mi spuneţi că trebuie să studieze aritmetica şi ortografia în timp ce familiile lor mor de foame?

- Bineînțeles că asemenea argumente pot fi aduse, din nefericire, sugeră Seth, îmbujorat şi disperat de nevoia de aer curat. Dacă unul dintre acei puşti ar cădea în metalul încins, domnule Durrant, responsabilitatea ar fi a noastră.

Eli se cutremură la Imaginea care îi răsări în minte, dar Forbes zîmbi iarăşi cu o indulgență condamnabilă.

- Aici sînt întotdeauna riscuri, insistă el. Aceşti băieți trebuie să hrănească guri înfometate şi nu se aşteaptă să fie răsplătiți şi nici nu au nevoie de un tratament special.

- îi vreau afară de la oalele cu zgură şi de la furnale, interveni Eli, iar vocea sa slabă se auzi clar în ciuda zarvei care pătrundea prin pereții micului birou. Lasă-i să mătură, să ducă mesaje sau altceva pentru acelaşi salariu, dar ține-i departe de minereul fierbinte.

Forbes deschise gura să argumenteze, se gîndi o secundă şi apoi o închise.

Eli vroia să-i spună mult mai multe lui Forbes Durrant, dar mai putea aştepta.

- Domnul Callahan doreşte să verifice actele companiei, începu el cînd uşa biroului se deschise brusc.

Un bărbat deşirat, înnegrit de funingine, umplu golul, fierbințeala furnalelor furnizînd un straniu fundal.

- Domnule Durrant - croncăni bărbatul -, s-a întîmplat un accident, unul foarte grav.

- Unde? întrebă Eli.

Ochii muncitorului erau albi contrastînd cu masca neagră ce-i acoperea fața.

- Afară, pe linia ferată, şinele au deviat una din maşinile de minereu. Mike Forley a fost zdrobit sub roci.

- A trimis cineva după doctor? izbucni Forbes, împingîndu-l la o parte pe muncitor ca să treacă.

Cînd Eli trecea pe lîngă oalele fierbinți în drum spre calea ferată particulară a turnătoriei, ajunse din urmă un tînăr şi-l apucă de gulerul cămăşii, forțîndu-l să lase să cadă paleta de mestecat şi să se împleticească de-a lungul drumului.

Afară, în aerul proaspăt şi rece ca un tonic reconfortant, Eli îl părăsi pe băiat poruncindu-i să-l aştepte acolo şi alergă spre calea ferată, unde se adunase o mulțime de bărbați.

Şinele din lemn ale unei maşini se despicaseră şi un stîlp de piatră căzut la pămînt, îngropase un om sub greutatea lui.

Eli îşi făcu loc printre muncitori, uitîndu-i pe Seth şi pe Forbes şi ajută la degajarea ultimului bloc de piatră. Nu trebuia să se mai grăbească, pentru că Mike Forley era mort.

Eli se cutremură, vrînd să protesteze către cer. Unul dintre oameni ştrînse trupul zdrobit, însîngerat al lui Forley în brațe şi zbieră cu disperare.

- Băiatul meu! Oh, Dumnezeule, băiatul meu! Seth se materializa alături de Eli, părînd îngrijorat şi puțin bolnav.

- De ce ar căra cineva piatra în maşini destinate transportului de vite? sugeră el. Oțelul ar fi cel mai potrivit pentru o astfel de treabă, avînd în vedere că lemnul nu este rezistent.

Sensul remarcii lui Seth îl scoase pe Eli din şoc. Aruncînd o privire spre maşină se repezi la Forbes, apucîndu-i cămaşa bărbatului cu ambele mîini şi îl aruncă în spate, în zgura sfărîrhată care acoperea pămîntul.

Băiatul intră nervos în magazin chiar cînd Bonni se pregătea să închidă, praful încă acoperindu-i fața şi hainele care îi erau acum prea mici.

Bonni zîmbi şi se întoarse să-şi dezlege sfoara şortului de vînzătoare. Oricare ar fi fost treburile acestui băiat, nu puteau dura mult.

- Pot să te ajut?

- Domnul McKutchen m-a trimis aici. El, l-a zgîlțîit zdravăn pe domnul Durrant, chiar în curtea turnătoriei -Mike Forley a fost strivit. Presupun că eu nu voi mai lucra la supravegherea oalelor, aşa a spus domnul McKutchen, aşa că am venit aici, să sortez cartofi şi altele.

Zîmbetul lui Bonni dispăru, şi-şi ridică mîinile.

- Stai - nu are nici un sens ce spui. Stai jos şi vorbeşte mai clar.

- Mike Forley este mort. Mai mult de o-tonă de piatră a căzut peste el. Mi s-a spus să vin aici şi să lucrez pentru acelaşi salariu pe care-l cîştigam la turnătorie.

Chiar atunci Katie năvăli înăuntru, întorcîndu-se după o altă expediție la bibliotecă, cu brațul plin de cărți.

- Doamnă, este îngrozitor. A avut loc un accident la turnătorie şi un om a fost ucis! Era soţul lui Sarah Forley şi acum ea naşte înainte de vreme!

Bonni se întinsese deja după şal. Şi-o amintea pe Sarah Forley, o fată blondă, timidă şi slăbuţă, care locuia într-o colibă din Patch Town. Ori de cîte ori doamna Forley intra în magazin, se uita, cu privirea înfometată, la bunătăţile din rafturi şi la minunatele mărgele, dar cumpăra numai cartofi sau ceapă. Cu un junghi Bonni îşi aminti de cea mai extravagantă tîrguială a lui Susan: acadele de lămîie de un penny.

- Mă duc la locuinţa lui Forley să văd dacă pot ajuta cu ceva, îi spuse lui Katie. Te rog ai grijă de Rose şi închide bine magazinul înainte de a te apuca de citit.

Mîna murdară a băiatului o prinse pe Bonni de mînecă, atunci cînd aceasta se repezi afară.

- Mă scuzaţi, doamnă, dar presupun că voi lucra... Ce naiba a vrut să spună Eli trimiţîndu-l pe acest puşti să „sorteze cartofi şi altele" într-un magazin, unde nu se vindea nimic zile întregi? Era un mister care trebuia rezolvat mai tîrziu.

- Va trebui să-ţi faci o baie dacă vrei să lucrezi în magazinul meu, spuse Bonni blînd, apoi plecă grăbită de-a lungul străzilor. Dorind s-o ajute pe Susan Forley, coborî panta abruptă a dealului pînă în cartierul Patch Town.

Decorul era la fel de trist ca întotdeauna, colibele acoperite cu carton stăteau tăcute în soarele de aprilie.

Bonni recunoscu coliba lui Susan după femeile strînse afară, împletind pulovere sărăcăcioase, fără culoare, cu mîinile îndemînatice.

- Parcă ar fi înălţimea sa, doamna primar, spuse una dintre femei plescăind din buze şi privind-o pe Bonni din cap pînă în picioare.

- Las-o în pace, Jessie, spuse alta. Copiii mei ar fi murit de foame dacă doamna McKutchen nu mi-ar fi acordat credit la magazin.

- De fapt, cum a reuşit să fie primar? dori să ştie altcineva, în timp ce Bonni îşi continua drumul pre colibă.

Coliba familiei Forley era incredibil de mică, conţinînd doar o sobă, o masă şi un pat. Hainele erau agăţate în cuiere, iar Bonni crezu că a văzut un şoarece ieşind din gaura unui sac de porumb sau de făină, aşezat între vasele de bucătărie şi oala de gătit, pe unul din rafturile colibei.

îşi întoarse repede atenţia la Susan şi la femeia care încerca s-o moşească: Genoa.

Sora lui Eli abia îşi aruncă o privire spre noua venită, strîngînd mîna lui Susan cînd o nouă contracţie smulse un ţipăt din pieptul bolnavei.

- în sfîrşit cineva care să ducă la îndeplinire cîteva treburi. Bonni, adu nişte apă curată şi pune-o să fiarbă. Acest bebeluş este hotărît să se nască cu sau fără permisiunea noastră.

Bonni îşi ridică poalele rochiei, luînd cele două găleţi de pe raft şi ieşi. Grupul.de femei îi făcu loc şi cîteva o urmară după ce ajunse la cişmeaua cartierului şi începu să pompeze apa în găleţi.

- Susan va fi bine? întrebă femeia care îi luase apărarea lui B*onni mai devreme.

- Bineînţeles că va fi bine, spuse o alta pe un ton sarcastic, înainte ca Bonni să poată răspunde.

- Va fi o mare încurcătură pe aici, ţine minte ce-ţi spun! comentă o alta. Sindicatul va dezlănţui iadul iar oamenii vor face grevă. Apoi toţi vom muri de foame.

în timp ce Susan Forley îndura chinurile facerii şi urla cu disperare, Bonni se îndreptă spre uşă şi se adresă curioaselor cu un glas clar şi ferm.

- Avem nevoie de lemne pentru a întreţine focul. Vă rog, mergeţi şi adunaţi ce puteţi găsi!

Cîteva femei se grăbiră către malul rîului, sperînd că apele Columbiei să fi adus cîteva trunchiuri de tei, scînduri de barcă sau bucăţi de buşteni. încă din primăvară, apa era mare din cauza zăpezilor pe care le întîlnise la Cascadele Canadiene, şi pomi mici erau smulşi de la locurile lor şi aduşi de firul apei.

- Genoa - întrebă Bonni încet, cînd găsi un lighean şi prosop şi începu să spele faţa palidă a lui Susan - ce faci tu aici?

- Aş putea să te întreb acelaşi lucru, Bonni McKutchen, zîmbi Genoa. Sau ar trebui să mă adresez cu înălţimea voastră, doamnă primar?

- Deci le-ai auzit pe femeile de afară, nu-i aşa? Şi nu ai sărit să mă aperi.

- Ştiam că-ţi poţi purta singură de grijă. Şi apoi, cînd am venit, femeile acelea m-au făcut fată bătrînă costelivă. Şi mai rău! Şi sper că nu-mi vor sfîşia noua mea trăsură.

Bonni nu se putu abține să nu chicotească, în ciuda situației proaste în care se aflau. Nu observase trăsura lui Genoa afară, dar nici nu fusese surprinsă s-o găsească pe cumnata sa acolo, în coliba din Patch Town. Domnișoara McKutchen vizita des această parte a orașului, cu toate că multe familii mîndre refuzau „mila" ei.

In pat, Susan începu să țipe cumplit, să plîngă după soțul ei mort, încît atît Genoa cît şi Bonni trebuiră s-o țină. Travaliul tinerei văduve începuse de cîteva ore, astfel că la apusul soarelui se născu copilul lui Susan Forley, un băiat prea mic ca să supraviețuiască. Genoa nu era pregătită să accepte înfrîngerea.

- Bonni, îți aduci aminte de ce ți-am spus despre mama, cît de mică era cînd s-a născut? Moașa a pus-o într-o cutie de pantofi şi a ținut-o la căldură.

Bonni confirmă, înțelegînd. Ea şi Genoa au spălat copilul, l-au înfăşat în scutece încălzite şi în pelerina călduroasă a lui Genoa, dar bebeluşul era vînăt de frig.

- Merită să încercăm, nu-i aşa, micuțule? spuse ea, amintindu-şi ce-i spusese bunica cu mult timp în urmă despre propria-i naştere, cuvintele țîşnindu-i în minte. Chiar şi după atîta vreme şi după tot ce se întîmplase, povestea o însuflețea ori de cîte ori şi-o amintea. „Te-a luat în brațele lui puternice, aşa s-a întîmplat".

Ştia că bunica vorbise în mod figurativ, ca să sublinieze că fiecare viață era prețioasă pentru Dumnezeu. Bonni ținu micuțul înfofolit în pelerina lui Genoa strîns, cu ochii arzînd, imaginîndu-şi foarte clar cum Isus îl ridică deasupra capului ca tatăl să-l admire, cu fața luminată de încîntare.

Genoa, o femeie foarte sensibilă, o bătu pe Bonni pe umăr.

- Vom lua copilul la mine acasă şi vom face tot posibilul să-l salvăm, spuse ea cu blîndețe, iar ochii i se pierdeau în umbra colibei, privind la femeia epuizată, pe jumătate leşinată, care zăcea nemişcată pe patul îngust. Dar mă întreb dacă este într-adevăr un lucru bun. Viața lui nu va fi deloc uşoară.

Bonni inspiră adînc şi oftă.

- Nici o viață nu este uşoară, nu-i aşa, Genoa?

Genoa oftă.

- Ai dreptate, bineînțeles, spuse ea, şi înainte de a mai adăuga ceva, afară se auzi agitație şi un bărbat înalt, cu păr cărunt şi haine murdare, intră în colibă, urmat de Eli.

- Este John Forley, spuse el încet. Bărbatul care a murit azi era fiul lui.

Forley se opri lîngă patul unde Susan zăcea, cu fața împietrită de o durere fără speranță.

- Copilul? întrebă el răguşit.

Bonni îi arătă domnului Forley nepotul, grăbită să-l acopere repede. Nu era indicat pentru micuț să răcească.

-îngrozitor de mic, spuse Forley.

Genoa stătea dreaptă, cu rochia ei frumoasă murdară, cu părul ciufulit, dar cu o demnitate ce nu putea fi ignorată.

- Domnule Forley, ar putea fi o şansă ca nepotul dumneavoastră să supraviețuiască, dacă va fi îngrijit cum trebuie. Şi Susan are nevoie de căldură şi hrană ca să se restabilească. Mi-ar place să-i iau pe amîndoi la mine acasă, unde vor putea fi îngrijiți cum se cuvine.

- Acasă la dumneavoastră, doamnă? repeta domnul Forley nevenindu-i să creadă. De ce vreți să faceți asta?

Genoa aruncă o privire scurtă către Eli, înainte de a răspunde.

- Sînt o McKutchen şi am anumite responsabilități față de ce se întîmplă cu dumneavoastră.

Eli se întoarse brusc şi ieşi afară, iar Bonni îl urmă instinctiv, ținînd încă copilul lui Forley în brațe. Trebui să se grăbească pentru că paşii lui Eli erau mari.

- Eli, îl strigă gîfîind, şi, deşi el se opri, nu se întoarse spre ea.

Iarba udă scîrțîia sub pantofii lui Bonni, udîndu-i picioarele, dar ei nu-i păsa.

Umerii lui largi se relaxară un pic, dar Eli rămase cu spatele la ea.

- Murmurul rîului, spuse el după un minut de tăcere.

Bonni nu putea suporta durerea pe care o simțea în inima lui.

- Eli McKutchen, întoarce-te şi uită-te la mine, ordonă ea.

încet, cu un efort care-i confirmă durerea adîncă, Eli se întoarse. Chiar dacă era întuneric, Bonni putea să vadă că ochii lui aurii erau strălucitori de lacrimi.

- Oh, Dumnezeule, Bonni, suspină el, trecîndu-şi mîna prin părul încîlcit, cum pot să ignor ce s-a întîmplat? Cum a putut bunicul să ignore totul?

Bonni ştia că se referea la condiţiile de la turnătorie şi din cartierul Patch Town ,unde locuia cea mai mare parte din muncitori.

- Trecutul nu poate fi schimbat, Eli, spuse ea, şi nu are nici un sens să suferi pentru el.

- Bonni - se auzi vocea lui Genoa în amurgul adînc - mai bine am feri copilul de aerul rece al nopţii!

Muşcîndu-şi buza, Bonni se întoarse să plece, pantofii ei uzi scîrţîindu-i la fiecare pas.

Ajungînd la trăsură, unde Genoa o aştepta, împreună cu Susan şi domnul Forley, Bonni îi întinse copilul cumnatei sale.

- Este drăguţ din partea ta s-o îngrijeşti pe Susan, Genoa, spuse ea.

Genoa privi cartierul Patch Town cu o expresie de o adîncă disperare.

- Aş vrea să pot face ceva pentru ei toţi, răspunse ea, apoi urcă în trăsură şi vehiculul plecă.

Bonni era conştientă de prezenţa lui Eli. într-adevăr, fără să se uite, ştia că stă chiar lîngă ea, atin-gîndu-i uşor braţul drept.

- Va trebui să mergi acasă, spuse ea rupînd tăcerea insuportabilă.

-Voi supravieţui!

Vocea lui era scăzută şi răguşită.

- Te vei duce la Vulturul de Bronz?

Lămpile licăreau în spatele ferestrelor acoperite cu hîrtie ale colibelor din jur. De obicei, chiar şi aici, se auzeau glasurile vesele ale copiilor care se jucau afară înainte de cină, dar în acea seară locul era trist, singurele zgomote care se auzeau fiind clinchetele înăbuşite ale oalelor pe maşinile de gătit şi zgomotul rîului din apropiere. Cuprinsă de un sentiment de singurătate, Bonni oftă şi începu să meargă. Nu avea putere să se certe cu Eli.

El îşi potrivi pasul cu al ei, mergînd alături.

-îmi pare rău.

Bonni îl privi cu coada ochiului. Nu-şi amintea ca Eli să-şi fi cerut vreodată scuze pentru ceva, pînă acum - nici pentru purtarea lui rece după moartea lui Kiley, nici pentru femei, nici pentru călătoria în Cuba -şi se simţea puternic emoţionată. Ascunse asta şi schimbă subiectul.

- Cum a fost în Cuba, Eli? Ai fost un cowboy dur? îl întrebă, şi amintindu-şi cu întîrziere că îşi tîra fustele prin noroi şi le ridică cu un gest delicat, deprins 1a New York.

Eli rîse, fără nici o urmă de umor însă, ci doar cu o oboseală şi îndîrjire care loviră dureros în inima lui Bonni.

- Am şarjat Dealul San Juan pe propriile noastre picioare avînd în vedere că Departamentul de Război a neglijat să trimită cai. Spaniolii au tras în noi un timp, apoi şi-au aruncat puştile şi au fugit. încă mai cred că, de fapt, au fost învinşi mai degrabă de prostia decît de vitejia noastră.

- Presupun că a fost ideea domnului Roosevelt. Bonni nu-l putea ierta pe acel bărbat care l-a convins pe Eli să lupte în Cuba şi nu era sigură că-l va ierta vreodată.

Sunetul plin al chicotului lui Eli dovedea că el îşi revenise din şocul zilei.

- TR a fost în elementul lui, spuse el cu respect şi cu o undă de afecţiune. Dumnezeule, dacă l-ai fi putut vedea sau auzi!

- Şi dacă nu l-aş mai vedea niciodată pe domnul Theodore Roosevelt şi tot n-ar fi suficient, spuse ea scurt.

Patch Town era în spatele lor acum. Cînd treceau pe lîngă *Vulturul de Bronz,* Eli o ajunse repede din urmă pe Bonni şi o luă de braţ întorcînd-o cu faţa spre el şi în acelaşi .timp conducînd-o la adăpostul unei umbre care se prelingea de pe peretele salonului lui Forbes. Prinsă pe picior greşit, se lovi de pieptul tare al lui Eli şi apoi se izbi de peretele din spate. înainte ca Bonni să-şi recapete răsuflarea, Eli se aplecă şi îi acoperi gura, limba sa jucîndu-se în jurul buzelor ei pînă s-au deschis să-l primească.

Un fior de dorinţă o străbătu pe Bonni McKutchen, înmuindu-i genunchii. Cu orice alt bărbat, inclusiv cu Webb Hutcheson, ar fi considerat acest sărut o ofensă - dar el era Eli. Timp de doi ani tînjise după atingerea lui, iar realitatea era mult mai frumoasă decît amintirea. De fapt, era atît de copleşită de emoţie, atît de pregătită, încît Bonni simţea că se topeşte ca o acadea de un penny.

Sărutul luă sfîrşit, dar braţul lui Eli încă o mai ţinea lipită de peretele rece al clădirii lui Forbes şi se simţea ca astrul nopţii, îngheţată pe o parte şi arzînd pe cealaltă. Se luptă să-şi recapete respiraţia, să se regăsească pe ea însăşi.

Eli, sprijinit şi el de perete, ţinînd cu mîinile capul lui Bonni, oftă exasperat.

- Nu ştiu de ce am făcut asta, Bonni. îmi pare rău. Două scuze în mai puţin de cîteva minute! Bonni era uimită - şi doar un pic ofensată - şi ca lucrurile să fie şi mai rele, tot felul de amintiri a diferitelor nivele de pasiune pe care acest om era capabil s-o facă să le simtă îi năvăliră în minte. Toate întîlnirile lor pasionale au fost în decorul unor locuri cît mai nepotrivite.

- Nici eu nu ştiu de ce ai făcut-o!

Bonni se strecură pe sub braţul lui Eli şi fugi furioasă.

Eli nu o urmă, ceea ce era şi bine, şi rău. Indignată, furioasă de răspunsul ei faţă de acel om imposibil, arogant, Bonni urcă vijelios scările Vulturului de Bronz şi atinse unul din mînerele celor două uşi. Era încuiat. .

Forbes nu obişnuia să închidă Vulturul de Bronz, şi cu toate că spera că nu va fi nevoită să danseze în seara aceea, era totuşi încurcată.

Bătu la uşă cu o oarecare timiditate şi, neprimind nici un răspuns, se duse la una dintre ferestre şi se uită înăuntru. Perdeaua era parţial lăsată, aşa că Bonni trebui să se aplece ca să privească în interior. Cînd se aplecă îşi simţi fundul ciupit cu fermitate, tresări, scoţînd un strigăt de furie şi dorinţă.

Eli stătea în spatele ei, cu braţele împreunate nevinovat, cu buzele strînse.

- Tentaţia - mărturisi el - a fost mai puternică decît mine.

Fusese o zi dificilă şi dacă era ceva care nu putea suporta din partea nimănui, inclusiv a lui Eli, era umilinţa de a fi ciupită. Ridică mîna pentru a-l pălmui, dar el se dădu repede înapoi, ghicind probabil că următoarea ei mişcare era să-l lovească în fluierul piciorului.

- Pleacă, Eli! şuieră Bonni uitînd total sărutul şi sentimentele ei de mai devreme. Am treabă.

- Nu se va dansa în seara asta, răspunse Eli. Forbes se recuperează după şocul puternic al tragediei de azi.

Ochii lui Bonni se lărgiră cînd îşi aminti de băiatul care venise la magazinul ei cu veştile despre accidentul lui Forbes. Spuse ceva despre faptul că domnul McKutchen îl „biciuise" pe domnul Durrant.

-Eli, nu ai...

-Mă tem că da.

- Bestie! De cînd violenţa rezolvă ceva? Bonni se duse iar la uşă şi bătu cu ambii pumni. Eli era serios amuzat.

- întreabă femeia care m-a lovit cu picioarele, m-a bătut cu o perie de păr şi a încercat să mă pălmuiască, asta şi numai în patruzeci şi opt de ore.

-Dottie! ţipă Bonni bătînd mai tare. Deschide uşa! Laura, una din fetele nou venite, deschise uşa, uitîndu-se, precaută, afară. Ochii i se măriră cînd îl văzu pe Eli, şi încercă să blocheze intrarea, dar nu o făcu destul de repede. Bonni împinse din partea cealaltă şi învinse.

- Unde este Forbes? o întrebă pe biata Laura, care înghiţea neliniştită, netezindu-şi părul şaten şi privindu-l în acelaşi timp pe Eli.

Aruncîndu-i lui Eli o privire severă, Bonni se grăbi să urce scările, apoi traversă holul către camera în care, cu două zile înainte, fusese adusă atît de nece-remonios. Bătu o dată, apoi intră fără să aştepte invitaţia.

Forbes era culcat pe o canapea lîngă fereastră, cu o paloare elegantă şi cu ochii închişi. Purta pantaloni şi smoking de satin şi rînji la Bonni în timp ce Dottie aranja perna care fusese proptită în spatele lui.

- Dulce Angel! spuse el trist, privind-o pe Bonni din cap pînă-n picioare cu un singur ochi. Tocmai o să te pierd.

Bonni se încruntă.

- Ce vrei să spui că tocmai ai să mă pierzi? > - Eşti concediată, răspunse el.

Cu un sentiment ciudat de uşurare şi furie aprigă, Bonni se răsuci pe călcîie şi ieşi afară, traversă holul şi coborî scările, căutîndu-l pe omul care pusese capăt carierei ei de dansatoare. Loviturile cu picioarele, bătaia cu peria de păr şi pălmuirea nu însemnau nimic pe lîngă ce avea de gînd să-i facă acum lui Eli McKutchen.

Capitolul 8

Deşi camera de deasupra magazinului lui Bonni era goală, totuşi în mijlocul mesei de bucătărie ardea o lampă, cu un carneţel ordonat băgat sub piciorul ei. Katie plecase acasă la Genoa, şi bineînţeles, o luase şi pe Rose Mărie cu ea. Nu a dat nici o explicaţie, dar nici nu fusese nevoie, Bonni ştiind foarte bine cît de încîntată era Katie de colecţia de cărţi a lui Genoa. Pe lîngă această atracţie mai erau şi numeroasele feluri de mîncare şi de prăjituri şi un aparat cu cilindri. Katie era îndrăgostită de mecanismul cu plăci, şi era în stare să-i întoarcă maneta ore în şir dacă i se permitea, în timp ce aceiaşi cilindri cîntau melodiile ei preferate, *„Călăuzeşte blinda lumină"* şi *„Te arăţi atît de bună Tatălui"*.

în ciuda constatării că micuţa Katie lăsase nesu-. pravegheată o lampă aprinsă, în ciuda tuturor tragediilor acelei zile şi a faptului că-şi pierduse slujba - era sigură că pentru asta trebuie să-i mulţumească lui Eli -, Bonni era încîntată de posibilitatea de a reflecta în linişte.

Mîncă o supă uşoară, încălzită pe sobă şi biscuiţi, apoi încălzi apa pentru baie. Locuinţa ei se bucura de luxul unei căzi, plumbuită în interior, aşa cum le plăcea lui Genoa şi lui Forbes Durrant. Bonni trase cada folosită pentru propria-i igienă din cameră în bucătărie şi presără cristalele de baie cu parfum de garoafe. în timp ce apa fierbea pe soba cu lemne, se duse în dormitor şi-şi scoase rochia şi lenjeria de corp, şi îmbrăcă un capot din flanelă, periindu-şi părul pînă ce buclele de culoarea abanosului străluciră şi tresăriră încărcate de electricitate, şi îşi împleti o singură coadă.

Trei oale mari de apă fierbeau acum pe plita sobei. Bonni le cără pe rînd vărsîndu-le conţinutul pe fundul ondulat al căzii. Cristalele roz se topiră şi răspîndiră în cameră un parfum de garoafe. Bonni adăugă apă rece, verifică cu un deget expert şi constată că era perfectă. îşi scoase halatul, lăsîndu-l pe spătarul scaunului şi se scufundă recunoscătoare în cadă. închise ochii şi oftă cînd se lăsă pe spate, bucurîndu-se de căldură şi parfumul apei.

Nu se gîndea la necazurile şi chinurile acelei zile care tocmai trecuse, sau la posibilitatea că Rose Mărie şi Kati ar putea s-o stînjenească pe Genoa, care era ocupată, fără îndoială, cu Susan Forley şi cu copilul ei. Nu se gîndea nici la faptul că-şi pierduse slujba de care, din păcate, avea nevoie şi nici la Eli McKutchen.

Nu, pînă cînd acesta nu intră în bucătărie, cu ochii săi aurii, privind corpul gol al lui Bonni şi se lansă într-un atac insolent.

- Ar trebui să încui uşile noaptea.

Un moment Bonni se holbă la el, nevenindu-i să creadă că era acolo, dar cînd îşi reveni se întinse să-şi ia capotul.

Eli anticipă mişcarea cît se poate de firească şi împinse scaunul, astfel încît ea să nu-l poată ajunge. De fapt, îl întoarse invers şi se aşeză cu braţele pe spătarul lui, ţintuind halatul lui Bonni sub el.

Bonni se scufundă iarăşi în baie, acoperindu-şi cu mîinile sînii, iar coapsele se îndoiră astfel încît să acopere restul feminităţii sale, care începuse să pulseze într-un mod ameţitor.

- Ieşi afară, îndrăzni ea să spună, închizînd ochii strîns, cu gîndul copilăresc că, dacă ea nu putea să-l vadă, nici Eli nu reuşea s-o vadă pe ea.

- Oh, tu, minunată visătoare, îi răspunse Eli mieros. Poţi să crezi că în situaţia de faţă voi pleca?

- într-adevăr, cred că vei pleca, îi răspunse Bonni, cu ochii tot închişi şi cu braţul în jurul sînilor. Ceea ce faci este indecent. Ai intrat aici nepoftit!

- Hmmm, hmmm.

Bonni îşi deschise ochii cînd auzi vocea lui tărăgănată. Apa începea să se răcească, la fel şi inima ei, cu toate că-şi simţea sîngele clocotindu-i în vine.

- Nu ai nici un pic de decenţă, domnule McKutchen. Ce educaţie primesc Katie şi Rose Mărie?

Eli zîmbi.

- Ştii din propria-ţi experienţă că sînt indecent, iar apoi este imposibil să le influenţez pe Katie şi pe Rose Mărie, pentru că ele nu sînt aici. Tocmai le-am văzut la Genoa.

Bonni oftă, hotărîtă să-şi păstreze sîngele rece. Era sigură că Eli încerca s-o supere, dar nu o să-i dea satisfacţia că a reuşit.

- Dacă eşti un gentleman, atunci fii bun şi dă-mi halatul. Mi-e frig.

- Ţi-e frig?

întrebarea fusese pusă pe un ton de simpatie ironică, iar scaunul scîrţîi cînd Eli se ridică, punîndu-l în aceeaşi poziţie pentru a nu putea fi atins. Luă oalele de pe sobă şi le cără la chiuveta de

.fier. Muşchii umerilor şi ai braţelor se mişcau pe sub piele, încordîndu-se cînd pompă apă în fiecare. Le puse apoi pe sobă. în timp ce Bonni privea furioasă, nevenindu-i să creadă, fostul ei soţ se întoarse pe scaun, încălecîndu-l, cu braţele rezemate de spătar.

- în curînd va fi mai multă apă caldă, iubito! Bonni spera că apa pe care o avea deja, acum

călduţă şi destul de murdară, era destul de adîncă pentru a o acoperi. în afară de posibilitatea de a sări din cadă fugind goală, ca în ziua cînd se născuse, spre dormitor, Bonni nu mai avea altă idee.

- De ce faci asta? îl întrebă ea încet.

Eli ignoră întrebarea ei oftînd şi privind fix în gol cu o expresie visătoare. Pentru o secundă, singurul zgomot era acela al sfîrîitului apei şi traficul de pe stradă - mai mare în noaptea aceea decît de obicei pentru că Teatrul Pompeii dădea un spectacol nocturn.

- îţi aminteşti de noaptea aceea cînd servitorii erau plecaţi, afară ploua şi noi...

Bonni îşi aminti foarte bine, scoase un mic ţipăt mişcîndu-se în apă în aşa fel încît să se aşeze ca un indian, cu braţele încă încolăcite în jurul sînilor. Inima îi pulsa acum din cauza amintirii acelei seri pline de atenţii încîntătoare, cînd toţi servitorii fuseseră plecaţi şi afară ploua.

- Eli McKutchen, ticălos ce eşti, ştiu ce ai de gînd să faci şi îţi ordon să încetezi imediat.

Eli chicoti vesel, cu ochii pierduţi în trecut, departe, cu bărbia sprijinită de braţul vînjos.

Căldura o inundă acum pe Bonni cum se năpusteau şi aburii asupra apei care fierbea pe sobă. Găsi buretele după ce-l căută bîjbîind şi îl aruncă în Eli de furie şi disperare. Greşi ţinta, buretele care se lovi de spătarul scaunului stîrnind doar hazul celui care o chinuia..

în gînd, Bonni se blestema pentru fiecare prostie. De ce nu încuiase uşa cînd intrase? Cum de-şi permisese să uite cu cîtă îndemînare o stîrnea Eli?

Chiar din prima zi a căsătoriei lor, el putuse să-i trezească pasiuni profunde doar cu o privire sau cu un cuvînt. îşi amintea, o seară în trăsură, în drum spre casă, de la un dineu *\aAstoria*...

Bonni realiză prea tîrziu că se întorcea singură la acele clipe fantastice. Corpul ei vibra la încîntătoarea amintire a acelor scandaloase momente de dragoste, sînii devenindu-i grei, iar locul ei secret pulsîndu-i dureros de nevoia de sex.

- Oh, Dumnezeule, şopti ea încet, rezemîndu-şi bărbia de genunchi.

Eli se întoarse la sobă, verificînd apa din oale cu degetul arătător.

- Este gata, anunţă el luînd o oală de mînere şi turnînd-o în cadă. Eşti încîntătoare, spuse el. Nu vreau să te ard!

Instinctiv, Bonni se retrase şi apa pe care Eli o turna în cadă se revărsă în jurul ei ca un nor cald. De parcă fiecare parte a corpului ei avea nevoie de căldură.

Mai multă apă. Capul - ăăă, fundul sus.

O altă cascadă de lichid fierbinte se mişcă în jurul lui Bonni ca o adiere blîndă, alinînd-o, pătrunzînd-o.

Dorinţa aceea dureroasă îi ţîşni din adîncuri, implo-rînd împlinirea.

Deşi avea toate drepturile să fie acolo, provocîndu-i dorinţe pline de păcat, Eli puse iar oalele pe sobă şi recupera buretele. îl stoarse chiar acolo fără nici o grijă pentru lustrul linoleumului şi apoi se apropie.

Bonni ştia că era pierdută cînd el se opri să-şi suflece, fără nici o grabă, metodic, una cîte una mînecile cămăşii. Cu toate că o mulţime de persoane ar fi susţinut contrariul, un singur bărbat din lume ştia s-o transforme pe Bonni într-o femeie uşoară, un bărbat care avusese din plin posibilitatea s-o facă, iar acel bărbat stătea lîngă cadă cu buretele în mînă.

Bonni închise ochii şi se rezemă cu spatele de marginea căzii şi-şi cufundă braţele sub apa fierbinte, proaspătă, care mirosea a garoafe. îi simţi mîna mîngîindu-i şoldul şi auzi zgomotul săpunului pe burete.

Buretele îi mîngîia sînul lui Bonni cu mişcări circulare, experte, mişcîndu-se din ce în ce mai aproape de centru. Oftă involuntar cînd îi atinse sfîrcul şi îl masă blînd.

- N-am mai îmbăiat nici un primar pînă acum, spuse Eli în şoaptă, spălîndu-i sînul stîng. îmi permiţi să te întreb cum ai reuşit să deţii această funcţie?

Bonni deschise ochii şi era gata să se ridice, cînd mîna liberă a lui Eli alunecă sub apă depărtîndu-i picioşrele, cercetînd mugurele care înflorea, trezit, de pasiune.

In timp ce el se juca cu trupul ei, protestele !ui Bonni i se opriră în piept, transformîndu-se în geamăt. Eli chicoti şi continuă s-o mîngîie chiar şi cînd, înmuind buretele în apă, îl stoarse, lăsînd şuvoiul de lichid să spele săpunul de pe sînii ei.

- Ce spuneai? o tachina el.

Genunchii lui Bonni se ridicară, simțindu-i cum se destind chiar şi atunci cînd îl obligă să se apropie.

- Ooo, seinei ea.

- Poți să-mi povesteşti mai tîrziu cum ai fost aleasă, cedă Eli împăciuitor. Acum eşti o femeie prea plină de dorință.

într-adevăr Bonni era o femeie plină de dorință, o femeie sănătoasă, care nu mai făcuse dragoste de doi ani, iar dorința ei era fierbinte, imună în fața rațiunii şi a decenței, cuprinzînd-o cu forța rîului care trecea în noapte prin Northbridge. Simți răsuflarea lui Eli pe pieptul său şi-şi arcui spatele murmurînd:

- Oh, da, da!

Brațele sale umede se încleştară pe umerii lui, apoi îi cuprinseră ceafa, cînd buzele lui îi mîngîiau sfîrcul, provocîndu-i un fior de plăcere.

Degetele lui lucrau, înnebunind-o din ce în ce mai mult, împingînd-o cît mai aproape de acel ceva şi ştia că era doar începutul multor altor plăceri sălbatice, că imaginația lui Eli era nelimitată în acest domeniu. El o va iubi iar şi iar, satisfăcînd-o mereu, pînă vor cădea amîndoi, epuizați, într-un somn adînc.

Bonni îşi ridică şoldurile răspunzînd fără jenă mîngîierilor lui Eli, care, acum îi săruta gîtul, ca apoi să se joace cu lobul urechii, îi sugea cu poftă sfîrcu-rile. Apa se revărsa peste marginile căzii cînd Bonni explodă cu un geamăt pasionat, plin de abandonare, în timp ce tumultul din interiorul ei se revărsa permi-ţîndu-i peste cîteva minute să se scufunde iar în cadă. Tremură cînd Eli o ridică în brațe şi i se păru un gest normal să-şi rezeme capul de umărul lui, aşa cum a mai făcut de multe ori înainte.

El nu luă în seamă faptul că trupul ei ud îi uda cămaşa şi pantalonii. Vocea lui era gravă cînd îi şopti la ureche:

- Patul, Bonni, unde este?

încă ameţită de acel orgasm fierbinte, Bonni îi mormăi pe unde s-o ia.

O aşeză uşor de-a curmezişul patului şi, cu un prosop găsit pe birou, o şterse cu blîndețe înainte de a-şi scoate cizmele şi hainele şi de a îngenunchea pe podea. Mîinile sale puternice se mişcau pretutindeni pe corpul ei gol, înfierbîntînd iar acel trup pe care îl ştersese cu atîta grijă, mai devreme. îi atinse sînii şi talia subțire şi abdomenul mătăsos, ochii săi aurii privind-o ca şi cum n-ar mai fi făcut dragoste cu ea de mii de ori înainte, în mii de locuri originale.

- Oh, Bonni, murmură el, depărtîndu-i picioarele, cuprinzîndu-i talia pentru a o trage mai aproape către plăcerea plină de senzații înnebunitoare - cîtă nevoie am avut de tine, cît te-am dorit!

Bonni cunoştea acea plăcere ce-o invada şi nu era sigură că o va putea îndura, acum, după ce o dorise atît de multă vreme. Tremură cînd el îi desfăcu cuibul ondulat dintre coapse, pentru a dezvălui acel mugure pe care-l va tortura temeinic.

- Dulce Bonni!

Vocea lui era guturală, nepoliticoasă, mai mult o şoaptă, dar suficientă să încălzească o părticică din Bonni care nu putea aparține decît lui, indiferent dacă el ar fi iubit-o sau ar fi disprețuit-o după ce se simțea satisfăcut. Era expert în a o stîrni cu vorbe şi, acum, în murmurele ei, îşi țesea vraja unică.

- îți aminteşti de acel restaurant, Bonni? Am avut o sufragerie numai pentru noi doi şi te-am sărutat ca acum.

Bonni era şi mai fierbinte acum după ce o sărută. Degetele lui îi ciufuleau frenetic părul şi din pieptul ei țîşni un strigăt primitiv, fără sens, dar care era povestea tuturor femeilor. Eli o trase mai aproape pentru a o suge mai puternic, acoperindu-i sînii, pipăindu-i, frămîntîndu-i, întărindu-le mugurii roz pînă deveniră două puncte tari care-i împungeau palmele.

Intensitatea cu care o iubi Eli o conduse încet, încet spre acea culme care îi încordase toți mușchii, fiecare sentiment. Fremăta şi implora cînd, în cele din urmă, plăcerea supremă o copleşi, dureros de minunată.

Eli se întinse alături de ea, întorcînd-o de-a lungul patului. Mîna ei îi mîngîia pieptul puternic, aşteptînd să-şi recapete răsuflarea şi tremurul din corpul ei să înceteze. Deşi ajunsese de două ori la orgasm, era încă plină de dorință - dorința de a fi iubită, de a simți trupul acelui bărbat în adîncurile ei. Numai aşa ar fi fost mulțumită. Şopti cuvinte pe care nu se aştepta să le mai rostească vreodată în viață.

- lubeşte-mă, Eli. la-mă!

Din pieptul puternic de sub braţul ei se auzi un chicot.

- întotdeauna ai fost convingătoare.

Spre surpriza ei, el se ridică în loc s-.o acopere cu trupul. Expresia plină de îngrijorare din ochii ei îl făcu să zîmbească.

- Nu fii îngrijorată, iubito, te doresc enorm. Atît doar că, dacă m-aş aşeza s-o fac, n-aş mai putea să stau niciodată în picioare.

Eli tăcu, admirîndu-i frumuseţea, clătinîndu-şi capul încet.

- Vino aici.

Se ridică şi se aşeză lîngă el şi un timp el o mîn-gîie. Apoi o aşeză în poala lui, pătrunzînd-o cu blîn-dețe. Niciodată, oricît de aprigă a fost pasiunea lor, el n-a rănit-o.

Gemetele lor se împreunară cînd Bonni se ridică şi se lăsă pe Eli. Cînd ritmul nu-l mai mulţumi, Eli o încercui ca într-o încleştare blîndă, sugîndu-i fiecare sîn, sărutînd-o, mîngîindu-i faţa, şoldurile, fundul. Bonni era nerăbdătoare să fie satisfăcută, dar Eli o ţinu intenţionat pînă în clipa aleasă de el, cînd, în sfîrşit, îi dădu libertatea să se mişte în ritm cu el într-o pasională căutare a absolutului care se sfîrşi într-o împreunare atît de explozivă, încît s-a creat, cu siguranţă, un nou univers.

S-au odihnit şi au făcut iar dragoste, luînd-o iar de la capăt pînă cînd lumea deveni tăcută iar noaptea adîncă. Apoi Bonni adormi aproape de Eli, iar trupul ei nu mai ardea de dorinţă, ci din contră, era mulţumit.

Era aproape ziuă iar Eli zăcea treaz. Prin fereastra lui Bonni putea zări stelele strălucind ca sclipirile argintului peste acoperişul Teatrului Pompeii.

îndepărtata scînteie a luminii se schimbă şi se întunecă iar Eli îşi acoperi ochii cu dosul mîinii, răsucindu-se chiar dacă Bonni nu era trează să-i vadă ruşinea.

N-ar fi trebuit să vină în Northbridge chiar dacă Rose Mărie şi turnătoria erau aici. După această noapte, nu va mai fi niciodată în stare să discute iar raţional cu Bonni.

Ea se cuibări lîngă el în somn, cu corpul ei catifelat şi parfumat, iar Eli suferea să ştie că ea fusese una din femeile lui Forbes Durrant, vînzîndu-se. Nu-şi putea permite să creadă afirmaţiile ei că nu făcuse nimic altceva în afară de a dansa, cu toate că Dumnezeu ştia cît dorea el s-o creadă.

Multe lacrimi urmară celor pe care el le şterse, lacrimile tăcute ale unui bărbat. Eli se dădu jos din pat, îşi găsi hainele şi se îmbrăcă încet. Se opri ca să o privească lung pe Bonni, ceea ce-l costă o parte din sufletul său rănit, imprimîndu-şi în minte cum lumina lunii se revărsa peste formele ei, strălucindu-i în păr, odihnindu-se pe obrajii de alabastru. Durerea pe care o simţi nu semăna cu nimic din ce îndurase pînă acum.

Trebuia să-şi amintească cine era Bonni, cine fusese. I se dăruise lui aşa cum ar fi făcut cu orice bărbat care ar fi putut să plătească tariful. Abandonul ei sălbatic era un lucru obişnuit, o parte din trădarea ei, şi la fel şi strigătul ei de plăcere, implorarea ei blîndă, acel mod special de a-l satisface. Ea nu făcuse niciodată lucrul acesta în timpul căsătoriei lor şi nici el nu'i-o ceruse. Aşa că de unde îl învăţase?

Răspunsul la această întrebare îl lovi pe Eli McKutchen în adîncul sufletului. Cu hotărîre scoase o bancnotă din portofel, o lăsă pe noptiera lui Bonni şi se strecură afară din dormitor.

Bonni se trezi încet, întinzîndu-se languros, ca o pisică. Simţi că Eli nu mai era în pat, dar nu se sinchisi, pentru că el se scula întotdeauna devreme. Era, de fapt, foarte probabil ca el să se afle deja în miezul problemelor.

De obicei din bucătărie se auzeau sunete matinale - capacele sobei zornăind şi apa curgînd. Bonni se ridică din pat, căscînd şi zîmbi auzind vocea lui Katie care interpreta cristalin Ia-mă înapoi acasă la mama". Rose Mărie se legăna în cameră, cu un chicot de veselie, sărind cu trupul ei micuţ şi dolofan în pat, cuibărindu-se lîngă Bonni.

în acele preţioase minute, Bonni McKutchen fu deosebit de fericită. în timpul nopţii fusese iubită aproape nebuneşte de omul pe care-l iubea şi la care încă ţinea, în această dimineaţă însorită şi strălucitoare se bucura de luxul de a chicoti cu fiica ei. Oh, era uşor să fii optimist, cînd viaţa cuiva părea să fie presărată cu dragoste.

Parfumul cafelei proaspăt prăjite umplu camera, iar Bonni, zărind capotul aruncat pe tăblia patului, îl luă şi se îmbrăcă, Zîmbea legîndu-şi cordonul, dar zîmbetul ei dispăru cînd văzu bancnota împăturită, băgată sub lampa de pe noptieră.

La început Bonni nu putu accepta semnificaţia acestor bani. Eli fusese un soţ generos, acolo unde bugetul permitea şi dimineaţa lăsa adesea bani lichizi pentru Bonni, înainte de a pleca la afacerile lui.

Se lăsă să cadă pe marginea patului, cu mîinile împreunate în poală, cu pieptul plin de o durere din ce în ce mai mare. După cîteva clipe, Bonni se întinse după bancnotă, despăturind-o cu degete tremurătoare. Erau cincisprezece dolari.

Simţindu-se bolnavă, Bonni închise ochii şi oftă. Eli nu fusese deloc soţul indulgent dacă nu cumva prea îngăduitor, care lăsase bani pentru ca răsfăţata lui iubită să-i cheltuiască pe fleacuri, pălării şi bilete la vodeviluri. Adevărul era că Eli era un străin acum, iar cei cincisprezece dolari erau plata pentru serviciile primite.

Bancnota pluti uitată pe podea. Bonni se ridică de pe locul ei de la marginea patului şi, tăcută, închise uşa, îndepărtînd chicotele lui Rose Mărie şi cîntecul lui Katie. Două fete în albastru.

Lacrimile curgeau pe obrajii lui Bonni în timp ce se spălă, se îmbrăcă şi îşi aranja părul într-un coc în vîrful capului, fără să facă nici un zgomot, iar cînd li se alătură lui Katie şi lui Rose Mărie, ochii ei erau uscaţi, umflaţi şi roşii.

Nefiindu-i foame, Bonni bău cafeaua în timp ce Rose Mărie şi Katie îşi mîncau ouăle şi pîinea prăjită. Ignoră privirile îngrijorate ale lui Katie şi se eschivă întrebărilor ei puse cu îndemînare, iar cînd micul dejun luă sfîrşit şi masa fu strînsă, se reîntoarse în dormitor şi recupera bancnota de cincisprezece dolari de pe covorul unde căzuse. Primul lucru care trebuia făcut era ca această bancnotă să fie înapoiată adevăratului stăpîn.

- Te rog lasă vasele acelea, spuse Bonni cînd se întoarse în bucătărie şi o găsi pe Katie băgată pînă la cot în apa caldă. Voi avea eu grijă de ele mai tîrziu. Am de făcut un comision, dar nu voi lipsi mult timp.

Katie îşi şterse mîinile pe şort, uitîndu-se încurcată, neînţelegînd nimic.

- S-a întîmplat ceva rău, doamnă?

Bonni nu putu să-i răspundă sincer. Se temea că s-ar fi topit de durere dacă ar fi încercat.

- Mi-ar place să deschizi tu magazinul, spuse ea, evitîndu-i privirile.

Din fericire Katie nu insistă să primească un răspuns la întrebarea ei.

- Eu şi cu Rose Mărie ne vom ocupa de magazin. Staţi cît timp aveţi nevoie.

- Mulţumesc.

Bonni ieşi demnă afară şi coborî scările. Erau mai mulţi oameni pe stradă decît erau de obicei într-o zi lucrătoare, se gîndi ea distrată, în timp ce se îndrepta spre casa lui Genoa, şi apoi mai era ceva deosebit, cu toate că nu putea să realizeze ce.

Fără să-şi dea seama de drum, Bonni ajunse la poarta familiei McKutchen, intră şi străbătu aleea. Eli stătea pe veranda din faţa casei, angajat într-o conversaţie aprinsă, dacă nu chiar tainică cu Seth Callahan, mîncînd, în acelaşi timp, dintr-o farfurie.

Seth o văzu primul pe Bonni şi o salută cordial, cu ochii strălucind.

- Bună ziua, doamnă McKutchen, spuse el, pentru că fuseseră întotdeauna prieteni, cu toate că relaţiile lor fuseseră doar formale.

- Domnule Callahan, răspunse politicos, dar privirile ei îl ţintuiseră deja pe Eli şi farfuria cu carne de vită sărată.

Deşi Eli rămase absolut nemişcat şi tăcut, Seth ieşi şi se retrase grăbit în casă, închizînd uşa pe care erau pictate lebede.

Bonni îşi strînse fustele cînd urcă scările spre veranda lungă, cu bancnota de cincisprezece dolari udă de transpiraţie, răsucită în mînă. Se apropie de Eli, fără nici o expresie pe faţă, şi, stînd în faţa lui, îşi dădu capul pe spate pentru a-l privi drept în faţă.

Eli se dădu în spate, cu farfuria într-o mînă şi cu furculiţa în cealaltă. Buzele sale aveau o linie severă, iar ochii de culoarea chihlimbarului aruncau flăcări mistuitoare, dar era clar că nu el era cel care urma să vorbească primul.

- Bună dimineaţa, spuse Bonni blînd. Ţi-a plăcut micul dejun?

Eli se uită la biftecul sărat şi oftă tare, cu toate că nu luase nici o bucăţică de cînd dăduse cu ochii de Bonni. Cu un gest delicat, Bonni îşi ridică mîna dreaptă şi amestecă cu eleganţă bancnota răsucită în mîncarea lui Eli.

- Poţi mînca asta, domnule McKutchen, împreună cu micul dejun.

Gura lui Eli se deschise o clipă, dar o închise brusc. Pentru prima dată în viaţă rămase fără cuvinte.

Bonni îi zîmbi, zîmbi la biftecul sărat cu bancnota de cincisprezece dolari înțepenită ca o lumînare pe un tort şi, cu gingăşie, împinse farfuria în pieptul lui Eli. Apoi, demnă, se răsuci şi coborî scările, întorcîndu-se pe alee. Farfuria zornăi cu întîrziere pe podeaua verandei.

Chiar cînd credea" că putea pleca fără să o stîn-jenească nimeni, Eli o prinse din urmă şi îi opri pasul regesc înşfăcîndu-i brațul, învîrtind-o. Bucăți de cartofi şi carne de vacă erau stîlcite de cămaşa lui elegantă de in.

- Nu mă strînge în felul acesta, necioplitule, izbucni Bonni printre dinții încleştați. într-un alt moment n-ar fi fost responsabilă de acțiunile ei.

Degetele lui Eli se strînseseră ca apoi să se desfacă şi să se retragă. O undă de ruşine îi acoperi trăsăturile, dar îşi reveni imediat.

- Te-am plătit mai puțin decît trebuia, Angel? o întrebă el, iar vocea îi era dură ca o piatră. Am vrut să fiu generos.

Sîngele invada fața lui Bonni cu atîta viteză încît se clătină uşor. Eli îi prinse încheietura mîinii într-o strînsoare care îi amorți degetele şi preveni lovitura.

- Ce crud eşti! respiră ea după cîteva minute în care îl privi în ochi. Cît de îngrozitor, de înspăimîntător de crud. Nu-i de mirare că muncitorii te urăsc, că Patch Town arată în halul ăsta. Nu ai inimă, Eli McKutchen, şi mi-e milă de tine.

Aceste cuvinte părură că-l rănesc pe Eli, aşa cum nici un pumn sau o lovitură de picior n-ar fi reuşit şi îi eliberă încheietura mîinii cu o mişcare lentă. Cînd se întoarse să plece, o strigă pe nume, dar ea nu se opri şi nici măcar nu aruncă o privire înapoi.

Eli tocmai crease cea mai urîtă duşmănie: aceea a cuiva care iubise, ca apoi să se ruşineze de dragostea lui.

PARTEA A DOUA

ÎNGERUL RĂZBUNĂRII

Capitolul 9

Bonni era la jumătatea drumului către magazin cînd îşi dădu seama ce o uimise mai înainte. Banda transportatoare din curtea turnătoriei, o sursă continuă de gălăgie, stătea tăcută, iar uruitul exploziv al furnalelor era oprit.

Se opri în drum şi-şi întoarse toată atenția la turnurile de cărămidă înnegrite care se profilau pe cerul albastru de primăvară. Nu era nici urmă de fumul care ieşea de obicei din gurile lor.

Deci pînă la urmă se întîmplase. Sindicatele, străine de Northridge şi oamenii lor, îşi croiseră drum pînă aici. Turnătoria fusese închisă-

Bonni îşi muşcă buza de sus şi îşi continua drumul, atît de adîncită în gînduri, încît abia era conştientă de lumea din jur. Sentimentele ei cu privire la grevă erau amestecate. Cu toate că plîngerile muncitorilor împotriva întreprinderilor McKutchen erau legitime, doar cîțiva aveau posibilitatea să trăiască fără salariu. Va fi foamete şi nemulțumire, iar condițiile din Parch Town vor deveni de la mizerabile la intolerabile, în acest timp.

Cu fustele în mînă, Bonni traversa strada fără să se gîndească, din obişnuință, îndreptîndu-se spre magazin. O mulțime de bărbați şi femei erau strînşi în fața Teatrului Pompeii şi, deşi Bonni îi cunoştea pe cei mai mulți dintre ei, erau prezenți şi străini.

Unul dintre aceştia, un bărbat greoi, cu fața marcată de vărsat şi cu pungi vinete sub ochi stătea în fața mulțimii pe veranda teatrului. Nu avea un fizic plăcut, dar vocea sa era destul de puternică încît Bonni îl putea auzi chiar de pe cealaltă parte a străzii.

- Asemenea întîmplări ca cea de ieri nu mai pot fi trecute cu vederea, strigă vorbitorul. Un bărbat a murit, domnilor şi doamnelor. Mike Farley a murit!

Văzîndu-l pe Webb Nutcheson printre privitori, cu creionul şi hîrtia în mînă, Bonni merse şi se aşeză lîngă el.

- Deci are loc o grevă? insistă ea. Webb scria rapid.

- Un fel de grevă - jumătate din oameni încă vor să lucreze.

Mulțimea murmura dar Bonni îl privea pe străinul urît, care stătea pe veranda Teatrului Pompeii.

- Fraţii voştri au hotărît că este suficient, continuă el. Antreprizele McKutchen şi-au umplut seifurile cu fructele muncii voastre, domnilor. Sîngele şi sudoarea voastră i-au făcut pe patronii voştri bogaţi, iar voi ce aveţi? Voi aveţi colibe în care să locuiţi? Voi sînteţi cerşetori.

- Pînă la urmă avem ce mînca! strigă un bărbat pe. care Bonni nu-l putea zări. Sau aveam înainte ca această uniune prostească să ne păcălească.

- Voi fi acolo la începerea schimbului meu! aprobă un altul. Am familie care depinde de mine s-o hrănesc!

Alţi bărbaţi îşi murmurară aprobarea în această privinţă, pe cînd alţii încă nu erau de acord. Străinul îşi ridică mîna cerînd linişte.

- Va fi o grevă, deja a început. Iar dacă cineva va încerca să încalce directivele, se va trece la violenţă. La vărsarea de sînge. Putem evita asta rămînînd uniţi.

Bonni închise ochii şi oftă. Avea experienţa altor greve, în alte locuri şi ştia că oameni din ambele părţi vor muri dacă nu se ajungea la un acord.

înspăimîntată, îşi aminti că ea era primarul din Northbridge şi că avea responsabilitatea să păstreze liniştea dacă putea. Bonni îl părăsi pe Webb şi-şi făcu loc prin mulţime, urcă scările Teatrului Pompeii şi se aşeză alături de omul uniunii sindicatelor. Era cocoţat pe o cutie de săpunuri care-l făcea mai înalt, deşi în realitate, ghici Bonni, era mai scund decît ea.

- Vă rog să coborîţi, sugeră ea rezonabil. Femeile din mulţime începură să fluiere în spatele palmelor, Menelda Sneeder aflîndu-se printre ele.

Nedumerit, vorbitorul coborî de pe cutie, iar Bonni se sui pe ea plină de graţie, cu bărbia ridicată, cu toate că tremura.

- Mă adresez vouă - spuse ea curajoasă - în calitate de primar.

Se auziră fluierături, urmate curînd de murmurele femeilor şi rìsetele bărbaţilor.

- Vă asigur că slujba mea în acest birou a fost neconvenţională.

- Aşa a fost, Angel, ţipă unul din partenerii cei mai devotaţi ai lui Bonni. Consiliul oraşului era beat pînă la ultimul om în seara aceea, şi te-au ales să umpli pantofii bietului primar Newley ca să-şi necăjească nevestele.

- Nu mi-am făcut nici un fel de iluzii cu privire la motivul pentru care am fost aleasă, răspunse Bonni cu o voce clară. Mai mult, am fost votată şi am depus jurămîntul într-un birou. Dacă mă ascultaţi...

- în acest stat femeile nici măcar n-au dreptul la vot. Nu eşti adevăratul primar Bonni, aşa căîntoarce-te la Vulturul de Bronz unde ţi-e locul.

- Eu sînt primarul, insistă Bonni, cu umerii drepţi, cu bărbia ţeapănă şi cu ochii arzînd. Şi, dacă nu cereţi o alegere electorală specială, voi rămîne primar pînă în noiembrie. Acum încetaţi cu flecărelile despre Vulturul de Bronz şi că femeile nu sînt capabile să voteze în acest stat înapoiat şi ascultaţi-mă.

- Spune-le Angel, strigă Jim Sneeder.

Webb, cu ochii săi albaştri, strălucind de amuzament şi admiraţie, o încuraja din cap. Bonni respiră adînc.

- Plîngerile voastre împotriva Antreprizelor McKutchen sînt justificate, dar trebuie să fiţi rezonabili.

La aceste cuvinte se stîrni agitaţie, iar primarul din Northbridge se opri aşteptînd să se liniştească.

- O grevă este periculoasă. Oamenii vor fi răniţi, chiar omorîţi. Femeile şi copiii vor muri de foame şi pot rămîne fără locuinţe. De ce nu-l abordaţi pe domnul McKutchen, cît mai este în oraş şi să încercaţi să ajungeţi la o înţelegere cu el? A fost neglijent, sînt de acord, dar Eli este raţional, un bărbat inteligent.

- Tu trebuie să ştii ce fel de om este McKutchen, strigă o femeie din primele rînduri. O privire îi spuse lui Bonni că era vorba de domnişoara Willadun Severs, învăţătoarea.

Bonni se opri amintindu-şi de contul epuizat al domnişoarei Severs şi îşi sfîrşi primul şi probabil ultimul ei discurs ca primar.

- Vă rog, nu-i lăsaţi pe cei cîţiva agitatori şi străini să ia decizii în locul vostru. întîlniţi-vă cu domnul McKutchen şi rezolvaţi problemele ca nişte oameni raţionali! De ce să riscaţi foamete şi răni şi poate chiar moartea dacă nu trebuie?

Aplauzele începură cu Webb Nutcheson şi se răspîndiră în mulţime, deşi nu o făcură decît bărbaţii. Femeile, fără nici o excepţie, stăteau împietrite, urînd-o pe Bonni pentru că dansase cu

bărbații lor, pentru îndrăzneala ei de a se autonumi primar saii pentru că le reamintise că nu pot vota. Bineînțeles că în toate țările, cu excepția doamnelor din teritoriul Wyoming, femeile aveau un cuvînt de spus în guvern.

Bonni coborî de pe cutie, își făcu loc prin mulțime de-a lungul străzii și intră în magazin cu Webb Nutcheson în spatele ei.

în magazin, Rose Mărie se juca fericită pe podea cu una din multele jucării pe care Genoa i le adusese, îi plăcea mai ales o păpușă, acum șifonată și scă-moșată. Katie era în spatele tejghelei, pretinzînd că citește, în timp ce un băiat cu fața curată, îmbrăcat grosolan, măturа podeaua.

Bonni se holbă un moment la băiat, nedumerită, apoi își aminti că era copilul de la turnătorie pe care Eli îl trimisese să sorteze cartofi și altele. Nu l-a întrebat niciodată pe fostul ei soț despre acest angajament ciudat și se forța să-și reamintească de ce nu abordase niciodată subiectul.

- Cum te cheamă?

- Tuttle, răspunse băiatul vesel, zîmbind. Fără funingine și fum era chipeș. Tuttle Po Bonyon, doamnă.

Katie rîse în spatele cărții împrumutate.

- Ai un nume foarte impresionant Tuttle, spuse Bonni în apărarea lui, pentru că era un adolescent și știa ce înseamnă să speri în lucruri mai bune, trăind ea însăși în Patch Town. Ți-a spus domnul McKutchen, din întîmplare, cu cît vei fi plătit? Mă tem că noi nu sîntem prea prosperi, din cauza vînzărilor slabe.

Tuttle se înroși cînd o auzi pe Katie rîzînd, dar avea o demnitate înăscută. își îndreptă umerii, care într-o zi vor fi impresionant de largi și-și trecu mîna prin părul roșu și aspru.

- Domnul McKutchen a spus că eu mai lucrez încă pentru companie, așa că eu socotesc că se va ocupa dînsul de salariul meu.

Bonni nu dorea nici o relație cu Eli McKutchen nici măcar indirectă, dar nu o lăsă inima să-l alunge pe Tuttle Po Bonyon. El avea speranțe mari în privința poziției sale.

- Foarte bine, atunci. Vrei să speli ferestrele după ce termini de măturat? Iar tu Katie aș vrea să mă ajuți la socoteli.

Webb, de care Bonni uitase complet, își drese vocea.

Uimită, Bonni se întoarse către el.

- Webb, s-a întîmplat ceva?

El zîmbi, ca un om infinit de calm ce era.

- Ar trebui să-mi petrec ziua să scot ediția de săptămîna aceasta a ziarului Northbridge News dar mă întreb dacă tu și Rose Mărie n-ați vrea să veniți mîine la un picnic pe malul rîului.

Bonni simți un junghi dureros în inimă, deși își păstră zîmbetul pe buze. Dacă accepta invitația lui Webb, lucru pe care l-ar fi dorit mult, el ar fi putut să înțeleagă greșit, motivele ei. Știa că vrea să-i arate casa pe care și-o construise pe un teren de-a lungul rîului, că spera că vor locui în ea, într-o zi, ca soț și soție. Asta strica totul, pentru că lui Bonni îi plăceau picnicurile și avea nevoie de distracția unei ieșiri. Excursia i-ar fi dat posibilitatea să aibă o discuție serioasă cu Webb și să-și clarifice situația.

- Mi-ar place.

Privirea plină de încîntare de pe fața lui Webb o întrista. De ce nu-l putea iubi pe acest bărbat bun, să devină soția lui și să-i nască copiii? Ar fi fost fericită cu el, știa, iar doamnele din Northbridge poate chiar ar fi acceptat-o, avînd în vedere că domnul Webb era foarte respectat de comunitate.

Bonni își mușcă buza și se uită solemn cînd Webb părăsi magazinul ca să se întoarcă la ziar. O să iubească acest om în locul unuia care o disprețuia, cum făcea Eli.

La sfîrșitul zilei, rezultatele dezastruoase ale bilanțului afacerilor ei îi dădu lui Bonni o cumplită durere de cap. Se simțea, cumva, la capătul drumului, neavînd unde să se ducă, avînd în vedere că Forbes o concedíase de la Vulturul de Bronz.

îngrijorarea o cuprindea din toate părțile chiar și cînd o îmbăie și îi dădu lui Rose Mărie să mănînce și o culcă. Katie, ca de obicei, stătea la masa din bucătărie, aplecată deasupra unei cărți. Spre deosebire de cele mai multe tinere, ea nu citea neserioasele romane franțuzești sau poezii. Katie devora tratate de filozofie, știință, politică, religie. Era hotărîtă, așa cum repeta ea mereu „să știe totul".

Bonni își aminti că și ea avea aceleași aspirații cînd fusese mică și încă mai avea un sentiment de tristețe.

- De ce nu vă duceți să vedeți un spectacol la Teatrul Pompeii *m* seara asta? sugeră Katie. Gura vă trădează amărăciunea, dacă îmi permiteți să mă exprim astfel.

Bonnie zîmbi. îi plăcea să se uite la spectacole - la New York asta era chiar o obsesie, stînd singură foarte mult timp - dar aici rareori avea timp sau bani pentru asemenea plăceri. Fără slujba de la Vulturul de Bronz şi avînd în vedere situația afacerilor sale, venise timpul să facă economie, nu risipă.

- Nu pot, vînzările sînt pe cale să devină rare pe aici, Katie. Dacă problema de la turnătorie va dura un timp, vom avea şi mai puțini clienți decît acum, iar aceştia care ne sînt datori nu vor plăti.

- Nu plătesc oricum, răspunse Katie cu veselie. Du-te să vezi spectacolul, doamnă McKutchen. Este un magician - aveam obiceiul să lucrăm în acelaşi circuit cu el, eu şi familia mea - şi mai este şi un cîntăreț.

Bonni se gîndi plină de dorință la o seară la Teatrul Pompell. Ar putea să rîdă puțin, să se bucure şi probabil că cele cîteva lacrimi pe care le va vărsa nu vor fi atribuite durerii de cap pe care i-o provocase Eli.

- Bine...

- Mii de trăsnete - insistă Katie - nu costă decît zece cenți acum, nu-i aşa? Nu vă puteți permite să le cheltuiți? Sigur că da, domnişoara Genoa nu ne va lăsa să răbdăm de foame...

Bonni scutură bine prosopul de vase apoi îl agăță în cuier.

- Nu facem parte din responsabilitățile lui Genoa, Katie. Cel puțin nu eu şi Rose Mărie.

- Ți-am rănit mîndria acum, nu-i aşa? şopti Katie tristă, proptindu-şi bărbia în mîini. N-am vrut, doamnă McKutchen, într-adevăr n-am vrut.

- Ştiu, Katie.

Bonni putea auzi muzica de la Teatrul Pompell, plutind în briza de vară pentru a intra pe ferestrele apartamentului ei, chemînd-o.

- Mi-ar place atît de mult să văd spectacolul. Katie se întoarse la cartea ei şi era absorbită de ea, deşi Bonni ştia că fata auzea şi va răspunde chiar şi la cel mai mic semn de agitație al lui Rose Mărie.

Simțindu-se foarte singură şi, fiind sigură că n-ar adormi dacă s-ar culca devreme - cum ar fi putut să doarmă, în acea cameră unde Eli a făcut dragoste cu ea atît de atent şi apoi a disprețuit-o ca pe o curvă -Bonni coborî scările şi îşi luă zece cenți din tejghea, îşi netezi rochia şi îşi cerceta fața şi părul într-o oglindă, apoi o strigă pe Katie.

- Voi fi vizavi dacă ai nevoie de mine.

Vocea lui Katie îi răspunse ca un clinchet de clopoțel.

- O seară frumoasă, doamnă şi aveți grijă să ocoliți scandalagii cînd vă veți întoarce acasă.

Bonni zîmbi cînd ieşi pe uşă şi o încuie cu grijă. Pentru o fată atît de tînără cum era Katie - abia avea paisprezece ani - era prea maternă.

Spectacolul începuse deja în timp ce Bonni îşi cumpăra biletul, găsi un loc în spatele sălii spațioase a Teatrului Pompeii şi se aşeză să-şi uite necazurile pentru scurt timp.

îl văzu pe magicianul de care pomenise Katie într-un număr cu şase cîini deosebit de inteligenți şi un dresor molcom. Vărsă cîteva lacrimi cînd o femeie enormă cîntă „La umbra mărului", rîse de povestea hazlie a unui tînăr urît pe care-1 chema William Fields. Seara a fost distractivă şi Bonni era într-o dispoziție mai bună cînd a părăsit teatrul, grăbindu-se pentru că trăsura binecunoscută a lui Genoa era oprită în fața magazinului.

Cumnata ei stătea la masa din bucătărie, sorbind ceai. Discuta cu Katie, care-i zîmbi nesigură lui Bonni şi, închizîndu-şi cartea, se grăbi în camera ei.

- Ai văzut un copil mai inteligent decît Katie? întrebă Bonni, simțind că se întîmplase ceva groaznic, dorind însă să afle cît mai repede ce.

în privirea lui Genoa strălucea o afecțiune reală alături de şovăială.

- îmi aminteşte de altul la fel de prețios, spuse Genoa.

Bonni se aşeză la masă şi îşi turnă o ceaşcă de ceai, făcîndu-şi singură curaj să asculte veştile proaste. Genoa arăta mai palidă şi mai istovită ca oricînd şi nu avea obiceiul s-o caute la o oră atît de tîrzie.

- Bebeluşul lui Farley...

în ochii albaştri ai lui Genoa apărură lacrimi.

- Bonni, Susan şi bebeluşul ei sînt bine, sînt aici din cauză - din cauza lui Eli.

Inima lui Bonni se opri, apoi bătu iar tremurătoare.

- S-a întîm... întîmplat ceva cu... cu...

- Nu, spuse Genoa repede, întinzîndu-se să-i cuprindă mîna lui Bonni, Eli este bine.

Tăcu un moment apoi continuă.

- Bonni, vrea s-o ia pe Rose Mărie de la tine dacă poate. A spus cele mai îngrozitoare cuvinte şi l-a obligat pe bietul domn Callahan să facă actele pentru a te declara „o influență proastă".

„O influență proastă". Bonni bănui că Eli folosise cuvinte mai tari, dar acum nu se simțea ofensată, pentru că era prea înspăimîntată.

- Mă urăşte cu adevărat, spuse încet atît pentru ea, cît şi pentru Genoa. Dumnezeule, să-mi ia copilul!

- Atît domnul Callahan cît şi eu am încercat să discutăm într-un mod rezonabil cu el, Bonni. N-a ascultat un cuvînt din ce-am spus noi.

Bonni se ridică de pe scaun ca un somnambul şi se duse să stea la chiuvetă, cu spatele la Genoa, ghemuită de durere.

- Nu-mi pot pierde copilul. Eli nu trebuie să-mi ia copilul.

Genoa tăcu pentru că nu era nimic de spus. După cîteva clipe se ridică de pe scaun venind în spatele lui Bonni pentru a-i pune cu simpatie mîna pe umăr. Plecă repede, fără să-şi ia rămas-bun.

Bonni dormi în acea noapte, dar pe apucate, căzînd într-un coşmar apoi în altul. Se trezea din cînd în cînd, tremurînd şi simțindu-se rău, plănuind scăparea ei şi a lui Rose, dar, în sufletul ei, ştia că nu avea nici măcar o umbră de putere împotriva lui Eli, dacă îi lua copilul cu ajutorul legii. Care judecător ar fi fost de partea ei?

Webb sosi cu calul şi trăsura pe la mijlocul dimineții. O convinsese pe menajera lui să-i pregătească un coş pentru picnic. Bonni se Întreba cum reacționase Earline Kalb, o femeie cu o reputație aproape la fel de Întunecată ca şi a ei, la această cerere. Conform bîrfelor, Earline dorea să-l facă pe Webb chiriaş permanent şi, în rarele ocazii cînd se întîlnise cu Bonni, îşi făcuse un obicei din a o jigni.

Cu toate acestea, Webb îi rămînea devotat fără nici o îndoială.

- Bonni, Dumnezeule, murmură el alături de ea, arăți de parcă n-ai dormit o lună. Eşti bine?

Bonni nu-i putea explica, cel puțin nu imediat. Va fi timp suficient mai tîrziu pentru a-i spune adevărul groaznic, cînd erau departe de ochii iscoditori din Northbridge. Ea dădu din cap şi îi permise lui Webb s-o ajute să urce în trăsurică. El i-o aşează cu grijă pe Rose Mărie în poală, apoi ocoli vehiculul pentru a se urca şl el şi luă hățurile în mînă.

Aşteptau să urce pe feribotul care urma să-i treacă rîul Columbia, cînd Bonni vorbi în sfîrşit:

- Rîul pare foarte umflat.

- Nu este nici o primejdie, o asigură Webb blînd, în timp ce, micuțul vas construit din buşteni grei, era tras aproape de mal de frînghii legate de osii puternice.

Vaporul se apropie de mal şi Webb urcă trăsurică salutîndu-l pe bătrînul barcagiu cu un zîmbet.

Hem Ferwick citise noua ediție a ziarului Northbridge News şi îşi flutură mîna cu emfază.

- Aici, pe prima pagină, articolul dumneavoastră este menit să calce cîteva orgolii, Webb.

O salută politicos pe Bonni cînd închise poarta în spatele lor apoi îşi fluieră ajutorul de pe partea cealaltă a rîuiui să îndemne caii să tragă.

Webb zîmbi.

- Dar picioarele tale Hem? Am călcat şi pe ele?

- Pe ale mele nu, răspunse Hem, ci pe ale ticăloşilor uniunii sindicale, care s-ar putea să urle şi să țopăie prin jur.

Bonni o ținea pe Rose Mărie atît de strîns, încît copilul începu să plîngă protestînd şi făcu un mare efort să se relaxeze. Apa gri-verde se lovea de marginile bacului şi sărea peste marginile lui uzate, dar nici Hem şi nici Webb nu păreau s-o observe, aşa că Bonni fu obligată să nu se îngrijoreze. Zîmbi şi încercă să asculte cu interes conversația, o decizie pe care o regretă curînd.

- Nu eşti lipsit de nerv, Hutcheson, observă Hem cu încîntare; rezemîndu-se cu spatele de barele bacului şi îşi trecu degetele prin barba albă şi aspră.

Două frînghii suspendate de la un mal la celălalt, scîrțîiau în timp ce bacul era tras împotriva curenților foarte puternici, care ar fi putut să-l ia dacă ar fi fost lăsat liber.

- Nu, într-adevăr, nu-ți lipseşte nervul, repeta Hem. Webb arăta încurcat, nu atît pentru el, cît pentru

Bonni. încercă să ignore ce spusese Hem; întorcîn-du-se, îi zîmbi lui Rose Mărie şi o gîdilă sub bărbie.

- Nu ți-e frică de uniune şi nici de Eli McKutchen! croncăni Hem cu o mirare exuberantă.

Webb păli, iar muşchii din jurul gurii tresăriră.

- De ce mi-ar fi frică de Eli McKutchen? întrebă cu o voce care ar fi înspăimîntat-o pe Bonni dacă i s-ar fi adresat ei.

Hem, care era sau curajos sau prost, lovi bara şi zîmbi.

- Toată lumea ştie că Angel este soția lui, Webb. O furie extraordinară crescu în Bonni, încît aproape că se simți rău. Ura să i se spună „Angel" şi mai mult decît atît, ura să se refere cineva la ea ca fiind nevasta lui Eli, dar într-un fel reuşi să-şi țină furia în Mu.

- Nu vorbi despre mine ca şi cum n-aş fi de față, Hem. Nu sînt soția lui Eli McKutchen.

Zîmbetul lui Hem se lărgi un moment dar se stinse cînd văzu avertismentul din privirea lui Webb. Se întoarse şi-şi făcu de lucru cu o mulțime de semne inutile către malul celălalt.

- îmi pare rău, spuse Webb încet, mîna aventu-rîndu-i-se timidă s-o acopere pe a ei.

Ea nu şi-o trase.

- Şi mie, Webb. Şi mie.

Pentru Bonni fu o uşurare cînd feribotul ajunse la mal şi Webb conduse trăsura pe pămînt. Drumul era anevoios şi îngust, dar Webb îl parcurse cu calmul său obişnuit, întorcînd trăsura către bucata de pămînt pe care o cumpărase cu ceva timg înainte de reîntoarcerea lui Bonni în Northbridge. în tot acest timp el construise o casă, punînd un perete aici, o podea dincolo, ori de cîte ori avea timp. Acum Bonni bănuia că locuința era terminată şi gata să primească o femeie.

Bonni privea cu tristețe orizontul.

- Zîmbeşte, o mustră blînd Webb, tocmai cînd casa tăcută, albă, se ivea. Avînd o vedere minunată către rîu, strălucea în lumina soarelui.

- Oh Webb, şopti Bonni, ce frumos.

Mîndria de pe fața lui o făcu să se ruşineze. El trase hățurile îmboldind calul să meargă mai repede, şi curînd.ajunseră pe alee.

Bonni inspiră adînc cînd au ajuns în fața casei. Ferestrele, închise toate, erau vopsite în verde, iar pe verandă era un leagăn, unde bărbatul şi soția sa puteau sta seara privind spre rîul care trecea prin apropiere. în spatele rîului se vedea clar oraşul Northbridge.

în pieptul lui Bonni se cuibări o mare disperare.

- Ai făcut treabă bună, Webb, spuse ea, vorbind cu greu, ceea ce nu-i scăpă prietenului ei.

Webb o luă pe Rose Mărie din brațele lui Bonni şi aşează copilul în picioare, apoi o ajută să coboare. Nu-i eliberă mîna, şi o conduse în cealaltă parte a casei printr-o portiță drăguță care oferea o viziune minunată asupra peisajului din spatele casei. Aici, deşi grădina nu fusese plantată, observă o porțiune marcată în acest scop.

Bonni dori, un moment, să locuiască mereu cu Webb aici, să sădească legume şi flori în grădina aceea. O bucurie tăcută o copleşi la gîndul că ar putea să ude şi să plivească, să taie flori, să le aşeze în vaze, să planteze cartofi, roşii şi mazăre, de care familia ei să se bucure în zilele reci de iarnă.

Unele vise, se gîndi ea tristă, sînt atît de frumoase, încît vrem doar să le atingem, cu toate că ştim că nu sînt făcute să fie ale noastre.

- Vrei să vezi interiorul casei? o întrebă Webb. Bonni nu credea că putea suporta să se plimbe prin camerele acelea plănuite cu atîta atenție, ştiind că avea să-l dezamăgească pe Webb, dar nu putea nici să refuze.

- Sigur, răspunse luînd-o pe Rose Mărie de mînă. Webb o luă de cealaltă mînă şi Rose Mărie se legăna rîzînd între ei cînd urcau scările din spate şi intrară în bucătăria spațioasă. Camera nu fusese zugrăvită şi nu era nici linoleum pe podea, dar dulapurile erau montate şi păreau a fi o mulțime. Ferestrele lor din sticlă luceau de noi ce erau. Soba era mare, mai mare chiar decît a lui Genoa, cu un cuptor lung în partea de sus şi cu o cutie din lemn sub ea.

Rose Mărie se studie în ecranul strălucitor care împodobea fața sobei şi rîse de imaginea ei distorsionată în timp ce Bonni cerceta chiuveta, cu robinete strălucitoare şi simți o reală dorință.

- Oh Webb, interiorul este fantastic!

Webb arăta foarte încîntat şi mîndru, dar modestia îl reținea să se laude eu acest confort modern, aşa că spuse:

- Casa este bună.

Camera următoare era sufrageria - uşa glisantă prin care au ieşit afară împodobea această cameră -iar în spatele acesteia era salonul principal, un loc luminos care oferea viziunea rîului şi a oraşului Northbridge. Căminul construit din cărămidă nouă, roşie, era acolo de dragul frumosului, pentru că supapele din podea indicau că locuinţa avea un sistem de încălzire central.

Lîngă salonaş era o cameră de lucru care se întindea de-a lungul casei. Pereţii aveau rafturi pentru cărţi şi o mulţime de ferestre permiteau soarelui să le lumineze. Prin ele, Bonni văzu la orizont Munţii Cascadei.

- Aş putea lucra aici, spuse Webb timid. Şi dacă cineva ar vrea să coasă sau să citească...

Bonni îşi feri privirile.

La etaj erau patru dormitoare, cel mai mare fiind în partea din faţă a casei, înzestrat cu propriul cămin şi cu rafturi pentru cărţi şi acest loc era un rai în miniatură, cu o baie alături, cu o toaletă luxoasă, cu robinete pentru apă caldă.

- Am putea fi foarte fericiţi aici, Bonni, se aventură Webb.

Convingerea lui Bonni că cineva nu s-ar putea căsători niciodată fără să iubească începu să se clatine.

- Ştiu, răspunse ea.

Capitolul 10

Eli era supărat şi disperat. Petrecuse ore întregi în spatele uşilor închise ale Vulturului de Bronz, certîndu-se cu membrii uniunii sindicale şi a simpatizanţilor ei din ce în ce mai numeroşi, realizînd însă foarte puţine rezultate. Acum, cînd intră în bucătăria lui Genoa, se blestemă singur. Nu era de mirare că nu fusese în stare să realizeze nimic avînd în vedere că atîta timp cît au avut loc negocierile nu s-a putut gîndi la nimic altceva decît la Bonni. Ea devenise o obsesie.

Genoa era aplecată peste uşa deschisă a cuptorului, agitîndu-se cu o cutie de pantofi care era aşezată acolo. Hîrtiile pe care le căra Eli şi care conţineau opiniile istețe ale lui Seth cu privire la situaţia turnătoriei, zburară pe podea cînd muşchii braţelor sale se înmuiară.

- Dumnezeule! strigă el, iar bebeluşul incredibil de mic care era aşezat în cutia de pantofi începu să protesteze plîngînd. Se repezi şi înşfacă copilul cu cutie cu tot de pe uşa cuptorului.

- Genoa, tj-aî pierdut minţile?!

Ochii albaştri ai lui Genoa străluciră amuzaţi, umplîndu-se apoi de veselie.

- Dă-mi copilul, îi ceru ea calmă, chiar cu blîndeţe.

Eli se dădu înapoi îngrozit, ţinînd copilul protector. Se holba la sora sa nevenindu-i să creadă. Genoa întinse braţele.

- Eli, copilul...

Eli se holbă îngrozit. Cum putuse mintea surorii sale, atît de ageră odată, să se deterioreze atît de mult doar în cîţiva ani? Presupunea că era din cauza vieţii singuratice de fată bătrînă, şi din lipsa unei stimulări culturale. Mai făcu un pas în spate şi se ciocni de Seth, care se aplecase, bombănind, să strîngă notiţele care erau împrăştiate peste tot pe podea. Tot timpul avocatul îşi tampona gîtul şi fruntea cu omniprezenta batistă.

- Ce naiba se întîmplă aici? se agită el, lumina sclipind în ochelarii lui pe cînd se uita nedumerit de la Eli la Genoa.

- Asta aş vrea să ştiu şi eu! izbucni Eli, ţinînd cutia strîns şi îndreptîndu-şi umerii. După toată nebunia aceea, Seth, tocmai am Intrat aici şi am găsit-o pe propria mea soră pe cale să frigă acest bebeluş ca pe un purcel de lapte!

Auzind asta, pe Genoa o bufni rîsul, şi surprinzător, aşa făcu şi Seth. Se ridică de pe podea uitînd de hîrtiile împrăştiate, şi desprinse uşor cutia din mîinile încleştate ale lui Eli.

Genoa luă copilul, cu umerii săi înguşti tremurînd de rîs, şi aşeză mai bine prosopul pe post de pătură în jurul trupului firav.

- Aşa, aşa micuţule, spuse ea blînd, înainte de a pune cutia înapoi pe uşa cuptorului.

Eli se repezi spre ea, dar Seth, încă teribil de amuzat, îl reţinu.

- Eli, relaxează-te,

- Să mă relaxez? explodă Eli, încercînd să treacă pe lîngă prietenul său şi să salveze copilul.

Seth îi apucă umerii lui Eli cu o putere surprinzătoare.

- Mă asculți, matahală idioată? Sora ta nu are de gînd să prăjească acest copil. A fost născut prematur şi trebuie să fie ținut la căldură!

Eli închise ochii, simțindu-se un mare prost. Amintirile nopții cînd fiul său a murit îl năpădiră şi se îndoi sub lovitura lor. Durerea care nu-l părăsise niciodată cu adevărat, se redeştepta. Bîjbîind după un scaun, se lăsă să cadă în el, acoperindu-şi fața cu mîinile.

- Şi-a amintit de Kiley, îi explică Seth lui Genoa în şoaptă, apoi părăsi bucătăria.

Eli se luptă să-şi controleze emoțiile, înțepenind cînd o simți pe Genoa, punîndu-şi blînd mîinile pe umerii lui.

- îmi pare atît de rău, spuse Genoa cu o voce calmă.

Eli respiră adînc de cîteva ori, obligjnd tremurul din străfundul sufletului său să înceteze. In cele din urmă vorbi:

- Ar fi trebuit să mă obişnuiesc cu ceea ce s-a întîmplat, Genoa, spuse trist. Au trecut mai mult de doi ani.

Degetele lui Genoa se mişcau puternice şi îndemînatice, obligînd muşchii umerilor lui Eli să se relaxeze.

- Moartea copilului cuiva nu este un lucru simplu, cu care te obişnuieşti, Eli. Nici Bonni nu s-a obişnuit, dar o are pe Rose Mărie pe care s-o iubească acum.

Eli îşi coborî mîinile. Simțea încă nevoia să urle, să țipe de nedreapta moarte a lui Kiley, cu toate că durerea se potolise. Tremura involuntar ştiind că durerea aceasta se va întoarce la fel de sfîşietoare ca întotdeauna.

Genoa se aşează alături de el şi îi ținu o mînă într-ale ei.

- Nu-mi voi ierta niciodată că n-am venit la New York cînd Seth mi-a telegrafiat să-mi spună ce se întîmpla cu Kiley. Aveai nevoie de mine atunci - şi Bonni la fel.

- Nimeni nu mai putea face nimic, Genoa. Şi mi se pare că Bonni s-a restabilit admirabil.

- Bonni n-a făcut nimic rău, răspunse Genoa imediat cu blîndețe. Şi ea este la fel de îndurerată ca şi tine. îți spun că-mi vine să țip cînd văd cît de mult vă simțiți lipsa unul celuilalt.

Eli se holbă la sora lui.

- Ce vrei să spui? Nu-i duc dorul lui Bonni.

- Ba da, insistă Genoa. Iar Bonni îți simte lipsa. De dragul lui Dumnezeu, Eli, şi al tău, dă cărțile pe față!

Eli îşi aminti de distanța care a apărut între ei din acea noapte oribilă şi îl duru. Ea a venit la el, zdruncinată de moartea copilului lor, dar el a alungat-o. A blamat-o. Găsise o linişte stranie, irațională, în a o blama pe Bonni.

- Ce fel de adevăr este acesta Genoa? Că fiul meu este mort? Că nu-l voi mai vedea niciodată? Crede-mă. Am luptat destul împotriva acestei realități teribile. Dar mă vînează în fiecare minut al fiecărei zile.

- Fiul tău, îl imită Genoa cu emfază. Eli, Kiley a fost şi fiul lui Bonni. Pierderea ei a fost la fel de profundă ca şi a ta, nu-ți dai seama?

Eli avu sentimentul că pereții camerei îl sufocă, împinse scaunul înapoişi se ridică fierbînd.

- Destul! urlă el şi privi fix uşa şi aerul rece şi libertatea din spatele ei.

Dar Genoa îl prinse de braț, ținîndu-l.

- Du-te la Bonni, îl imploră disperată. Spune-i cît de rănit este sufletul tău şi las-o să-ți spună ce simte.

Este singurul mod de a trece peste asta, Eli, singura cale!

Eli smulse uşa deschizînd-o, plămînii săi umplîndu-se de aerul de vară cu icnete disperate. Suferința revenise, amenințînd să-l zdrobească. îndepărtă mîna surorii sale cu o mişcare bruscă şi şuieră.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Genoa, lasă-mă să fiu...

Genoa îl urmă în curte, cu lacrimi de compasiune curgîndu-i pe obraji.

- încetează să mai fugi, Eli, şi renunță la doliu, îl imploră. Nu vezi că-ți torturezi sufletul luptîndu-te singur cu această durere?

- Nu este suferință! încercă Eli să mintă, apoi se repezi către ponton, condus de acea durere pe care o dezminţise.

- De cît timp este Eli aşa? întrebă Genoa disperată cînd Seth Callahan se întoarse în bucătărie şi începu să adune hîrtiile.

- Chiar de la început, răspunse Seth Callahan sinistru. Emoțional este un vulcan. Uneori pământul se cutremură în jurul lui, dar nu îşi permite să erupă.

Inima lui Genoa se rupse de durere.

- îi este frică?

Seth Callahan aşeza hîrtiile în ordine, bătîndu-le de masă ca să-şi facă de lucru.

- Părerea mea este-că-i e frică să lase frîu liber durerii, se teme că nu va mai fi un om întreg după aceea. Problema este bineînțeles că îşi cheltuie toate puterile, acele puteri minunate, Genoa, pentru a menține aceste aparențe de înțelepciune. Cu cît Eli refuză să se descarce, cu atît devine situația mai periculoasă.

- Şi acum s-a mai adăugat şi turnătoria. Seth oftă.

- Da. Şi Bonni.

Genoa. luă o batistă din buzunarul fustei şi-şi şterse ochii.

- Da, Bonni. Ce putem să facem ca să-i ajutăm, Seth?

Seth îşi scoase ochelarii şi-şi frecă ochii miopi cu degetul mare şi arătătorul.

- Foarte puțin, mă tem. Mă rog ca atunci cînd Eli va ajunge în punctul critic, Bonni să fie acolo, alături de el. Are nevoie disperată de ea.

Genoa se înfiora.

- Cred că lumea se prăbuşeşte în jurul nostru, domnule Seth Callahan, Bonni este foarte puternică, dar cu tot curajul pe care-l arată, este mai îndurerată decît Eli. Nu sînt sigură că are puterea să ajute pe altcineva.

Domnul Seth Callahan oftă iar şi îşi puse ochelarii.

- S-ar putea să ai dreptate, draga mea, spuse el cu o voce disperată. Dumnezeu să ne ajute.

Bonni şi Webb stăteau tăcuți pe o pătură aşezată pe pământ, iar Rose Mărie dormea între ei. Cu inima cît un purice, Bonni îşi făcea de lucru punînd mîn-carea în coşul pentru picnic. Spălase deja tacîmurile şi vasele în chiuveta din bucătărie.

Webb îi opri foiala nervoasă prinzîndu-i bărbia în mînă.

- Bonni, uită-te la mine.

Bonni tremură şi-şi ridică privirile către fața frumoasă şi blîndă a lui Webb. Ea dori [araşi să-l iubească, dar pierdu şi de data aceasta. întregul ei suflet tînjea după Eli McKutchen şi cît de mult îşi dorea ca lucrurile să fie altfel...

- Nu mă iubeşti, ghici Webb fără amărăciune sau ranchiună.

Tristă, Bonni aprobă din cap.

- Nu cum o soție ar trebui să-şi iubească soțul, Webb. Se lăsă o scurtă tăcere. Rose Mărie se agită în somn, iar Webb îi mîngîie spatele micuț, liniştind-o.

- îl mai iubeşti încă pe Eli, spuse el după cîteva clipe. Bonni neagă împotriva bunului simț şi al realității. Tăcu, iar durerea, frica şi disperarea aproape că o copleşiră.

- Mă urăşte, Webb. Doreşte să mi-o ia pe Rose Mărie.

Webb se încorda.

- Ți-a spus el asta?

- Nu. Mi-a spus Genoa, mărturisi Bonni. Demnitatea şi lunga ei luptă fură învinse la urmă.

O lacrimă strălucitoare se prelinse pe obrazul ei.

- Voi muri fără Rose Mărie. Ea este tot ce am. Rose Mărie scînci în somn cînd Webb îi netezi părul ciufulit.

- N-o vei pierde Bonni. N-am să las să se întîmple asta.

- Nu există nimic care l-ar putea împiedica, insistă Bonni ducîndu-şi repede mîna la obrazul ud. Eli va cîştiga. Are bani, putere, influență...

- Ştie.că Rose Mărie este fiica lui? întrebarea lui Webb o surprinse. -Da.

- Dacă am declara că este a mea? Dacă ne-am căsători şi ne-am da cuvîntul că Rose Mărie este copilul meu?

Ochii lui Bonni se lărgiră.

- Ai face asta? Ai revendica-o pe Rose, şi vrei să te căsătoreşti cu mine chiar dacă ştii că nu te iubesc?

Webb dădu din umeri şi, deşi zîmbea, un zîmbet inocent, ochii lui albaştri erau înlemniți de durere.

- Ai putea să mă iubeşti după aceea, Bonni, într-o zi. Se întîmplă lucruri ciudate, ştii.

Bonnie îşi lăsă capul impresionată. Avînd în vedere aceste circumstanţe, Webb i se părea un bărbat bun.. El era un loc uscat unde să se adăpostească, atunci cînd ploaia uda pămîntul, era un bărbat într-adevăr minunat, care merită mai mult decît îi oferea Bonni.

- Voi fi sinceră cu tine, Webb. Dacă nu-l voi uita niciodată pe Eli?

- Vreau să-mi încerc şansele, Bonni. Căsătoreşte-te cu mine, lasă-mă să-ți dovedesc că te pot face fericită.

Impulsivă, Bonni se întinse şi îi luă ambele mîini într-ăle ei.

- Webb, te vei gîndi şi la tine măcar o dată? Dacă nu o să te fac fericit? Dacă vei sfîrşi urînd prezența mea?

- N-aş putea niciodată să te urăsc. -

- Ba da, ai putea.

Un vînt răcoros bătea dinspre rîu şi Bonni tremură. Cerul se înnourase şi stropi luminoşi de ploaie începură să cadă, punînd capăt conversației, deter-minîndu-i pe Webb şi pe Bonni să se agite frenetic. în timp ce Bonni lua coşul, Webb o ridică pe Rose Mărie şi se grăbiră spre adăpostul casei.

Aşteptau în sufragerie sperînd că ploaia se va opri, ceea ce nu se întîmplă.

- Dacă nu vrei să eşuăm aici, spuse Webb diplomatic, mai bine am pleca.

Involuntar, ochii lui Bonni priviră în tavan. Dormitorul lui Webb era chiar deasupra. în ciuda tuturor considerentelor pentru care s-ar fi căsătorit cu acest om, niciodată nu-şi imaginase că va dormi cu el. Cum de omisese ceva atît de important. Se înroşi puternic cînd văzu că Webb o priveşte şi îi citeşte gîndurile.

- Să mergem, spuse ea repede.

- La naiba, spuse Webb dezamăgit. Apoi o înfăşură pe Rose Mărie strîns în haina sa şi se repezi afară, îndreptîndu-se spre trăsură.

Drumul, dacă putea fi numit aşa, era deja o masă de noroi alunecos şi abia putea fi zărit din cauza perdelei de ploaie. Cînd au ajuns la feribot, Hem şi ajutorul său nu găseau echipa care lucra pe malul acela al rîului.

- La dracu, apa este prea mare ca să putem trece, îi informă bătrînul. Va trebui să aşteptați pînă mîine.

Bonni îi aruncă o privire aprigă lui Webb care era mai mult decît mulțumit să accepte situația. De fapt zîmbea ca un cocoş satisfăcut.

- Hem Fenwick! țipă Bonni acoperind răpăitul ploii. Ne vei trece rîul chiar acum!

- Doamnă! îi strigă Hem.

Webb arăta condamnabil de mulțumit. La o ultimă analiză se pare că toți bărbații erau la fel.

- Ne vom îneca dacă încercăm, Bonni!

- Webb Hutchen, oamenii vor bîrfi! zbieră Bonni şi Rose Mărie, speriată, începu să plîngă şi să se zbată în brațele ei.

Webb luă copilul în poala lui, țipînd.

- Nu ți-a păsat niciodată de asta înainte, nu-i aşa? replică el.

- Hem arăta încîntat.

- Uau, mi-ar plăcea să fiu de față cînd Eli McKutchen ar auzi!

- Hem ar putea să împrumute şi mai multă credibilitate poveştii noastre! judecă Webb în linişte.

Hem se agita încercînd să audă ce se vorbea.

- Am putea chiar să spunem că ne-am căsătorit în secret de cîteva luni.

- Webb! se plînse Bonni. Webb o luă pe genunchi.

- Acum, dragă, hai să fim calmi, rezonabili. Nu putem traversa rîul fără bac, nu-i aşa?

- Este un pod mai jos, speculă Bonni supărată.

- La zece mile mai jos, sublinie Webb. Bonni, n-am reuşi. Se întunecă şi pînă acolo nu există un drum bun nici cînd vremea este frumoasă. Imaginează-ți cum este acum cînd plouă.

Căutîndu-I pe Hem Fenwick cu o privire lungă, Bonni se gîndi la posibilitatea de a înota.

- Gîndeşte-te la Rose Mărie,- spuse Webb agățîndu-se de orice.

Bonni oftă învinsă.

Chicotind, Webb întoarse trăsura spre casă.

Era noaptea surprizelor, se gîndi Forbes Durrant. Nu se aşteptase ca Eli McKutchen să frecventeze Vulturul de Bronz după cele întîmplate, dar era aici sorbind whisky ca şi cum ar fi

încercat să scape de un foc ce-i ardea pîntecul. Forbes Durrant i-ar fi putut spune, din amară experiență, că whisky-ul nu putea vindeca ce-l durea pe el, dar de ce să continue să-i facă favoruri? Lasă-I pe McKutchen să învețe singur că nimic nu poate stinge vîlvătaia lui Angel, odată ce l-a cuprins.

A doua surpriză a fost s-o vadă pe Earline Kalb repezindu-se spre el. Chiar şi pentru o femeie cu reputația ei îndoielnică era de neimaginat să intre singură în cîrciumă.

Forbes Durrant o salută blînd în timp ce se apropia. Era o bucățică arătoasă şi se întrebă cum ar fi fost în pat cu ea.

- Earline, o salută dînd din cap.

Se lovi de el turtindu-şi fața şi zîmbi.

- Forbes Durrant.

După ce umplu paharul Iul McKutchen, Forbes Durrant se întoarse spre femeie. Ea arunca priviri în toate părțile.

- Cum aş putea să te ajut?

- O caut pe Bonni McKutchen.

întregul salon tăcu. Cu coada ochiului Forbes văzu că paharul lui Eli se opri la mijlocul drumului dintre bar şi buze.

- Angel nu mai lucrează deloc aici, spuse Forbes Durrant pe un ton moderat.

- Nu este un înger, îi strigă Earline, şi ştim bine amîndoi lucrul acesta.

Forbes Durrant dădu din umeri.

- Dar Webb Hutcheson? A fost aici în seara asta? Forbes Durrant îşi permise să arunce o privire în

direcția lui Eli McKutchen şi văzu că el asculta. Apoi răspunse intenționat.

- Webb nu este un client regulat. Nu ştiu unde este.

- Poate nu, dar ştii întotdeauna unde este Angel şi ce face, Forbes, şi nu încerca să negi.

- Nu neg nimic.

- Tata i-a dus pe Webb şi doamna McKutchen pe malul celălalt al rîului, azi dimineață, anunță tînărul Walt Fenwick de lîngă una din mesele de biliard. Socot că sînt blocați acolo în noaptea asta, din cauza ploii. Nimeni nu trebuie să se îngrijoreze, Webb şi-a construit o casă minunată şi vor sta uscați şi la căldură.

Forbes Durrant închise ochii şi respiră adînc. Cînd privi iar, o văzu pe Earline apucînd o minge de biliard şi aruncînd-o în capul lui Walt. Bietul Walt se eschivă, cu o expresie uimită pe față şi se întoarse pentru a se lovi apoi de Eli McKutchen.

Eli îl prinse pe bietul barcagiu de reverul hainei şi îl săltă de pe podea.

- Walt, unde este exact această casă minunată?

Forbes Durrant oftă şi ocoli barul. Nu putea permite nici o disensiune. Acum că nu mai era managerul bunurilor familiei McKutchen, *Vulturul de Bronz* era singurul lui venit. în acelaşi timp nu ştia ce avea să facă o dată ce ar fi ajuns lîngă Eli şi omul pe care era gata să-l sugrume.

Fu salvat de micuțul şi firavul avocat Callahan, care-şi părăsi locul de la bar şi îşi lungi gîtul să-şi privească clientul în față, spunîndu-i cu autoritate:

- Eli McKutchen, este suficient.

Eli dădu drumul hainei lui Walt, încredințîndu-l mesei de biliard. Forbes îngheță cînd îşi aminti cît ar costa să înlocuiască postavul care o îmbrăca.

- Unde este? întrebă uriaşul biciuindu-l cu privirea pe Forbes.

Forbes Durrant oftă.

- Unde este ce?

Eli înainta arătînd periculos.

- Casa, idiotule. Casa lui Hutcheson.

- La două mile depărtare, spre nord de feribot. Earline adăugă plină de bunăvoință:

- Dar nu vei putea trece niciodată rîul pe o ploaie ca asta.

N-aş paria pe asta, se gîndi Forbes, atent să nu se trădeze.

Tunetul bubui cînd Eli se întoarse şi năvăli afară pe uşă. Avocatul lăsă o bacnotă pe bar şi alergă după el.

De dragul lui Angel, Forbes spera ca fiul stupid al vreunei cățele să nu-i ofere serviciile unei bărci.

Casa era confortabilă, călduroasă, rezistentă la ploi şi frig. Webb aprinse lămpile peste tot. Au mîncat ce mai rămăsese de la picnic iar căldura focului se răspîndea pînă în mijlocul sufrageriei.

Rose Mărie dormea confortabil într-un colţ, unde Webb îi făcuse un pat din haina lui şi pătura din trăsură.

Bonni era mîhnită.

- Sînt pierdută,îi spuse ea flăcării din cămin. Pierdută!

Webb se întorsese din magazie chiar atunci, cu părul ud şi cu cămaşa lipită de trup. Chicoti cînd se aşeză alături de Bonni în faţa focului.

- Ce ironie. Angel îngrijorată de reputaţia ei.

- Am motive, doar ştii!

Webb zîmbi şi îi sărută vîrful nasului.

- Fii sinceră. Nu este vorba de faptul că eşti îngrijorată, pînă la urmă. La mijloc este ceea ce crezi că aştept eu de la tine.

Bonni roşi.

- Ce aştepţi exact?

Webb oftă din greu, exagerat.

- Nimic din ce tu nu vrei să oferi, Bonni, aşa că fii calmă.

Bonni respiră profund. Bineînţeles că ştia că Webb n-ar fi forţat-o niciodată, dar era îngrijorată de ceva, pe care mai mult îl bănuia.

- Să presupunem că va ploua zile întregi, Webb, murmură ea privind focul.

Webb luă ultima ediţie a ziarului său din coşul pentru picnic şi i-l întinse. în vocea lui era o umbră de adîncă tristeţe.

- Dacă se întîmplă aşa, voi construi o arcă. Citeşte ziarul, Bonni, în timp ce eu mă uit prin jur după ceva pe care să putem dormi.

Bonni nu intenţiona să doarmă, dar avea într-adevăr nevoie de ceva care s-o distragă. Despături ultimul număr al ziarului Northbridge News şi îndreptă pagina spre foc ca să vadă. Articolul lui Webb cu privire la problemele de la turnătorie îi atrase imediat privirile şi începu să citească cu interes crescînd. Hem Fenwick avusese dreptate cînd spusese că acest articol va zdrobi cîteva picioare.

Ştiindu-I pe Webb ca un bărbat blînd, nepăsător, Bonni fu frapată de maniera sarcastică în care scria. Articolul era un act de acuzaţie sever la adresa celor din afară care stîrniseră necazurile în favoarea propriilor scopuri, şi îi îndemna pe muncitorii din Northbridge să-i dea lui Eli McKutchen o şansă să-şi repare nedreptăţile faţă de ei. Dacă refuza să dea curs cererilor lor pentru salarii mai mari şi condiţii mai bune de muncă şi de locuit, atunci, şi numai atunci, ei ar trebui să lupte.

Bonni privea, dusă pe gînduri, focul, cînd Webb s-a întors cu un braţ de salopete. Din ele pregăti un pat pe podea în faţa căminului.

- Mă tem că am făcut tot ce am putut. Data viitoare cînd voi veni aici voi aduce mîncare şi pături.

Bonni nu se putea gîndi la altceva decît la articol.

- Webb, Hem a avut dreptate. Oamenii uniunii nu-ţi vor mulţumi pentru asta.

- Nu am scris ca să-i mulţumesc, Bonni.

îşi ridică genunchii şi îşi sprijini bărbia de ei.

- Sincer, sînt surprinsă că i-ai luat apărarea lui Eli în felul acesta. întotdeauna ai criticat modul în care era administrată turnătoria, şi ai fi finanţat campania unei persoane împotriva cartierului Patch Town.

Webb oftă şi după ce-i aruncă o privire precaută lui Bonni, îşi scoase cămaşa udă. Abia atunci observă ea că el tremură.

- Nu sînt prietenul lui Eli McKutchen, Bonni - el ştie despre Patch Town şi problemele legate de turnătorie şi şi-a petrecut timpul uitîndu-se peste tot.

- Dar l-ai apărat.

Bonni luă o haină grea din mormanul de salopete şi o puse uşor peste umerii lui Webb.

- Nu l-am apărat pe McKutchen, insistă el liniştit. Am încercat doar să evit necazuri mai mari. Dacă va dori să facă dreptate, atunci oraşul trebuie să-i acorde şansa asta. Sper doar că nu este prea tîrziu.

încă o dată Bonni îşi rezemă bărbia de genunchi. Se gîndi la bărbaţii care începuseră lupta şi un fior o trecu pe şira spinării.

- într-un fel mă blamez şi pe mine, spuse ea, pentru condiţiile din Patch Town.

Webb era tăcut, gînditor.

- Nimeni nu ştia mai bine ca mine cum era, cum este - să trăieşti acolo. Ar fi trebuit să-l presez pe Eli să facă schimbări.

- Eşti tînără, Bonni. Şi cîtă influenţă ai fi avut? Bonni dori să ţipe, dar se abţinu.

- A fost o vreme cînd am avut mare influenţă asupra lui Eli, Webb. Mă iubea foarte mult. Pînă... pînă...

Mîinile lui Webb le acoperiră timid pe ale lui Bonni.

- Pînă a murit copilul vostru?

Bonni aruncă o privire iute Ia Rose Mărie, într-o încercare inconştientă de a se asigura că acest copil era în siguranţă.

- Totul a mers prost după aceea. Eli m-a învinovăţit pe mine, ştii.

Webb aprobă din cap şi strînsoarea de pe mîna lui Bonni se intensifică o secundă. -Ştiu.

Spre ciuda ei, Bonni tremură amintindu-şi.

- Am crezut că va trece, că durerea îl făcea să se poarte aşa. Dar lucrurile au avansat de la prost la foarte prost şi, pînă la urmă, totul s-a destrămat. Eli a fugit şi eu am făcut la fel. Webb o privi pe Rose Mărie.

-Trebuie că au fost şi momente cînd aţi ajuns unul la altul.

Bonni ar fi fost stînjenită să discute lucruri atît de intime cu un alt bărbat şi cu multe dintre femei, dar era vorba de Webb, prietenul ei. Indiferent ce-i spunea ea, el părea că înţelege.

- Eli s-a mutat de acasă a doua zi după funerarii. Ştiam că-şi găsise pînă la urmă o amantă. Eram disperată să-l ating.

- Nu trebuie să-mi spui, Bonni.

- Simt nevoia să spun cuiva, Webb, am atîta nevoie să povestesc cuiva.

Webb îşi puse un braţ în jurul umerilor ei şi o ţinu mai aproape, Bonni simţi că el se pregătea împotriva a orice ar fi putut ea să-i spună, dar era incapabilă să tacă.

- Chiar înainte ca Eli să plece în Cuba, i-am telefonat la club. L-am implorat - oh, Webb şi încă îl mai implor - să vină acasă. Am crezut că putem discuta.

Webb aştepta în tăcere ca Bonni să continue.

- M-am aruncat singură în braţele lui, Webb. Mi-era atît de frică, eram atît de disperată..

- Iar el a făcut dragoste cu tine.

Bonni se cutremură şi ochii i se umplură de lacrimi.

- Acesta este un mod blînd de a spune. Nu l-am văzut niciodată pe Eli ca atunci - mi-a sfîşiat hainele, Webb. A fost ca şi cum m-ar fi urît.

Webb se încorda şi Bonni putu simţi furia tăcută care-i clocotea în vine.

- Te-a rănit?

- Oh, da. Dar nu în modul în care crezi tu. Durerea n-a fost fizică, Webb.

Bonni îşi aminti cu durere acea după-amiază în camera somptuoasă pe care a împărţit-o odată atît de fericită cu soţul ei. Eli a folosit-o, a condus-o de la o pasiune la alta, ea a răspuns fără ruşine, apoi a părăsit-o.

- Disprețul lui m-a durut, Webb. A fost atît de rece, brutal de rece.

- S-a terminat acum, Bonni, sublinie Webb după mult timp. Ştiu că ai fost rănită, dar acea parte din viaţa ta face parte din trecutul tău, acum.

Bonni se gîndi la noaptea care tocmai trecuse, cînd se culcase cu Eli McKutchen. Uitase totul, fiecare rană, fiecare insultă, şi i-a răspuns cu o abandonare care ar putea fi descrisă drept desfrînare. Iar dimineaţa s-a trezit găsind o bacnotă de cincisprezece dolari pe noptieră. Cu toate astea, Bonni nu putea fi sigură că nu s-ar fi dus la el, dacă Eli şi-ar fi mişcat un deget. Nevoia ei de el era distrugătoare, periculoasă.

Oftă.

- S-a terminat, repetă Webb.

Webb cel puternic, cel solidar. Cît spera şi se ruga Bonni ca el să aibă dreptate.

Capitolul 11

Capul lui Eli explodă, iar lumina slabă care pătrundea pe fereastra dormitorului era un atac violent pentru ochii lui. îşi trase pătura de pe faţă şi mormăi.

- Nu-mi amintesc să fi băut atît de mult încît să merit o asemenea mahmureală îngrozitoare, murmură el cuvintele, acoperindu-se cu cîteva cearceafuri.

Vocea lui Seth venea de undeva de lîngă piciorul patului.

- N-ai băut. Te-am pocnit eu în cap cu o sticlă, încet, Eli lasă pătura jos pînă în dreptul nasului şi încercă să se concentreze la bărbatul care se declara prietenul său.

- Ce ai făcut?

- Erai hotărît să treci înot Rîul Columbia. A trebuit să fac ceva.

Eli se crispa cînd îşi atinse capul şi găsi un cucui de mărimea unui ou de gîscă sau a unei mingi de cricket.

- Ar fi trebuit să încerci să discuţi rezonabil cu mine, se plînse el.

- Aş fi putut să încerc să discut cu picioarele. Dă-te jos din pat Eli şi îmbracă-te. Trebuie să ne întîlnim iar cu reprezentanţii uniunii.

- Vorbeşti despre discuţii serioase, oftă Eli, holbîndu-se la tavan pînă ce privirea sa deveni clară. Am încercat să facem asta ieri, îţi aminteşti?

- Da, şi vom încerca iar azi. Şi vom încerca şi mîine dacă va fi nevoie, şi poimîine şi răspoimîine şi zi de zi.

- Discuţia nu duce la nici un rezultat, Seth. Avem nevoie de acţiune.

- Ce sugerezi?

- Acei bastarzi săraci din Patch Town trebuie că sînt scufundaţi în apa rîului pînă la genunchi, după furtuna din seara trecută. Scoate-i de acolo.

Seth scoase un sunet necioplit.

- Şi să-i duc unde? în salonul surorii tale?

Eli ignoră întrebările lui Seth chiar dacă erau practice.

- Achiziţionează nişte cherestea şi începe să construieşti acele locuinţe noi despre care am discutat. Pe bucata aceea de pămînt din sudul oraşului. Vreau croitorii, spălătorii şi asigură-te că ai spaţii pentru bucătării, grădini şi alte acareturi.

- Să mă aştept la ajutor sau să le fac de unul singur?

In ciuda cucuiului şi a gîndului înnebunitor că Bonni şi-a petrecut noaptea cu alt bărbat, Eli rîse.

-Vei primi ajutor.

încercă să se ridice, dar gemu şi căzu iar pe perne.

- Cu ce ziceai că m-ai lovit?

Seth chicoti şi părăsi camera fără să-i răspundă.

După mult timp Eli se încumetă să se dea jos din pat, spălatul şi îmbrăcatul i-au părut interminabile şi cînd coborî se afla în stare jalnică.

Genoa era iar în bucătărie cu bebeluşul din cutia de pantofi şi îi zîmbi fratelui ei, neînfricoşată de privirile sale urîte.

. - Ai lipsit de la micul dejun, spuse ea. .

- Nu sînt surprins, mormăi Eli, deschizînd răcitorul şi zgîindu-se în el. Găsi o sticlă cu lapte, îi scoase dopul şi bău direct din ea într-un efort calculat de a o supăra pe sora sa.

Abia atunci Eli observă micuţa persoană care stătea la masă înfăşurată într-o pătură. Genoa îşi dădu ochii peste cap cînd i se adresă.

- Iartă nepolitețea fratelui meu, Susan. Are manierele unei cizme.

- La naiba! tună Eli, trîntind uşa răcitorului.

Mal întîi Bonni plecase să-şi petreacă noaptea cu o maimuţă de cerneală pe cealaltă parte a rîului vijelios, apoi Seth l-a lovit cu o sticlă, iar acum propria lui soră îi înmînase statutul social de cizmă.

- Flăcările iadului! bombăni după ce-i trecură aceste gînduri prin minte.

Chipul din pătură tremura.

- Acum, Susan, spuse Genoa blînd, bea-ţi ceaiul şi nu te teme de Eli. în ciuda aparenţelor, este într-adevăr inofensiv.

- Inofensiv, izbucni Eli, ieşind ca o vijelie în spatele casei. Vor vedea cît de inofensiv sînt cînd voi pune mîna pe Bonni şi iubitul acela al ei.

Cinci minute mai tîrziu intră în sufrageria hotelului Union şi comandă micul dejun. Se asigură că masa sa era lîngă fereastra principală care-i oferea viziunea străzii. Dacă cineva s-ar fi apropiat de magazinul lui Bonni, l-ar fi văzut.

Jignirea adusă capului său nu i-a influenţat deloc apetitul; consumă două farfurii cu şuncă prăjită, patru ouă şi şase biscuiţi în timp ce o trăsură plină de noroi opri în faţa magazinului. Cu ajutorul iubitului ei, Bonni coborî.-O ţinea pe Rose Mărie în braţe şi zîmbea dulce dînd din cap la ce-i spunea Hutcheson.

Eli lăsă o bacnotă pe masă şi-şi abandonă micul dejun, ieşind în lumina acelei zile însorite şi proaspete.

- Papa, strigă Rose Mărie întinzînd ambele mîini şi ţipînd în braţele mamei sale. Atît Bonni cît şi iubitul ei tresăriră. Bonni îmbrăţişa copilul şi mai strîns şi se dădu un pas înapoi, dar Hutcheson se întoarse şi îl privi calm pe Eli în faţă, fără nici o urmă de teamă în priviri sau în purtare.

Rose Marierîncepu să se agite şi să ţipe.

- Papa! urla ea furioasă.

Bonni calmă, descuie uşa magazinului şi intră disperată.

Hainele lui Hutcheson erau mototolite ca şi ale lui Bonni, amîndoi fuseseră probabil, prinşi de ploaie, iar părul îi era ţepos. în ciuda acestei înfăţişări, avea un aer de demnitate care-l făcu pe Eli să-l placă.

- Mai bine am discuta, spuse Eli.

Oamenii care treceau prin faţa geamurilor curate ale magazinului se arătau interesaţi de bunurile expuse acolo.

- Nu aici, răspunse Webb oftînd. Hai să mergem vizavi la hotel. Am putea servi o ceaşcă de cafea fierbinte.

Eli îşi simţi buzele crispîndu-se, dar se strădui să şi le controleze.

- Cum doreşti.

- Dacă nu încetezi să mai ţipi după tatăl tău, domnişoară, şuieră Bonni, agitîndu-şi un deget în faţa lui Rose Mărie, îţi voi da o chelfăneală de-o să mă ţii minte!

Katie, mereu împăciuitoare, se grăbi să prepare fulgii de ovăz ai lui Rose Mărie.

- De acum încolo Rose Mărie nu va mai avea nevoie de chelfăneală. Este o fetiţă atît de bună!

- Este aşa o McKutchen! trosni Bonni.

Avea părul ciufulit iar hainele îi erau şifonate, şi nu-şi dorea nimic altceva decît să facă o baie şi să doarmă, dar nu-şi putea permite luxul pentru că Eli şi Webb se înfruntau chiar atunci în stradă. Trebuia să-i găsească înainte să se întîmple alt dezastru.

Mormăind, ieşi din bucătărie şi coborî scările, dar nu găsi pe nimeni în stradă cu excepţia traficului obişnuit. Se uita de-a lungul străzii, trecîndu-şi o mînă prin părul încîlcit. Unde Dumnezeu s-or fi dus cei doi copii de iele? Trebuia să-i găsească.

Tuttle Po Banyon mătura preocupat trotuarul şi Bonni trebuia să i se adreseze de trei ori înainte ca el să-i acorde, în silă, atenţie.

- l-ai văzut pe domnul Hutcheson şi pe domnul McKutchen în această dimineaţă, Tuttle?

Tuttle se înroşi şi mărul lui Adam i se mişcă în sus şi în jos pe gîtul său lung. Mai mult ca sigur auzise că doamna McKutchen îşi petrecuse noaptea pe partea cealaltă a rîului cu domnul Hutcheson. Probabil că nu mai era nici o persoană în Northbridge care să nu fi auzit oribila poveste.

- Da doamnă.

- Unde? şuieră ea.

Tuttle arătă spre hotelul Union şi se întoarse la munca sa.

Ihtrînd în hotel cu părul şi cu hainele în acea stare condamnabilă şi ultima umbră a reputaţiei sale se evaporase. Era vorba de unul din cele mai dificile lucruri pe care Bonni trebuia să le facă şi alesese această variantă pentru că nu mai exista o altă alternativă.

Simţi privirile chelnerilor holbîndu-se la ea cînd intră în sufrageria spaţioasă. Webb şi Eli stăteau la o masă lîngă fereastra principală, fixîndu-se unul pe altul pe deasupra ceştilor de cafea aburinde.

Sesizară prezenţa lui Bonni în acelaşi moment, şi amîndoi se ridicară s-o întîmpine, dar Webb o făcu mult mai manierat. Eli părea gata să explodeze şi Bonni simţi nevoia să se bage undeva cînd privirile lui o studiară, remarcînd fiecare detaliu al rochiei.

- Dacă faceţi o scenă, spuse încet cînd Webb trase un scaun pentru ea, vă ucid pe amîndoi. Aţi înţeles?

- Perfect, răspunse Eli, privindu-şi ceaşca de cafea.

- Vom trece prin această situație, insistă Webb, ca nişte adulți cu judecată.

- Vise, mormăi Bonni.

-Tocmai îi spuneam domnului McKutchen despre casa noastră, o informă Webb imediat. Privirea lungă a lui Eli o alertă pe Bonni.

- Casa noastră? croncăni, rugîndu-se ca Webb să nu fie decepționat că şi-au petrecut noaptea făcînd planuri.

- Da, într-adevăr, răspunse Webb cu un zîmbet strălucitor.

Mîna lui o acoperi pe a lui Bonni, dar o retrase sub privirile aprige ale lui Eli.

- Eu şi Bonni am fost de acord să nu mai păstrăm ascunsă relația noastră.

Eli se întinse după cuțit şi stomacul lui Bonni se contracta dureros, relaxîndu-se numai cînd observă că el doar îl rotea.

- După noaptea trecută, spuse cu o politețe periculos de primejdioasă, fără s-o privească nici pe Bonni şi nici pe Webb, nu mai pot fi întrebări cu privire la „relația voastră".

Bonni roşi. Nu ajunsese uşor la decizia să se căsătorească cu Webb, discutaseră toată noaptea, dar nu era pregătită să se simtă ruşinată. înfricoşată, da. înspăimîntată, da. Dar nu ruşinată.

-Eli...

Ochii lui aurii o priviră plini de amenințări şi de un fel de durere profundă.

- Din motive personale, Bonni şi cu mine am considerat că este mai bine să păstrăm secretă căsătoria noastră. De fapt sîntem soț şi soție de mult timp.

Numai Bonni putu să observe atitudinea rece a lui Eli. Era uluit, rănit. De cît timp? întrebă.

- Doi ani, răspunse binevoitor Webb.

Bonni nu putea spune dacă viața sa depindea de faptul că proceda aşa.

- Doi ani, oftă Eli şi după o clipă, ochii săi îi întîlniră pe ai lui BonnL Părea că citeşte într-o carte, îi ghici gîndurile uşor. îşi aminti de noaptea cînd o spălase pe Bonni, cînd a dus-o în pat şi a făcut dragoste cu ea. îşi amintea de pasiunea ei şi a lui.

Numai amintirea bacnotei de cincisprezece dolari pe care el o lăsase drept plată o opri pe Bonni să strige că Webb mințea.

Scaunul lui Eli se mişcă zgomotos pe covor, şi cum el se ridică îl urmă şi Webb.

- Doi ani, se minună Eli distrat, dar cînd privirea i se izbi de a lui Webb, aerul dintre cei doi se electriza.

- Bastard sărac şi depravat, spuse în şoaptă, se întoarse şi părăsi sufrageria, iar Bonni îşi acoperi fața cu mîinile şi înghiți cu greu. Se simțea zăpăcită, aproape pe punctul de a leşina.

- Nu era altă cale, îi spuse Webb blînd.

Trecu o clipă pînă cînd Bonni îndrăzni să vorbească.

- Pleacă Webb. Pleacă, te rog.

- Cel puțin lasă-mă să te conduc la magazin.

- Ai făcut suficient. Am făcut destul. Doar pleacă. Mă voi întoarce singură la magazin.

Webb plecă în silă şi după alte cîteva minute Bonni se ridică de pe scaun şi îşi croi cumva drum către holul mic, şi apoi în stradă. Urcă scările exterioare ale magazinului - ar fi putut să țipe din cauza amintirilor excursiei - năvăli în dormitor şi se prăbuşi în pat.

- Mii de draci, spuse Genoa enervată, luîndu-şi ochii de la invitațiile albastre pe care le scrisese pe biroul din salon.

- Dacă Bonni şi Webb erau căsătoriți, eu ar fi trebuit să ştiu. Tot oraşul ar fi trebuit să ştie.

Luînd în considerare ce simțea, Eli era foarte calm.

- De ce ar minți într-o situație ca aceasta? întrebă el aşezîndu-se pe canapea, uitîndu-se la imaginea lui din oglinda de deasupra, văzînd însă imaginile lui Bonni. Bonni întinsă lîngă el, cu fața transfigurată în timp ce făceau dragoste.

Răspunsul lui Genoa fu şocant.

- l-ai obligat să mintă, Eli. Şi trebuie să mărturisesc că şi eu port o parte din vină.

Eli ameți. -Ce?

- Aveai de gînd să i-o iei pe Rose Mărie, îi reaminti sora sa. Bonni ar face orice să împiedice lucrul acesta.

- l-ai spus?

- Bineînțeles că i-am spus. Bonni este cea mai dragă prietenă a mea.

- Iar eu sînt fratele tău!

Genoa închise ochii o clipă şi, cînd îi redeschise, erau plini de foc albastru.

- Da, Eli. Eşti fratele meu şi te iubesc mult. Dar ce ai plănuit tu să-i faci lui Bonni nu era decît un plan crud şi a trebuit s-o avertizez!

- Crud! Te-ai gîndit vreodată că încercam să-mi protejez fiica?

- Nu încercai s-o protejezi pe Rose Mărie. Eli, fii sincer cu tine însuți, dacă nu eşti cu mine. Voiai s-o răneşti pe Bonni dîn cauza lui Kileyşi pentru că nu te-a aşteptat cînd te-ai întors din Cuba.

Eli îşi plecă privirea. Oricît şi-ar fi dorit, nu exista nici o cale să dezmintă ce-i spusese sora lui. îi păsa de Rose Mărie, dar nu fusese timp pentru ca un fel de legătură să se dezvolte între el şi fiica lui.

- Au spus că Hutcheson este tatăl lui Rose Mărie, disperă el.

- Bineînțeles că au spus. Webb şi Bonni n-ar fi făcut nici o scofală pretinzînd că au fost căsătoriți.

Un gînd oribil îl electriza pe Eli. Bonni ar fi putut fi singură şi înspăimîntată cînd a sosit în Northbridge acum doi ani. Poate că s-a refugiat în brațele lui Webb Hutcheson. Poate...

Genoa îşi scutură capul, citind clar gîndurile fratelui său.

- Eli, pui de lele, ştii că fetița este a ta. Rose Mărie are părul tău, ochii tăi şi, bineînțeles, temperamentul tău.

Eli îşi aminti cum Rose Mărie se zbătea în brațele lui Bonni, acolo în stradă, țipînd după tatăl ei. Da, avea dreptate, zîmbi.

- Eli McKutchen, întrebă suspicioasă Genoa, ce ai de gînd să faci?

- Nimic. Nimic, pînă la urmă.

- Dar...?

- Am treabă, Genoa. Trebuie să plec.

îşi băgă mîinile în buzunarele pantalonilor şi zîmbi, simțindu-se mai bine decît se simțise de mult, mult timp încoace. Mărgelele şi franjurii draperiei lui Genoa, o sursă obişnuită de certuri aprige, se deranjară cînd Eli ieşi .pe uşa salonului.

Se opri chiar în prag.

- Sînteți înghesuiți aici, reveni el ca după un moment de gîndire, cu acea tînără văduvă şi copilul ei. Eu şi cu Seth ne vom lua camere la hotelul Union.

Draperia zornăi cînd Genoa trecu.

- Hotel Union! Prostii, Eli, aceasta este casa ta! Eli se aplecă şi depuse un sărut scurt şi vesel pe fruntea ridată a lui Genoa.

- Voi trimite pe cineva după lucruri. Genoa arăta nenorocită.

- Nu înțeleg. Eli, dacă eşti supărat pe mine... Eli rîse.

- Nu sînt supărat, Genoa. Dar este timpul să încep să trăiesc şi să-mi fac ordine în viață şi ca să fac asta, trebuie să fiu în centrul problemelor. în mai multe privințe!

Ochii lui Genoa se măriră.

- Vrei să fii lîngă Bonni! speculă ea, respirînd adînc.

- E doar o parte din plan.

Eli plecă. La apusul soarelui, cînd al doilea schimb îşi făcea drum prin țăruşii din ce în ce mai mari din afara turnătoriei, Eli se afla printre ei, îmbrăcat la fel ca muncitorii, cărînd un sufertaş.

Munca era mult mai grea decît îşi imaginase Eli vreodată, dar se postă la unul din furnalele zgomotoase şl încarcă cu lopata cărbune într-un cuptor fierbinte ca iadul, pînă cînd cămaşa i-a fost îmbibată de sudoare, iar muşchii îl dureau.

Ceilalți îl priveau pe furiş în timp ce păzeau oalele fierbinți şi le răceau sau sortau minereul, iar cînd sirena anunță, în sfîrşit, pauza de masă, erau toți cuprinşi de curiozitate.

Ținînd un sandvici în mîinile murdare de cărbune, Eli se forță să mănînce. Ştia că oamenii credeau că se va prăbuşi în fiecare clipă şi se întreba dacă nu aveau cumva dreptate.

Cînd schimbul luă sfîrşit, după douăsprezece ore, Eli era atît de obosit, încît abia mai putea merge. Reuşi cumva să se semneze, să-şi pună cămaşa şi să se strecoare afară. Seth îl aştepta pe drumul turnătoriei cu trăsura, dar Eli se făcu că nu-l vede. Ceilalți muncitori plecau fără să-i conducă nimeni cu trăsura şi aşa va face şi el.

Era pe jumătate orbit de oboseală cînd a ajuns în camera de la hotelul Union. Fără să mai piardă timpul cu spălatul sau măcar să-şi schimbe hainele, se trînti în pat şi adormi ca un mort.

Cîteva ore mai tîrziu, Eli fu trezit de durerea ascuțită din muşchi. Mormăi de unul singur, se sculă din pat şi se împletici în baie, unde îşi pregăti apa atît de fierbinte încît nu-şi putea vedea

propria mînă în faţa ochilor din cauza aburilor. Se scufundă în această căldură strîmbîndu-se, obligîndu-se să îndure apa fierbinte din cauza alinării ce o aducea încheieturilor sale istovite.

Curînd se auzi un ciocănit discret la uşa băii.

- Pleacă, Seth, gemu Eli.

- Am coniac, îl linguşi Seth. Din import. O porţie dublă.

Eli rectifică.

- Intră.

Seth aduse coniacul şi i-l întinse lui Eli într-un pahar de cristal, ferindu-şi privirile cu politeţe.

- Eşti nebun, spuse nu fără blîndeţe.

- Aşa am spus spus şi eu, răspunse Eli după cîteva înghiţituri de coniac. Cît timp mai am pînă să mă întorc în iadul acela?

Seth scoase ceasul dintr-un buzunar special al vestei şi-l privi ridicînd din sprîncene. Ochelarii îi erau atît de aburiţi, încît fu nevoit să se uite pe sub ei.

- Aproximativ două ore, deşi faptul că vrei sau nu să te întorci este, desigur, un subiect discutabil.

- Trebuie, confirmă Eli zîmbind.

- De ce?

- Pentru că nu voi avea nici un pic de credibilitate în faţa acelor oameni decît dacă ştiu că şi eu pot face ce fac ei în fiecare zi blestemată a vieţii lor, de aceea. Nu vezi, Seth? Pentru ei nu sînt decît nepotul răsfăţat al lui Josiah. Ştiu că am bani şi mai ştiu că nu am avut niciodată mîinile murdare pînă azi.

Seth oftă.

- înţeleg ce vrei să spui.

- Bine. Este o uşurare pentru mine, Seth. O adevărată uşurare. Acum ieşi afară de aici şi lasă-mă să mor cu demnitate, vrei?

Cînd Seth a plecat, Eli îşi termină băutura şi baia şi ieşi în silă din cadă. Camerista îl va blestema cînd va vedea că albul imaculat al porţelanului căzii devenise gri-negru, dar asta îi era meseria.

Fiecare muşchi pulsa protestînd cînd Eli se îmbrăcă cu haine curate, se încălţă cu cizmele murdare şi coborî scările cu sufertaşul în mînă. Consumă la cină, în sufrageria hotelului, o jumătate de pui fript şi se întoarse la turnătorie la timp să treacă de grupul de grevişti nemulţumiţi împreună cu alţi bărbaţi care lucrau în schimbul doi.

Acea noapte a fost mai rea decît precedenta. Aerul părea şi mai fierbinte şi fiecare ridicare a lopeţii de cărbune îi provoca dureri arzătoare care-i traversau şalele, dar lucră pînă la primul sunet al sirenei. De data asta n-a mai putut să se forţeze să mănînce cu toate că avea mare nevoie de mîncare cît şi de odihnă. Gîtul i se strîngea la fiecare îmbucătură şi ştia că s-ar îmbolnăvi rău dacă ar fi încercat să înghită ceva. Şi asta ar împiedica tot ce încerca el să facă.

- Mai bine aţi mînca, domnule McKutchen, îl îndemnă tînărul care ducea cărbune într-un alt furnal. Trupul nu poate rezista douăsprezece ore de muncă fără ceva care să-i ţină focul aprins.

Eli puse sandviciul, făcut la bucătăria hotelului Union, în sufertaş. Colegul său semăna cu un colindător negru, atît era de murdar şi Eli se gîndi că probabil şi el arăta la fel.

- Cum te cheamă?

- Benjamin Rollins.

- De cînd lucrezi aici? Rollins privi în faţă cu mîndrie.

- Cred că de aproape cinci ani. Aveam zece ani cînd am început.

Zece, mormăi Eli. La zece ani eu construiam bărci pe debarcaderul din spatele casei bunicului.

- Da, domnule. La început am păzit oalele, dar acum am devenit puternic, iute şi m-au pus destul de repede la furnale. Şi mi s-a dublat salariul.

Eli clătină^ din cap, era prea obosit să continue conversaţia. îşi privi mîinile înnegrite, umflate şi zîmbi cu tristeţe, amintindu-şi credinţa de fier a bunicului său că un bărbat n-ar trebui niciodată să le ceară oamenilor săi ce nu poate face el însuşi.

- Cîţiva dintre noi se întreabă ce faceţi aici, domnul McKutchen, croncăni Ben Rollins. Ochii săi priveau sandviciul din sufertaşul lui Eli. De obicei un om modern ca dumneavoastră nu mînuieşte lopata.

Eli îi întinse sandviciul ignorînd întrebarea. Cu cît mai mulți muncitori se întrebau de ce alimentează furnalul alături de ceilalți, cu atît mai bine.

- Bine, dacă nu mai mîncați, cedă Rollins cu ochii albi şi rotunzi contrastînd cu fața neagră, luînd sandviciul din mîna lui Eli şi îndesîndu-l efectiv în gură.

A doua zi, la şase dimineața, cînd Eli văzu lumina zilei iar, fu surprins s-o vadă pe Bonni aşteptîndu-l la poartă. Arăta proaspătă şi drăguță în rochia roz cu alb, iar soarele dădea părului ei reflexe roşcate. Pentru o clipă Eli se gîndi s-o ia în brațe în ciuda tuturor. Pînă la urmă încerca să se convingă că asta ar fi explicația venirii ei.

- Ai înnebunit? îl întrebă ea în şoaptă, potrivindu-şi pasul cu al lui Eli, în timp ce acesta mergea de-a lungul străzii. Fiecare legănare nonşalantă a sufertaşului îl costa un preț fabulos, dar ar fi fost de condamnat dacă ar fi lăsat-o pe Bonni să înțeleagă acest lucru.

- Nu poți continua să faci o astfel de muncă!

- îți mulțumesc pentru grijă. Soțul tău ştie că ai ieşit?

Bonni îşi muşcă buza şi-şi plecă ochii şi Eli fu emoționat şi simți o tandrețe dureroasă față de şuvițele mătăsoase care dansau de-a lungul gîtului ei sidefiu. Dori s-o sărute acolo.

-Eli...

El simți un fel de triumf devastator, deliberat şi de aceea îşi ascunse sentimentele.

- Da, doamnă Hutcheson?

Bonni se opri în şuvoiul de lucrători curioşi, cu brațele la piept, cu ochii scăpărînd cînd privi fața neagră a lui Eli.

- Faptul că acum construieşti clădiri noi unde să locuiască familiile muncitorilor este suficient, Eli. Consecințele acestui lucru sînt suficiente. Doar nu vrei să te sinucizi făcînd penitență pentru că ai bani!

- Nu încerc să fac penitență pentru nimic, Bonni, oftă Eli. îmi pasă de aceşti oameni şi vreau ca ei să ştie.

- Priveşte-te! Eşti atît de obosit încît abia mai stai în picioare şi eşti murdar ca un cerşetor. Asta înseamnă că-ți pasă?

Bonni respiră adînc apoi continuă.

-îți spun eu ce este Eli McKutchen, este nebunie! Eli începu iar să meargă. Oamenii se holbau şi mai mult, iar muşchii lui începură să înțepenească.

- într-adevăr, nu cred că ar trebui să fii aici. Este mai mult decît nepotrivit, ştii.

- Nu dau un... nu-mi pasă dacă este potrivit sau nu. Cineva trebuie să facă lumină în capul tău de fier înainte să te răneşti singur!

Eli o binecuvîntă cu un zîmbet pînă la urechi.

- Dacă eşti îngrijorată de nesiguranța mea, doamnă Hutcheson...

-încetează să-mi mai spui doamna Hutcheson.

- Dar este numele tău, nu-i aşa?

Ochii ei violeți se dădură peste cap, apoi țipă.

- Da, da, mocofane!

Ceilalți muncitori care o luaseră înainte au fost destul de curajoşi să rişte cîte o privire furişă înapoi peste umăr. Eli păstră un ton jos.

- Nu i-ai spus soțului tău despre cealaltă noapte cînd am făcut dragoste. Ai obiceiul să te prostituezi pe la spatele lui Hutcheson, Bonni?

Ea se opri iar şi îl pălmui, murdărindu-se de funingine. Ochii ei păreau aproape la fel de întunecați ca aceasta, iar obrajii aveau o culoare strălucitoare de piersică.

Eli continuă să meargă, bombănind. îşi clătină capul, întrebîndu-se.

- Cred că sînt de modă veche. Nu mi-aş lăsa soția să fie îmbăiată de alt bărbat.

Bonni alerga să-l prindă, atît de nervoasă, încît abia putea să se controleze. Singurul lucru blestemat pe care îl putea face era să mărturisească că ea şi Hutcheson inventaseră căsătoria iar acest lucru ar fi fost pentru Eli la fel de dulce ca o cremă nouă.

El încerca să pară nervos, dar de fapt dorea s-o tragă pe Bonni în tufişuri şi să facă dragoste cu ea încet şi dulce.

- îți dai frîu liber şi cu Webb aşa cum faci şi cu mine?

- Să-mi dau frîu liber?

Bonni trebui să facă doi paşi ca să nu cadă, iar fața îi căpătă o culoare de un roşu aprins.

- Da, răspunse Eli cinic. Scoți un chelălăit.

- Chelălăit... Nu-i adevărat!

- Oh, ba da. Şi cuvintele pe care le spui!

Părea imposibil, dar Bonni se înroşi şi mai tare. Ţipă înnăbuşit, îşi apucă fustele cu amîndouă mîinile şi alergă înapoi la magazin cît de repede putu, urmărită de chicotitul vesel al lui Eli.

Capitolul 12

- Nu cred că Eli ne crede că sîntem căsătoriţi, îl anunţă Bonni pe Webb fără nici o introducere, imediat ce intră în magazin.

- Bună dimineaţa şi ţie, îi răspunse Webb amuzat. Avea cearcăne sub ochi şi se rezemase de tejghea

cu toate că avea nevoie de ea pentru a se întinde.

Bonni îşi privi mîna murdară de funinginea de pe faţa lui Eli şi privirile i se întunecară. De ce făcuse un lucru atît de prostesc apropiindu-se de bărbatul acela? Trebuia să ştie că n-ar fi ascultat nici un sfat rezonabil.

- Acel cap tare...

Webb respiră adînc şi oftă zgomotos.

- Bonni...

Ea oftă şi îşi relaxa umerii.

- îmi pare rău, ai găsit ceva ce-ţi doreşti?

Webb stătea ţeapăn, iar privirile lui erau mustrătoare, chiar dacă într-un mod blînd.

- Vreau ca tu să fii soţia mea. Vreau să fac ca minciuna să devină realitate.

Acum două nopţi căsătoria cu Webb i se păruse o idee destul de bună. Dar erau o mulţime de lucruri pe care nu le-a luat în considerare şi unul dintre acestea era atracţia puternică ce o simţea pentru Eli, uitînd toată durerea ce i-o pricinuise. Presupunînd că ar fi încercat iar s-o seducă? Ar fi capabilă să-i reziste? Cu oricare alt bărbat n-ar fi fost nici o problemă, dar Eli McKutchen nu era orice bărbat. Presupunînd că s-ar fi căsătorit cu Webb şi apoi ar fi făcut stînga-mprejur şi l-ar fi trădat? Webb ar fi fost distrus.

Apoi mai era Rose Mărie. Ar fi fost cinstit să facă din viaţa ei o minciună, s-o facă să creadă că Webb era tatăl ei şi nu Eli, pe care deja îl ştia drept Papa? Bonni nu putea suporta să-şi piardă fiica, dar nu voia nici s-o înşele. Şi dacă planul trebuia pus în aplicare, trebuia să facă asta. Trebuia s-o mintă pe Rose Mărie cît şi restul lumii.

- Oh, Webb, nu ştiu ce să fac, mărturisi ea, abia îndrăznind să-i întîlnească privirile. Amintirile acelei nopţi recente în care Eli făcuse dragoste cu ea îi copleşiră gîndurile. Ce-ar spune Webb dacă ar ştii despre asta? Ar mai fi la fel de nerăbdător să şi-o facă pe Bonni soţie?

- Am crezut că am hotărît deja ce facem, remarcă Webb calm.

Bonni ridică storurile care acopereau fereastra principală a magazinului şi găsi o cîrpă pe care să-şi şteargă mîna murdară de funingine.

- Nu putem trăi în minciună, Webb. Nu-i putem spune lui Rose Mărie că tu eşti tatăl ei. N-ar fi cinstit faţă de ea.

- Aş fi un tată foarte bun.

Bonni ştia că era adevărat. Văzuse cît de blînd se purta Webb cu Rose, cît de răbdător, grijuliu şi blînd. Da, ar fi un tată foarte bun, ar fi fost acolo tot timpul pentru Rose. Eli ar fi luat copilul, l-ar fi încredinţat spre "îngrijire unei doici şi servitorilor, petrecîndu-şi puţin timp cu ea sau deloc. Iar cînd ar fi crescut ar fi trimis-o la o şcoală cu pensiune - acesta era modul în care îşi creşteau copiii cei bogaţi.

- Nu cred că am puterea să fiu o soţie potrivită pentru tine, îndrăzni Bonni să spună, sperînd ca Webb să citească printre rînduri.

Dar Webb n-a înţeles; cum ar fi putut?

- Nu pot aştepta la infinit, Bonni, spuse aspru, apoi îşi puse pălăria şi părăsi magazinul.

Disperată, Bonni începu afacerile zilei, dacă se putea numi aşa.

Acum, că nu mai dansa la Vulturul de Bronz aproape că nu mai avea bani. Nu mai putea ţine magazinul deschis mult timp, şi curînd va trebui să se căsătorească cu Webb doar pentru a supravieţui.

Era ocupată cu aceste gînduri neplăcute cînd Seth Callahan intră în magazin şi îi zîmbi.

- Bună dimineața, spuse Seth cu convingere. Bonni tresări, deodată devenind suspicioasă.

Probabil că domnul Callahan venise pentru a-î înmîna actele cu privire la custodia lui Rose Mărie.

- Nu sînt sigură că este bună dimineața, Seth. Eşti aici în legătură cu fiica mea?

Seth îşi scoase batista şi-şi şterse fruntea şi ceafa, un lucru pe care Bonni îl văzuse făcîndu-l de sute de ori. Iarnă sau vară, Seth părea întotdeauna transpirat şi se ivea o mică întrebare: de ce se îmbrăca întotdeauna atît de gros?

- Sînt aici cu afaceri, doamnă McKutchen. Aţi auzit, bănuiesc, că Patch Town va fi demolat?

Bonni auzise despre noile locuințe ce urmau să fie construite la capătul sudic al oraşului. Toată lumea ştia despre asta; într-un oraş de mărimea Northbridge-ului ştirile circulau repede.

- Da. Este timpul.

Seth îşi scoase ochelarii şi începu să-i şteargă cu batista.

- Şi eu sînt de aceeaşi părere, într-adevăr. Dar mai bine mai tîrziu decît niciodată, nu-i aşa?

- Nu, rosti Bonni tare. Adică da..

- Sînt aici să comand diverse materiale, doamnă McKutchen, vopsea, lacuri, unelte, accesorii, lucruri de genul acesta. Totul în afară de cherestea.

Bonni rămase cu gura căscată. Era atît de obişnuită să dea greş în ceea ce priveşte magazinul, încît nu putea înțelege ce spunea Seth, ce îi oferea.

- Aveți cataloage? interveni Seth promt. Sînt convins că nu aveți în stoc suficiente bunuri de care noi avem nevoie în cantitate destul de mare.

Bonni aduse un teanc de cataloage din spatele tejghelei, cu ochii măriți de uimire şi Seth. începu imediat să le cerceteze.

- Un creion şi o hîrtie, dacă nu te superi, ceru Seth deja absorbit de unul din cataloage.

în clipa în care articolele cerute au fost aduse, el începu să înşiruie lungimile țevilor,

- Colibele vor fi dotate cu interioare plumbuite? se miră Bonni, uitîndu-se întrebător la ce scria Seth.

Avocatul nu-şi ridică privirile.

- Oh, da. Avem de gînd să instalăm şi lumina electrică; deşi îmi imaginez că va trece timp pînă cînd aceasta va avea puterea necesară să ajungă în acest ținut izolat.

Bonni era înfrigurată.

- A fost ideea ta sau a lui Eli?

- Construirea colibelor a fost a domnului McKut-cehn. Totuşi nu mi-a dat directive cum să achiziționez materialele necesare.

L-ar fi putut săruta pe Seth pentru că o alesese pentru această afacere. îi dădea prima ei şansă reală spre succes.

-Apreciez gestul tău, Seth. într-adevăr îl apreciez.

- Bineînțeles că ai nevoie de un depozit mai mare, spuse Seth învăluit de recunoştința lui Bonni. Mă îndoiesc că fondurile vor fi suficiente pentru extinderea acestui fel de credit.

Asta, se gîndi Bonni, a fost un adevăr spus numai pe jumătate. Fondurile ei scădeau supărător sub contul deja datorat. O posibilă stîncă dacă o lovea, se scufunda.

- Eli s-ar putea să fie foarte supărat din cauza asta, avertiză ea.

- Eli nu este duşmanul tău, doamnă McKutchen. Ştiu că uneori pare aşa, dar adevărul, simt eu, este diferit.

Bonni deveni foarte curioasă la cuvintele lui Seth, dar nu dorea să le acorde greutatea reală. Ea ştia, pînă la urmă, că Eli o disprețuia. Bacnota de cincisprezece dolari pe care i-o lăsase pe noptieră era dovada, şi cînd fusese drăguț cu ea - o situație destul de rară - o făcuse numai pentru că dorea ceva.

Liniştea părea că-i displace lui Seth, îşi scoase ochelarii şi începu să-i lustruiască iar.

- Eli este mai mult decît patronul meu, doamnă McKutchen. Este prietenul meu. Şi sînt foarte îngrijorat de starea lui.

Bonni se aplecă uşor înainte, puțin alarmată.

- Te referi la faptul că lucrează foarte mult în turnătorie?

Seth elimină cu blîndețe teoria.

- După perioada inițială de acomodare sînt sigur că Eli va fi capabil să muncească acolo ca turnător. Are construcția unui bivol, ştii! Nu, starea lui emoțională mă îngrijorează.

- Starea emoțională?

- Nu s-a consolat niciodată cu adevărat cu moartea tînărului Kiley, doamnă McKutchen. Suferă la fel de mult şi acum ca şi atunci cînd băieţelul abia murise, şi asta nu-i sănătos.

Orice aluzie cu privire la Kiley o rănea pe Bonni, şi ea încă mai plîngea în secret după el în camera ei, dar o avea acum pe Rose Mărie, ceea ce însemna o mare alinare, pe care Eli nu o putea împărtăşi.

- Eli n-a plîns niciodată, îi aminti. Ştiam că este rănit, dar n-a plîns niciodată.

- Ştiu, spuse Seth şi se simţi iar copleşit şi neconfortabil.

Probabil că simţea că a spus prea mult, că, într-un fel, şi-a trădat prietenul.

- Doamnă McKutchen, dacă nu vă supăraţi, aş vrea să iau aceste cataloage în camera mea de la hotel. Poate dura ore sau chiar zile pentru a face o comandă potrivită.

Bonni fu încîntată să fie distrasă de la gîndurile legate de cea mai rea perioadă din viaţa ei şi de la îngrijorarea sădită de cele spuse de Seth cu privire la starea emoţională a lui Eli.

- Ah, da? Aproape că am uitat. Domnişoara Genoa m-a rugat să-ţi dau asta.

Scoase un plic albastru din buzunarul hainei.

- Plănuieşte o petrecere în aer liber de sîmbătă în două săptămîni, şi sper că vei veni.

O petrecere în aer liber. Cum îi plăcea lui Genoa să pună la cale distracţii frivole cînd restul lumii era într-o tulburare cumplită! Zîmbind, Bonni luă plicul şi rupse sigiliul elegant din ceară care-l sigila.

- Bună ziua, doamnă McKutchen! o salută Seth politicos în timp ce deschidea uşa să plece.

Bonni privi invitaţia lui Genoa ortografiată elegant.

- Bună ziua, Seth. Şi mulţumesc foarte, foarte mult.

Seth se înroşi.

- Cu plăcere, răspunse el apoi plecă.

Bonni se întoarse fericită la munca sa, cîntînd în timp ce ştergea praful de pe rafturi şi în acelaşi timp evaluînd Inventarul. Avea nevoie să se reaprovi-zioneze cu multe produse, şi probabil ar fi putut să-şi extindă afacerile lansînd o linie de haine de damă. Membrele Clubului Comunităţii Progresiste Vineri Seara care se duceau la distanţe mari ca să evite să cumpere produse de la băcănia lui Bonni, poate că nu vor mai rezista în faţa ultimei mode.

în timp ce Bonni muncea şi visa, Tuttle o ajuta spălînd vitrina şi Katie o luă pe Rose Mărie afară pentru o gură de aer proaspăt.

Uşa era doar puţin deschisă în spatele lor cînd Tuttle spuse:

- Această Katie este o fată deşteaptă. Am întrebat-o cum de nu se duce la şcoală şi mi-a răspuns că ştie mai multe chiar decît profesorii.

Cocoţată pe o ladă, ştergînd de praf borcanele cu piersici şi pere, Bonni zîmbi.

- Katie este sclipitoare. Mă tem că lumea ar lua-o la goană în faţa cunoştinţelor pe care le are şi pe care vrea să le ştie.

- Citeşte enorm de mult, spuse Tuttle şi vocea lui căpătă o nuanţă plîngătoare. Este o minune dumnezeiască că n-a orbit deja.

Aha, se gîndi Bonni.

- Dar tu, Tuttle? Ce vrei să înveţi?

Tuttle se gîndi un moment, apoi se apucă iar temeinic să lustruiască vitrina.

- Nu ştiu, doamnă, dar pot să spun că aş dori să fiu ca domnul Hutcheson sau ca domnul McKutchen sau chiar ca domnul Forbes Durrant. Mi-ar plăcea să-mi clădesc drumul în viaţă gîndind, nu păzind oale sau încărcînd cărbuni la turnătorie.

- Ai putea vorbi cu domnul Hutcheson, Tuttle şi să-l întrebi dacă n-are nevoie de un tipograf. Ar putea fi fericit să te înveţe meserie.

Tuttle păru încîntat un moment, dar apoi fericirea se risipi.

- Nu pot citi prea bine, iar cu ortografia stau şi mai prost. Cum aş putea să scriu vreodată articole în starea asta?

Bonni coborî atentă de pe ladă.

- Sînt o mulţime de alţi factori implicaţi în publicarea unui ziar, Tuttle. Culegerea literelor, de exemplu. Poţi învăţa să faci asta. Iar poate că eu şi Katie te vom ajuta în privinţa cititului şi a ortografiei.

Tuttle sări de pe fereastră, aproape turtind o bonetă de paie pentru grădinărit, cu faţa luminată de o nouă speranţă.

- Socotesc că domnişoara Katie ar putea îndrăgi un ziarist, nu-i aşa?

Bonni se abţinu greu să nu zîmbească. Şi într-adevăr arăta severă.

- Tuttle, dacă devii ziarist, trebuie s-o faci pentru că este meseria care-ți place, nu pentru a atrage dragostea unei doamne.

- Pot să mă duc să-l văd pe domnul McKutchen acum? Vă rog, doamnă. Am făcut o treabă chiar foarte bună cu vitrina şi...

- Da, Tuttle, poți pleca. Şi cînd îl vezi pe Webb, domnul Hutcheson, te rog spune-i că mi-ar place să vină la cină diseară. în jurul orei şase, dacă este o oră care-i convine.

Tuttle îşi netezi părul şi păşi către uşă.

- Da, doamnă. Am să-i spun. Şi mulțumesc! Bonni oftă şi se întrebă dacă nu-l pregătise pe

Tuttle pentru o mare dezamăgire dîndu-i speranțe. Webb era cunoscut ca fiind bine situat, dar îşi tipărea ziarul singur şi era posibil să nu-şi dorească un ajutor din motive de economie.

Clopoțelul de la uşa din față sună, speriind-o, şi Bonni o văzu pe Earline Kalb în magazin. Earline lua în pensiune doar bărbați şi, din acest motiv, era doar cu puțin mai sus pe scara socială decît fetele care dansau la Vulturul de Bronz.

Earline avea trăsături feminine şi bucle dese de culoarea castanelor, iar ochii ei verzi erau rotunzi, cu gene lungi.

Era atractivă şi încă tînără, şi Bonni oftă de surpriză că nu fusese niciodată măritată.

- Pot să te ajut? întrebă Bonni.

Earline, cu toate că era deasupra ei, măcar cu o jumătate de treaptă, nu cumpărase niciodată mai mult decît hîrtie de bigudiuri.

- Tot oraşul vorbeşte că tu şi Webb Hutcheson sînteți căsătoriți în secret! tună Earline şi se repezi atît de iute la Bonni, încît aceasta hotărî să pună între ea şi vizitatoarea ei duritatea tejghelei.

- Dacă tot oraşul vorbeşte, înseamnă că nu mai este deloc secret, îndrăzni Bonni să spună.

Era furioasă că fusese acostată într-un astfel de mod şi mai ales în magazinul ei.

- Deci este adevărat? întrebă Earline, smulgîndu-şi mănuşile din mîini ca şi cum s-ar fi pregătit pentru un meci de box.

Bonni nu ştia cum să-i răspundă.

- Ei bine...

- Bineînțeles, bîrfele sînt în floare, vorbindu-se numai despre asta şi noaptea în care tu şi Webb ați fost împreună peste rîu.

Earline se porni şi respiră adînc să-şi recapete respirația.

- Te-ai încurcat cu bărbatul meu, Bonni McKutchen şi asta nu-mi place.

- Cum poate Webb să fie bărbatul tău dacă este însurat cu mine? Bonni avea grijă să vorbească pe ocolite în aşa fel încît să evite să spună că Webb este într-adevăr soțul ei.

- îți spun eu cum poate fi bărbatul meu, şuieră Earline, făcînd un pas înainte astfel încît sînii ei enormi atinseră tejgheaua, şi continuă pe un ton scăzut. A dormit în patul meu timp de trei ani, uite cum poate fi bărbatul meu.

Bonni fu şocată, deşi ea considera că n-ar fi trebuit. Pînă la urmă Webb era un bărbat sănătos, viril şi avea anumite nevoi. Nevoi pe care Bonni nu i le-ar fi satisfăcut niciodată.

- Oh, spuse ea neconvingătoare.

- Ai crezut că Webb are nevoie numai de tine, nu-i aşa? Ei bine Angel, te-ai înşelat. Acum, locuitorii din Northbridge pot crede că tu şi Webb al meu sînteți căsătoriți, dar am motivele mele să cred că Eli McKutchen este cel care-ți ridică fustele şi vreau să ştiu adevărul.

Obrajii lui Bonni se colorară aprins în fața acestei jigniri.

- Ieşi afară din magazinul meu, femeie crudă, înainte de a te da eu!

- Este posibil' să fie un ordin riscant, doamnă McKutchen, dumneavoastră fiind o ființă atît de mică şi slabă.

Bonni ocoli tejgheaua, hotărîtă să-i arate lui Earline cît de mult greşeşte, cînd îl văzu pe Eli. Zîmbea şi Bonni ştiu că auzise ce era mai rău din cele spuse de Earline. Era atît de jignită, încît se opri împietrită.

Earline, pe de altă parte, era decența personificată, îşi pusese iăr ochelarii şi evalua trupul impresionant al lui Eli.,Purta haine aspre de muncitor, cu cămaşa descheiată pînă la mijlocul pieptului şi, cu toate astea, blestemat să fie, încă mai arăta ca un new-yorkez rafinat ce era.

- Cînd te vei plictisi să mai locuieşti la hotel, domnule McKutchen, spuse Earline dulce, să vii la pensiunea mea.

îi aruncă o privire lui Bonni înainte de a adăuga:

- Tot confortul acasă. Caut un bărbat cinstit şi decent.

Eli nu mai zîmbea, colțul gurii îi tresărea uşor, iar ochii îi dansau.

- O să țin minte oferta, doamnă, spuse el, dînd din cap cu politețe.

Satisfăcută, Earline se strecură pe lîngă el şi plecă, cu nasul în vînt.

- Ai un dar deosebit de a-ți face duşmani, doamnă Hutcheson, remarcă Eli cînd rămaseră singuri.

Bonni îşi puse amîndouă mîinile pe obraji într-o încercare disperată de a se răcori.

- Ticăloasa! Boneta ei este aprinsă după Webb, asta-i tot?

Eli se apropie de tejghea, puse sufertaşul jos şi îşi dădu toată silința să arate cît mai îndurerat de starea moralei moderne.

- Se pare că secretosul tău soț este la fel de credincios jurămintelor pe cît eşti şi tu.

Bonni ar fi putut tare greu să afirme că-i fusese „credincioasă" lui Webb. Eli ştia că nu fusese.- Şi nici ea n-ar fi putut jura indignată că Earline mințea în legătură cu realitățile ei cu domnul Hutcheson. Toate astea duceau la o încurcătură îngrozitoare care n-ar fi putut fi niciodată descîlcită.

- Dacă ai treabă aici, domnule McKutchen, spuse Bonni pe un ton glacial, mi-ar place să ştiu. Dacă, pe de altă parte, doreşti doar să mă ironizezi...

- Am venit pentru materialele pe care«planurile lui Seth le cer pentru colibe.

Deşi Bonni îşi ținu capul sus, se rezemă şi ea de tejghea. Acum totul se va întîmpla, acum un nou vis se va destrăma.

- Judecînd după faptul că chipul tău şi-a pierdut culoarea şi după cum ți s-au albit degetele, aş putea să spun că nu înțelegi. Te aştepți să anulez comanda, nu-iaşa?

Bonni oftă. Dacă va face asta, ea va fi ruinată şi fără nici o speranță reală de redresare. Eli putea fi un bărbat foarte neîndurător, şi era cît se poate de posibil ca el să fie hotărît s-o distrugă.

- Eu cred că da.

- Ei bine, atunci ai greşit, doamnă McKutchen. Comanda rămîne, cu o condiție.

Bonni îşi ținu respirația. Bineînțeles că trebuia să fie o condiție. Spera doar că nu era o condiție îngrozitoare.

- Să nu-mi implici fata în această minciună pe care tu şi Hutcheson ați pus-o la cale.

- Minciună?

Eli rîse - o veselie plină de amărăciune, lipsită complet de umor - şi dădu din cap.

- Dumnezeule, nu te laşi niciodată, pot s-o spun eu în locul tău. Nu eşti căsătorită cu Hutcheson cum nu sînt nici eu, Bonni şi o ştim amîndoi. Poți să spui oraşului orice îți place, dar nu îndrăzni să-i spui fetiței că este tatăl ei sau îți vei petrece restul vieții regretînd. M-ai înțeles?

- Nu ştiu despre ce vorbeşti!

- Mincinoasă mică, ştii exact despre ce vorbesc. Te distrezi alimentîndu-mi nebunia, asta-i tot, şi sînt destul de smintit ca să te pun cu fundul în sus pe genunchi chiar aici şi acum!

- Asta-i problema ta, Eli McKutchen, eşti într-o ureche! Şi dacă eşti destul de nebun ca să mă atingi, voi... voi...

Incredibil, dar Eli îşi descheia manşetele şi le suflecă pînă deasupra coatelor.

- Vei face ce?

- Te voi reclama şerifului.

- Şi el mă va acuza că am pălmuit primarul, o ofensă cumplită şi fără precedent probabil. Fii serioasă Bonni.

Eli se strecură de-a lungul tejghelei în timp ce vorbea şi arăta ca şi cum dorea să-şi pună în aplicare amenințarea. Bonni era înfuriată de perspectiva unei asemenea umilințe, dar în acelaşi timp era şi speriată. Nu era timpul potrivit să toarne ulei pe foc.

- Nu eşti de acord cu violența în ce le priveşte pe femei! izbucni ea cu disperare.

- Nu sînt de acord să le învinețeşti ochii şi să le rupi oasele, o lămuri Eli continuînd să avanseze, dar eu nu sînt împotrivă, pînă la urmă, ca să le umfli...

- Eli, Bonni!

Genoa intră în magazin; într-o învălmăşală de fuste şi intenții bune.

- Ce drăguț să vă văd stînd de vorbă! Este aproape ca în timpurile vechi.

Bonni închise ochii şi rosti o rugăciune tăcută de mulțumire, şi cînd îndrăzni să privească iar, citi în ochii lui Eli că nu dorea decît s-o sperie. înclinîndu-şi capul spre Genoa, el îşi luă sufertaşul de pe tejghea şi plecă.

Genoa zîmbea.

- Eraţi un cuplu atît de reuşit. Ce păcat că Eli a plecat.

- Da, nu-i aşa? se forţă Bonni să-i zîmbească. Lucrează la turnătorie acum, ştii?

Bucuria lui Genoa se ofili.

- Da, ştiu.

Bonni îşi dorea foarte mult s-o facă pe prietena ei să se simtă bine venită şi relaxată. Lăsă la o parte iritarea cu privire la păcăleala lui Eli şi o întrebă:

- Ai timp pentru o ceaşcă de ceai? Tocmai eram hotărîtă să închid magazinul.

- îmi pare rău, dar sînt foarte grăbită, am ieşit doar pentru corespondenţă, ştii. Vei participa la petrecerea mea?

Zîmbetul lui Bonni era sincer.

- N-aş lipsi pentru nimic în lume, Genoa.

- Minunat. Ei bine, trebuie să plec, oh, da, am uitat, Katie şi Rose Mărie sînt la mine. Am petrecut foarte bine cu gramofonul şi mă întreb dacă nu ar putea să-şi petreacă seara cu mine?

Bonni dădu din cap.

- Le trimiţi acasă cu trăsura ta? Nu aş dori să se întoarcă pe jos, pe întuneric, cu atîţia străini în oraş.

Genoa arăta jignită.

- Oh, Bonni, bineînţeles că nu le voi lăsa să facă aşa ceva. Cum de ai putut să-ţi închipui că aş face asta?

-îmi pare rău. A fost o zi lungă şi obositoare şi nu mai judec prea clar.

- Biata de tine, munceşti prea mult. Spunînd asta, domnişoara McKutchen plecă. Bonni trase storurile peste ferestre şi încuie cu grijă

uşa. Păcăleala lui Eli, întîlnirea mai mult decît neplăcută şi confruntarea cu Earline Kalb, îi erau suficiente pe ziua de azi.

Sus, Bonni cercetă bufetul, căutînd ceva să pregătească masa. Probabil că fusese impulsivă cînd îl invitase pe Webb în seara aceea, dar era important să discute, în special după cererea lui Eli ca Rose Mărie să nu fie prezentată ca fiind copilul altcuiva decît al lui. Dacă glumise în privinţa bătăii, Bonni ştia însă că era înfiorător de serios cînd o avertizase să nu mintă în legătură cu Rose Mărie.

Eli nu afirmase că va încerca s-o ia pe Rose, şi deocamdată era suficient.

Bonni pompă apă în ceainic şi îl puse pe sobă, apoi aprinse focul. Dacă Eli nu intenţiona s-o crească el pe Rose Mărie, nu mai avea nici un motiv să se căsătorească cu Webb.

Cînd ceasul sună ora şase se auzi ciocănind la uşa din faţă şi Bonni zîmbi de promptitudinea lui Webb.

- Intră.

Uşa se deschise şi Webb intră, arătînd palid şi un pic hăituit. Se forţă să zîmbească cumva.

- Hai să luăm masa la hotel. Ai muncit toată ziua şi nu mai trebuie să găteşti.

Pentru a mia oară Bonni se gîndi că ar fi fost bine să se îndrăgostească de acest bărbat. Cîţi bărbaţi ar fi atît de buni şi de grijulii? Se gîndi la Eli, ameninţînd-o c-o va bate ca pe un copil şi se cutremură.

- Cred că este o idee minunată, Webb.

Cînd coborau scările îşi aduse aminte de Tuttle şi de speranţele lui cu privire la tipografie.

- Te-a căutat azi după-amiază tînărul domn O'Banyon?

Webb zîmbi, arătînd încă palid şi obosit, şi cuprinse cotul Iul Bonni într-o manieră elegantă, ajutînd-o să coboare scările.

- Da, l-am angajat. Aveam nevoie de mult timp de cineva care să mă ajute.

Bonni se simţi încîntată. Toate puse cap la cap, avusese o zi plină - începînd cu planul lui Seth să comande materiale pentru a construi un oraş întreg şi apoi Tuttle care găsise o meserie care-l va ajuta să ducă o viaţă confortabilă.

Webb şi Bonni stăteau în sufrageria hotelului *Union,* avînd ^comandată cina, cînd Bonni îi spuse noile ei veşti. în loc să se arate încîntat că Seth avea să cumpere produse în valoare de sute de dolari din magazinul ei, Webb o privea urît.

- Cînd ne vom căsători nu vei mai administra magazinul. Sper că înţelegi.

Bonni înţelegea, dar era supărată că Webb abordase o atitudine atît de arbitrară. Pînă la urmă putea fi fericit pentru ea. Desfăcu şervetul şi îl aşeză frumos în poală, fără să provoace nici o discuţie asupra comentariului lui Webb.

La un moment dat, Webb oftă şi îi luă mîna într-a
lui.

- Bonni, îmi pare rău. E minunat că vei face o asemenea vînzare şi, bineînțeles, sînt fericit pentru tine.

- Atunci ce nu este în regulă cu tine? întrebă Bonni încet, supărarea lăsînd loc îngrijorării.

- Tu şi Hem ați avut dreptate în privința articolului anti-uniune, am primit cîteva amenințări, Bonni.

Ochii lui Bonni se lărgiră de uimire.

- Amenințări?

- Scrisori, mărturisi Webb, nesemnate, bineînțeles. Nu mă tem pentru mine, Bonni, dar cîțiva din oamenii aceia te amenință pe tine. Cer să public o dezmințire.

- Nu ai de gînd să faci asta, nu-i aşa?

Webb o privi pe Bonni îngrijorat. Avea să-i vină foarte greu să-i spună că nu va putea deveni soția lui. Foarte greu, într-adevăr.

- Nu pot să fac asta, Bonni. McKutchen face tot ce poate să îndrepte lucrurile, şi vrea să scoată în evidență acest fapt în ediția viitoare a ziarului. Şi, dacă ți se întîmplă ceva...

- Nu mi se va întîmplă nimic, Webb. Pot să-mi port singură de grijă.

- Mă întreb dacă tu şi Rose Mărie veți fi în siguranță în afara casei, singure. Bonni, mă gîndesc că ar fi mai bine dacă am amîna nunta cîteva săptămîni, doar pînă cînd lucrurile se vor calma puțin. Pînă cînd acele colibe vor fi construite şi se termină greva.

în sinea sa Bonni ofta cu uşurare. Nu mai era nevoie să-l rănească pe Webb acum şi putea să-i amîne dorințele îndrăznețe.

- Earline Kalb a venit să mă vadă azi, spuse ea zîmbind poznaşă.

Webb scăpă ceaşca de cafea.

Capitolul 13

În biroul lui, Forbes Durrant turna coniac pentru el şi McKutchen. Ploaia deasă spălase geamurile, iar rîul se umflase. în timpul iernii care tocmai trecuse, căzuse multă zăpadă, Iar Forbes putea chiar să fotografieze zăpada topindu-se pe piscurile înalte ale Cascadelor Columbiene, umflînd toate pîrîurile care se revărsau în Columbia. Se gîndi trecător şi plin de speranță că şi-a construit Vulturul de Bronz pe un teren destul de înalt.

îi întinse paharul lui McKutchen şi se aşeză în scaunul din fața biroului. Se întreba ce dorea Eli de la el. O femeie? Informații despre Bonni? Ce aştepta?

McKutchen arăta chipeş chiar dacă mîinile îi erau umflate şi pline de băşicuțe; şi în salopetă avea un aer autoritar.

- Am nevoie de ajutorul tău, Durrant, spuse el după ce privi cîteva minute coniacul din pahar.

Forbes se aşeză iar pe scaun, cu coniacul în mînă şi zîmbi în sinea lui.

- în ce direcție? întrebă el calm.

Privirea pe care i-o aruncă McKutchen era atît de ascuțită încît ar fi putut să țintuiască pe oricine în perete.

- Vreau să conduci iar turnătoria.

Deci slujba era prea dificilă pentru McKutchen, nu-i aşa? se gîndi Forbes, însă fără să o spună tare, lăsă tăcerea să vorbească în locul lui.

McKutchen dădu pe gît coniacul şi puse zgomotos paharul pe biroul lui Forbes.

- Ei bine? Vrei slujba sau nu?

Forbes Durrant pretinse că se gîndeşte. Adevărul era că avea nevoie de venitul pe care îl cîştiga prin conducerea turnătoriei. Trăia bine cu ce-i aducea Vulturul de Bronz şi Salonul, dar avea anumite proiecte care nu puteau fi duse la bun sfîrşit dacă el continua să cheltuie şi pentru asta avea nevoie de cecul lunar de la Antrepriza McKutchen.

- Ce te-a făcut să te răzgîndeşti? Am avut impresia că nu ți-au plăcut metodele mele de administrare.

- Nu mi-au plăcut şi nici nu-mi plac, dar Seth nu are timp pentru o astfel de slujbă şi nici eu. Ar putea trece luni de zile pînă aş putea aduce pe cineva, aşa că îți dau o a doua şansă - cu un salariu mai mare -dacă o vrei.

Forbes era numai fiere.

- De ce te-aş ajuta, McKutchen, dacă ai de gînd să mă înlocuieşti imediat ce ai această posibilitate?

Nepotul lui Josiah McKutchen zîmbi.

- N-am să mai aduc pe altcineva, dacă tu poți.face această muncă, Durrant. Dar de data asta fă-o corect. Voi privi peste umărul tău, şi Seth la fel. Ai putea să nu uiți că am fost generos - avînd în vedere anumite discrepanțe pe care Seth le-a găsit în registre. Cîteva dintre ele erau suficient de grave ca să te trimit la închisoare.

Forbes oftă adînc. La închisoare? Arăta prea bine pentru închisoare.

McKutchen îşi freca mîinile.

- Vreau să trec cu vederea toate greşelile trecutului, Durrant. Putem porni curați.

Oferta părea mai mult decît generoasă acum.

- Cu ce vrei să încep?

- Organizează o altă întîlnire. Precizează clar că orice muncitor este binevenit, dacă vrea să-şi continue slujba. între timp, vreau nişte note tipărite şi răspîndite printre oameni, în care să scrie că de acum înainte, vor fi trei schimburi la turnătorie. Fiecare om va lucra opt ore, şi nu douăsprezece, pentru acelaşi salariu pe care îl cîştigă acum.

Forbes rămase cu gura căscată un moment. -Astaeste - sinucidere financiară! protestă el. McKutchen se ridică de pe scaun.

- Nu prea-mi vine să cred, Forbes. Profiturile din ultimii cinci ani sînt enorme. Iar apoi nu putea supraviețui unei greve de lungă durată.

- Atunci te alături cererilor uniunii? McKutchen oftă.

- Dacă oamenii vor o uniune, nu vreau să-i împiedic să aibă una. Dar nu aş subvenționa organizația. Asigură-te că muncitorii au înțeles că orice cotizație pe care o vor plăti băieților de la uniune va proveni din buzunarul lor, nu din al meu.

- N-ai mărit salariile.

- Am decis să fac alte concesii în loc. Construiesc acele colibe fără să cer bani. Am tăiat din orele de muncă. Deocamdată asta este tot ce am de gînd să fac$_A$

în sinea sa Forbes considera că şi aşa compania făcuse prea multe concesii. Pînă la urmă ar fi putut să-i angajeze pe chinezi ca să-i înlocuiască pe oamenii care continuau greva şi să obțină profituri mai mari ca oricînd. La o ultimă analiză, nu era deloc în situația să comenteze.

- Foarte bine, spuse el, scuturîndu-şi mîna. McKutchen se opri la uşă.

- Femeia aceea care a venit aici într-o noapte, aceea care ține camere cu chirie...

- Earline?

- Da. Care sînt pretențiile ei cu privire la Webb Hutcheson?

Forbes ridică din umeri.

- Este proprietăreasa lui şi, probabil, şi amanta.

- Sînt surprins că Bonni a trecut cu vederea o amantă, avînd în vedere că Hutcheson s-ar putea să fie soțul ei.

Atunci Forbes rîse.

- Am auzit zvonul, dar Angel nu este căsătorită cu Hutcheson, şi nici n-a fost vreodată. Din cauza unui aspect, Webb nu ar fi permis soției sale să danseze după acordurile flaşnetei - îți garantez asta.

.....zîmbet. Apoi deschise uşa şi plecă.

Vremea urîtă ar fi putut să-şi pună amprenta pe starea de spirit a lui Bonni dacă n-ar fi fost paginile întregi, frumos tipărite, cu materialele pe care Seth le dorea de la magazin. Chiar luînd în considerare aconturile deja datorate şi costurile de transport, profitul personal ar fi fost uriaş. Ca să cîştige timp, se hotărî să călătorească la Spokane şi să se întîlnească cu furnizorii personal decît să încredințeze comenziile ei poştei. Va pleca chiar a doua zi.

Seth clătină din cap distrat.

- Am făcut tot ce mi-a stat în putință să anticipez materialele de care avem nevoie, spuse el cu un ton de afaceri în timp ce Bonni privea şi reprivea lista.

- Deşi sînt întotdeauna variabile în fiecare încercare de asemenea proporție, şi probabil vom fi nevoiți să cerem materiale în plus, pe ici, pe colo.

Bonni lăsă hîrtiile pe care le devorase cu privirile şi încercă să fie calmă, deşi în interior se simţea ca un săritor în aer. îşi lovi călcîile unul de altul cu veselie.

- Bineînţeles. Mă întreb, totuşi, unde veţi găsi muncitorii pentru acest proiect.

- Presupun că unii vor fi aduşi din afară, răspunse Seth confidenţial, dar de cînd domnul McKutchen a micşorat orele de lucru pe schimb de la douăspreze ore la opt ore, la turnătorie, aş îndrăzni să afirm că unii dintre muncitori vor fi încîntaţi de posibilitatea de a folosi cele patru ore libere pentru a cîştiga ceva în plus.

Bonni era sigură, şi spera, că unele familii vor contribui începînd de atunci la profiturile magazinului. Probabil că afacerile se vor ridica şi comerţul va deveni ca odinioară.

- Ei, da. Da, într-adevăr, spuse Seth apucîndu-şi reverele hainei în mîini. Vei participa la întîlnirea publică de duminică după-amiază, presupun.

-întîlnire publică?

- Domnul McKutchen a închiriat *Teatrul Pompei!* \x\ acest scop.

Bonni dădu din umeri.

- Sigur că voi participa. Pînă la urmă eu sînt primarul acestui oraş.

Seth roşi cînd auzi acest lucru ca şi cum Bonni i-ar fi spus un secret intim şi de prost gust.

- Da, ei bine. Bună ziua, doamnă McKutchen.

- Bună ziua, domnule Callahan.

Imediat ce Seth a plecat, Bonni s-a-grăbit să pună tăbliţa cu „ÎNCHIS" în vitrină şi să încuie uşa.

- Katie! strigă ea.

Katie coborî atentă scările..

- Da, doamnă. Ce este?

- Plec la Spokane cu afaceri. Aş vrea ca tu şi Rose Mărie să staţi la Genoa pînă mă întorc.

Katie era îndrăgostită de casa mare a lui Genoa, şi se înveseli auzind acest plan.

- Cît timp veţi fi plecată, doamnă?

- Două sau trei zile cel mult. Trebuie să fiu înapoi pînă duminică.

- Dar magazinul? Doriţi să-l deschid eu?

- în privinţa asta nu-i nici o problemă, dar voi lăsa un bileţel la geam, spunîndu-le oamenilor unde să te găsească dacă cineva are nevoie de medicamente sau altgeva.

Katie clătină din cap şi se grăbi sus să împacheteze lucrurile ei şi ale lui Rose Mărie. în acelaşi timp, Bonni îndesa rochiile şi lenjeria de corp într-un sac de voiaj şi încercă să-şi imagineze cîţi bani i-ar trebui pentru mîncare şi cazare pentru un timp în Spokane. Seth îi dăduse un cec destul de generos ca acont pentru bunurile comandate, dar acesta, bineînţeles, se va cheltui pentru achiziţionarea lor.

Jos cercetă cutia cu bani şi află că are şapte dolari şi paisprezece cenţi. Va mînca cumpătat şi va lua o cameră în cel mai ieftin hotel care se putea găsi, mai ales că biletul de tren dus şi întors o va costa mai mult decît jumătate din bani. Dar Bonni nu era înspăi-mîntată. Aceasta era marea ei şansă şi, dacă nu ar fi avut încotro, ar fi răbdat de foame şi ar fi dormit pe un scaun în gară decît să lase o asemenea ocazie să treacă pe lîngă ea.

Aşa cum era de aşteptat, Genoa ghici situaţia imediat ce i s-a explicat scopul călătoriei. Nu numai că a fost de acord să le ia pe Katie şi pe Rose Mărie la ea, dar a şi condus-o pe Bonni cu trăsura la gară. Cu puţin înainte ca Bonni să se urce în trenul de după-amiază, Genoa îi puse discret în mînă o bancnotă de douăzeci de dolari.

Bonni începu să protesteze, dar Genoa rămase neclintită.

- Mi-i vei restitui cînd vei fi bogată şi plină de succes, insistă ea blînd, împingînd-o pe Bonni pe scările unuia din vagoanele trenului.

Privirea fiindu-i înceţoşată de lacrimi de recunoştinţă, Bonni nu observă călătorul solitar din spatele vagonului pînă cînd oraşul Northbridge nu rămase în urmă.

Era ascuns în spatele unui număr de actualitate a ziarului *Northbridge News,* dar Bonni îl recunoscu. Cunoştea acele mîini puternice, acoperite cu puf de culoarea aurului.

- Mă urmăreşti? îl întrebă odată ce conductorul le-a luat biletele şi a dispărut în alt vagon.

încet, ziarul coborî şi dezvălui o faţă familiară. Eli zîmbea.

- Cum aş fi putut şti că tu vei fi în acest tren? întrebă el logic.

- Cred că este destul de posibil ca Genoa să-ţi fi trimis vorbă la hotel.

Eli zîmbi şi îi dădu un bobîrnac insolent ziarului.

- Te autoflatezi, Bonni. Se întîmplă să am afaceri la Spokane. Afaceri care nu au nimic comun cu tine.

Nu avea nici un sens să continui să aduci argumente în fața acestui bărbat. Muşcîndu-şi buza, Bonni se aşează la locul ei şi îşi concentra atenţia la pomii şi rîul care alunecau prin fața ferestrei. Ploaia se mai domolise un pic, dar încă mai cădea cu seriozitate, iar rîul arăta mai umflat şi mai vijelios ca oricînd. Ca să nu se mai gîndească la Eli, Bonni se concentra asupra locuitorilor din Patch Town. Erau prea aproape de rîu, prea vulnerabili în fața lui, aşa cum era o mulțime de alți oameni, Webb de exemplu; biroul ziarului putea fi măturat dacă rîul ieşea din matcă.

Bonni se cutremură şi în acel moment Eli se aşează lîngă ea. Nu se întoarse să se uite la el, nici chiar cînd îi pronunță numele. Poate că se va duce să se aşeze altundeva în vagon dacă ea îl ignora.

Se lăsă o linişte lungă, apoi Eli făcu un zgomot care semăna cu un oftat de exasperare.

- Am mințit, spuse el.

Bonni fu atît de surprinsă de mărturisirea lui încît se întoarse cu fața la el, uitînd complet de decizia pe care o luase mai devreme, să-l ignore pe Eli McKutchen indiferent de ce ar fi zis sau ar fi făcut.

-Ce?

- Nu am afaceri în Spokane.

Bonni nu ştia ce să răspundă. Se simțea la fel ca prima dată cînd s-a trezit față în față cu Eli; avea un plăcut presentiment de alarmă şi un sentiment ciudat în stomac.

-înseamnă atunci că Genoa ți-a trimis vorbă.

- Nu. Tu i-ai spus lui Seth, iar Seth mi-a spus mie. Bonni nu putea fi supărată pe Seth, nu după ce-i

salvase afacerile de la un faliment sigur. îşi muşcă iar . buza şi închise ochii.

- Nu-mi strica această afacere, Eli. Te rog.

- Dar nu vreau să stric nimic. Vreau doar o şansă să discut cu tine fără Seth ori Genoa sau Webb Hutcheson prin jur. Şi apoi mai este şi Forbes. Eşti conştientă că aproape întotdeauna ştie unde eşti şi ce faci?

Bonni îşi aminti de o anumită noapte cînd încerca să facă o simplă baie şi roşi. Nu dorea ca Forbes sau altcineva să ştie despre asta.

- Forbes şi cu mine am crescut împreună. Altor băieți le plăcea să colecționeze păianjeni sau să joace bile, dar Forbes avea alt hobby, să mă privească pe mine.

- Nu pot spune că-l blamez pentru asta, murmură Eli, cu toate că tonul afirma exact contrariul. Şi crezi că acum are alte preocupări, nu-i aşa?

Bonni zîmbi.

- Da, răspunse. Dar nimic nu poate justifica ceea ce vrea Forbes.

Trebuie că era ceva în zîmbetul lui Bonni sau în tonul ei care nu-i plăcea lui Eli, pentru că se încruntă.

- Ştii, cred că bastardul te vrea pentru el.

- Odată Forbes a avut o asemenea dorință, dar a trecut multă vreme de cînd a acceptat faptul că eu şi cu el nu sîntem destinați să fim împreună.

- Spre deosebire de tine şi Webb, vrei să spui. Bonni simți cum i se colorează obrajii.

- îți spun, Eli McKutchen, că voi coborî din acest tren la prima stație, dacă începi să mă înfurii iar.

- Nu eşti căsătorită cu Hutcheson, nu-i aşa? insistă Eli, şi în vocea sa nu era nici o urmă de insultă, numai o oarecare vulnerabilitate.

Bonni oftă. Nu fusese niciodată o bună mincinoasă, iar această minciună era prea grosolană ca să-i reuşească.

- Nu, nu sînt căsătorită cu Webb.

Eli arăta atît de mulțumit de sine, încît era enervant.

- Dar n-am spus că nu mă căsătoresc cu Webb, sublinie repede Bonni. Mi-a cerut mîna şi eu am spus da.

- De ce?

- De ce? repetă Bonni înfuriată- Pentru că Webb Hutcheson este un bărbat foarte bun. Un bărbat blînd şi cinstit. El poate să ne ofere mie şi lui Rose Mărie un cămin adevărat.

Menționarea lui Rose Mărie a fost o greşeală. Bonni ştiu asta o clipă prea tîrziu. Un foc auriu se aprinse în ochii lui Eli.

- Nu-I iubeşti.

- De unde ştii asta?

Măgar îngîmfat! Credea că era singurul bărbat pe care-l putea iubi vreodată? Dacă credea asta, avea dreptate, bineînţeles, dar Bonni nu avea intenţia să-l lase să afle vreodată.

- Poate că eu şi Webb împărţim o mare pasiune! Eli se lăsă puţin mai jos, încruntîndu-se, cu braţele încrucişate pe piept.

- O mare pasiune!

Bonni se încălzi din cauza subiectului. Deveni nepăsătoare.

- M-ai întrebat într-o altă zi dacă mă dezlănţui cu Webb aşa cum fac cu tine. Da. Nu numai că schelălăi, dar şi latru.

în spatele lor conductorul îşi drese vocea. Bonni se simţi imediat jignită pentru că nu se aştepta ca altcineva să audă ce a spus. De ce nu putea să-şi ţină gura impulsivă şi proastă? De ce?

Eli chicoti.

- Următoarea staţie, Colville, anunţă conductorul pe care Bonni îl recunoscu ca fiind soţul unei membre a Clubului. Nu trebuia decît să repete cuvintele lui Bonni soţiei şi bîrfitorii ar fi avut o altă poveste de forfecat deasupra ceştilor lor interminabile de ceai.

Bonni ştia că Eli rîdea în sinea sa, dar nu putea da ochii cu el şi nici cu conductorul.

- Te urăsc, şuieră ea, cînd au rămas iar singuri în vagon.

- Vom mai discuta despre asta.

Bonni se uită în jur ca să fie sigură că nu mai era iar conductorul prin preajmă. Cînd văzu că vagonul era într-adevăr gol, şopti:

- Ce ţi-am spus mai devreme este adevărat. Webb mă face să simt o pasiune sălbatică!

Eli se ridică, dar nu era nici furios şi nici gelos, ci emana doar o anumită mulţumire de sine datorată convingerii că Bonni minte. Şi, într-adevăr, mintea.

Eli dispăru cîteva minute şi Bonni tocmai începuse să spere că se decisese să rămînă în vagonul locomotivei, cînd el se întoarse cu ochii aurii strălucind poznaşi.

Se aşeză pe locul de lîngă Bonni şi îi prinse imediat faţa în mîinile lui aspre, obligînd-o să-l privească.

- Vom vedea, îngerul meu, cine te face să simţi o pasiune sălbatică.

Buzele lui s-au năpustit asupra ei. Dorea să se lupte, dar n-a putut decît să se gîndească că gura lui Eli se apropia din ce în ce mai mult. O străbătu un fior, iar sfîrcurile ascunse sub rochie şi sutien, luară foc instantaneu.

- Nu poţi face asta - conductorul - vom fi în curînd în Colville.

Eli chicoti şi Bonni simţi sunetul lovindu-se de gura ei, atît de aproape era de ea.

- Nu vom ajunge la Colville în următoarea jumătate de oră şi nu trebuie să te îngrijorezi din cauza conductorului. L-am mituit să-şi facă de lucru în altă parte.

în acelaşi timp Eli acoperi gura lui Bonni cu a lui iar o mînă se strînse în jurul sînului. Bonni îşi simţi sfîrcul întărindu-se în palma lui, dar nu se putea îndepărta. Scoase un sunet gîfîit de protest şi dorinţă cînd sărutul lui Eli o stăpîni şi îi împinse împotrivirea în călcîie. Continuă să o sărute şi să o mîngîie pînă cînd ea nu numai că era de acord, dar şi răspunse.

Reducînd sărutul adînc la o simplă ciugulire a buzelor ei, Eli îi descheie partea din faţă a rochiei, îşi strecură uşor mîna înăuntru, sub sutien, şi îi luă sfîrcul între degete. Cu cealaltă mînă îi ridică fustele.

Bonni tremura. Dacă se întorcea controlorul? se întreba în sinea ei. Dacă trenul făcea o haltă neaşteptată? Nu pot permite să se întîmple asta aici, în plină zi! Aşa îi dicta raţiunea lui Bonni, dar trupul avea o altă opinie, una primitivă. Tînjea după mîngîierile delicioase pe care Eli i le oferea, şi după mai mult.

- Oh, gemu ea, cînd simţi panglicile care-i ţineau chiloţii făcînd loc degetelor lui Eli. Oh, nu!

- Oh, da, îi răspunse Eli, acoperindu-i iar buzele, şi mîna i se strecură în chiloţii de muselină pentru a găsi ceea ce căuta.

- Am de gînd să te am, Bonni. Chiar aici, şi chiar acum.

- Nu poţi. Nu trebuie... Oooh...

Eli chicoti şi continuă s-o înnebunească pe Bonni. încercă să stea nemişcată, dar asta a fost tot ce a putut face pentru a ţine în frîu şoldurile care doreau să zboare.

- Sîntem singuri, Bonni. Doar eu şi tu şi pasiunea noastră sălbatică.

Bonni se feri de sărutul lui, sufocîndu-se. Degetele lui îi sporeau nebunia.

- Eli, te rog opreşte-te. îmi pare rău de ce-am spus despre Webb, sincer.

- Prea tîrziu, mormăi Eli, apoi se aplecă şi îi supse blînd sfîrcul pe care-l dezgolise cu cîteva minute înainte.

Bonni îşi puse o mînă înmănuşată la gură pentru a înăbuşi strigătul de plăcere frenetică, iar şoldurile se înălţară la cer în timp ce genunchii i se îndepărtau. Simţea o ameţeală plină de înfrigurare cînd Eli o aşeză în poala lui. Vesel, ca şi cum astfel de lucruri se întîmplau în fiecare zi, îi scoase chiloţii şi se descheie la pantaloni.

Căldura aţîţătoare a bărbăţiei lui era mai mult decît putea suporta corpul lui Bonni. Cu un geamăt adînc îl conduse în adîncurile ei.

Eli gemu. îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii, ţinîndu-şi mîinile ferm pe şoldurile lui Bonni, ghidîndu-le, impunîndu-le un ritm molcom. Ea îi privea muşchii ca nişte funii ai gîtului, gîndindu-se nu la scandal sau la ruşinea ei, ci cu cîtă disperare îl iubea pe acest om.

Cîteva minute se mişcară încet, împreună -frecarea îi provoca lui Bonni o dulce durere - pînă cînd trenul începu deodată să hîrîie şi să se zguduie. Mişcarea neaşteptată îi obliga pe Bonni şi pe Eli să atingă eliberarea. Pentru Bonni orgasmul a fost de o intensitate brutală, zguduind nu numai acei muşchi cu care-l înlănţuise ea pe Eli, ci pe toţi, de la vîrful degetelor pînă în creştetul capului. Eli îşi îndură triunful într-o linişte absolută, cu toate că Bonni îi văzu muşchii gîtului vibrînd de emoţie şi plăcere.

în momentul în care trupul lui Bonni şi-a săturat lăcomia, se ridică să-l părăsească pe Eli, ruşinată pînă în adîncul fiinţei, dar el o ţinu strîns pe loc, cu mîinile puternice şi fierbinţi încleştate de şoldurile ei. Privirile lui o făcură prizonieră ca şi mîinile, pentru că aveau o putere tăcută în adîncuri care o ţinea legată, nelăsînd-o să plece.

- Stai, spuse el răguşit. Te rog, stai.

Mîinile lui îi părăsiră şoldurile şi se opriră pe bluza ei, deschizînd-o larg, şi îi scoase sutienul. Bonni tremura de neaşteptată plăcere cînd Eli îi mîngîie sînii plini.

- Nu fii îngrijorată, Bonni. Nu va veni nimeni lîngă acest vagon chiar dacă ar lua foc.

Bonni se gîndi că ea va fi cea care va lua foc mai degrabă decît vagonul, plăcerea deja învia în timp ce Eli îi atingea, îi cîntărea şi se juca cu sînii ei. Adînc în interiorul ei, bărbăţia lui pulsa, răspîndind o putere unică.

- Apleacă-te pe spate, Bonni. Vreau să te gust.

Bonni era departe de realitate, pierdută. îşi lăsă capul să cadă pe spate şi sînii să ţîşnească înainte, gemînd cînd Eli îi sărută un sfîrc parfumat apoi pe celălalt. Uneori era lacom, alteori nedescris de blînd, dar tot timpul controla fiecare reacţie a lui Bonni.

El deveni din ce în ce mai mare în ea, simţind-o, înfierbîntînd-o, neliniştind-o.

Orgasmul fu atît de puternic, încît picioarele i se distanţară astfel încît să-l ţină în eă cît mai adînc posibil.

Eli fu prins de chinurile plăcerii apropiate, care-l lăsară aproape fără putere. Acest lucru îi dădu lui Bonni posibilitatea unei delicioase oportunităţi de a-i înapoia lui Eli puţin din ce-i aparţinea.

li descheie nasturii cămăşii din in încurcîndu-şi degetele în părul des care-i acoperea pieptul, mîn-gîindu-l, înnebunindu-i sfîrcurile cu vîrful degetelor. El o privea cum îl iubeşte cu ochii săi aurii, încărcaţi de plăcere, gemînd cînd ea se aplecă şi luă o bucată din trupul său masculin între dinţi:

Pînă la urmă coapsele lui Eli tresăriră ridicîndu-se puternic, dînd frîu liber pasiunii care îi zgudui puternic trupul, copleşindu-l de satisfacţie. Mîinile lui se mişcaseră tot timpul pe sînii plini ai lui Bonni, răsfăţîndu-i, mîngîindu-i, iar ochii săi de culoare aurie se întunecaseră cînd întreaga lui fiinţă se cutremură.

Prea încîntată de victoria ei ca să se ruşineze acum, Bonni se îmbrăcă, îşi încheie bluza şi făcu ce putu cu chiloţii sfîşiaţi. Cu puţin noroc, panglicile îi vor susţine pînă cînd va putea să-şi schimbe hainele.

Eli oftă, aparent neputînd să se mişte. încă zburînd sus pe aripile victoriei, Bonni îl bătu amical pe un umăr, apoi îi încheie pantalonii. Făcuse lucrul acesta de multe ori înainte ca ei să divorţeze şi în locuri la fel de nepotrivite cum era şi vagonul acela. De fapt, curînd după căsătoria lor, Eli i-a spus lui Bonni că o va avea cînd şi unde va dori, şi deşi nu fuseseră prinşi niciodată, exista întotdeauna o umbră de risc. Acea îndrăzneală le înflăcăra întotdeauna pasiunea şi pînă la urmă, Bonni se gîndi, zîmbind cu amărăciune, că nimic nu se schimbase.

Corpul ei tînjea după o dulce odihnă, iar Bonni căută o urmă de regret în suflet, dar nu găsi nici una. Spera doar ca Eli să nu strice lucrurile făcînd unele remarci crude sau încercînd iar s-o plătească.

închise ochii împotriva ideii şi simţi mîna lui Eli luîndu-i blînd bărbia. îi întoarse capul spre el.

- Stai cu mine în Spokane, imploră el răguşit. Dacă Hutcheson te va avea pentru tot restul vieţii, lasă-mă să te am şi eu aceste cîteva zile.

Bonni simţi o tristeţe insuportabilă la cuvintele lui şi la emoţia din spatele lor. Era posibil ca lui Eli să-i pese cu adevărat de ea, aşa cum sugerase Seth nu demult? Putea fi adevărat că în spatele acelei furii el încă o mai iubea un pic?

Decise că nu putea îndrăzni să spere într-un astfel de miracol. Dezamăgirea ar fi insuportabilă dacă îşi va da seama că a greşit. Avea toate motivele să creadă că Eli o folosea şi nici unul nu o convingea că el avea faţă de ea sentimente, dar încă nu putea să reziste atracţiei lui. Ceea ce tocmai se întîmplase era o dovadă suficientă.

Şi ea avea mare nevoie de dragostea lui Eli; sufletul şi trupul ei ţipau după el.

- Nu mă vei face curvă şi nici nu-mi vei mai plăti pentru dragostea mea, Eli McKutchen, îl avertiză ea. Şi nici nu-ţi vei bate joc de mine cînd toate se Vor termina şi ne vom întoarce în Northbridge.

Eli îşi ridică mîna dreaptă drept angajament, iar un zîmbet palid se ivi în colţul buzelor.

- îmi dau cuvîntul de onoare, Bonni. Odată întorşi în Northbridge, va fi ca şi cum nimic nu s-a întîmplat.

Bonni nu era sigură că asta dorea de fapt -sugestia o făcu să se întristeze puţin, de fapt. Bonni consimţi să împartă patul cu Eli pentru că ştia că oricum ar fi fost obligată s-o facă. De data asta putea spune că a fost o decizie deliberată.

Capitolul 14

Hotelul era un loc grandios, cu un hol enorm împodobit cu vase cu plante şi cu mobilă elegantă din piele. Candelabre grele din cristal încărcate de electricitate, strălucitoare pe tavanele înalte, luminau covoarele persane şi oaspeţii îmbrăcaţi elegant le traversau.

Bonni îşi ţinu răsuflarea. Uitase că există asemenea frumuseţe somptuoasă de cînd se întorsese în Northbridge. Aceste gînduri o distraseră de la realitate în timp ce Eli vorbea cu unul din mulţii recepţioneri care stăteau în spatele recepţiei, dar trucul nu dură mult, pentru că Bonni ştia că nu mai aparţine cu adevărat acestui loc. Dacă aparţinuse vreodată.

îşi relaxa conştiinţa tristă şi dureroasă zornăind mînerul valizei sale de călătorie. Nu mai era soţia lui Eli McKutchen nici în faţa lui Dumnezeu şi nici în faţa legii şi îi permitea acestui bărbat să facă dragoste cu ea într-un vagon şi apoi să o ducă în acest hotel! Ce se întîmpla cu ea? Ce se întîmplase cu principiile ei, cu idealurile ei, cu decenţa ei?

Bonni era pregătită să iasă din hotel şi să găsească un loc pe care şi-l putea oferi singură, cînd Eli apăru lîngă ea luîndu-o blînd dar ferm de braţ.

Expresia din ochii lui, de culoarea whisky-ului, reflecta amuzament şi înţelegere tandră.

Era învinsă, fără ca Eli să rostească mai mult de un cuvînt, pentru că, în ciuda tuturor hîrtiilor pe care le-a semnat şi a tuturor viselor care au murit, Bonni se simţi tot căsătorită cu acest bărbat. Mintea ei putea să ştie Că legătura fusese dizolvată legal căci sufletul lui Bonni îl considera tot soţul ei, şi toate emoţiile ei erau de partea lui. Raţiunea ei era lăsată să se lupte singură.

- Juri că nu vei spune niciodată? întrebă ea temătoare, cu toate că o parte din ea anticipa deja plăcerile unice ce-o aşteptau.

Eli îşi arcui o sprînceană.

- Atît timp cît vei dori ca acest lucru să. fie un secret, Bonni, aşa va fi. Acum hai să ne instalăm şi să găsim un restaurant decent. Mor de foame!

Bonni oftă atît de elocvent, încît Eli chicoti în timp ce-i luă valiza într-o mînă şi braţul cu cealaltă, conducînd-o spre lift.

. - Crezi că am de gînd să te arunc în pat şi să-mi aplic metoda imediat ce intrăm în apartament, dragostea mea?

Bonni,îi aruncă o privire dubioasă liftului. îi displăcea, şi era întotdeauna ameţită de rapiditatea lui. S-ar fi simţit mai în siguranţă dacă uşa ar fi fost mai solidă, dar era făcută doar din bare de fier şi care făceau un zgomot alarmant cînd liftierul o închidea.

- Nu, spuse Bonni, sperînd că omul scund în uniformă, care conducea aparatul, ştia ce face. Nu credeam asta.

Eli zîmbi doar, păstrînd răspunsul pînă cînd au ajuns la ultimul etaj al hotelului şi stăteau în faţa apartamentului.

- Putem să ne luăm cina chiar aici, dacă-ţi place.

Bonni se strîmbă la el, urînd faptul că o tachina, dar în acelaşi timp simţindu-se relaxată din cauza asta.

- Nu ştiu dacă putem merge într-un loc elegant. Ştii că nu am îmbrăcămintea potrivită.

- Şi mai eşîi şi patroana unui magazin uriaş din Northbridge, adăugă Eli, descuind uşa apartamentului cu o cheie de alamă şi făcu un pas înapoi astfel încît Bonni să poată intra prima.

Ea păşi în fata lui, cu capul sus, într-o atitudine elegantă, dar frumuseţea simplă a salonului apartamentului îi strică jocul. Ultimele raze de soare ale zilei se strecurau printr-o fereastră, unindu-se pe covorul albastru pal. Două canapele crem erau puse faţă în faţă de-a lungul unui cămin poleit cu auriu strălucitor.

Si acum suferea la amintirea faptului că el îi lăsase drept plată cei cincisprezece dolari pentru cealaltă noapte. Probabil că meritase asta, poate chiar va merita durerea şi remuşcările cînd această încîn-tătoare evadare va lua sfîrşit.

După ce au terminat de luat masa în elegantul restaurant, ea spuse

- Va trebui să-mi întîlnesc toţi furnizorii mîine, aşa că probabil ar fi mai bine să dorm.

Eli nu răspunse nimic, spre respectul său, şi îi permisese lui Bonni să se prostească singură că nu vor mai face nimic în seara aceea. Dar ea ştia mai bine, ca şi el de altfel.

Eli îi trase cu graţie scaunul lui Bonni şi îi oferi braţul. Era uşor să-şi imagineze că încă erau căsătoriţi, că încă făceau parte din societatea din New York. Pentru moment divorţul era ireal pentru Bonni, ca şi fuga ei spre Northbridge, timpul cînd dansase la muzica flaşnetei, faptul că era primar şi patroana unui magazin. Era ca şi cum nici unul din aceste lucruri nu se întîmplase.

Parcurseseră drumul pînă la lift în tăcere şi nici unul nu-l observă pe liftierul pleşuv şi atent, care ştia că aceşti doi străini se iubesc, zîmbind şi gîndindu-se că era atîta romantism pe lume.

Picioarele lui Bonni păreau mai degrabă că plutesc pe deasupra podelei, decît că o ating, iar Eli descuie uşa apartamentului şi o conduse înăuntru, fiind luată prin surprindere de curtoazia lui.

- Aş putea să fac o plimbare în aerul proaspăt. Fă-te comodă, Bonni, şi încearcă să te relaxezi. Nu ştia, dar ea era cît se poate de relaxată. Dacă el dorea să facă dragoste pe podeaua salonului, ea n-ar fi protestat. .

- Nu eşti supărat?

îi atinse nasul cu un deget.

- Nu sînt supărat, Bonni, doar încerc să folosesc timpul pentru a savura această noapte.

Un tremur încîntător străbătu corpul obosit al lui Bonni. Genunchii îi erau încă slăbiţi de episodul fierbinte din tren, iar chiloţii îi erau încă spînzuraţi de talie cu funde şi îşi dorea ca Eli să o ia din nou. Ei bine, va savura această noapte pentru că aceasta şi următoarea puteau fi ultimele din viaţa ei cu el. Instinctiv, Bonni simţea că nu va mai exista alt bărbat, Webb sau altcineva, care să-i stîrnească acest gen de pasiune ca Eli.

Bonni dorea să-l seducă pe acel bărbat acolo şi atunci dar se întoarse cu o atitudine plină de grandoare şi intră în baie.

închise uşa şi o încuie, apoi lăsă apa să curgă în baia impresionantă. Era un model de stăpînire şi comportare, îşi spuse ea. Nimeni n-ar ghici vreodată văzînd-o trîndăvind în acea cadă luxoasă, că Bonni avea anumite dubii cu privire la ea însăşi.

într-adevăr, avea. Ce-i lipsea, pentru că uitase să-l îngrămădească în valiză, era un capot. Pînă la urmă n-o deranja, pentru că baia era chiar lîngă dormitor. Cînd termină - după un timp păcătos de lung, pentru că fusese atît de plăcut - se înfăşură strîns într-unui din prosoapele albe ale hotelului şi intră în camera următoare.

Ştia că Eli era acolo, întins pe pat, şi îşi dădu seama că ar fi trebuit să mai rămînă un timp în baie pentru a prinde curaj.

Cînd văzu o sticlă de şampanie pe noptieră, culcată într-o frapieră, tremură.

- Cum a fost plimbarea? îndrăzni ea să întrebe, jenant de conştientă de părul ei ud care-i cădea pe umeri şi de trupul ei-gol sub bucăţica aceea de îmbrăcăminte.

Eli zîmbi doar, scoţîndu-şi butonii şi punîndu-i alături, cu un clinchet cînd s-au.atins de frapieră.

Bonni oftă tare, strîngîndu-şi prosopul şi mai mult. îi era frig, asta era, îi era frig - şi începu să tremure.

- Vino şi bagă-te în pat pînă nu-ţi provoci moartea.

Din neatenţie, Eli îi amintise lui Bonni de pneumonia fatală a lui Kiley, iar ochii lui reflectară o durere aproape de nepătruns.

Totuşi zîmbi cînd se ridică din pat şi se apropie de

ea.

O aşeză pe cuverturi şi îi luă prosopul. în timp ce Bonni îşi trăgea cuvertura de mătase peste sîni, Eli îi frecă cu agerime părul pînă cînd ştiu că îi stătea în jurul capului ca o coamă de leu.

Pînă la urmă Eli aruncă prosopul, se ridică şi înconjură patul. Destupă şampania cu o mişcare îndemînatică a degetelor, iar lichidul făcu băşicuţe apetisante în timp ce era turnat într-unui din paharele de cristal, apoi în celălalt.

El îi întinse primul pahar lui Bonni, cu ochii strălucitori şi schimbători ca aurul topit, privind faţa lui Bonni, părul ciufulit, umerii. Ea mai ridică un pic cuvertura, deşi nici măcar o iluzie din crăpătura sînilor nu se vedea.

Eli zîmbi şi îşi ridică paharul.

- Pentru noi, dragostea mea! Pentru ca această noapte să nu fie uitată niciodată.

Bonni era sigură că acea noapte va fi memorabilă. Probabil în viitor, cînd va sta întinsă în pat fără să poată dormi, îşi va aminti aceste minute şi ore, va tînji după ele, după Eli, după ea însăşi. îşi simţea gîtul răguşit, iar ochii săi ardeau cînd ridică paharul şi sorbi lung, apoi aşeză şampania alături.

II privi fără ruşine cînd Eli îşi scoase hainele şi stinse lumina. Prin fereastra de deasupra patului intrau razele strălucitoare ale lunii, plăcute pentru ochi şi spirit ca şampania pentru limbă. Bonni simţi o dorinţă sălbatică; la spînzurătoare cu Northbridge-ul,. cu Clubul Comunităţii Progresiste Vineri Seara, cu convenţiile zilei. în noaptea aceea era încă soţia lui Eli McKutchen şi avea dreptul la plăcerea caldă pe care i-o oferea el şi la pasiunea primitivă care o urma.

Ea nu rezistă, nu putea rezista, cînd Eli îi luă mîna şi o ridică astfel încît îngenunche în mijlocul patului. Ridicînd-o uşor de talie, o aduse la marginea patului, iar el îngenunchie pe podea.

Bonni tremură cu anticipaţie şi de dorinţă nestă-pînită cînd el îi mîngîie uşor coapsele, fundul, spatele, mîinile lui transmiţîndu-i un fel de respect prin atingerea lor, mai eficace decît orice comandă. Sfîrcurile lui Bonni se umflară iar apoi se întăriră cînd Eli le ignoră pentru a mîngîia meticulos restul corpului ei, ea scoase un sunet dulce şi sălbatic în acelaşi timp cînd el îi atinse carnea delicată a feminităţii cu vîrfurile degetelor, îmbiind-o să alerge în întîmpinarea plăcerilor, să le guste.

Degetele lui Eli îi încercuiau vîrfurile sînilor cu o atingere atît de uşoară, mai mult imaginară decît reală. Bonni gemu şi părul lung, despletit, îi atinse gambele cînd îşi ridică privirea în tavan, aban-donîndu-se plăcerilor ce vor fi aproape de nesuportat pentru pasiunea şi puterea ei.

Şi Eli continua să-i corupă sfîrcurile umflate, acum mîngîindu-le, ca mai apoi să le sugă, provocînd-o să ardă de dorinţă, să dorească imposibilul. Meticulos, a doua mînă se mişcă în jos peste pieptul lui Bonni, peste mijlocul tremurător, către pata unde un mugure pulsa în ascunzătoarea lui de mătase, aşteptînd să fie găsit.

N-a fost găsit repede; nu, căutarea a fost minunată, înceată şi deliberată, provocîndu-i lui Bonni o plăcere atît de delicată, încît scoase un geamăt cînd comoara a fost, pînă la urmă, descoperită şi cucerită. Spatele i se arcui şi mai mult cînd Eli îşi epuiza căutarea..

Bonni îşi înfipse degetele în părul lui Eli, dar braţele îi căzură pe umeri cînd o inundă acel sentiment de profundă mulţumire, răspunsul fără ruşine al sălbăticiunii femeii, convulsionînd-o iar şi iar, un răspuns pasionat care-i smulsese un ţipăt de satisfacţie.

Căzu în pat, trăgîndu-l cu ea prin încleştarea disperată cu care îi ţinea umerii şi a nevoii lui de ea, iar greutatea corpului lui peste al ei era o dominare binevenită.

Eli o luă cu mişcarea încrezătoare a coapselor sale de oţel. Instinctiv, picioarele ei se înfăşurară în jurul lui cu un gest de revendicare la fel de vechi ca şi stelele de la marginea cea mai îndepărtată a universului.

Bonni era înfierbîntată, aruncîndu-se singură în Eli ca şi cînd ar fi dorit să-l turtească, dar în realitate, ea era cea care ceda. Uşor sau aprig, el intra şi ieşea pînă cînd Bonni îşi legănă capul înainte şi în spate în tumultul de senzaţii delirante a plăcerii disperate.

- în regulă, cedă Eli, nepoliticos, în timp ce lăsa libere zăgazurile pasiunii sale. în regulă, Bonni. îţi voi oferi ce doreşti...

Bonni se ridică pentru a întîlni accesul lui final, iar un geamăt ţîşni din pieptul ei cînd corpul i se zgudui de glorioasa înfrîngere. La cîteva minute după ea, Eli îi apucă fundul în mîinile sale puternice şi intră în adîncurile ei într-o serie de atacuri lungi, explozive, care se terminară cu strigătul războinic al învingătorului.

Eli se lăsă să cadă, oftînd, alături de Bonni, cu capul sprijinit pe sînii ei umezi, cu un picior peste coapsele ei.

- Asta - îndrăzni ea să spună - merită cincisprezece dolari.

Eli rîse şi îi dădu la fund o palmă uşoară. Cîteva minute mai tîrziu, îşi recapătă virilitatea considerabilă, şi părea hotărît să recupereze fiecare clipă de dragoste pierdută din cauza disperării.

O spălă pe Bonni şi pe sine cu un prosop înmuiat în şampanie, apoi, cu degetele picură stropii efervescenţi pe sînii ei. Modul în care dăruia acel nectar o copleşi iar de dorinţă.

Bonni se trezi devreme a doua zi dimineaţa, cu Eli tolănit lîngă ea, dormind profund. Se strecură uşor afară din pat, cu obrajii arzînd. Avea nevoie de o baie cu apă în loc de şampanie, dar umplu cada încet pentru că nu dorea să-l trezească pe Eli. Avea de făcut afaceri importante şi n-ar fi reuşit să ducă la îndeplinire nici una dacă el s-ar fi decis să facă iar dragoste.

Era aşezată în cadă, stînjenită de comportarea ei dezmăţată din noaptea trecută, cînd îşi pierduse controlul, cînd uşa se deschisese şi Eli intră, gol ca în ziua în .care s-a născut, intrînd vesel în cadă cu ea.

Imediat obrajii lui Bonni începură să ardă iar, vibrînd în acelaşi ritm cu bătăile inimii.

- Nu mă atinge, Eli McKutchen, şuieră ea. Am treabă!

- Sigur că ai, spuse el pe un ton la fel de mieros şi de bogat ca cel mai fin coniac. Apoi o ridică pe Bonni, afară din apă şi o aşeză pe bărbăţia lui.

- Doream să spun, Eli, izbucni ea, împingîndu-i umerii, dar cuvintele îi fură oprite de gura care i-o acoperi pe a ei. Doar o clipă mai tîrziu, mîinile ei încetară împingerea fără nici un efect şi îi cuprinse capul, părul de culoarea grîului copt.

Bonni îşi întîlni singură furnizorii, mergînd de la un birou la altui şi lăsînd comenzile. Toţi negustorii erau binevoitori şi nerăbdători să-i îndeplinească cererile de ţevi, de anexe plumbuite, vopsea şi articole de fierărie. Uimiţi de mărimea comenzilor pe care le lăsa, deveneau foarte atenţi faţă de ea într-un mod în care Bonni se întreba dacă nu cumva era din cauza clipelor de dragoste pe care Eli şi ea le petreceau împreună şi care i se reflectau în priviri sau era din cauza vreunui aspect al înfăţişării ei.

Acest gînd o împietri.

Cînd afacerile sale au fost limpezite, Bonni se tratâ cu un prînz copios într-un magazin de sandviciuri -mulţumită lui Eli, niciodată nu ocolea micul dejun -apoi cumpără cîteva daruri mărunte pentru Rose Mărie, Genoa şi Katie.

Făcînd asta, Bonni era gata să creadă că Northbridge-ul nu exista. în ce priveşte adevărata stare a lucrurilor, deja se simţea minunat, căsătorită fără dubii cu Eli.

Era tîrziu, după-amiaza, cînd se întoarse în apartament şi îl găsi gol. Obosită de străduinţele ei combinate - să facă dragoste şi să-şi rezolve afacerile şi apoi să facă cumpărături -, Bonni fu mulţumită să rămînă singură. îşi scoase pălăria, îşi despleti părul şi îl perie atent. Apoi, căscînd, se strecură în patul proaspăt aranjat pentru un pui de somn.

Cîteva ore mai tîrziu simţi aer rece pe sîni şi se întoarse pe spate, încă pe jumătate adormită.

-Acum - bîigui, cînd mîinile calde mîngîiară sfîrcurile pline, rozulii.

Oh, era într-adevăr un vis frumos, dulce, erotic...

Simţi Cum fundele chiloţilor ei sînt dezlegate încet şi blînd. Plăcîndu-i visul din ce în ce mai mult, Bonni se întinse, ridicîndu-şi mîinile deasupra capului.

Acolo, fură înlănţuite de mîna puternică a unui bărbat. Bonni deschise ochii. Căscă cu adormită plăcere, simţea gura lui Eli cum încercui un sîn sugîndu-l, în timp ce mîna lui se strecura sub chiloţi să mîngîie, să înnebunească, să înfierbînte.

Bonni se gîndi că era un mod minunat de a se trezi, chiar dacă trupul ei începuse să fie secerat de propriul răspuns involuntar. Sfîrcul i se întări în gura caldă, lacomă a lui Eli, cu coapsele cuprinse de plăcerea pe care el i-o oferea, iar brațele ei nu făcură nici un efort să se elibereze de mîna puternică şi blîndă care le ținea de încheieturi.

Proaspăt îmbăiată, Bonni se ghemui în colțul uneia dintre canapelele din salon, îmbrăcă doar capotul ei practic din catifea reiată - se găsea acolo, în magazin, mai multă îmbrăcăminte fermecătoare decît oriunde pe fața pămîntului - privind cum un chelner aducea un cărucior cu cina în apartament. Ochii tînărului n-au privit-o niciodată, nici măcar cînd i-a întins micuța bancnotă pe care Eli i-o lăsase pentru bacşişul lui.

S-a simțit uşurată cînd chelnerul a plecat din apartament închizînd uşa în spatele lui. în baie Eli se îmbăia zgomotos, cîntînd şi împrăştiind atîta apă în jur încît Bonni era sigură că se scurgea prin podea în capul oamenilor care locuiau în apartamentul de jos.

Veselia lui Eli o făcea să se simtă nenorocită şi îşi roase o unghie ca apoi să-şi dea singură peste mînă.

Ciudat de înnebunită, Bonni se ridică şi se apropie de cărucior, ridică un capac de argint care acoperea carnea de vită prăjită, fierbinte, aranjată frumos şi cu o garoafă la mijloc. Sub un alt capac erau legume, şi sub altul piure de cartofi stropit cu unt. Deodată Bonni simți o foame cumplită.

- Eli! Cina este aici.

După ce i-a atras atenția şi lui, luă o farfurie şi începu să o umple cu o mîncare mult mai potrivită pentru un muncitor din turnătorie decît pentru ea.

Era aproape goală cînd Eli i se alătură, purtînd un halat din catifea albastru regal. După ce aruncă o privire de la gustarea care mai rămăsese pe cărucior la farfuria lui Bonni, îşi încropi şi el cina şi se aşeză pe sofa în fața ei să mănînce.

- Ce ai comandat la desert? o întrebă după cîteva momente, cu ochii la un platou pe care Bonni nu-l descoperise şi nici nu-l prădase.

Bonni dădu din umeri indiferentă. Pînă la urmă consumase cea mai mare parte din carnea de vită, din salata de morcovi şi mazăre şi din piureul de cartofi. Era sătulă.

Eli îşi arcui o sprînceană.

- Dacă ai devorat mai mult decît era porția ta, cred că ai putea pînă la urmă să ai bunăvoința să vezi dacă este ceva la desert. BărbatulYiu trăieşte numai pentru inimă, ştii.

Bonni se înroşi de această aducere aminte, părăsi sofaua şi luă capacul castronului neexplorat. Nu era nimic care să umple cina săracă a lui Eli. Era doar o cutiuță mică, cu un înger din perioada renascentistă pictat pe ea.

Ochii violeți se ridicară privindu-i pe cei galbeni şi veseli, apoi se reîntoarseră la micuța cutie. Cu o mînă tremurătoare, Bonni ridică frumos capacul pictat.

Brusc, răsunară cîteva note muzicale plutind în spațiul lumesc, părînd că aveau un alt început, într-un alt loc, mai bun. Bonni nu recunoscu melodia, dar nu avea importanță. Ridică cu grijă cutiuța. Ochii i se lărgiră de mirare cînd privi statuile în miniatură trecînd pe sub un strat de sticlă.

înainte, la New York, Bonni avusese lucruri frumoase - toate dăruite de acelaşi bărbat - dar le-a lăsat pe toate în urmă cînd a fugit, şi pînă acum nu mai avusese o comoară atît de frivolă, de splendidă. Era emoționată pînă la lacrimi, cînd un gînd pragmatic o salvă în ultimul moment să pice iar în sentimentalism.

- Este o plată? Ca bancnota de cincisprezece dolari? îl întrebă.

Oh, Doamne, dacă spunea „da", va muri. Doar va muri.

Dar expresia care strălucea în ochii lui Eli, de culoarea aurului de douăzeci şi patru de carate, era furie, nu ironie.

- Este un cadou, iar furia din glasul lui strică cînțecul iscusitei cutii muzicale.

într-un fel, cuvintele lui erau mai degrabă ca o palmă peste față decît liniştitoare cum ar fi trebuit.

Nedorind să se despartă de cutiuța muzicală, Bonni o apucă strîns, se întoarse şi plecă în dormitor.

încuie uşa în spatele ei, dar Eli îşi făcu o intrare nedramatică prin uşa care ducea la baie şi se dezbrăcă. între timp se dezbrăcă şi Bonni şi intră în pat lîngă el.

Făcură dragoste în seara aceea cu o furie neegalată de nici o împreunare de pînă atunci, dar unirea lor era mai degrabă o bătălie a sufletelor şi a trupurilor decît o sărbătoare a pasiunii umane, şi de aceea Bonni îl cataloga drept un act păcătos. Amintirile acelei iubiri care i-a lăsat pe amîndoi

epuizaţi şi acoperiţi de transpiraţie, aveau să cîntărească greu în mintea ei în zilele grele care urmau să vină.

Capitolul 15

Sufrageria hotelului era aglomerată, oaspeţii luînd micul dejun. în ciuda forfotei şi a zgomotului, în ciuda faptului că stătea chiar în faţa lui Eli McKutchen, Bonni se simţea foarte singură.

- Trebuie să vorbim, Bonni, spuse Eli cu un ton moderat, dacă ne vom întoarce în Northbridge.separat sau împreună.

Adevărul era că răspunsul sincer la această întrebare nu făcea lucrurile mai uşoare pentru Bonni. Visul se terminase. într-adevăr, luase sfîrşit noaptea trecută, cînd lucrurile se acriseră între ei doi.

- încă mai cred că ar trebui să luăm trenuri diferite. Eu plec azi şi tu ai putea veni mîine. Astfel amîndoi vom ajunge la timp la adunarea de duminică şi va fi mai puţină bîrfă.

Eli ridică din umeri, cu o privire întunecată. Buzele sale încă mai încercau să zîmbească.

- Seth mi-a spus că intenţionezi să participi la miting în calitate de primar.

Faţa şi gîtul lui Bonni erau în flăcări. Acum că subiectul Northbridge fusese atins, îşi aminti de lucruri pe care ar fi preferat să le uite, perioada cînd dansa după flaşnetă, lupta să conducă magazinul, logodna temporară cu Webb Hutcheson. Se foi pe scaun, zăpăcită de revelaţia că nu acordase mai mult decît un simplu gînd cererii lui Webb sau lui însuşi în ultimele două zile. Şi mai şocant era faptul că Eli nu pusese nici măcar o întrebare cu privire la noaptea ploioasă pe care şi-o petrecuse peste rîu în casa lui Webb.

- închide gura, dragă, spuse Eli liniştit. Bonni se supuse.

- N-ai întrebat niciodată de noaptea pe care am petrecut-o pe celălalt mal al rîului.

Eli tăcu un timp înainte să răspundă, luînd o gură de cafea şi îi zîmbi chelneriţei care venise să schimbe farfuriile murdare.

- Nu trebuie să întreb. Ştiu ce s-a întîmplat între tine şi Webb Hutcheson - nimic.

Bonni se simţi uşurată, dar în acelaşi timp şi ofensată. Era bine să ştie că Eli îi dă credit în privinţa moralităţii, dar din întîmplare credea că nici un alt bărbat nu o vrea.

- Cum poţi fi aşa de sigur?

Zîmbi, şi din discreţie păstră o voce joasă.

- M-ai lăsat să fac dragoste cu tine în vagon, Bonni, în plină zi. Şi nu te-ai eschivat cînd te-am invitat la hotel. Aceste lucruri, printre altele, mi-au zis -ca să spunem aşa - că ai fost castă mult timp. Ai nevoie de mine la fel de mult cît am şi eu nevoie de tine şi asta nu s-ar fi întîmplat dacă altcineva te-ar fi dus în pat.

Bonni îşi puse mîinile în jurul paharului de apă, pe care şi-l puse apoi pe faţă, încercînd să-şi răcorească obrajii fierbinţi. Nu putea spune nimic, aşa că rămase tăcută.

- Nu te căsători cu Hutcheson, Bonni, o avertiză Eli deodată cu un ton grav. Nu vei fi fericită cu el.

Ceva o reţinu pe Bonni să mărturisească că nu avea nici un gînd să se căsătorească cu Webb acum, cînd se părea că nu este nici un risc s-o piardă pe Rose Mărie.

- Nu ştiu ce să spun. Cred că Webb este genul de bărbat care ar face fericită o femeie. Este puternic şi de nădejde, ca să nu mai spun că este şi chipeş.

Eli se schimbă uşor la faţă - deveni uşor palid.

- Asta înseamnă?

- înseamnă că Webb se va purta frumos cu mine dacă familia noastră ar suferi vreodată o tragedie. Nu va permite durerii să-l arunce în braţele altcuiva. Şi nu va fugi niciodată să participe la un război, prostesc, lăsîndu-mă să mă lupt singură cu durerea.

Această schimbare de direcţie îi dădu lui Eli o lovitură năprasnică, dar îşi păstră firea.

- Hutcheson va fi la fel de drăguţ ca un cîine de salon, nu-i nici o îndoială. Dar nu căuta genul de pasiune pe care noi doi îl împărţim, Bonni. El nu este în stare să-ţi ofere asta.

- Nu poţi să ştii un asemenea lucru.

- Ba da, pot. Cunosc natura umană, Bonni, şi te cunosc şi pe tine. Ai nevoie de foc şi excitaţie. Hutcheson este genul decent, dar nu va avea de gînd să te mulţumească, pentru că niciodată nu-i va

trece prin cap că tu vrei să fii mulţumită. Soţiile unor bărbaţi de genul acesta văd actul sexual ca pe o datorie, Bonni, şi aşa le place bărbaţilor. La dracu, vei fi mai fericită cu Durrant decît cu acel jocheu de tipograf.

Suficientul a fost mai mult decît suficient. Bonni se întinse după geantă şi se ridică.

- Nu voi mai asculta nici măcar un cuvînt, şuieră ea, smucind valiza de pe măsuţa de lîngă ei.

Eli o prinse de talie şi o obligă să se aşeze iar pe scaunul de lîngă el. Valiza căzu pe covor.

- în numele lui Dumnezeu, Bonni, încetează să mai reacţionezi la tot ce-ţi fac şi ascultă ce-ţi spun acum!

- Nu mai vreau să ascult nimic, izbucni Bonni, împreunîndu-şi mîinile la spate şi adăugă în gînd „şi nici n-o să vreau". Nu faci nimic altceva decît să îl insulţi pe bărbatul pe care eu - bărbatul pe care eu...

- Pe care-l iubeşti, Bonni? Bărbatul cu care vrei să-ţi petreci restul vieţii? Vrei să fii în siguranţă, dar plăteşti un preţ diavolesc pentru acele lucruri, Bonni! Spiritul tău se va veşteji devenind un nimic.

Bonni tremura. Din anumite considerente nu putea pierde teren şi nu putea admite că şi ea avea aceleaşi dubii cu privire la orice legătură cu Webb Hutcheson. Nu putea spune că se răzgîndise să se căsătorească cu acest om, deşi asta ar face lucrurile să fie mult mai uşoare.

- Lasă-mă să plec, şopti ea.

Degetele lui Eli se desprinseră de pe talia lui Bonni.

- Hutcheson este un bărbat bun, Bonni. Dar este mohorît ca apa în care s-au spălat vasele şi aşteaptă de la tine să nu ai nici cel mai mic interes în a face dragoste în afară de copilul pe care l-ai putea avea din afacerea asta. Şi va fi dezgustat dacă îl vei face să creadă altfel.

- Webb este un iubit pasionat, argumentă Bonnj în şoaptă. De ce ar fi Earline Kalb geloasă pe mine dacă n-ar mulţumi-o?

- în ochii lui, Earline este o tîrfă, Bonni. Se presupune că ei îi place să fie tăvălită prin iarbă. Dar vei observa că Webb nu caută să se căsătorească cu proprietăreasa, ci doar o foloseşte.

Bonni se aşeză iar, trăgîndu-şi valiza aproape, clar de data asta. Eli nu mai făcu nici un efort s-o reţină. Asta era un lucru bun pentru că, dacă ar fi încercat, l-ar fi pocnit în cap cu valiza.

- Mă întorc în Northbridge chiar acum. îţi voi mulţumi dacă vei aştepta şi vei lua trenul de mîine.

Eli clătină din cap.

- Foarte bine. Pînă la urmă nu vreau ca Hutcheson să afle că am avut-o în pat pe iubita lui în timp ce el a trudit deasupra tiparniţelor. Ar fi şocat, ştii.

Bonni înghiţi în sec, prea şocată ca să fie supărată.

- Nu-i vei spune, nu-i aşa? Vreau să spun că ai promis...

- Mi-am dat cuvîntul, Bonni, şi am de gînd să mi-l ţin. Nu am să spun nimănui că am fost împreună, dar vor fi cîţiva care vor ghici ce s-a întîmplat între noi.

Eli se ridică, lăsînd bani pentru a achita nota de plată a micului dejun şi îi luă lui Bonni valiza.

- Ultimul lucru pe care-l pot face este să te văd în siguranţă în tren.

. Au mers pînă la peronul care era destul de aproape de hotel. Bonni era furioasă pe Eli, dar simţea ca şi cum o parte din viaţa ei frumoasă se încheiase - pentru a doua oară - şi era înnebunită. Anii din faţă păreau infinit de lungi şi goi. Chiar dacă se va căsători sau nu, o parte din viaţa ei va fi goală, nevindecată.

Bonni stătea pe peronul gării, încurajîndu-se singură pentru o despărţire penibilă, cînd Eli îşi întoarse capul şi îi cuprinsese lobul urechii drepte doar cu vîrful limbii.

- Te voi revedea în Northbridge.

Bonni ştia la ce se referea Eli şi un fior delicios îi străbătu trupul înainte ca să întoarcă şi să se năpustească în vagon. Trenul era atît de plin, încît Bonni avu probleme pînă să găsească un loc liber, dar nu se gîndi prea mult la acest aspect, presu-punînd că ceilalţi pasageri coborau în Colville, unde era cîteva joagăre şi un bărbat putea găsi de lucru.

Un timp jeli bucuriile celor două zile care tocmai trecuseră, dar cînd trenul ajunsese în Colville, făcîndu-şi obişnuita oprire, nici unul din bărbaţii prost îmbrăcaţi nu coborî. Bonni începu să-şi pună întrebări asupra lor, privindu-i suspicioasă.

Era un grup grosolan care înjura pe deasupra cărţilor şi umpluse vagonul cu nori grii-albăstrii de fum de ţigară, dar nu arătau ca muncitori la joagăre şi nici ca oamenii pe care Seth i-ar fi putut primi ca să ajute la construirea colibelor. Hainele pe care le purtau îi făceau deosebiţi, se gîndi

Bonni. Purtau costume ieftine, prost croite - dar costume, toți la fel, şi pălării cu boruri. Erau orăşeni, de departe, şi erau în drum spre Northbridge.

- Ce ar găsi de făcut astfel de bărbați în oraşul acela mic?

Bonni îşi duse o mînă la piept cînd găsi răspunsul. Erau oamenii uniunii. Scandalagii profesionişti.

Unul dintre ei se îndrepta spre locul liber de lîngă Bonni, cînd deodată, o femeie micuță şi blondă veni măturînd interiorul, făcîndu-şi aer cu o revistă şi se aşeză pe acelaşi loc.

Bonni oftă uşurată.

- Bună! o salută pe noua venită.

Ochii negri şi catifelați ca mijlocul unei pansele îi zîmbiră.

- Era aproape să scap trenul, spuse tînăra femeie fără răsuflare.

Bonni se gîndi la masculul uriaş şi dubios care îşi făcuse drum spre ea şi se cutremură.

- Mulțumesc lui Dumnezeu că nu l-ai pierdut, zise ea, cînd trenul ieşi din Colvile. iar, şuierînd mai departe.

- Sînt Lizbeth Simmons, se prezentă blonda veselă, punînd revista în poală.

Avea aproximativ aceeaşi vîrstă cu Bonni şi era îmbrăcată într-o fustă de flanel gri şi cu o bluză de un alb imaculat, iar părul deschis la culoare era ca o coamă mătăsoasă în jurul feței ovale şi palide.

- Cine eşti tu?

Bonni se gîndi trist că această femeie, oricine ar fi fost, îşi făcea o prietenă excelentă. Dar odată ajunse în Northbridge va fi luată sub aripa protectoare a membrelor *Clubului,* care îi vor arăta lui" Lizbeth Simmons greşelile pe care le-a făcut şi de atunci va refuza să mai discute cu cineva de teapa lui Bonni McKutchen.

Bonni se recomandă în silă şi menționa că este proprietara magazinului universal din Northbridge.

- Ce admirabil, o femeie de afaceri! observă Lizbeth foarte, foarte încîntată de idee. Eu sînt profesoară, aşa că foarte greu reuşesc să mă întrețin din punct de vedere financiar. Bineînțeles, ştiu că cineva poate realiza multe în profesia mea dacă i se dă şansa potrivită.

Bonni nu ştia că a fost angajată o profesoară nouă pentru singura clasă din Northbridge, şi era surprinsă mai ales de ultima afirmație.

- Pot să te întreb cine te-a angajat?

Lizbeth zîmbi cu căldură, dezvelind un şir de dinți mici, ca nişte perle.

- Bineînțeles. O domnişoară Genoa McKutchen. Oh, trebuie să fie o rudă de-a dumneavoastră?!

- Este, este cumnata mea.

Lizbeth îşi încruntă uşor fruntea, întrebător, apoi se linişti.

- Voi preda la clasa pentru adulți în timpul verii. Este o problemă cu analfabetismul în Northbridge, după cum spun scrisorile domnişoarei McKutchen. în toamnă, ea - domnişoara McKutchen, vreau să spun -are de gînd să deschidă o nouă şcoală, doar pentru copiii muncitorilor din turnătorie. Are impresia că dobîndesc prea puține cunoştințe sub actualul sistem.

Bonni era încîntată, deşi un pic supărată că Genoa nu-i împărtăşise aceste planuri ambițioase.

- Este o idee minunată, spuse ea sincer. Copiii din Patch Town sînt priviți ca făcînd parte din clasa de jos a oraşului de mulți locuitori prosperi.

- De aceia care nu lucrează la turnătorie, vrei să spui?

Bonni dădu din cap.

- Practic toată lumea depinde de turnătorie pentru a trăi într-un fel sau altul, dar în acelaşi timp există şi o ierarhie socială. Unii fac parte din grupul şefilor şi a funcționarilor de la transport, iar aceştia au propriile lor case.

O clipă, o veche amărăciune încorda buzele lui Bonni şi îi scînteie în priviri.

- Se uită de sus la cei care sînt nevoiți să trăiască în Patch Town.

- Patch Town? Domnişoara McKutchen n-a specificat nimic despre un astfel de loc în corespondență.

Nu mai este un loc şi mai ales familia McKutchen poate fi mîndră de acest lucru.

Bonni oftă, simțindu-se dintr-o dată foarte disperată, şi mai mult un privitor. Acum, printr-o ciudată alchimie mentală, oamenii din Northbridge erau iarăşi reali, pe cînd în Spokane păreau doar o fantezie. Cu vîrful pantofului pipăi o latură a valizei, pentru a-şi reaminti că minunata cutie

muzicală era împachetată înăuntru, o dovadă concretă că Eli, pentru două zile şi două nopți, o iubise cum îşi iubeşte soțul soția.

- în toate privințele - adăugă ea cu întîrziere -familia McKutchen face un efort să corecteze lucrurile care nu sînt corecte.

Bărbatul care stătea chiar în față - purta o pălărie prăfuită, comună şi un costum de culoarea bălegarului - se întoarse s-o privească pe Bonni. Ochii îi erau acuzatori, maronii, ca nişte mărgele, pe o față plină de acnee.

Bonni se simți amețită, deşi întîlni privirea urîtului bărbat cu o privire curajoasă. Cînd el se întoarse iar, spuse cu ton prin care dorea să iasă învingătoare.

- Problemele din Northbridge se vor rezolva paşnic, cu condiția să nu existe intervențiile unor factori externi.

Omul uniunii luă o atitudine rigidă, dar nu o mai privi pe Bonni. Oricum era conştientă de liniştea grea care şe lăsase în vagon.

- întotdeauna spun lucruri imprudente, i se confesa lui Lizbeth aproape în şoaptă.

Lizbeth rîse.

- Oh, dar eşti sinceră, şi îmi place acest lucru la o persoană. Nu-i un noroc că a trebuit să călătorim împreună? Mă tem că ar fi trebuit să mă întorc şi să iau alt tren dacă nu te-aş fi zărit stînd aici, un port în furtună.

îşi strîmbă nasul micuț şi cîm şi adăugă încet.

- Mirosul! Dumnezeule, dar este insuportabil, nu crezi?

- Aici este un anumit aer, răspunse Bonni cu subînțeles, iar urechile odiosului bărbat din fața ei se făcură stacojii la vîrfuri.

Restul călătoriei, Bonni şi prietena ei temporară au discutat despre modă, despre argumentele pro şi contra locuirii în Northbridge, despre calitățile planului lui Genoa McKutchen de a ridica sistemul de învățămînt local.

Simți o uşurare tristă cînd ajunse în Northbridge, trebuind să se despartă de Lizbeth Simmons, care ar fi fost o prietenă exemplară şi să se întoarcă la realitățile cotidiene ale zilei. Nu va mai sta într-un hotel luxos, nu vor mai exista mese în restaurante elegante şi nici extaz în brațele lui Eli McKutchen.

Deşi exista şi o parte optimistă, Bonni era nerăbdătoare s-o vadă pe Rose Mărie, pentru că-i fusese teribil de dor de fiica sa. Va fi frumos să pălăvrăgească cu Genoa - deşi trebuia să fie foarte atentă să nu se dea de gol cu ceea ce se petrecuse în realitate la Spokane -, să servească ceaiul cu Katie, care va fi fără îndoială capabilă s-o pună la curent cu tot ce se întîmplase în Northbridge în lipsa ei.

Mişcarea în Northbridge era suspendată, observă Bonni imediat ce coborî din tren. Rîul părea să fie umflat mult peste limitele normale, iar cerul avea o splendidă culoare fumurie. Noroiul murdări tălpile pantofilor lui Bonni şi poalele fustei, cînd coborî de pe platformă. Samuel, fiul bucătăresei lui Genoa stătea la îndemînă cu trăsura, pentru a o duce pe Lizbeth, dar Bonni refuză să urce. Avea nevoie de timp pentru a-şi aduna gîndurile şi sentimentele şi de a le pune la locul lor.

- Vrei să le aduci pe Katie şi Rose Mărie la magazin cît poți de repede? îl întrebă Bonni pe Samuel, după ce refuză politicoasa ofertă a lui s-o conducă acasă la magazin.

Samuel, un adolescent urît, care într-o zi va fi un bărbat urît, dăduse din cap.

- Da, doamnă, doamnă McKutchen. Voi face asta. Era oare o urmă de zîmbet afectat pe fața lui Samuel şi ceva ascuns în tonul lui?

Bonni nu se putu hotărî şi nici nu-i păsa în realitate dacă era într-un fel sau altul. Puteau fi nişte speculații doar pentru că ea şi Eli părăsiseră oraşul în acelaşi tren, dar nu avea ce să facă, aşa că nu avea de gînd să se îngrijoreze. O luă pe drumul care ducea în vîrful dealului, la magazin, acasă.

Trotuarul străzii care ducea spre cartierul principal al oraşului era presărat cu fişii de nămol, iar lemnul se vedea clar, umezit de recenta ploaie.

Bonni se uită peste umăr la temperamentalul rîu. Cînd îşi întoarse iarăşi fața la drum văzu trăsurica lui

Webb Hutcheson coborînd dealul, întorcîndu-se în mijlocul străzii şi oprindu-se lîngă ea.

Cu toate că nu se uita direct la fața lui Webb, Bonni simți furia lui mocnită. Auzise, deci, că ea şi Eli părăsiseră oraşul în acelaşi tren. Dumnezeu ştie ce gîndea el, dar orice ar fi fost, nu putea fi mai rău decît adevărul. O ardea gîtul şi îşi trecu valiza dintr-o mînă în cealaltă, şi invers.

- Bună, Webb, îndrăzni să spună pînă la urmă. Răspunsul lui era rece ca o stîncă.

- Urcă dacă vrei o plimbare.

Bonni nu dorise să se plimbe cînd Samuel o invitase la gară şi nu dorea nici acum, dar se simţea atît de vinovată de întîlnirea cu Eli, încît îşi puse valiza în spatele trăsurii şi urcă.

Webb nu scoase nici un cuvînt în timpul călătoriei pînă la magazin, dar o urmă pe Bonni şi aşteptă să-şi scoată cheile şi să deschidă uşa.

Bucătăria întunecoasă avea acel miros înţepător de aer închis şi Bonni se grăbi să deschidă geamul micuţ de deasupra chiuvetei ca să intre aer proaspăt. Un scaun scîrţîi în spatele ei şi ştiu că Webb se aşezase la masă. Avea de gînd să rămînă.

închise ochii, o clipă, apoi începu să îndese pagini vechi din ziarul *Northbridge News* în sobă şi aprinse focul. Pompă apă în ceainic. Toate aceste lucruri le făcu fără să arunce vreo privire spre Webb.

- Ai putea pînă la urmă să-mi spui unde ai fost, spuse el liniştit cînd se lămuri că Bonni nu avea de gînd să preia iniţiativa şi să vorbească prima.

Bonni luă ceşcuţele de ceai din ceramică de pe un raft şi o cutie de ceai proaspăt şi măsură cîteva linguri de frunze aromate. încă nu se uita la Webb.

- Nu sînt soţia ta, Webb Hutcheson, spuse ea blînd, şi nu dau raportul nimănui despre faptele mele. Nici ţie, nici altcuiva.

- La dracu! explodă Webb bătînd atît de tare cu pumnul în masă, încît Bonni tresări speriată, gata să scape ceştile din mînă. Tot oraşul vorbeşte că tu şi McKutchen aţi fugit împreună!

Încet, ţinînd ceştile de ceai astfel încît să nu le scape, Bonni se întoarse cu faţa şi îl privi pe Webb drept în ochii albaştri, furioşi.

- Să nu îndrăzneşti să-mi faci morală, Webb Hutcheson! Ce am făcut nu este treaba lor şi nici a ta.

Webb se înroşi şi era clar că este încă furios.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Bonni, este treaba mea dacă i te-ai oferit de bună voie lui Eli McKutchen.

Bonni vorbea calm, dar era la fel de furioasă ca şi Webb. Poate chiar mai mult. La un moment dat i-ar fi plăcut al naibii de mult să-l izbească cu ceainicul în ţeasta lui tare ea piatra, dar ţinea prea mult la această piesă ca să rişte s-o spargă.

- Să rnă ofer de bunăvoie lui Eli? repetă ea, mieroasă. în acelaşi mod în care tu i te-ai oferit lui Earline Kalb? Asta vrei să spui, Webb?

- Pe toţi dracii, Bonni! explodă Webb sărind de pe scaun, scîrţîindu-l de podea. Eu sînt bărbat şi asta face lucrurile să arate altfel!

Bineînţeles că oricînd ar fi putut să ia alt ceainic şi un alt sac de făină. Bonni îi răspunse caustică.

- într-adevăr?

Webb se lăsă să cadă iar în scaun, trecîndu-şi o mînă prin păr.

- Ştiu că pare nedrept, cedă el cu generozitate. Bonni se întoarse şi trînti ceainicul pe tejghea, ţinîndu-şi umerii băţos.

- Şi asta numai pentru că este nedrept... Vocea lui Webb era răguşită şi spartă.

- Deci ai fost cu McKutchen? „

- N-am spus asta, răspunse Bonni.

Dumnezeu s-o ajute, nu putea spune, deşi ar fi fost cel mai bun lucru de făcut.

Cînd apa a clocotit, iar ceaiul era fiert, Bonni i se alătură lui Webb la masă. Cîteva minute n-au scos nici un cuvînt.

Incapabilă să-i spună lui Webb durerosul adevăr, Bonni evită subiectul Eli, pretinzînd că nici nu a fost deschis.

- în tren erau hoarde de bărbaţi ai uniunii, Webb, spuse ea amintindu-şi de ameninţările care au urmat articolului pe care prietenul ei l-a publicat cu privire la greva de la turnătorie. Era un grup grosolan.

- l-am văzut, oftă Webb privindu-şi fix ceaiul care rămăsese neatins, în ciuda faptului că adăugase porţia sa de zahăr şi lapte în stilul lui meticulos. Arăta ca un bărbat care avea nevoie de o băutură mai tare. Fereşte-te din calea lor cît poţi, Bonni!

Bonni se aşează puţin mai băţoasă, tulburată de implicaţia că nu putea avea grijă de ea.

- Nu o să fiu o ostatică doar pentru că o gloată de bandiţi hoinăresc prin oraş.

Ochii lui albaştri scăpărau cînd s-a ridicat s-o privească pe Bonni în faţă.

- Eşti condamnabil de încăpăţînată. Uneori sînt tentat să-ţi umflu fundul.

Bonni nu putea fi mai surprinsă sau mai insultată nici dacă Webb ar fi făcut-o într-un anume fel. Şi nu era nici o urmă de umor în privirile lui. Era total serios.

- Dumnezeu să te ajute dacă încerci vreodată. Webb împinse scaunul în spate şi îşi încrucişa braţele pe pieptul lat, iar acea scînteie ameninţătoare încă mai licărea în ochii lui.

- Nu voi avea nevoie de nici un ajutor din cer, Bonni. Pot face toată treaba singur.

Poate că lucrurile ar fi fost altele dacă Bonni nu şi-ar fi pierdut calmul şi dacă nu l-ar fi provocat în mod deschis pe Webb, cu obrăznicie chiar.

- Doar să mă atingi, Webb Hutcheson, şi-ţi voi scoate ochii!

Expresia de pe faţa lui îi spuse lui Bonni că-l enervase prea mult. Deschise gura să-şi ceară scuze, dar era prea tîrziu. Webb se întinse şi o prinse pe Bonni de mînă, iar următorul lucru pe care-l ştiu este că a fost aruncată în poala lui. Se luptă, bineînţeles, dar Webb îi băgase picioarele între ale lui şi o ţinea fără nici un efort.

- Webb! ţipă Bonni, într-un apel frenetic la raţiune, îi simţea mîinile ţintuindu-i fundul cu toate că nu putea să vadă nimic decît podeaua. Webb, nu poţi face asta!

- Ştiu, spuse Webb cu resemnare. Dar tot am de gînd s-o fac.

Atunci, mulţumită Cerului, Katie apăru în uşa bucătăriei, ţinînd mîna micuţă a lui Rose Mărie într-a ei şi ţipînd.

- Domnule Hutcheson, nu. Vă rog, nu!

Webb oftă adînc şi o eliberă pe Bonni care se repezi în partea cealaltă a bucătăriei stînd cu fundul lipit de chiuvetă, rozîndu-şi cu dinţii buzele, ochii scăpărîndu-i de furie şi uluire.

- Plec acum, spuse Webb distrat, ridicîndu-se încet în picioare.

- Cred că este cel mai bine, spuse Bonni cu răceală. Cînd uşa se închise uşor în spatele lui Webb, se întoarse spre Katie, care privea îngrozită.

- Nu vreau să mai aud un cuvînt despre acest incident toată viaţa mea, Katie Ryan. Mă înţelegi? Nu s-a întîmplat niciodată nimic.

Katie se încruntă.

- Da, doamnă.

Bonni îşi ţinu capul sus şi aşeză valiza pe masă deschizîndu-i capacul de carton. Cutia muzicală pe care i-o dăduse Eli era la suprafaţă, înfăşurată cu grijă într-una din hainele ei favorite. O despacheta şi mîngîie contururile minunatului înger pictat pe capacul ei cu o mişcare blîndă a degetului ei arătător.

- E atît de drăguţ, doamnă! o admiră Katie cu ochii larg deschişi. Este un înger şi are păr negru la fel ca dumneavoastră.

Bonni înţepeni. Un înger. Bineînţeles. Se aşteptase la un fel de atac ironic din partea lui Eli şi aproape că-I omisese! Era vorba deci de o subtilă, dar reală aluzie la zilele cînd dansase după melodiile flaşnetei, sau mult mai bine spus nopţile - sub numele de Angel.

Aşeză cutia la o parte, nedorind să se lase pradă unei furii primitive şi s-o spargă de perete şi demnă, scoase o păpuşă mică din cîrpă pentru Rose Mărie şi o sticluţă de parfum de iasomie pentru Katie.

Amîndouă fetele erau încîntate de darurile lor şi, conform decretului lui Bonni, pierderea temporară a raţiunii lui Webb a rămas nemenţionată.

Pînă la urmă nu Katie ci Rose Mărie fu cea care trăda umilitorul secret. Se întîmplă chiar a doua zi, la nici cincisprezece minute după sosirea trenului din Spokane în Northbridge.

Capitolul 16

După-amiaza era rece şi întunecoasă iar cerul era acoperit de nori plini de ploaie. Din cauza asta Bonni făcu un foc straşnic în soba pîntecoasă din magazin şi aprinsese cîteva lămpi cu gaz. Katie era cocoţată pe capacul butoiului de murături, citind, Rose Mărie stătea mulţumită pe podea jucîndu-se cu noua păpuşă, iar Bonni era în camera din spate a magazinului făcînd spaţiu pentru materialele pe care le comandase Seth pentru construirea cartierului Patch Town. La sunetul micuţului clopoţel de deasupra uşii, îşi netezi părul şi fusta şi ieşi să servească clientul.

„Clientul" era Eli, care stătea şi o privea pe Rose Mărie cu o expresie dezaprobatoare, încît atenţia lui Bonni se întoarse instinctiv la fiica ei.

Rose îşi bătea încîntată păpuşa.

Privirile lui Eli alunecară pe faţa roşie a lui Bonni.

- Aşa o pui la punct pe fiica mea? o întrebă o voce scăzută dar nicidecum liniştită.

înainte ca Bonni să răspundă, Katie închise cartea cu o bufnitură şi scăpă adevărul încercînd să o apere pe Bonni.

- Bineînţeles că nu! Rose Mărie a noastră repetă ce a văzut ieri, nu-i aşa scumpa mea?

Rose Mărie nu mai avea nici un interes pentru păpuşă acum.

Se ridică încet şi se prinse de picioarele lui Eli, care o ridică imediat în braţe. îi zîmbi, o îmbrăţişa, dar cînd se întoarse spre Bonni, privirile lui erau reci.

- Du-te sus, Katie.

Fata ezită cu o atitudine sfidătoare adresată lui Eli şi nicidecum lui Bonni.

- Să iau şi copilul?

Doar gîndul la ţipetele lui Rose Mărie pe care le-ar fi scos dacă ar fi fost îndepărtată de iubitul ei papa ,îi dădu lui Bonni o durere de cap îngrozitoare.

- Nu, stă bine unde este.

Katie îi mai aruncă- lui Eli o privire rebelă şi urcă scările.

- Ce a văzut Rose exact? dori Eli să ştie.

în vocea lui se simţea o notă de suspiciune şi avea o atitudine încăpăţînată.

Bonni îşi muşcă buza, şovăind să admită ceea ce s-a întîmplat - sau aproape s-a întîmplat - dar destul de conştientă că trebuie s-o facă. Dacă nu-i explica lui Eli ar fi tras propriile lui concluzii, iar rezultatul ar fi putut fi o teribilă neînţelegere. Pînă la urmă se hotărî.

- Webb şi-a pierdut cumpătul şi... şi el... Eli se albi.

- El ce? Dumnezeule, dacă a ridicat mîna asupra fiicei mele, voi... se opri şi o binecunoscută privire străluci în ochii săi.

Respiră adînc şi continuă.

- Nu pe Rose Mărie a pălmuit-o, nu-i aşa? Ci pe tine!

- Webb n-a pălmuit pe nimeni, şuieră Bonni roşie pînă în vîrful urechilor. Katie a venit chiar la timp să-l oprească. Şi să nu îndrăzneşti să te împăunezi Eli McKutchen, pentru că nici tu nu eşti mai breaz ca el.

Oh, chiar într-o altă zi m-ai ameninţat că vei face acelaşi lucru!

-îl aperi pe Hutcheson?

Bonni strînse marginea tejghelei.

- Bineînţeles că nu. Şi nici nu-1 consider iertat pe Webb, chiar dacă ştiu că n-a vrut în realitate să mă rănească.

Ochii lui Eli sclipiră de veselie dar expresia gurii rămase neschimbată. -Oare?

Atent, o aşeză pe Rose iar pe picioarele sale şi se întoarse să se joace cu păpuşa, cu mai multă blîndeţe de data asta.

Bonni zîmbi şi îşi feri privirile.

- Presupun că da, cedă ea, incapabilă să creadă ceea ce aproape că s-a întîmplat, chiar şi acum după ce avusese, timp o noapte întreagă să se gîndească la asta.

Se lăsă o scurtă tăcere apoi Eli chicoti.

- Cum ai reuşit să-l provoci pe bietul bastard în asemenea hal încît să-şi piardă raţiunea, aş putea să te întreb?

Pînă la urmă Bonni fu în stare să-şi ridice privirile la Eli. îşi îndreptă spatele şi-şi ridică bărbia.

- Din cauza discuţiei, cred. Webb era supărat de lucrurile pe care le-a auzit despre noi doi. Apoi mi-a ordonat să evit oamenii uniunii care au venit ieri cu trenul - şi am spus că nu voi fi o prizonieră - se opri încruntîndu-se. Cred că l-am întărîtat.

Eli oftă şi, spre respectul său, nu o privi cu triumf.^

- Pot să simpatizez cu poziţia lui Hutcheson. în acelaşi timp mi-ar plăcea să-i rup gîtul. De fapt am de gînd să-l las să afle că, dacă va mai încerca vreodată ceva de genul acesta, indiferent de ce-ai făcut ca să-l enervezi, îl voi omorî.

Eli părea foarte serios, şi Bonni se cutremură, chiar dacă focul sănătos din sobă păstra cald magazinul.

- Eşti un mare ipocrit Eli. Ai putea fi tras la răspundere la fel ca şi Webb.

Eli dădu din cap furios.

- Ai de gînd să-l vezi pe Hutcheson, nu-i aşa? Ai de gînd să-l laşi să sufere un timp, apoi să-l ierți.

- Ar trebui să te iert şi pe tine, sublinie Bonni realizînd numai după ce rosti cuvintele că ele erau adevărate.

Fostul ei soț nu era liniştit. într-adevăr umbre de supărare apăreau în fiecare trăsătură.

- Este foarte generos din partea ta, spuse el scurt. După o pauză scurtă şi acră continuă.

- Dar n-am venit aici să discutăm despre Hutcheson, am venit să-ți spun că mă mut de la hotel: De acum înainte, voi locui la Earline.

Earline? Bonni fu cuprinsă de o nevoie bruscă de a țipa, de a da din picioare, să spargă ceva, dar îşi reținu aceste tendințe şi îşi păstră calmul.

- A trebuit să accept, draga mea. Dar avînd în vedere că îmi creşti copilul şi dacă Rose are nevoie de mine, vreau să ştii unde să mă găseşti.

Eli îşi puse pălăria modernă cu boruri rotunde şi după ce schimbă un cuvînt cu Rose, plecă.

Bonni era plină de frustrare şi mai rău, nu avea nici o posibilitate să scape de aceste sentimente.

Nu şi-a dat seama că planul lui Eli de a se muta în pensiunea lui Earline Kalb o făcuse să fie pe jumătate înnebunită de gelozie. Faptul că Webb locuise acolo n-o interesase niciodată. Chiar cînd aflase că Earline era amanta lui Webb nu se sinchisise, dar dacă Eli avea să se încurce cu femeia aceea...

Bonni dădu butoiului de murături o lovitură puternică şi scoase un mic țipăt care era mai mult cauza rănii emoționale decît a durerii din degete. Rose se uită la ea cu ochii aurii strălucitori ca ai lui McKutchen.

- Să nu te îndrăgosteşti vreodată, îşi avertiză Bonni fiica, scuturînd din deget.

Rose îi răspunse cu un zîmbet atît de asemănător cu al tatălui ei, încît Bonni fu obligată să zîmbească. O strigă pe Katie că totul era în regulă, să coboare şi se întoarse la munca ei pentru pregătirea depozitului.

Webb apăru chiar cînd ar fi vrut să închidă magazinul, avînd o expresie pocăită şi ținînd în mînă un buchet de violete. Afară ploua cu găleata, costumul şi părul îi erau ude.

Clătinînd din cap, incapabilă să urască un om care fusese, în cea mai,mare parte, un prieten loial, Bonni îl conduse lîngă sobă să se încălzească şi să se usuce. Luă florile, culese fără îndoială de pe malurile rîului Columbia, şi o rugă pe Katie să le pună în apă ca şi cum bietele floricele nu erau deja pe jumătate ofilite^

- îmi pare rău de seara trecută, Bonni. Mă vei ierta?

-Nu.

Dar atunci un înger de pe umăr îi reaminti că ea l-a întărîtat deliberat şi că nu fusese şi încă nu era sinceră cu sentimentele ei față de Eli.

- Dar te voi ierta dacă mă scuzi pentru ce am făcut.

Bietul Webb arăta atît de uşurat încît lui Bonni îi venea să țipe. Ar fi fost mult mai uşor dacă el ar fi rămas supărat şi ar fi declarat că nu va mai avea de-a face cu o asemenea diavoliță, dar lucrurile uşoare erau rare în viața lui Bonni.

Atît de rare, încît nici măcar nu se necăjea să spere în aşa ceva.

Pe sobă era un ibric cu cafea fierbinte şi Bonni turnă o ceaşcă pentru Webb, întinzîndu-i-o ca pe un fel de ramură de măslin. Cît de îngrozitor îl rănise chiar şi după ce fugise înspăimîntată în spatele mesei de bucătărie.

- Crezi că se va mai opri ploaia asta vreodată? întrebă ea doar pentru conversație.

Umerii lui Webb, vizibili prin cămaşa udă, se ridicară.

- Ar trebui să-mi mut tiparnițele pe un teren mai înalt.

Bonni se gîndi la vulnerabilitatea cartierului Patch Town şi tremură, dar înăuntru era cald şi îşi reveni repede după acel moment de durere stranie.

- Eşti binevenit să le aduci aici, Webb. Sînt o mulțime de camere în magazin.

- Mă voi gîndi la propunere.

Bietul om deja răcise. Tremura şi dinții îi clănțăneau.

- Dacă se va întîmpla ceva cu echipamentul aceia, sînt ruinat.

Bonni se gîndi la bărbaţii aceia încăpăţînaţi care veniseră în Northbridge ieri cu trenul de deupă-amiază. Era un subiect delicat, dar oricum îl aborda.

- Ai mai avut şi alte necazuri, Webb. Cu privire la articolele tale împotriva uniunii, vreau să spun?

- Lucrurile s-au liniştit.

Bonni observă că el îi evită privirile.

- Totuşi, greva nu s-a încheiat.

Webb se apropie şi mai mult de sobă şi tremura de frig.

- O jumătate din oameni încă mai continuă. Liderii uniunii le-au spus că noile colibe şi tăierea orelor pe care McKutchen le-a propus este un fel de păcăleală. Ei spun că Eli încearcă doar să-i împiedice pe oameni să se organizeze, că se va întoarce la vechile obiceiuri după ce scapă de uniune.

- Cum pot crede asta? Eli într-adevăr vrea să construiască acele colibe, Webb. Ştiu pentru că eu am luat comenzile pentru vopsea, cuie, ţevi şi altele.

Webb încă mai tremura, aşa că Bonni se încruntă şi o trimise pe Katie sus să aducă o pătură călduroasă.

- Unii oameni cred că nu vor fi construite nici un fel de colibe, Bonni. Şi se aşteaptă mai degrabă ca Eli să le arate drumul spre revoltă, decît să le dea înapoi slujbele şi să le taie din ore.

Cînd Katie se întoarse cu pătura, Webb se înfăşură în ea şi se aşeza recunoscător în scaunul pe care Bonni l-a adus pentru el. Se trase mai aproape de sobă, cu picioarele pe bara ei din fier.

- Oamenii aceia din tren păreau josnici, reflectă Bonni simţindu-se şi ea puţin înfrigurată.

îşi încrucişa mîinile şi se apropie de soba pe care o puse drept barieră între ea şi Webb.

- Sînt surprins că nici unul dintre ei n-a venit aici. Stau peşte drum, la hotel.

Bonni îşi aminti de faptul că Eli s-a mutat la Earline şi se întrebă dacă invazia din hotel a fost cauza. Era prea mîndră ca să-l întrebe pe Webb dacă proprie-tăreasa lui îşi luase un nou chiriaş. îşi putea imagina cum Earline se va agita din cauza răcelii lui Webb şi se gîndea că ar fi foarte binevenit un sentiment de invidie, dar nu simţi nimic.

- Nu sînt sigură că vreau să fac comerţ cu acei bărbaţi odioşi.

Chiar atunci năvăli în magazin o siluetă mică, înfăşurată într-o manta, agitînd clopoţelul. Lizbeth Simmons îşi trase pe spate gluga mantalei şi îi zîmbi veselă lui Bonni.

- Sper că aveţi o ceaşcă de ceai fierbinte! cîntă veselă vizitatoarea.

Bonni zîmbi. Webb luase notă de domnişoara Simmons, se ridicase uşor în picioare pentru a saluta prezenţa ei.

După ce au fost făcute prezentările, Bonni îşi ceru scuze pentru că nu avea ceai pregătit şi le oferi în loc cafea. Lizbeth acceptă încîntată o ceaşcă, pe care o împodobi generos cu frişca şi zahăr înainte de a se aşeza pe scaunul pe care gazda i-l oferise.

Deci se gîndi Bonni, domnişoara Simmons n-a fost încă abordată de o delegaţie a Clubului Comunităţii Progresiste Vineri Seara.

- Locuieşti la Genoa?

Lizbeth era încîntată de căldura sobei, a cafelei şi a privirilor lui Webb.

- Da. Este mult mai plăcut. Atît de multe cărţi şi pot folosi şi patefonul.

- Ce face Susan Forley şi bebeluşul ei? întrebă Bonni cu real interes. O parte din ea aparţinea acelui copil încă din clipa în care s-a născut.

- Domnişoara Genoa spune că micuţul se face din ce în ce mai mare pe zi ce trece, răspunse Lizbeth fericită. Şi nu mai trebuie să fie ţinut deloc în sobă.

Ochii lui Webb se măriră.

- în sobă? repetă el.

Bonni zîmbi şi îşi lăsă mîinile pe umerii lui într-un gest liniştitor.

- Un copil foarte mic are nevoie de ajutor ca să stea cald.

Rîsul lui Lizbeth era ca sunetul unui clopoţel.

- Genoa mi-a spus că îhtr-o zi fratele ei s-a enervat cumplit din cauza băieţelului, crezînd că sora sa era gata să-l frigă pe micuţ.

Menţionarea lui Eli chiar sub o formă amuzantă, întunecă bucuria lui Bonni. încercă să nu-şi amintească că făcuse dragoste cu el într-un hotel dintr-un oraş mare, aşa că încercă să-şi imagineze ce ar crede Eli despre Lizbeth cînd, inevitabil, îi va fi prezentat. Miss Simmons era atractivă şi nu avea pe nimeni. Şi nici Eli.

Brusc, Bonni nu mai era atît de sigură că dorea ca această femeie obraznică şi veselă să-i fie prietenă.

Cînd Lizbeth îşi termină cafeaua, îşi scoase lista de cumpărături şi i-o întinse lui Bonni.

Bonni ezită.

- Presupun că ai auzit cum stau lucrurile de la anumite doamne ale oraşului.

Lizbeth zîmbi.

- Oh, da, indirect. Am primit cîteva invitaţii la ceai. Faţa ei exprima simpatie.

- Genoa mi-a spus cum te tratează, Bonni, dar eu nu cred că vreau să le cunosc. Imaginează-ţi, să se ducă la băcănie în alt oraş, doar să evite să cumpere de la magazinul tău!

Bonni fu surprinsă, şi un moment, plină de speranţă. Dar mai fuseseră şi alţi noi veniţi înainte de Lizbeth, unii dintre ei au fost iniţial chiar prietenoşi, dar curînd se alăturaseră protestelor membrelor Clubului.

- Ştii, nu-i aşa că am fost dansatoare la Vulturul de Bronz?

Cu coada ochiului îl văzu pe Webb cum se încordează.

Lizbeth nu era înspăimîntată deloc.

- Oh, da, Genoa mi-a spus şi asta. Deci, lasă-mă să mai văd lista o dată, am uitat să trec hîrtia pentru bigudiuri şi cerneală?

Bonni consultă lista şi începu să strîngă articolele pe care şi le putea aminti. Lizbeth o ajută căutînd singură alte produse care-i trebuiau.

- Ar trebui să le dai acelor nesuferite puţin din medicamentul lor, spuse ea grijulie, în timp ce Bonni trecea cumpărăturile în registrul de casă.

Ştiind că Lizbeth se referea la membrii Clubului, Bonni se încruntă.

- Cum aş putea face asta? Ochii negrii ai lui Lizbeth dansară.

- Ai o bucată mare de hîrtie şi nişte cretă colorată? Bonni rupse o bucată mare de hîrtie dintr-un sul de la marginea tejghelei şi procură o cretă albastră. Un timp folosise o tablă pe care scria preţurile speciale.

Punînd hîrtia pe tejghea, Lizbeth se aplecă deasupra ei, contura litere mari şi le coloră cu creta albastră care-i murdări degetele.

Mai mult decît curioasă, Bonni se întoarse lîngă sobă, Webb o întîmpină cu o privire tristă şi cu un strănut provocator.

Cînd Lizbeth îşi termină pînă la urmă sarcina, se întoarse şi, zîmbind, ridică hîrtia ca s-o poată citi şi Bonni.

NICI UN MEMBRU AL CLUBULUI COMUNITĂŢII PROGRESISTE VINERI SEARA NU POATE FACE CUMPĂRĂTURI DIN ACEST MAGAZIN, proclama decretul.

Un zîmbet uşor lumina faţa lui Webb, dar Bonni era nedumerită. Pur şi simplu se zgîia la hîrtie, întrebîndu-se la ce folosea să avertizeze cumpărătorii care deja juraseră că niciodată nu vor pune piciorul în magazin.

Nestăpînita Lizbeth luă hîrtia şi o puse în vitrina din faţă, la vedere, acoperind complet o serie de produse. Ieşi afară fără manta să citească anunţul prin sticla stropită de ploaie şi îi cîntări efectul. Zîmbea, chiar dacă era udă cînd intră iarăşi.

- îndrăznesc să afirm că le-am pus o albină în bonete! Bătrîne proaste.

Bonni era încă nedumerită.

- Nu văd cum...

Lizbeth îşi puse gluga mantalei sale roşii şi îşi adună atentă grămada de cumpărături, gata să plece.

- Aşteaptă doar, Bonni. Aşteaptă doar. Spunînd asta, profesoara plecă, dispărînd în

lumina cenuşie a zilei.

Era ora închiderii şi Bonni trase storurile şi încuie uşile. Katie era sus, pregătind cina, iar Rose Mărie adormise pe pătura de pe podea, ţinîndu-şi strîns păpuşa.

- Nu vrei să stai să mănînci cu noi Webb? îl întrebă Bonni uitînd-o complet pe Lizbeth şi anunţul ei prostesc.

- Katie este o bucătăreasă foarte bună şi pregăteşte pui şi găluşti.

Webb arăta uşurat şi în acelaşi timp patetic de trist. Vîrful nasului îi era roşu ca şi ochii şi continua să tremure în pătură.

- Nu vreau să fiu o pacoste...

Bonni se aplecă şi o ridică pe Rose, pătura, păpuşa şi toate celelalte în braţe. Capul micuţei căzu pe umărul ei într-o abandonare somnoroasă.

- Pacoste? Am crezut că sîntem prieteni. Mai mult, te-ai ales cu o răceală şi nu pot să te trimit prin ploaie fără ceva cald în stomac.

Webb se ridică cu o oarecare timiditate. Era înalt cît un munte şi încă mai tremura în pătură, arătînd mai degrabă a băieţel decît a bărbat.

- Earline va avea ceva pregătit, începu el, dar cînd văzu reacţia lui Bonni, cuvintele lui se opriră la mijlocul frazei.

- Dumnezeule Webb, rişti să mori de pneumonie, spuse Bonni cu răceală, doar ca să n-o superi pe Earline.

Webb arăta încîntat.

- Eşti geloasă?

Bonni se întoarse repede nedorind ca el să ghicească că era într-adevăr geloasă, dar nu pe relaţiile lui cu Earline. De relaţia lui Eli era îngrijorată.

- Ori îmi accepţi invitaţia ori nu, Webb Hutcheson, îi strigă peste umăr, în timp ce o urcă pe Rose Mărie scările şi într-un fel şi în altul n-are Importanţă pentru mine.

Webb a rămas.

Puiul înăbuşit garnisit cu găluşti era delicios. Toată lumea se bucura de el cu excepţia lui Rose Mărie, care moţăia pe scaunul ei înalt. Bonni se scuză, ca să se ducă să-şi culce fiica.

Cînd s-a întors în bucătărie Katie încălzea apa să spele vasele, iar Webb strîngea masa. Bonni se opri în uşă, ciudat emoţionată de acel tablou. în ciuda incidentului care avuse loc chiar în această cameră doar cu o seară înainte, ea ştiu că nu există un bărbat mai bun şi mai drăguţ în toată lumea. Ce bine ar fi dacă s-ar hotărî să se căsătorească cu el, să-i gospodărească grădina şi casa, să-i pregătească mîncare - dar trebuia să o facă din dragoste, altfel nu avea sens.

Cînd toate vasele au fost spălate şi puse la locul lor, Katie îi adresă lui Bonni o privire elocventă care întreba clar dacă să rămînă sau nu. Ştiind că fata era nerăbdătoare să se îngroape în încă o altă carte, Bonni clătină din cap că poate să plece.

Katie îi aruncă o privire îngrijorată lui Webb şi părăsi bucătăria să citească în camera ei.

Webb oftă, întorcînd ceaşca de cafea între palme.

- Ceea ce am făcut noaptea trecută a schimbat lucrurile între noi, nu-i aşa Bonni?

Era atît de uşor să-l blameze şi să strice angajamentul firav pe motivul acesta. Ar fi fost chiar o justificare bună din partea lui Bonni. Dar îi păsa prea mult de Webb ca să facă asta.

- Nu sînt sigură că lucrurile au fost vreodată corecte între noi, Webb.

- Ai de gînd să-mi spui că nu te vei căsători cu mine, nu-i aşa? întrebă Webb cu asprime, iar apoi, bietul de el, strănută iar, atît de violent, încît Bonni tresări.

- Dragul meu. Ai o răceală groaznică.

- Nu vreau să discutăm despre răceală, mormăi Webb în batistă. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

- Sînt surprinsă că încă mă mai vrei, după toată discuţia despre călătoria mea la Sppkane.

Bonni căută în interiorul său curajul de a fi sinceră cu Webb, curajul să-l rănească acum astfel încît să fie liber să-şi găsească adevărata dragoste cu o altă femeie, care să rămînă alături de el toată viaţa.

Webb îşi împături batista şi o îndesă în buzunarul pantalonilor.

- Nu fi surprinsă, răspunse el privind-o direct. Atît de dureros de direct. Te-aş vrea chiar dacă te-aş prinde eu însumi cu McKutchen.

Bonni se simţi îndurerată. Spune-i, îi dicta o voce din interior, spune-i acum. Dar nu putea.

- Webb, asta-i îngrozitor! Eşti genul de bărbat pe care orice femeie ar fi mîndră să îl aibă drept soţ şi ar trebui să ai mai multă mîndrie!

Ochii săi încă o priveau.

- Nu am mîndrie cînd este vorba de tine, Bonni. M-aş tîrî dacă ar trebui.

Mîinile lui Bonni erau strînse în poală, iar inima îi bătea la baza gîtului.

- Nu spune asta! Nu merit asta, nimeni nu merită! Webb se ridică de pe scaun, îmbrăcîndu-şi haina udă. Părul se încreţise din cauza ploii iar parfumul lui îi provoca lui Bonni un junghi.

- Te iubesc! spuse în felul lui liniştit apoi sărută vîrful capului lui Bonni plecînd pe uşa de la bucătărie.

Bonni îşi sprijini capul în mîini şi făcu tot posibilul să nu plîngă. Ce ironie teribilă era faptul că dorea atît să-l poată iubi pe Webb Hutcheson şi, în acelaşi timp, spera şi se ruga că el va găsi pe altcineva de care să-i pese.

- Lucrurile sînt teribil de încurcate, nu-i aşa doamnă? o întrebă blînd Katie care era lîngă ea.

Bonnie îşi ridică privirile şi văzu că fata măsura ceaiul cu ceşcuţa galbenă din porţelan.

- Da, Katie. Sînt.

- S-au stîrnit o mulţime de bîrfe cînd aţi fost plecată, mărturisi Katie fără să se uite în jur. Spatele îi era înţepenit de indignare. Găinile alea bătrîne. Ca şi cum ar fi făcut vreun efort să îmbunătăţească lucrurile! Orice lucru bun a fost făcut în ciuda lor de domnişoara Genoa, de domnul McKutchen şi de dumneavoastră!

- Eu n-am făcut nimic, oftă Bonni, sperînd însă că făcuse. Mizeria din Patch Town ar fi putut fi înlăturată cu mult timp înainte, dacă nu ar fi fost atît de egoistă, atît de pătrunsă de aspectele de Cenuşăreasă ale căsătoriei sale cu Eli McKutchen. Cît de nepăsătoare faţă de alţii fusese atunci, purtînd haine frumoase, mîncînd mîncare extraordinară, cheltuind bani ca şi cum ar fi fost datoria ei să facă asta. De ce nu-l îndemnase pe Eli să facă ceva cu Patch Town atunci? Dumnezeu i-l luase pe Kinley în cer ca s-o pedepsească pentru că nu-i pasase de oamenii din aceeaşi clasă socială ca şi ea.

- Aţi făcut, argumentă hotărîtă Katie. N-aţi refuzat niciodată nimănui medicamente sau mîncare, cu toate că cei mai mulţi nu puteau plăti.

- A fost tot ce-am putut face, Katie, oftă Bonni. Umerii îi căzură şi se simţi atît de obosită, atît de bătrînă.

- Am uitat de acei oameni cînd m-am căsătorit cu Eli. l-am abandonat.

- Ce-aţi fi putut face?

- îţi spun eu ce-aş fi putut face, spuse Bonni cu amărăciune, furioasă pe fata nepăsătoare care fusese odată. L-aş fi putut ruga pe Eli să facă din Patch Town un loc decent, în care să se poată locui. Aş fi putut insista...

- Nu v-ar fi ascultat, doamnă, sau cel mult v-ar fi mîngîiat pe creştet şi v-ar fi concediat, cum mi-aţi povestit că a făcut cînd i-aţi spus ce gîndiţi despre război.

Ceainicul şuieră pe sobă şi Bonni se ridică să toarne apa fierbinte pe frunzele portocalii de pehoa din ceşti.

- Nu ştiu, mărturisi ea cu o voce îndepărtată. Ploaia cădea la ferestre şi pe acoperiş ca şi cum ar fi fost hotărîtă să intre în bucătăria caldă s-o răcească, iar lumina unui fulger umplu camera.

- Domnul McKutchen este un bărbat bine, observă Katie serioasă, dar nu-i decît un bărbat, nu-i aşa? Iar bărbaţii nu pun mare bază pe opiniile femeilor cînd este vorba de lucruri reale. Soţul dumneavoastră ar fi continuat să ignore adevărata stare a lucrurilor din Patch Town, indiferent ce aţi fi făcut sau aţi fi zis.

Bonni puse pe masă ceainicul şi două ceşti şi se aşeză iar.

- Da, cedă ea, dar nici măcar nu am încercat. Asta nu-mi dă pace, Katie. Nici măcar nu m-am gîndit să abordez subiectul.

Katie turnă ceai pentru ea şi pentru Bonni. Era hotărîtă să aducă linişte, nu avea importanţă cît de dificilă s-ar fi dovedit această sarcină.

- Nu vă puteţi întoarce la acele vremuri, doamnă, s-au dus pentru totdeauna, şi atunci de ce atîta durere pentru ce aţi făcut şi ce nu?

De ce, într-adevăr? Dar Bonni se necăjea. Iar cînd rămase singură în dormitor, cu excepţia sunetelor pe care le făcea Rose Mărie dormind, deschise capacul cutiuţei muzicale pe care i-o dăruise Eli. Melodia stranie pluti prin întuneric şi Bonnie tînjea după ceva care nu se va mai întoarce niciodată. Un timp de vis care, pînă la urmă, poate nici nu existase.

Capitolul 17

Deşi cea mai mare parte a locuitorilor înduraseră două ore de slujbă la *Prima Biserică Presbitariană* sau a liturghiei la fel de lungă la *Sfîntul Jude, Teatrul Pompeii* era plin în acea duminică după-amiază, cînd comunitatea s-a întîlnit pentru a auzi ce avea de spus Eli McKutchen. Bineînţeles că erau prezenţi şi oamenii uniunii, stînd în spatele sălii şi chiar pe intervale.

în calitate de primar al oraşului Northbridge, Bonni ceru dreptul să stea pe scenă, cu Eli, Seth şi Forbes Durrant care, după toate aparenţele, fusese reinvestit în funcţia de director al turnătoriei şi Bonni observă că faţa lui se vindecase frumos.

Femeile din public o priveau pe Bonni cu ostilitate făţişă. Era clar că considerau titlul ei un fals - ceea ce şi era - şi detestau ce vedeau ca pe o pură îndrăzneală.

Cînd Eli se apropie grăbit de pupitru, ea începu să-şi piardă curajul. Primăria era doar un birou simbolic, chiar şi cînd era ocupată de un bărbat. Numirea lui Bonni nu era nimic altceva decît gluma unor beţivi săvîrşită de consiliul oraşului. Ce căuta ea aici, stînd în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor? Ce ar putea spune ea în plus faţă de Eli sau Seth sau chiar Forbes?

Eli începu să vorbească, suit pe podiumul şubred, fără nici o urmă de nervozitate în atitudine sau în voce. El oferea o căsuţă solid construită fiecărei familii a muncitorilor din turnătorie, pe lîngă o zi de muncă de numai opt ore. A promis că fiecare muncitor ar putea să-şi cumpere coliba, dacă dorea, pentru a avea locuinţă la bătrîneţe. Această declaraţie a declanşat o agitaţie în sală pentru că o asemenea garanţie era aproape de necrezut pentru oamenii care-şi cîştigau existenţa cu spatele şi cu mîinile.

Unul din oamenii uniunii, un bărbat cu o înfăţişare dură şi care vorbise de pe veranda acelui teatru cu cîteva zile înainte, îl întrerupse pe Eli pentru o întrebare.

- Ce se va întîmpla cînd veţi îndepărta cu succes uniunea din Northbridge, domnule McKutchen? îi veţi pedepsi pe oamenii care s-au revoltat împotriva dumneavoastră, revocînd concesiile pe care le-aţi făcut azi?

Se stîrni o altă. agitaţie, pentru că mulţi dintre muncitori credeau că el se va întoarce împotriva lor odată ce s-ar fi dispensat de organizatorii laburişti.

Eli ridică vocea pentru a fi auzit, vorbind la fel de clar, fără să se enerveze.

- Nu am nimic împotriva uniunii, domnule Denning, aşa cum v-am spus deja la şedinţele particulare. Oamenii sînt bineveniţi să se organizeze, dacă vor, dar nu voi mări salariile astfel 'încît să acopăr aceste cheltuieli. Deocamdată, colibele şi ziua de muncă mai scurtă sînt suficiente.

Genoa, stînd pe rîndul al treilea, ridică ochii privindu-l pe Seth Callahan ca şi cum ar fi prins curaj din prezenţa lui, iar Lizbeth care stătea alături de Genoa, se ridică şi ea.

- Eu, ca principal acţionar al întreprinderilor McKutchen, voi face altă concesie, spuse clar sora lui Eli, cu toate că vocea îi tremura un pic. Vom deschide o şcoală, doar pentru muncitori şi copiii lor.

- Pentru muncitori, domnişoară McKutchen? întrebă domnul Denning crezînd că tremurul din vocea lui Genoa cînd vorbise în faţa atîtor oameni, era în avantajul lui.

Genoa îşi îndreptă umerii înguşti şi se încruntă vizibil. în acel moment, Bonni o admiră mai mult ca oricînd.

- Unii dintre dumneavoastră, începu Genoa, privind în jur la chipurile care o înconjurau, vor să înveţe să citească şi să scrie. Doamna Simmons, împreună cu mine, sîntem gata să vă învăţăm.

Bonni observă că unele femei din Patch Town păreau mai intrigate decît soţii lor. Ştia că doreau să întrebe dacă pot şi ele frecventa noua şcoală, dar era evident că evitau să vorbească. Bonni făcu asta în locul lor.

- Dar soţiile muncitorilor, domnişoară McKutchen? Pot merge la aceste cursuri?

Genoa se îmbujora cu nevinovăţie şi teamă.

- Absolut, spuse ea, apoi cu o mare uşurare se aşează.

în mulţime se stîrni un bîzîit emoţionant cînd muncitorii şi soţiile lor se consultau şi argumentau. Cele mai multe dintre doamnele prospere ale oraşului, care aveau deja o educaţie, afişau o dezaprobare clară.

Forbes se ridică de pe scaun şi i se alătură lui Eli.

- De ce dracu, oameni buni mai aveţi să vă plîngeţi? Antreprizele McKutchen doresc să vă înapoieze slujbele dacă renunţaţi la grevă, vă ajută să deveniţi proprietarii propriilor voastre case şi chiar vă învaţă să citiţi.

Unul dintre bărbaţi se ridică.

- îţi voi spune un singur lucru de care am fi nemulţumiţi, Durrant, şi acela este că tu vei conduce iar turnătoria!

Mulţimea aprobă gălăgioasă, încurajată din plin de liderii uniunii şi ceata ei de susţinători. Eli interveni cu calm.

- Domnul Durrant va conduce iar turnătoria, da. Dar numai sub îndrumarea domnului Callahan sau a mea. Va trebui să răspundă pentru orice face.

- De unde să ştim noi că nu eşti la fel de escroc ca şi el, domnule McKutchen? insistă muncitorul. Scuzaţi-mă că spun aşa, dar nu v-aţi interesat de noi în trecut - nu în felul cum a făcut-o bunicul dumneavoastră.

Privirile lui Bonni se întoarseră către Eli, la fel cum a făcut toată lumea. Muncitorul nemulţumit din public avea un punct. Eli ignorase turnătoria, în cea mai mare parte a timpului după moartea bunicului său. Faptul că bunurile Antreprizelor McKutchen se dezvoltaseră şi în afara micului oraş, cu responsabilităţile de rigoare, nu scuza neglijenţa lui.

Umerii largi ai lui Eli erau drepţi şi vocea lui se auzea clar în micul teatru.

- V-am neglijat. Sînt de acord cu asta şi nu-mi caut scuze. Vă voi spune că voi rămîne în Northbridge un timp şi vă dau cuvîntul că, atunci cînd voi pleca, nu veţi fi uitaţi.

- Cît valorează cuvîntul dumneavoastră, domnule McKutchen? insistă domnul Denning care stătea tot în picioare. Aceşti oameni n-au nici o garanţie care să-i îndemne să creadă că vă veţi interesa de problemele lor în viitor mai mult decît aţi făcut-o în trecut. Au nevoie de o organizaţie!

Intruşii îmbrăcaţi în costume oribile şi cu pălării rotunde ovaţionau, iar cîţiva turnători li se alăturară. Eli aşteptă liniştit ca vacarmul să înceteze.

- Vă repet, domnule Denning, nu încerc să-i opresc pe aceşti oameni să se alăture organizaţiei dumneavoastră. De fapt nu îi voi condamna dacă o vor face sau nu. Oricum, în ceea ce mă priveşte, sînteţi liberi să recrutaţi cîţi mai mulţi membri posibil.

Atunci Webb străbătu culoarul şi se urcă pe scenă.

- Nu vedeţi, oameni buni, că acestor oameni ai uniunii nu le pasă de drepturile voastre? Vor să-şi umple buzunarele cu cotizaţiile voastre, asta-i tot! Ce puteţi cere mai mult decît patru ore tăiate pe schimb şi o casă curată şi uscată în care să locuiţi nu numai acum, ci şi la bătrîneţe? De dragul vostru şi al familiilor voastre, întorceţi-vă la muncă cît mai puteţi!

Bonni se simţi cu adevărat alarmată privind chipurile acelora pe care domnul Denning îi importase ca să-i sprijine cauza. Ei păreau că-l urăsc pe Webb mai mult decît pe Eli însuşi.

Cuvintele „cît mai puteţi" stîrniră o altă rumoare.

Eli ridică mîinile încercînd să liniştească mulţimea, dar înainte să poată spune ceva, domnul Denning îl provocă triumfător.

- Deci, Antreprizele McKutchen au dat un ultimatum în care se spune că greviştii trebuie să se întoarcă la lucru într-un anumit interval de timp!

- Turnătoria lucrează la jumătate din capacitate, răspunse Eli cu sinceritate. Greviştii au şaptezeci şi două de ore să se întoarcă la lucru. Cei care nu vor dori vor fi înlocuiţi.

Aceste cuvinte le-au făcut pe soţiile greviştilor să se albească la faţă în timp ce soţii lor arătau fără doar şi poate neliniştiţi. Domnul Denning şi oamenii lui, bineînţeles, erau jigniţi.

- Şaptezeci şi două de ore, repetă Eli, apoi se întoarse la locul său.

- Ce face Bonni McKutchen acolo sus pe scenă, iată ce vrem să ştim? strigă o voce de femeie din public.

Dorinţa să fi fost alături de Genoa şi Lizbeth, în loc să stea pe scenă, nu o ajută pe Bonni cu nimic. Era prea tîrziu să schimbe ceva. Genunchii îi tremurau sub fusta albastră de satin aleasă cu gust cînd se ridică şi se îndreptă spre podium.

Vocea şi mîinile îi tremurau cînd se forţă să facă faţă provocării.

- Sînt un locuitor al oraşului Northbrisge. Şi sînt primarul vostru ales cum se cuvine. Am înţeles că această calitate nu-mi conferă autoritate asupra voastră, dar simt că datoria mă obligă să...

- Datoria! ţipă o femeie.

Deşi Bonni încercă, nu putu descoperi cine fusese aceea care vorbise.

- Ascultaţi-o pe Angel vorbind despre datorie! Toată lumea rîse şi Bonni fu înconjurată de huiduieli, dar îşi păstră cumpătul. Era liniştitor faptul că Eli se mutase cu un pas mai aproape de ea, cu toate că privirea lui era aţintită într-un punct din spatele sălii.

- încetaţi să mă mai hărţuiţi şi ascultaţi-mă! strigă Bonni, cuprinsă de o dreaptă indignare şi un nou curaj. Problema de aici nu este ce gîndiţi voi despre mine. Subiectul este viaţa voastră şi a noastră şi a familiilor voastre. în numele binelui, opriţi-vă şi gîndiţi-vă la ce vă oferă domnul McKutchen! Minţile voastre sînt atît de pline de vorbele goale ale uniunii încît nu. veţi accepta extraordinarele oferte pe care vi le doriţi de atîta vreme?

Se opri pentru a-şi trage răsuflarea. Bonni nu îndrăzni să se uite la Eli, dar văzu admirația de pe chipul lui Webb, care o privea din primele rînduri ale sălii.

- Credeți că acestor negustori ambulanți le pasă de ce se întîmplă cu voi? Ei nu vor decît banii voştri, dacă ar avea în suflet cele mai bune intenții nu v-ar spune chiar acum că propunerea domnului McKutchen este deosebit de cinstită? Sînteți oameni inteligenți - gîndiți - cu propria voastră minte!

Bonni se întoarse cu demnitate şi se aşeză la locul ei între Forbes şi Seth. Forbes îi luă mîna şi i-o mîngîie uşor înainte de a-i da drumul.

Fără un acord verbal, mitingul se termină şi mulțimea ieşi, cu excepția lui Eli şi a lui Forbes, care discutau aprins.

Bonni rămase pe scenă cu ochii plecați. Era dintr-o dată atît de neaşteptat de obosită.

- Bonni?

Nu-şi ridică privirile, chiar dacă Eli îi vorbise cu o intimitate blîndă.

Eli se aşeză pe vine în fața ei cuprinzîndu-i mîinile, dar chiar şi atunci ea nu-l privi.

-M-am făcut de rîs.

-Nu.

O lacrimă picură pe obrazul lui Bonni, dar ea nu încercă s-o îndepărteze. îşi eliberă mîinile din strîn-soarea lui Eli şi le împreună în poală.

- De ce am ținut neapărat să mă fac de rîs? Nu sînt adevăratul primar al acestui oraş şi nu am nici un drept să spun ceva. Nici un drept!

Eli îi apucă bărbia şi i-o ridică. Degetul lui îi şterse urmele singurei lacrimi.

- Ai vrut să faci ceva deosebit, Bonni. Nu-i nimic rău în asta.

- Cînd am avut posibilitatea reală să schimb lucrurile, Eli, nici măcar n-am încercat.

El oftă.

- Şi eu am regrete. Dar nu mai putem face nimic în legătură cu trecutul. S-a dus.

Cuvintele lui o îndurerară pe Bonni. Ea se referea la posibilitatea de a-l ruga pe Eli să schimbe lucrurile în Northbridge pe cînd erau încă soț şi soție, dar el se referea la căsătoria lor în sine. Renunțase la orice posibilitate de a regăsi calea pentru a fi din nou împreună, iar Bonni constată că, deşi crezuse că se împăcase cu acest fapt, nu era adevărat. Era disperată în fața altei speranțe năruite, o speranță de care se legase cu conştiinciozitate.

- Sînt chiar o mulțime de lucruri triste în lume, spuse ea, apoi se ridică şi părăsi scena, coborî scările, străbătu culoarul şi ieşi în lumina cenuşie a unei alte zile ploioase.

Ziua de luni era şi mai tristă şi cenuşie decît fusese duminica şi Bonni se ghemui în magazin ca un animal rănit în viziunea lui. Focul cald din soba pîntecoasă şi lămpile aprinse în jur nu-i împrăştiau tristețea.

în ciuda mizeriei zilei, oamenii ieşiseră afară, iar mulți se opreau să citească anunțul pe care Lizbeth îl pusese în vitrină. Deşi Bonni dorea să-l mototolească şi să-l bage în sobă, nu-şi duse hotărîrea la bun sfîrşit din cauza ciudatei letargii care o cuprinsese:

Era jumătatea după-amiezii, cînd doamna Sylvester Kirk, preşedinta necontestată a Clubului Comunității Progresiste Vineri Seara, sosi în fruntea unei delegații sumbre şi udă pînă la piele.

- Aş vrea să ştiu semnificația anunțului afişat, anunță ea, cu nările nasului ei de bufniță fremătînd şi cu bărbia tremurătoare.

Purta un fileu tricotat peste părul gri şi o manta cu un pled pe umeri.

Dispoziția lui Bonni se înviora brusc. Zîmbi într-un mod cordial chiar dacă respingerea hotărîtă a acestor femei şi a prietenelor ei o jignise adînc.

- Anunț? repetă ea. Oh, vă referiți la cel din fereastră!

- Da! răspunse țîfnqasă doamna Kirk. Uam citit corect, pot să întreb? îndrăzneşti să-i împiedici pe membrii stimatei noastre asociații să facă cumpărături în acest magazin?

Se făcu lumină. Deodată, motivele lui Lizbeth cu privire la anunț, deveniră clare. Era atît de simplu! Cum de nu se gîndise şi ea la acest lucru?

-Creatură impertinentă! murmură una din membrele Clubului:

Doamna Kirk îşi ridică mîna exact ca un general de armată care-şi comanda trupele de cavalerie, să vină la ordin.

- Ați decis, atunci, discriminați membrii asociației noastre merituoase.

Bonni încă mai zîmbea.

- Eu nu fac discriminări. Doar le interzic membrelor dumneavoastră să facă cumpărături în magazinul meu.

- Ei bine, eu nu voi face niciodată! izbucni cineva. Amărîto!

- Bineînțeles, continuă Bonni, amintindu-şi de umilința din Teatrul Pompeii îndurată cu o zi înainte în timpul mitingului, este discutabil, doamnă Kirk dacă organizația dumneavoastră poate fi descrisă drept „merituoasă". Vă autonumiți Clubul Comunității Progresiste Vineri Seara dar tot ce-ați făcut pînă acum, dacă pot să mă exprim aşa, a fost să vă adunați în saloanele uneia dintre voi şi să schimbați bîrfe!

Doamna Kirk se înroşi violent.

- Nu este adevărat! Am făcut multe lucruri pentru progresul acestui oraş.

- Numiți unul! o provocă Bonni.

- Odată am organizat o vînzare de prăjituri, contraatacă Menelda Sneeder, ieşind din grup şi privind-o pe Bonni. Am folosit cîştigurile pentru a cumpăra învelitori noi pentru biserică.

- Da? Sînt sigură că Dumnezeu apreciază gestul, deşi au fost şi încă mai sînt, copii care se culcă nemîncați, chiar la poalele acestui deal.

- Nu voi fi refuzată să fiu servită, tună doamna Kirk, aparent neavînd de-a face cu discuția despre învelitorile bisericii şi copiii înfometați, în nici un magazin din acest oraş!

- Cu excepția acestuia!

Doamna Kirk se repezi la rafturile din partea cealaltă a camerei şi luă o cutie mare de pudră de talc cu parfum de levănțică. Apoi, Bonni ar fi jurat că podeaua s-a cutremurat, venerabila preşedintă a clubului s-a repezit la tejghea.

- Insist să cumpăr asta! țipă ea.

Trupa încorsetată îi urmă repede exemplul. Doriră să cumpere bigudiuri sau orez, sau boabe de cafea proaspătă şi nu puteau fi oprite. Era dreptul lor să cumpere din acest magazin, erau cetățeni americani!

Bonni încasă liniştită banii pe cumpărături, dar cînd au plecat, se învîrtea ca o balerină. Păcăleala inteligentă a lui Lizbeth mersese.

Seara ploaia s-a oprit, iar furtuna s-a îndepărtat. Tot restul săptămînii Bonni a fost ocupată, pentru că în fiecare zi trenul, aducea mai multă vopsea, mai multe cuie, foraibere şi țevi. Bărbații din ambele tabere ale problemei controversate de la turnătorie au fost angajați să construiască colibele în timpul liber.

Cele şaptezeci şi două de ore pe care Eli le acordase se scurgeau repede şi spre marea supărare a domnului Denning şi a huidumelor sale, toți oamenii se întoarseră la slujba din turnătorie. Totuşi, nu toți erau bucuroşi şi mieroşi. Unii încă se mai temeau că bunăvoința Antreprizelor McKutchen se va transforma în răzbunare cînd scopurile companiei ar fi fost servite, dar un sentiment de speranță renăscută plutea în oraş.

Iar Bonni era covîrşită de clienți. Nu fusese invitată să se alăture membrilor Clubului Comunității Progresiste Vineri Seara şi în realitate nici nu dorea să aparțină grupului, dar boicotul asupra magazinului ei fusese ridicat. Membrii erau neprietenoşi cînd cumpărau ouă, lapte, cartofi sau ace de pălărie, dar plăteau cu bani peşin pentru cumpărăturile lor şi asta era suficient pentru Bonni!-

Vineri Eli veni în magazin şi comandă şi mai multe materiale pentru construcția colibelor. Era îmbrăcat în haine de lucru, şi murdar, pentru că, deşi nu mai muncea în turnătorie, ajuta la ridicarea noilor colibe.

Pentru prima dată Bonni era solventă financiar. în acea zi închise devreme şi se grăbi în josul străzii la magazinul de confecții unde o convinsese pe. proprietară să-i modifice o rochie care-i amintea de garderoba ei uriaşă din New York. Era o rochiță drăguță care semăna cu o pajişte înflorită, perfectă pentru petrecerea care o dădea Genoa sîmbăta viitoare, dacă vremea permitea.

Ieşind din micuțul magazin, Bonni aproape că se izbi de Tuttle O'Baryon, care arăta voinic şi vesel, cu toate că era murdar de tuş din cap pînă-n picioare.

Mîndru de parcă publicase întregul ziar el însuşi, îi întinse lui Bonni o copie a ziarului Northbridge News.

- Domnul Hutcheson ml-a spus să vă dau asta, spuse el în timp ce Bonni despături ziarul ca să se uite pe pagina principală. Nimeni nu l-a văzut încă.

Bonni simți un junghi dureros în ciuda timpului însorit şi a petrecerii' în aer liber pe care Genoa o plănuia pentru ziua următoare, cînd citi articolele pe care Webb dorise ca ea să le vadă.

Webb scrisese un alt articol sever despre uniune, felicitîndu-i pe muncitorii din Northbridge că s-au întors la lucru şi numindu-l pe domnul Denning şi pe oamenii lui „străini mîncători de bani". în continuare era un articol care o apăra pe Bonni numind-o adevărul şi unicul primar al oraşului.

După ce i-a mulţumit lui Tuttle, Bonni a plecat înapoi spre casă citind şi recitind articolul care o numea o persoană politică de viitor.

- Cerule îndurător, murmură, l-a făcut să sune ca şi cum aş avea mare încredere în mine.'

La magazin, Katie o anunţă plină de vervă că erau invitate să cineze cu domnişoara McKutchen. Se părea că Genoa avea ceva de anunţat, care nu mai putea aştepta pînă a doua zi, la petrecerea în aer liber.

Intrigată, Bonni se întrebă dacă declaraţia lui Genoa avea în vreun fel de-a face cu modul în care se uita la Seth Callahan în timpul adunării de duminică după-amiază. Se putea că zilele ca fată bătrînă ale domnişoarei McKutchen să fie limitate?

Bonni zîmbi la acest gînd în timp ce se îmbrăca pe ea şi pe Rose pentru plăcuta seară, Genoa, grijulie, trimisese trăsura ca să le aducă, iar cînd au ajuns, le aştepta pe verandă, cu faţa strălucitoare.

Bonni, ducînd-o pe nerăbdătoarea şi smiorcăita Rose Mărie, era moartă de curiozitate.

Genoa o luă pe Rose Mărie de la Bonni şi în acelaşi timp fremăta.

- Oh, Bonni, am cumpărat un telefon, iar domnul Callahan îl instalează chiar acum!

Un pic dezamăgită, Bonni se încruntă. Acesta era oare anunţul atît de anticipat? Un telefon?

- Dar Genoa, aici nu este nici o instalaţie electrică pentru...

- Şi ce dacă? chiui Genoa, îmbujorată de ceva mai mult decît încîntarea de a stăpîni primul telefon din Northbridge. Cînd vor fi conectate firele, eu voi fi pregătită.

Au traversat veranda şi au intrat în casa spaţioasă, conduse de Genoa cu ochii strălucitori, iar gura ei avea o formă ca şi cum ar fi zîmbit tot timpul.

- Genoa McKutchen, ce te-a apucat? întrebă Bonni hotărîtă să ajungă în miezul problemei.

Genoa n-a spus nimic, zîmbindu-i bietului Seth care îngenunchiase pe podea înconjurat de scule, instrucţiuni tipărite şi bobine de sîrmă, bombănind de unul singur. Chiar avea înfăţişarea unui bărbat îndrăgostit.

Bonni îi dădu cumnatei sale un ghiont nerăbdător şi nepotrivit pentru o doamnă.

- Eşti cu bună ştiinţă misterioasă, o acuză. Recunoaşte.

- Nici o sîrmă pe mai mult de o sută de mile! izbucni Seth cu faţa roşie lucind de transpiraţie.

Genoa rîse veselă, dar refuză să spună ceva în plus decît un simplu cuvînt.

- Recunosc.

Se opriseră să discute în salon unde Susan Farley şi Lizbeth cleveteau la o ceaşcă de ceai. Susan, restabilită după naşterea fiului său, dar încă în doliu după soţul ei, îi zîmbi lui Bonni cu un aer trist.

- Vreau să vin şi să-mi plătesc.datoriile faţă de tine cît pot de repede, spuse tînăra văduvă.

Bonni îşi scoase mantaua şi se aşeză lîngă Susan pe sofaua lungă.

- Nu te frămînta din cauza asta. Concentrează-te doar să-ţi recapeţi puterile!

- Susan are de gînd să-şi găsească o slujbă ca menajeră cînd se va simţi un pic mai bine, anunţă Lizbeth, dîndu-i acestui lucru aşa mare importanţă ca şi cum femeia ar fi plănuit să candideze pentru Senat sau să devină căpitanul unui vas transoceanic;

Susan era încă slabă şi palidă, deşi se putea ca rochia sa neagră să-i accentueze paloarea.

- Cînd eram mică spuneam că am să mă ocup de şcoală. Sora mea aşa a făcut şi acum este dactilografă.

Bonni dorea întotdeauna să chicotească atunci cînd auzea pe cineva recomandîndu-se drept dactilografă. Suna atît de ciudat.

- Nu vrei să lucrezi ca menajeră? o întrebă doar pentru conversaţie.

în afară de Genoa, mai era o singură persoană în oraş care angaja servitori, iar Genoa îi era loială eficientei Martha, deci perspectivele angajării în domeniul domestic nu erau deosebit de încurajatoare.

- Nu-mi pasă, admise Susan, iar privirile i se îndreptară spre uşa salonului strălucind... Mai ales dacă aş putea lucra pentru un gentleman.

Bonni urmări privirea lui Susan şi îl văzu pe Eli stînd în camera spaţioasă, arătînd proaspăt şi chipeş în hainele curate. „PESTE CADAVRUL MEU, SUSAN FARLEY", se gîndi ea, şi-şi notă în

minte s-o prezinte pe drăguța văduvă lui Webb la petrecerea de a doua zi, lui Webb sau altui bărbat necăsătorit, căruia îi putea pune jugul de gît.

Toată atenția lui Eli era îndreptată spre Rose Mărie, care se repezi singură la el într-o cascadă de veselie, iar el o luă prompt în brațe. Pe față îi strălucea dragostea pentru fetiță, iar Bonni se simți emoționată, dar în acelaşi timp şi tulburată. Pînă la urmă, dacă Eli devenea prea apropiat de fiica sa, ar fi început să se gîndească s-o ia înapoi.

Cînd o luă pe Rose Mărie afară prin uşile franceze care conduceau în grădina cu flori a lui Genoa, Bonni aşteptă cît putu îndura, apoi îi urmă, spunîndu-şi că nu făcea decît să-şi protejeze interesele ca mamă.

Eli şi Rose erau la capătul pontonului unde admirau bărcile drăguțe sculptate în formă de lebădă, aruncate de-a lungul docului. Bonni ştia că bărcile erau unele din jucăriile extravagante oferite în dar lui Genoa şi Eli de către bunicul lor.

- Să ne plimbăm! țipă Rose Mărie arătînd una din bărci cu o mînuță dolofană.

Bonni se dădu înapoi cu inima bătîndu-i în gît. Eli rîdea. Inconştient de prezența lui Bonni, o duse pe Rose de-a lungul docului.

- Nu ne plimbăm. Mătuşa te va aştepta să-ți mănînci cina, curînd.

Eli oftă exagerat privind într-una din bărci.

- Ce-i asta?

Rose se uita şi ea şi începu imediat să se zbată de fericire.

- Păpuşa... Păpuşa.

Eli se aplecă şi ridică din barcă o păpuşă, aproape la fel de mare ca Rose Mărie. Avea bucle blonde şi ochi enormi albaştri, care se închideau cînd era culcată. Rochița era roz şi dantelată, brodată cu fir argintiu strălucitor.

Rose era aproape fierbinte de încîntare cînd Eli o aducea înapoi pe malul cu iarbă, coborînd pontonul şi cedînd păpuşa copilului înainte să o observe pe Bonni.

- O răsfeți, spuse Bonni incapabilă să rostească adevărata ei teamă.

- Este prea puțin pentru fiica mea, răspunse Eli fără nici o provocare în ton, doar ca o constatare.

Bonni era gata să plîngă, simțea acea senzație stranie de privațiune pe care o avea întotdeauna cînd îi vedea pe Eli şi pe Rose Mărie împreună, dar zîmbi.

- Este înnebunită după păpuşi. Unde ai găsit una aşa de frumoasă?

- Am cumpărat-o în Spokame! răspunse Eli, ochii săi mîngîind-o pe Bonni şi amintindu-i de timpul deosebit pe care îl împărtăşiseră în acel oraş. Am avut o zi extraordinară cînd am cumpărat-o.

Inima lui Bonni palpita.

- Cum îți place la Earline? întrebă, apoi se certă singură că-şi provoca durere abordînd un subiect care îi era neplăcut.

- Totul este bine. Mîncarea este bună şi aşa mai departe, Webb şi cu mine am reuşit să locuim împreună.

- Nu era nici un motiv pentru care să nu reuşiți, spuse Bonni, iar ochii se întoarseră de la chipul lui Eli pentru a o privi pe Rose Mărie agitîndu-se cu noua păpuşă. Webb este un bărbat drăguț, şi îți susține poziția cu privire la uniune.

Eli tăcea cînd Bonni îl privi şi îşi văzu propria tristețe oglindită pe chipul lui.

Capitolul 18

- Roagă-te să nu plouă, îi spuse Genoa lui Bonni dîndu-i alt felinar chinezesc ca să-l atîrne de una din numeroasele sîrme care înconjurau grădina.

Bonni fixă felinarul portocaliu strălucitor la loc potrivit şi zîmbi strîmbîndu-se cînd coborî de pe scară şi înainta cîțiva paşi. Genoa îşi pusese toți oaspeții la muncă. Lizbeth şi Susan aşezau inelele de sîrmă pe iarbă pentru jocul de crochet în timp ce Eli şi Seth cărau scaune de răchită şi mese de diferite mărimi în curte.

- Nu sînt îngrijorată, Genoa, spuse Bonni urcînd iar pe scară, luînd alt felinar de hîrtie din mîna ridicată a prietenei sale şi atîrnîndu-l de sîrmă. Ştii ce se spune - Cer roşu seara, încîntarea marinarilor.

Genoa privi apusul înflăcărat din partea vestică a cerului cu îndoială.

- Noi nu sîntem marinari. Rîul este prea umflat, Bonni, chiar şi pentru această perioadă a anului.

Bonni îşi imagină că toată lumea era îngrijorată de apele crescute ale Columbiei. Dacă timpul însorit va mai dura, se vor topi zăpezile grele din iarna trecută din munţii Canadei.

Hotărîtă, Bonni îndepărtă presimţirea de acum familiară a unui eveniment tragic care o cuprinsese de cînd se discutase de starea rîului.

- Hai să ne gîndim la lucruri plăcute. Tu dai o petrecere mîine şi va fi chiar una mare.

Genoa părea încă neliniştită, deşi o privire în direcţia lui Seth îi smulse un zîmbet firav. Bonni mută scara mai departe şi Genoa îi întinse un alt felinar, de data asta albastru, după ce îi fixase un mic cîrlig.

- Am cel mai straniu sentiment pe care l-am simţit vreodată, insistă sora lui.Eli.

Bonni era ocupată încercînd să-şi ţină echilibrul pe scară şi în acelaşi timp să fixeze felinarul.

- Ce fel de sentiment? Genoa oftă.

- Mănîncă, bea, fii fericit - cită ea - pentru că mîine vei muri.

Bonni se opri, cu mîinile încă ridicate deasupra capului şi se uită în jos la prietena ei.

- Dumnezeule, Genoa, ce lucru sumbru. Te simţi bine?

Dar Genoa îi întinse un alt felinar.

La căderea serii toate pregătirile erau gata, drăguţele felinare erau la locul lor ca şi mesele, care vor fi pline cu gustări'şi cerculeţele de sîrmă.

Bonni se alătură conversaţiei care urmă cînd toată lumea s-a -strîns în cel mai mare dintre cele două saloane ale lui Genoa ca să discute, dar observă starea melancolică a cumnatei sale şi nu putu să se concentreze. Pînă la urmă urcă s-o ia pe Rose Mărie, care dormea, ca să plece acasă.

Nu-I observă pe Eli cînd părăsise salonul, dar cînd Bonni ajunse în cameră el stătea alături de patul lui Rose, veghind somnul fiicei sale.

- N-o trezi, o rugă cînd Bonni dori s-o ia pe fetiţă în braţe.

Amîndouă mîinile plinuţe ale lui Rose Mărie erau înlănţuite posesiv în jurul noii păpuşi, şi o dulce tristeţe se stîrni în adîncurile sufletului lui Bonni, ceva asemănător cu teama tăcută pe care o simţea Genoa.

- A venit timpul ca noi să plecăm acasă, şopti.

Eli se întoarse cu faţa spre Bonni, cu o privire gînditoare, adîncă.

- Unde este asta, Bonni? Unde este exact „acasă"?

înainte de a răspunde, Bonni se aşeză la fereastră şi dădu perdeaua la o parte. Putea vedea rîul prin întuneric, dar avea un sentiment ameninţător cu privire la prezenţa şi furia lui. Oftă.

- Uneori mă gîndesc că nu avem cu adevărat un loc pe care să-l numim „acasă" în viaţa aceasta. Pîlpîim ici-colo, ca nişte molii, dar poate că nu ne ducem cu adevărat „acasă" pînă nu ne reîntoarcem la Dumnezeu.

Pete de lumină străluceau în noapte, de la lămpile care ardeau la ferestrele caselor din Northbridge. Casele, ştia Bonni din experienţă, nu înseamnă neapărat „acasă".

- Se pare că eşti într-o dispoziţie filozofică în seara asta. Nu e ceva în regulă?

NIMIC NU E ÎN REGULĂ, dori Bonni să spună, dar bineînţeles, n-o făcu. Se îndepărtă de la fereastră şi de gîndurile despre cămine şi rîuri şi reuşi să zîmbească.

- Asta nu era camera ta cînd erai băieţel? Eli îşi încrucişa braţele şi se uită în jur.

- Da. Nu-ţi aminteşti, Bonni? Ne-am petrecut noaptea nunţii în această cameră.

Bonni îşi amintea, iar amintirea era trădător de dulce. Era virgină, înspăimîntată şi în acelaşi timp nerăbdătoare şi Eli o învăţase să iubească cu atîta răbdare şi blîndeţe, încît curînd teama ei se pierduse.

- Ai fost atît de bun.

- Eram îndrăgostit, răspunse. Eli ca şi cum asta explica totul şi Bonni presupuse că de fapt aşa era.

- Eram atît de uluită că m-ai observat, că m-ai iubit.

Eli părea natural cînd se apropie de ea şi o cuprinse cu braţele după umeri. în privirea lui sclipea un fel de umor trist.

- Să te văd a însemnat să te iubesc, Bonni. Atît Hutcheson cît şi Durrant ar fi de acord cu lucrul acesta.

Avînd în vedere slăbiciunea pe care o avea pentru acest bărbat, Bonni simți nevoia să stabilească o distanță emoțională. Era atît de uşor să pice sub vraja lui.

- Ai observat cum se uita Genoa la Seth? E doar o închipuire în mintea mea sau este îndrăgostită de el?

Mîinile lui Eli erau aşezate acum pe umerii ei mîngîind-o - de ce a trebuit să poarte o rochie cu mîneci lungi?

- Seth şi Genoa au fost foarte apropiați odată. Erau logodiți, de fapt.

Era răcoare în cameră, dar Bonni ştia asta doar ca pe un simplu fapt pentru că ea fierbea. Iar palmele lui Eli mențineau fierbințeala cărnii de pe brațul ei.

- Logodiți? Ce s-a întîmplat?...

- Bunicul nu era de acord cu această căsătorie. A trimis-o pe Genoa în Europa ca să dea lucrurilor timp să se potolească şi ca de obicei, a reuşit.

Bonni îl cunoscuse şi îl plăcuse pe Josiah McKutchen, văzuse în el un binefăcător, dar acum simțea un resentiment ațîțător. Cît de diferită ar fi putut fi viața lui Genoa dacă bătrînul n-ar fi intervenit atît de tiranic! Oftă.

- Am avut puternica impresie că Genoa plănuia să facă un anunț foarte important în seara aceasta.

Eli zîmbi ştiind foarte bine ce-i făcea atingînd-o şi mîngîind-o cu prezența lui.

- Da? Stai cu mine în noaptea asta, Bonni.

- în casa asta, cu toți aceşti oameni? Trebuie că eşti nebun!

Se aplecă şi îi gustă buzele şi chiar atunci, de dragul cerului, Bonni nu dori şi nu avu puterea să se ferească de atingerea lui.

- Sînt o mulțime de dormitoare în casa asta, Bonni, iar unul dintre ele este jos, departe de ale celorlalți...

- Nu, şopti Bonni, chiar dacă sufletul şi trupul spuneau da.

Unul din brațele lui Eli îi încercui talia, trăgînd-o mai aproape, în timp ce cu cealaltă mînă îi mîngîia sînul.

- Foarte bine, dar te avertizez foarte serios, nu veni mîine la petrecere dacă nu mă laşi să te duc în casă şi să fac încet dragoste cu tine.

- Nu vei face asta, spuse Bonni, iar buzele i se deschiseră anticipînd sărutul lui.

- Ştii bine că o voi face! îi răspunse, apoi o sărută într-un mod care-i dădea de înțeles genul plăcerilor pe care ziua următoare le-ar putea aduce. îi epuizase toate puterile, abia reuşi să se mai țină pe picioare şi rămase fără suflare cînd sărutul se sfîrşi.

Camera devenea din ce în ce mai întunecoasă, doar o rază palidă şi strălucitoare mai uşura din întuneric. Eli îi descheie bluza şi dezlegă fundele care îi țineau sutienul. îi scoase sînii în aerul răcoros al nopții, cuprinzîndu-i în mînă şi obligă sfîrcurile să se revolte, doar mîngîindu-le cu vîrful degetelor.

Bonni nu putea scoate un cuvînt de protest, nici măcar să se mişte nu era capabilă, pentru că atingerea lui o făceau să se simtă bine, foarte bine.

- Aproape sigur voi face asta, şopti el vorbind despre un minunat mîine. Se aplecă să sugă un sfîrc atît de bine pregătit. Şi asta, adăugă el, iar răsuflarea lui îi încălzi sînul.

în acest timp Eli îi mîngîia şi celălalt sîn, şi simțea o nevoie dureroasă de a-l avea. Uitase de oamenii care erau jos, chiar şi de Rose, dar Eli, nu. Satisfăcut, îi puse sutienul şi îi încheie iar nasturii rochiei.

- Mîine, şopti.

Bonni era amețită, roşie. Nu putea decît să se uite la fața lui Eli cu o uimire impresionantă.

- Asta în caz că nu te răzgîndeşti şi rămîi peste noapte, adăugă el răguşit.

- Niciodată, şopti Bonni, furioasă că Eli putea atît de uşor să-i stîrnească pofta ca apoi să refuze sau împlinească această nevoie după cum catadicsea. Nici în seara asta şi nici mîine.

Eli chicoti şi se întoarse ca s-o ia în brațe pe Rose şi păpuşa ei. Dacă n-ar fi ținut copilul, Bonni i-ar fi dat în cap cu o vază chinezească care era pe birou.

- Voi repeta ce am spus, Eli, şopti furioasă, în timp ce el străbătea holul, spre scări, cu Rose Mărie dormind în brațele sale. Voi veni mîine la petrecere, nimic nu mă poate determina să lipsesc, dar tu nu vei pune mîna pe mine.

El zîmbea.

- Vom vedea, scumpo! Vom vedea!

Pentru a adăuga şi o insultă jignitoare, Eli insistă s-o conducă pe Bonni cu trăsura. Era încîntată de prezența lui Katie pentru că somnoroasa Rose nu o putea proteja.

Cînd au ajuns la magazinul întunecat, Eli le însoți pe Bonni şi pe Katie înăuntru, ducînd-o pe Rose pînă în pătuțul ei.

Bonni stătea în partea cealaltă, scoțîndu-i blînd pantofiorii lui Rose şi învelind-o.

- Poți să pleci acum,îi şopti furioasă tatălui copilului. Ai făcut chiar prea mult pentru o singură noapte.

Eli execută o jumătate de salut soldățesc şi părăsi dormitorul. Bonni îl însoți pînă la bucătărie şi încuie uşa imediat ce auzi tocurile cizmelor lui pe scările de afară.

CE ÎNDRĂZNEALĂ LA ACEST BĂRBAT, bombăni ea, încercînd în zadar să înlocuiască persistenta dorință cu un acces de furie. Katie se retrăsese deja în camera ei, obosită de o seară întreagă petrecută în compania lui Rose, iar Bonni era şi ea nerăbdătoare să se culce. Să doarmă şi astfel să uite că Eli jurase să o seducă a doua zi.

- Nu-I voi lăsa pe bărbatul ăsta să-şi pună degetele pe mine, se adresă Bonni reflecției sale din oglinda dormitorului. Imaginea ei arăta neconvingătoare.

Supărată, Bonni stinse lumina şi se dezbrăcă pe întuneric. Sînii ei erau grei, iâr sfîrcurile palpitau, iar dorința aceea fierbinte, familiară, pulsa în interiorul ei.

- Să te ia dracu, Eli McKutchen, oricum! se înfurie ea, ridică cuverturile şi se aruncă în pat.

Bonni dormi prost în noaptea aceea.

Vremea însorită se menținuse, iar cînd Bonni a ajuns acasă la Genoa cu Katie şi Rose, erau deja o mulțime de trăsuri şi cabriolete parcate de-a lungul aleii. Erau atît de multe, încît, băieții le numerotau cu creta pentru a ține minte cărui oaspete îi aparține vehiculul.

- Doamna McKutchen se pare că a invitat pe toată lumea din Northbridge, observă Katie cînd ocoliră enorma casă şi se îndreptară spre grădină, strălucind de plăcerea unui asemenea eveniment vesel.

Ornamentele dădeau curții o înfățişare festivă. Felinarele se legănau în briza blîndă şi peste tot erau oaspeți, unii în haine elegante, alții îmbrăcați în haine de stambă ponosite de cambrică, făcînd parte din cartierul Patch Town. Bonni alesese o cale diplomatică, de mijloc, îmbrăcînd rochia de vară înflorată.

Un clown şugubăț fusese angajat să distreze copiii şi Katie o luă pe Rose să-l vadă. Doar în ziua aceea Rose permisese să fie despărțită de splendida ei păpuşă.

Genoa se apropie părînd chiar drăguță în rochia albastră. Părul ei de culoarea grîului copt fusese aranjat cu migală şi îşi dăduse cu o umbră de ruj.

- Sînt atît de bucuroasă că eşti aici, Bonni. începusem să cred că nu mai vii.

Bonni se hotărîse să rămînă acasă din cauza celor spuse de Eli seara trecută, dar pînă la urmă ajunse la concluzia că astfel de petreceri erau atît de rare şi prea încîntătoare ca să lipsească. Apoi dacă ar fi rămas la magazin, Eli s-ar fi dus să o întîlnească acolo.

- A trebuit să fac cîteva modificări la rochie şi cînd am trimis-o pe Katie s-o ia nu era încă gata.

Genoa o luă de braț cu o mînă înmănuşată.

- Vino şi vorbeşte cu domnul Callahan, o rugă cu o voce ciudată.'

Bonni îi fusese prezentată lui Callahan cu cîțiva ani în urmă şi, bineînțeles, îl întîlnise de multe ori de atunci, dar ar fi fost o prostie să sublinieze un fapt atît de evident, aşa că rămase tăcută şi se lăsă condusă de-a lungul pajiştii.

Genoa trecu fără să se oprească pe lîngă un tentant joc de crocket şi pe lîngă patru mese pline cu gustări.

- Am vrut să-l distrag, spuse Genoa. Dar acea obrăznicătură, Eva Fisher a flirtat cu el încă de cînd a venit.

- Dacă crezi că Eva este o ticăloasă, de ce al invitat-o? a întrebat Bonni.

- Ssst, răspunse Genoa, croindu-şi drum cu umerii printre văduva Fisher şi domnul Callahan, trăgînd-o pe Bonni după ea. Seth, nu-i aşa că Bonni arată minunat azi?

Licărul din ochii albaştrii ai lui Seth Callahan îi spuse lui Bonni că tactica lui Genoa nu-l păcălise. Oricum, o salută pe Bonni mergînd pînă acolo încît îi sărută mîna. Genoa o îndepărtă cu îndemînare pe Eva Fisher spre una din mesele cu gustări şi Bonni deveni iar nedumerită cu privire la anunțul care nu fusese făcut.

- Este nemaipomenit să fii căutat, mărturisi Seth plesnind de încîntare de sine şi de plăcere faţă de gestul lui Genoa.

Bonni zîmbi, dar vorbi foarte serios.

- Fii foarte atent Seth. Genoa este o femeie foarte deosebită şi ar fi urît să te joci cu afecţiunea ei.

Seth se înroşi şi mai tare iar pieptul i se umflă. BĂRBAŢII, se gîndi Bonni ţîfnoasă. Acel ticălos era încîntat că cineva îl considera capabil să glumească pe seama unei inimi vrăjite.

- Puteţi fi sigură, doamnă McKutchen, spuse el pînă la urmă cu o voce răguşită şi plină de nerăbdare, că o voi trata pe cumnata dumneavoastră cu cea mai mare consideraţie.

în acest timp jocul de crocket a atras privirile lui Bonni aşa că se scuză şi se duse să privească. Lizbeth Simmons, îmbrăcată simplu dar atractiv, cu o fustă de satin neagră şi bluză albă cu mîneci lungi şi guler de dantelă, era învăţată cum să-şi arunce mai bine ciocanul de un Forbes Durrant foarte atent.

în ciuda persistenţei durerilor şi a contuziilor, Forbes arăta chipeş în pantalonii negri, cu cămaşa albă descheiată la gît; deja îşi scosese jacheta. Şi cît de mult îi plăcea să stea alături de Lizbeth, cu braţele în jurul ei, în timp ce împărţeau mînerul ciocanului.

Bonni îşi scutură capul, amuzată de o altă manifestare a egoului masculin.

Atunci îl observă pe Eli stînd în spatele lui Earline Kalb, demonstrîndu-i repetate lovituri de crocket în aceeaşi manieră intimă. De data asta Bonni nu mal era amuzată.

Eli trebuie că simţi privirea ei, căci imediat îşi ridică privirile din spatele gîtului lui Earline. Ticălosul obraznic, acum mai face şi cu ochiul!

Bonni se întoarse într-un vîrtej şuierător de fuste să-l caute în zadar pe Webb. Cum nu-l găsi printre numeroşii oaspeţi, se duse să privească Jonglerul, era într-adevăr foarte abil, rotind în aer nu mai puţin de şase mingi de cauciuc, pe a şaptea ţinînd-o pe vîrful nasului.

Rose Marie şi toţi ceilalţi copii erau încîntaţi de această faptă, în timp ce Bonni se gîndea la similitudinile dintre jocul clovnului şi propria-i viaţă înfierbîntată. Nu săvîrşise şi ea un soi de prestidigitaţie emoţională, ţinînd totul în mişcare?

Oftă, se întoarse şi se lovi zdravăn de un piept lat şi puternic al unui bărbat.

- Pregătită pentru o oră dé instrucţiuni concentrate de crocket?

Fiecare nerv tresări ca răspuns la prezenţa lui, dar în exterior ea părea calmă, chiar neserioasă.

- Ştiu deja cum să joc crocket. De ce-aş mai avea nevoie de instrucţiunile tale?

Eli zîmbi şi în ciuda tuturor bucuriilor zilei, Bonni ştiu că, adînc în suflet, el nu era mai bucuros decît ea. Işi aminti ce-i spusese Seth Callahan după starea emoţională a fostului ei soţ, şi se întrebă ce putea fi făcut pentru a-l vindeca.

Tăcerea dură şi zîmbetul lui Eli se stinse. .

-în legătură cu ce-am spus aseară... Bonni îşi ridică bărbia, pregătită să audă o propunere indecentă.

-Da?

Eli îşi plecă ochii un moment, ca şi cum s-ar fi ruşinat de ce a spus şi ce a făcut şi Bonni fu surprinsă să descopere că avea sentimente amestecate cu privire la remuşcările lui.

- Cînd te întîlnesc, Bonni, întotdeauna fac şi spun lucruri greşite. Uit că nu mai eşti soţia mea şi mă port ca atare.

Bonni înţelese ce vroia Eli să spună. Intelectual vorbind, ştia că mariajul se sfîrşise. Dar trupul şi sufletul ei se simţeau legate de el ca şi cum n-ar fi existat divorţul. Un citat din scriptură îi veni în minte: CE A UNIT DUMNEZEU...

Deschise gura ca să recunoască că şi ea avea acelaşi sentiment, dar înainte să poată scoate un cuvînt, Tuttle O'Banyon intră în cercul invizibil care-i înconjura pe Eli şi Bonni ţipînd.

- Doamnă - Domnule McKutchen - să vină cineva în ajutor.

Eli îl apucă pe înnebunitul tînăr de umeri şi-l scutură cu blîndeţe.

- Calmează-te băiete şi spune-ne ce nu-i în regulă. Faţa lui Tuttle se înroşi.

- Cineva s-a dus şi l-a bătut pe domnul Hutcheson fără milă! Nu sînt sigur că trăieşte.

Genunchii lui Bonni se înmuiară şi se legănă uşor înainte să-şi recapete stăpînirea de sine.

- Dumnezeule, şopti ea la limita unei adevărate panici.

Eli vorbi calm.

- Unde este?

- La birou, plînse Tuttle cu disperare. Tipografia este cu fundul în sus.

Eli auzise suficient. Se repezi în fața casei, unde caii şi trăsurile erau deja disponibile, iar Bonni se grăbi în spatele lui, după o vorbă schimbată în grabă cu Katie. Cînd ajunse pe alee, fostul ei soț rechiziționase un cal gri castrat din echipajul cuiva şi şterpelise un căpăstru de la una din căruțe.

- Presupun că vrei şi tu să mergi, spuse, întinzîndu-i mîna lui Bonni, în timp ce vorbea.

Apucă mîna întinsă şi se lăsă trasă în spatele lui. Calul dansa nervos sub povara sa dublă, scuturîndu-şi capul.

- Ține-te bine^ spuse Eli şi porniră la galop. Bonni se încleşta de mijlocul lui Eli, cu fruntea

sprijinită între umerii săi. Nu fusese niciodată o călăreață, dar nu era timpul să se lase pradă fricii. Important era doar să ajungă la Webb.

Işi imagină casa Iui şi grădina sălbatică din spatele ei şi oftă disperată. Oh, Doamne - se rugă în tăcere în timp ce treceau prin cartierul principal al oraşului Northbridge şi coborau dealul - lasă-l pe Webb în viață să se căsătorească şi să-şi crească copiii! îşi dorea atît de mult o familie.

Deodată calul se opri şi Eli descăleca, trăgînd-o pe Bonni după el. Simți o durere înțepătoare între picioare cînd atinse pămîntul.

Uşa biroului lui Webb era deschisă aşa cum o lăsase probabil Tuttle şi Eli fugi prin spărtura întunecoasă.

- Hutcheson, strigă el.

Bonni îl urmă, oprindu-se să apuce cadrul uşii cu amîndouă mîinile şi să respire adînc, liniştitor. Clipa cît dură ca privirile ei să se obişnuiască cu întunericul părea că durase o eternitate.

Tiparnițele zăceau răsturnate, iar literele de tipar fuseseră împrăştiate peste tot. Cerneala împroşcase pereții, ca şi sîngele, iar Eli era îngenuncheat lîngă un corp întins cu fața în jos, pe podea.

- Este mort? se forță Bonni să întrebe..

Inima i se zbătea în piept; trebuise să se forțeze să poată vorbi.

Eli dădu din cap.

- Trăieşte, dar viața-i atîrnă de un fir de păr.

Se pare că Tuttle răspîndjse zvonul printre oaspeții lui Genoa, pentru că un cupeu se apropia şi Bonni putu auzi oamenii vorbind. înainta şi îngenunche lîngă Webb.

Fața lui era acoperită cu sînge şi atît era de lovit, încît Bonni abia putu să-l recunoască. Hainele lui erau în aceeaşi stare iar pielea îi era gri ca parafina.

îi mîngîie uşor părul de pe frunte, lacrimile curgîndu-i nereținute.

- Webb? Webb sînt Bonni, mă auzi?

Webb gemu şi se agită o clipă pe podeaua pătată de cerneală, dar nu-şi deschise ochii.

Chiar atunci, bărbații de la petrecere năvăliră în micuțul birou, înjurînd în şoaptă şi holbîndu-se în jur. Unul dintre ei era doctorul Cowan şl Eli se ridică şi se dădu la o parte, să-i facă loc.

Bonni rămase pe loc, pe jumătate conştientă de prezența orăşenilor, a doctorului şi chiar a lui Eli. Webb, visurile şi speranțele lui erau tot ce conta pentru ea atunci - durerea ei era îngrozitoare - şi se întreba dacă pînă la urmă nu-l iubea pe omul acesta.

Doctorul Cowan, un bărbat în vîrstă, într-un fel distrat, dar competent, se lăsă pe vine ca să-l examineze pe Webb; mişcîndu-şi mîinile de-a lungul craniului, controlînd brațele şi picioarele dacă erau fracturate.

- Cît de rău este? vru să ştie unul din bărbații din grup.

- Destul de rău ca să-l pierdem dacă n-avem grijă, răspunse doctorul.

Ochii săi nu erau îndreptați către pacient, ci la fața lui Bonni.

- Bonni, va avea nevoie de o îngrijire atentă.

- Aduceți-I la mine.

- Am înțeles că Webb locuieşte la Earline, sublinie doctorul blînd.

- Nu-l vreau acolo, argumentă Bonni, ridicîndu-se stîngace în picioare.

îşi stricase ultima rochie care-i mai rămăsese din New York pătînd-o de sîngele lui Webb, de cerneală şi lacrimi şi poate că aşa era corect. O parte din viața ei Se terminase, nu-i aşa? încercase să se mențină judecîndu-se cu Eli McKutchen, dar adevărul era că nu mai aparținea deloc acelei lumi. Poate că niciodată nu-i aparținuse.

Se întoarse să plece, făcîndu-şi loc printre bărbații care priveau şi respiră aerul cu iz de apă. Un moment se agăță cu ambele mîini de o trăsură, temîndu-se că va leşina.

- Bonni.

Ştia că vocea îi aparţinea lui Eli, că el stătea lîngă ea, dar nu-l putea privi. îi trebuia toată energia pe care o putea strînge să se ţină departe de moarte.

- Din cauza ta s-a întîmplat. S-a întîmplat pentru că tu ai neglijat atît de mult situaţia de aici. Dacă Webb nu ţi-ar fi ţinut parte...

Cuvintele lui Eli erau aspre, ale unui om învins..

- Bonni, nu.

Pînă la urmă Bonni se simţi destul de puternică să se desprindă de trăsură şi să stea dreaptă. în spatele ei, în biroul răvăşit se auzeau voci.

-încet... aşa...

Eli ezită o clipă, apoi se întoarse şi intră în biroul ziarului. Bonni porni spre magazin şi reuşi cumva să ajungă înaintea doctorului Cowan şi a celorlalţi. Aştepta, cu ochii uscaţi cînd l-au adus pe Webb la uşa ei, pe canapeaua unui cupeu.

Eli şi cîţiva bărbaţi l-au cărat pe ziaristul inconştient, editorul ziarului *Northbridge News* prin magazinul tăcut, pe scări, în apartamentul lui Bonni. l-a lăsat să intre în dormitorul ei, ochii ei interzicînd oricui, chiar şi lui Eli McKutchen, să comenteze. Niciunul n-a răspuns la provocare. La ordinele doctorului Cowan, l-au aşezat pe Webb în patul lui Bonni. El gemu uşor, apoi se linişti cînd Bonni îl înveli cu o pătură călduroasă.

- Spune-mi cum să-l îngrijesc, i se adresă doctorului.

- Primul lucru pe care-l puteţi face doamnă, răspunse doctorul imediat, este să ieşiţi afară, astfel încît eu să pot să-i leg coastele lui Webb şi să-i cos unele tăieturi. Eli, rămîi aici să mă ajuţi.

- Eu vreau să ajut, protestă Bonni. , Privirea doctorului Cowan era de furie înăbuşită.

- Nu-mi pasă ce doreşti, tînără doamnă. Fă ce-ţi spun şi ieşi afară de aici.

- Dar...

- Acum... ţipă doctorul.

Roşie, dar demnă, Bonni ieşi. Oamenii care ajutaseră să-l ducă pe Webb plecaseră.

Făcînd destul zgomot pentru a-şi arăta indignarea că i se ordonase să iasă din propriul dormitor, Bonni turnă apă în ceainic şi-l puse pe sobă să fiarbă. Zornăi soba cînd aprinse focul şi mormăi cuvinte care n-ar fi fost acceptate nici măcar în Patch Town.

Se întinse după ceainicul galben, bombat şi, cînd îl luă în mîini, îşi aminti cît de aproape a fost să-l pocnească pe Webb cu el în cap. Un nou şuvoi îi alunecară pe faţă dar aşeză zgomotos ceainicul pe masă şi îşi şterse ochii cu un prosop de vase pe care-l smulse din cuier.

Vocea lui Eli o făcu să-i înţepenească şira spinării şi se regăsi respirînd adînc.

- Doctorul are nevoie de cîrpe pentru fese, un cearceaf ori altceva.

Bonni rămase cu spatele la Eli.

- Sînt pînzeturi în sertarul de sus al dulapului.

Eli nu răspunse, se grăbi să se întoarcă în dormitor lăsînd-o pe Bonni să stea neajutorată în mijlocul bucătăriei, dorindu-şi enorm să se căsătorească cu Webb cînd va avea şansa. Lucrurile ar fi putut să stea altfel dacă n-ar fi pierdut atît de mult timp cu întrebările cu privire la dragoste.

Se gîndise la plăcerile de care se bucurase în patul lui Eli McKutchen şi se cutremură. Poate că plata pentru păcatul ei era moartea, Moartea iui Webb.

Capitolul 19

Ploaia începu cîndva în timpul nopţii, prea tîrziu ca să strice petrecerea lui Genoa. Ciocănea în acoperişurile şi ferestrele din Northbridge, învolburînd apele rîului.

Stînd lîngă patul unde zăcea Webb, încă inconştient, Bonni nu băgă în seamă furtuna. Mai ţinea încă în mînă ceaşca de ceai pe care Katie i-o adusese mai devreme, rece şi neatinsă.

Tresări uşor cînd Katie desprinse ceaşca din încleştarea mîinilor sale şi vorbi.

- Dumnezeule, doamnă, auziţi ploaia? Sînt de părere că este atît de torenţială încît l-ar înspăimînta şi pe Noe însuşi.

Bonni privi întrebător.

- Katie?

Tînăra atinse fruntea lui Bonni cu o mînă rece.

- Şi ce altceva ar mai putea fi? socoti ea, cu o voce care în ciuda tonului vesel era plină de îngrijorare.

Katie, purtînd un capot din flanel şifonat de un albastru deschis, ieşi din cameră cu ceaşca lui Bonni. După mult timp se întoarse cu ceai proaspăt.

Intinzîndu-i ceaşca lui Bonni, îi ordonă.

- De data asta beți I

Bonni luă o gură, fixînd cu privirea faţa pămîntie şi diformă a lui Webb.

- Ce putem face doamnă? spuse Katie încet, aşezîndu-se pe podea alături de scaunul lui Bonni. Oamenii uniunii au făcut asta, dacă mă întrebați. Tot oraşul crede asta.

Bonni nu putea suporta să, explice, nu putea suporta să gîndească.

- Du-te înapoi în pat, Katie. Trebuie că este tîrziu.

- ESTE tîrziu, răspunse Katie, dar nu se mişcă. Mai luați o gură de ceai.

Ascultătoare, Bonni ridică ceaşca la buze şi bău.

- Plouă, remarcă ea.

- într-adevăr. Toți bărbații sănătoşi din Northbridge sînt jos la rîu, stivuind saci de nisip.

Pînă la urmă Bonni ieşi din visul ei toropitor. îşi întoarse privirile la chipul palid al lui Katie. -Ce?

- Patch Town este pe cale să fie măturat dacă nu pot stăvili apa, şi pe lîngă el depoul de cale ferată şi Vulturul de Bronz şi - se opri arătînd cu capul spre Webb - biroul ziarului domnului Hutcheson.

Inima lui Bonni tropăia iar ceaşca îi tremura periculos în mînă. O aşează repede alături pe noptieră. Se ridică de pe scaun şi se aşează lîngă fereastră, dar nu putea vedea nimic, pentru că afară era întuneric şi geamurile erau acoperite de ploaie.

Sunetul ploii era îngrozitor; urla ca o bestie uriaşă, lovea pereții, acoperişurile şi ferestrele magazinului ca o turmă de bivoli.

îi trimise lui Dumnezeu un protest formal înainte de a se întoarce iar spre Katie. .

- Sacii de nisip nu vor reține rîul.

Katie o privi liniştită.

- Oamenii au datoria să încerce. Pînă şi diavolii aceia ai uniunii dau o mînă de ajutor.

- De unde ştii atît de multe? o întrebă Bonni suspicioasă. Nu o privea pe Katie în timp ce vorbea, fiind aplecată deasupra patului, mîngîind părul transpirat al lui Webb şi trăgîndu-i pătura sub bărbie.

- N-ai fost la rîu, nu-i aşa?

- Domnul Callahan a fost aici, acum cîtva timp şi mi-a spus.

- Seth? Ce dorea? Katie ridică din umeri.

- Presupun că l-a trimis domnul McKutchen să se asigure că sîntem bine, deşi el a întrebat de Rose Mărie.

Bonni înlemni. Şi-I putea imagina pe Eli stivuind saci de nisip în ploaia torențială atît de clar de parcă se afla pe malul Columbiei şi-l auzea țipînd la Seth să vină să se asigure că fiica lui este în siguranță.

Pătuțul fusese luat şi Bonni se uita disperată după el.

- Rose.

Katie linişti panica din sufletul lui Bonni.

- Este în camera mea, doamnă, şi doarme ca un mieluşel. Nu vă amintiți că eu am mutat patul după ce doamna Genoa ne-a adus acasă...

Bonni nu-şi amintea asta şi era neliniştită. îşi puse o clipă mîinile pe față, covîrşită de ororile acelei zile.

- Lăsați-mă pe mine să stau un timp cu domnul Hutcheson, doamnă. Mergeți şi întindeți-vă în patul meu.

- Mi-ar place să mă întind într-al Iul Rose Mărie. Intră în camera mică de lîngă a ei şi se întinse

alături de fiica sa în patul micuț. Un şir de gînduri şi imagini îi trecu prin minte, dar nu putu să rețină nimic. Patul îngust al lui Katie părea cald şi ea se strecură sub cuvertură intenționînd să se odihnească doar cîteva minute.

Cînd s-a trezit era dimineață. întunericul nopții se destrămase, dar încă mai ploua, biciuind clădirile neclintite din Northbridge.

Bonni se asigură că Rose era învelită apoi se tîrî la marginea patului Iul Katie ca să privească pe fereastra îngustă. Lumea era gri, abia vizibilă din cauza ploii torențiale, pe stradă apa era de cîțiva centimetri, vălurind peste noroiul de pe scările Teatrului Pompei!.

Cu o tresărire vinovată, Bonni îşi aminti de Webb şi sări din pat purtînd încă hainele din ziua precedentă. Se grăbi prin holul îngust spre propria sa cameră, cu mîna la piept.

Webb părea că doarme normal, iar Katie era încolăcită pe scaunul pe care Bonni îl ocupase în timpul nopții, cu părul răsfirat pe capotul ei de flanelă.

Bonni nu o trezi. îşi găsi haine curate şi se întoarse în camera lui Katie să se schimbe. întorcîndu-se în dormitor îşi desfăcu părul răvăşit şi-l perie repede, înainte de a-l prinde iar într-un anjament sumar, care îi încadra fața.

- Katie, şopti ea, zguduindu-şi uşor prietena de umeri.

Katie deschise somnoroasă ochii şi o privi pe Bonni cu un efort comic.

- Da doamnă?

- Te rog să ai grijă de Rose şi de domnul Hutcheson în timp ce eu ies. N-o să lipsesc mult.

- Să ieşiți? Dar doamnă, nu puteți ieşi pe vremea asta...

- Nu pot suporta să stau aici şi să aştept veşti. Fă doar ce-ți spun, Katie.

Fata se uită la Webb ca şi cum acesta s-ar fi putut transforma într-o bestie chiar în fața ochilor ei.

- Dacă domnul Hutcheson va face o criză sau altceva?

- Webb nu va face nici o criză. Dar posibil că va avea dureri teribile.

Ridică sticluța maronie pe care o lăsase doctorul Cowan şi apoi o puse iar pe masă.

- Dă-i puțin din asta dacă se trezeşte înainte să mă întorc eu.

Katie aruncă o privire către fereastra în care ploaia bătea ca şi cum ar fi vrut să o spargă.

- Vă rog, nu plecați! şopti ea ridicîndu-şi genunchii şi cuprinzîndu-i cu brațele. Un om se poate îneca pe o furtună ca asta.

- Eşti în siguranță aici, Katie.

- Nu pentru mine sînt îngrijorată.

Bonni o ignoră şi coborî scările şi îşi luă o pereche de galoşi dintr-un raft. Pe stradă apa era înaltă de cîțiva centimetri, ploaia tot torențială, se strecura pe sub uşi.

Tremurînd puțin, Bonni se întrebă dacă nu vorbise prea devreme. Probabil că Rose, Katie şi Webb nu erau în siguranță pînă la urmă, chiar dacă magazinul se afla pe un teren înalt.

îşi găsi mantaua grea, un pled din lînă cu glugă şi o îmbrăcă. Apoi, după ce trase aer adînc în piept pentru a-şi face curaj, Bonni deschise uşa şi năvăli în mijlocul stihiilor.

Ploaia o bătea, orbind-o astfel încît se orienta pe trotuar mai mult din amintiri. Alergă puțin pe lîngă peretele Hotelului Union. Vîntul îi tăia răsuflarea şi-i băga apa în ochi.

Dădu colțul şi țipă îngrozitor, prinzîndu-se de suportul unui felinar ca să nu pice. Columbia măturase complet cartierul Patch Town. Doar etajul superior al Vulturului de Bronz şi al salonului se mai vedeau. Prin ceață, Bonni văzu că pe acoperişul' maroniu al casei lui Forbes erau oameni. De fapt, rîul verde şi murdar urcase atît de mult.încît oamenii lansau bărcile de pe veranda pensiunii lui Earline Kalb.

Ținîndu-se încă de fierul rece al felinarului, Bonni se uita urît la ploaie, privind cum bărcile vîsleau spre Vulturul de Bronz. Oamenii de pe acoperişul salonului gesticulau şi țipau.

Bonni era udă pînă la piele, dar oricum coborî dealul pentru că ceva din ea dorea să ştie cine era pierdut şi cine nu. Deşi nu era conştientă de acest lucru, avea nevoie să ştie dacă Eli McKutchen făcea parte din ultimul grup sau din primul.

Vîntul puternic îi împiedică fiecare pas, îngreu-nîndu-i coborîrea de parcă ar fi urcat un munte. Dar îşi continuă grăbită drumul pînă ajunse la veranda lui Earline.

Earline era acolo, dar abia dacă-şi aruncă o privire spre Bonni. Privea oamenii eşuați pe acoperişul salonului şi bărcile care-i aduceau pe salvatorii lor. Bonni se chinuia să vadă prin perdeaua de ploaie şi-l remarcă pe Eli într-una din bărci, brațele şi umerii mişcîndu-i-se în ritm puternic, în timp ce mînuia vîslele.

Una din cele mai cumplite temeri ale lui Bonni, de care ea nu era conştientă, se risipi, iar uşurarea a fost atît de mare, încît căzu lîngă peretele casei lui Earline, cu mîna la inimă.

- Cîți au fost pierduți? țipă ea pentru a acoperi furtuna. Aici lîngă rîu zgomotul era mai mare.

Earline se întoarse cu fața rece sub gluga udă a mantalei ei roşii.

- Nu atît de mulți pe cît s-ar fi putut întîmpla. Cei mai mulți sînt ori aici ori acasă la Genoa McKutchen. Ce faceWebb?

Bonni se simți ruşinată pentru că îl părăsise pe Webb, dar nu-şi putea permite să se lase în voia sentimentelor.

- A fost rănit rău, dar cred că se va restabili.

- Ai învățat-o pe fata aceea să-l îngrijească? întrebă Earline.

Bonni încuviință din cap şi-şi întoarse privirile la Eli. Ajunse la Vulturul de Bronz şi stătea cu un picior pe acoperiş şi cu celălalt în barcă, cu brațele întinse. Era şi Forbes acolo şi îi ajuta pe oamenii naufragiați să sară în bărci înainte să cadă de pe acoperişul alunecos şi să nimerească cu o plescăială în rîul furios.

Răsuflarea lui Bonni se opri iar ochii i se lărgiră, dar Eli prinse mîna întinsă a lui Forbes şi îl trase din apă.

- Am crezut, mai mult ca sigur, că va fi spălat tot drumul pînă la Marele Canion, comentă Earline, stînd acum mai aproape de Bonni.

Bonni răsuflă uşurată. Privea hipnotizată, cum bărcile se apropiau din ce în ce mai mult. Rîul mugea la picioarele ei, aproape umplînd veranda lui Earline şi un sac gol de pîhză pluti prin apropiere, printre ramuri, bucăți de carton gudronat şi alte resturi.

Brusc, umărul lui Earline îl lovi pe al lui Bonni cînd femeia se repezi să ajute să tragă una din bărci, iar galoşii mari ai lui Bonni alunecară pe marginile ude ale verandei. Un moment mai tîrziu simți apa rîului înconjurînd-o, îngrozitor de rece, închizîndu-se deasupra ei.

Galoşii i-au fost smulşi din picioare cînd Bonni se luptă să iasă la suprafață şi reuşi să scoată un strigăt răguşit înainte ca apa să-i umple nasul şi gura şi în acelaşi timp s-o învîrtească de parcă era un biet obiect plutitor. Ieşind iar afară, reuşind iar să țipe, văzu un buştean uriaş rostogolindu-se spre ea.

Se agăță de el cu disperare şi simți scoarța rănin-du-i pielea de pe braț cînd se prinse bine de el. Prea înspăimîntată ca să se roage, Bonni se agăță de bucata de lemn şi clipi încercînd să îndepărteze apa care o orbea şi buşteanul se învîrtea mereu, mereu în apa verde, furioasă, ca şi cum ar fi încercat s-o arunce.

Era aproape la o milă în josul rîului cînd apăru un cap pe partea cealaltă a buşteanului. Țipă înainte să realizeze că acest cap trebuie că era ataşat de un trup viu, pentru că-i zîmbea.

- Apucă-te Bonni, țipă Eli ținîndu-se de buştean cu o mînă, întinzînd-o pe cealaltă s-o apuce pe Bonni de ce o putea prinde... de păr.

Ea nu realiză că era salvată pînă cînd Eli nu-i ridică deasupra apei capul. Era prea amorțită să simtă durerea iar buşteanul eraînvîrtit iar cu furie. Eli o trase pînă cînd se aşeză cu burta pe buştean şi o ținu acolo. Toată apa murdară pe care Bonni o înghițise se răzvrătea serios în ea şi buşteanul încă se mai rotea.

Apoi Bonni era departe de a se agăța de el; doar încleştarea lui Eli o ținea să nu cadă în apă. Frica, frigul, evoluția îmbolnăvitoare a buşteanului combinată cu eşecul ei o făcură să-şi piardă cunoştința.

Fu trezită, minute, ore sau decenii mai tîrziu de un bobîrnac supărător care ar fi putut învia şi un mort. Tremurînd atît de tare, încît şi dinții îi clănțăneau, Bonni se uita la fața palidă a lui Eli şi întrebă:

- Sîntem morți?

El îşi dădu pe spate capul ud şi hohoti de rîs.

- A fost o întrebare foarte rezonabilă! scînci Bonni. Apoi se uită în jur şi văzu că buşteanul eşuase - ceea ce justifica impactul care-i zdruncinase spatele atît de rău - şi că rădăcinile aspre ale unui copac se întindeau peste tot.

Se prăbuşi şi se îngrămădi pe iarba murdară, rănindu-şi mîinile, dar nu simțea durerea, pentru că era încă foarte amețită. Eli îşi croi drum pe țărm şi se cățără pe mal şi o privi pe Bonni cu un amuzament istovit înainte de a se lăsa să cadă în genunchi în iarba udă-.

Nu era nici un semn că ploaia se va opri şi Bonni calculă că trebuia să fie la mile şi mile depărtare de Northbridge. Locul nu-i era cunoscut.

Eli îşi recapătă respirația şi se luptă să se ridice iar în picioare, cu hainele lipite de corp. îi întinse o mînă lui Bonni care realiza pentru prima dată că de fapt ea stătea aşezată pe pămînt şi nu în picioare, cum crezuse pînă atunci.

- Haide, strigă el prin ploaia torențială. Trebuie să găsim un fel de adăpost.

Nu se vedeau nici case şi nici hambare, iar pinii împrăştiaţi şi brazii Douglas erau prea mici şi prea îndepărtaţi pentru a oferi un adăpost. Bonni se împotrivi nebuniei negre ce ameninţa s-o cuprindă şi se împletici mergînd alături de Eli, cu mîna cuprinsă strîns într-a lui.

Erau la o milă depărtare de rîu cînd au găsit o căruţă abandonată, zăcînd într-o parte. După multe manevre, Bonni şi Eli reuşiră să o ridice pe lîngă tulpina unui pom şi s-o sprijine de el, creînd un fel de şopron. S-au tîrît sub ea, fără să mai ia în seamă hainele ude, şi se apropiară strînş unul de altul să se încălzească. Mulţumiţi, căzură într-un somn epuizat.

Bonni se trezi prima, o trezi o lumină ce se strecura printre crăpăturile scîndurilor căruţei, atingînd-o cu degetul ei cald, tachinator. O rază de soare! Cu un ţipăt de bucurie, Bonni ieşi uşor de sub braţul protector al lui Eli, tîrîndu-se apoi în strălucitoarea lumină a zilei.

Soarele scînteia pe pămîntul ud şi Bonni se bucură de razele lui, scoţîndu-şi hainele ude, lipicioase şi pantofii, învîrtindu-se goală în căldura strălucitoare, ca o păgînă.

Un zgomot apreciativ din partea lui Eli o opri şi se holbă la el, la fel de şocată de ce făcea cum ar fi fost orice memru al Clubului Comunităţii Pregresiste de Vineri Seara, dacă ar fi văzut-o. încercă să vorbească, să explice că nu dorea decît să se încălzească, dar nu putu rosti nici un cuvînt.

Eli se tîrî de sub căruţa înclinată care-i adăpostise în timpul nopţii, tremurînd în hainele ude.

- Cred că este o idee bună, spuse el scoţîndu-şi cămaşa încreţită şi se descălţă de cizme. Făcînd asta, îşi scoase curajos şi pantalonii, iar Bonni se întoarse repede cu spatele înainte să poată vedea dacă mai purta ceva pe dedesubt.

Un foşnet o făcu să se întoarcă iar, pregătită să ţopăie repede sub căruţă dacă cineva se apropia, dar nu era decît Eli, întinzînd metodic toate hainele lor, inclusiv pantalonii lui, pe un tufiş de afine.

Bonni se înroşi violent şi, deşi soarele răspîndea o delicioasă căldură pe spatele ei gol şi pe fund, decenţa o făcu să-l roage.

- Aş vrea hainele înapoi, te rog.

Eli era gol ca Adam înainte de a pica în dizgraţie şi se uită la Bonni peste umărul musculos, cu ochii strălucindu-i de amuzament stăpînit.

- Nu înainte de a se usca. Nu te simţi bine la soare?

Bonni îşi acoperi ruşinată sînii şi ridică o coapsă pentru a-şi ascunde restul feminităţii. Poziţia curioasă o făcu să-şi piardă echilibrul şi căzu în iarba udă, încălzită de soare, iar Eli fu imediat lîngă ea, îngenunchind pe pămîntul parfumat.

- îţi mulţumesc că ai venit să mă salvezi şi ai adus acel buştean de care să ne prindem, spuse Bonni doar să facă conversaţie. Sau poate să amîne inevitabilul.

Eli rîse iar, întinzîndu-se să-i mîngîie dosul pulpelor, talia, un sîn tremurător.

- Nu puteam să te pierd, spuse după cîteva momente, şi n-am adus eu buşteanul. Tocmai s-a întîmplat să treacă pe acolo, şi aproape că mi-am pierdut capul, aş putea să adaug.

- Oh, spuse Bonni.

Iarba era atît de caldă şi moale, iar corpul i se aşeza singur aşa cum îi poruncea Eli. Atingerea lui îi făcea aşa de bine, era atît de liniştitoare, iar soarele încadra coapsele lui cu un abur auriu. Stătea acum întinsă pe jos.

- Uneori, şopti Eli, nu pot îndura, eşti atît de frumoasă.

Mîna lui separă coapsele lui Bonni sau poate că s-au distanţat singure, şi ţipă cînd el găsi încurcătura de bucle şi le căută secretul, cu o incursiune moale a degetelor.

- Oh, spuse Bonni iar, înfierbîntată, cînd el o coru-pea atît de vesel şi îşi simţi picioarele deschizîndu-se şi mai larg.

- Trăim, remarcă Eli, cu un ton răguşit plin de mirare.

Bonni gemu arcuindu-şi spatele.

- Sigur că da, aprobă ea spasmodic, cînd valuri de plăcere fierbinte curgeau peste ea, prin ea, pe sub ea şi în jurul ei.

Degetul se plimba ritmic pentru a intensifica deliciosul torent.

- Acum că sîntem de acord, ce vom face în legătură cu asta? Cu faptul că trăim, vreau să spun.

Un bocet blînd hîrîi în pieptul lui Bonni şi-şi simţi sfîrcurile umflîndu-se, iar coapsele şi şoldurile păreau că se unduiesc pe o mare de catifea ondulată.

- Oh, oh, ar fi trebuit... oh trebuie...

-Da?

Cum putea fi atît de calm, cînd ea ardea sub ochii lui?

- Ar trebui să sărbătorim!

Eli se aplecă şi îi supse cu obrăznicie sînul, gustîndu-l, strîngîndu-l uşor între dinţi, mîngîindu-l cu limba.

- Să sărbătorim? Cum?

Bonni scoase un sunet straniu de pasiune amestecată cu nelinişte.

- Bărbat prost! ţipă ea apucîndu-se cu mîinile de umerii lui. Fă dragoste cu mine! Oh, te rog, fă dragoste cu mine!

Pentru prima dată în viaţa lui Eli o obligă în loc s-o determine să ajungă la acea primă nebunie. Se strecură între picioarele ei şi o penetra cu o mişcare iute, arzătoare, care o făcu să se apuce de spatele lui. Dar apoi se opri, privind-o cu trăsăturile încordate de efortul de a se stăpîni.

-Te iubesc, Bonni.

Bonni abia îl auzi, atît de mare era dorinţa ei. Trupul care abia scăpase de la moarte, era hotărît să afirme viaţa. îşi încrucişa picioarele în jurul lui Eli, obligîndu-l s-o penetreze iar.

Eli gemu cînd împreunarea jor se adînci şi îşi dădu capul pe spate închizînd ochii. încet, atît de încet, încît Bonni tremură de dorinţă, el se retrase. întoarcerea a fost la fel de uşoară - milimetru cu milimetru, el intră iar în ea.

Bonni îşi îndepărtă mîinile într-un acces de dorinţă, zgîriind pămîntul înverzit cu degetele.

- încet, o avertiză Eli cu o şoaptă răguşită, lasă-mi timp, Bonni.

Trupul lui Bonni se încorda cînd mişcările continue, ajunseră acum adînc în fiinţa ei, aproape invadînd-o. -Timp, hîrîi ea. Eli, bastardule... Eli rîse răguşit.

-Ce?

Din proprie iniţiativă, îndemnat probabil şi de a lui Bonni, trupul lui începu să se mişte într-un ritm mai iute, mai sălbatic.

Bonni zgîria pămîntul cu disperare, cu capul pe spate, dar pluti liberă, abandonîndu-se în explozia victorioasă de plăceri şi al strigătului de înfiorare care însemna că şi Eli ajunsese în punctul suprem.

Au dormit îmbrăţişaţi, sub acoperişul murdar al vechii căruţe, trezindu-se iar tîrziu, după-amiază. încă o dată Eli şi Bonni făcură dragoste, dar de data asta nici nebuneşte şi nici aprig, mişcîndu-se încet, satisfăcuţi de pacea liniştită ce le-o oferea trupurile lor.

Pentru Bonni, relaxarea a fost blîndă şi dulce, străbătînd-o de la tălpi pînă în creştetul capului în valuri tandre; Eli ţipă cînd se întinse peste ea.

Au adormit iar şi cînd Bonni se trezi era întuneric şi era singură. Se ridică atît de repede, încît se lovi cu capul de căruţă şi ţipă de durere.

De undeva de afară auzi chicotul lui Eli şi trosnetul plăcut al focului. Hainele ei zburau între căruţă şi rădăcina de care se sprijinea şi ea se strecură în ele.

- Miroase a mîncare, reclamă ea, tîrîndu-se în mîini şi în genunchi de sub căruţă.

Mai mult ca sigur Eli aprinse focul. Frigea pe flăcări ceva care părea să fie un pui, într-o frigare din crenguţe.

- Unde... cum... trupul lui Bonni ţipa după mîncare, la fel de aprig cum ţipase mai devreme după dragostea profundă a lui Eli.

- Trebuie să fie o fermă undeva pe aici, spuse Eli zîmbind.

Era îmbrăcat complet şi stătea comod lîngă focul vesel.

- Am găsit puiul acesta hoinărind în căutarea destinului, aşa că eu...

- Nu mai spune! se plînse Bonni, dar veni direct spre foc ca şi cum se zbătea în pantofi. Cum ai aprins flacăra magică fără chibrituri?

Eli clătină din cap.

- Oh, a fost ceva luptă. Am frecat două beţe între ele.

- Nimeni n-a reuşit în felul acesta, nu-i aşa? Eli rîse.

- Ar putea să fie o scîntele care a sărit cînd am făcut dragoste.

Bonni era recunoscătoare că era întuneric, pentru că-i ascundea roşeaţa care-i dogorea obrajii. Un moment mai tîrziu, stînjeneala lăsă loc îngrijorării.

- Rose! îşi pierdu ea răsuflarea.

Eli o cuprinse cu braţul, oferindu-i o consolare solidă.

- Nu fii îngrijorată, Bonni, Katie şi Genoa vor avea grijă de ea.

- Dar ele vor crede mai mult ca sigur că noi am murit]

- în acest caz întoarcerea noastră va fi o surpriză plăcută.

Puiul care sfîrîia deasupra focului mirosea minunat. Bonni nu-şi amintea să-i fi fost vreodată atît de foame, nici în timpul zilelor ei în Patch Town.

- Bănuiesc că nu se cîştigă nimic prin îngrijorare.

- Niciodată nu s-a întîmplat.

Eli luă cu îndemînare puiul din frigare şi rupse o bucată zdravănă pentru Bonni.

- Vom pleca mîine.

Bonni era prea ocupată să mănînce puiul fript ca să comenteze şi Eli mîncă la fel de înfometat. După ce s-au spălat în rîu, au privit mult timp focul în tăcere.

Bonni fusese întotdeauna inamicul tăcerii. Se uită la magnifica întindere de stele care străluceau pe cer şi oftă.

- Biata Genoa, trebuie că este înnebunită.

Mîna lui Eli cuprinse sînul care era dezgolit sub cămaşa ei ţeapănă şi uscată de soare şi în loc să protesteze, se cuibări mai aproape de el.

-îhîm... răspunse el.

- Vor fi sigure că ne-am înecat, continuă Bonni, pierzîndu-şi puţin răsuflarea pentru că EH încă o mîngîia.

- Sigur.

Bonni se înfiora străbătută de un fior plăcut. Degetul lui se mişca înainte şi înapoi pe sfîrcurile ei, oblîgîndu-le să se retragă într-o încordare pasionată şi plină de plăcere.

- Rose este prea tînără, aşa că Genoa nu-i va spune nimic încă.

- Nu, răspunse Eli răguşit. Sînt sigur că va aştepta. Rose este jnult prea tînără ca să înţeleagă.

Eli se îndepărtă'puţin de foc, trăgînd-o şi pe Bonni după el, astfel încît ea îngenunche între coapsele lui.

Se înfiora iar cînd el îi descheie bluza şi o dezgoli pentru plăcerea lui şi a ei. Ea oftă adînc de plăcere şi îşi dădu capul pe spate cînd gura lui îi cuprinse sfîrcul şi i-l supse cu o foame din ce în ce mai mare.

Stelele licăreau pe cerul întunecat iar Bonni le privea hrănindu-l pe Eli, mîna mişcîndu-i-se cu blîndeţe pe ceafa lui. Cînd veni timpul, îl îndemnă să-i cuprindă celălalt sîn, cu degetele răsfirate în păr.

îşi simţi fusta ridicîndu-se şi salută jaful pe care îl făcea degetele lui Eli pregătind-o pentru o iubire profundă. Cînd a coborît în ea, tremură şi toate stelele de pe cer s-au adunat laolaltă, transformîndu-se în una singură, reflectînd o lumină argintie.

Capitolul 20

Eli aruncă o privire în urmă la căruţa răsturnată care servise ca şopron şi un zîmbet trist îi apăru în colţUgurii.

- îmi va lipsi acest loc.

Bonni, obosită, murdară şi foarte înfometată, încercă să-şi elibereze mîna dintr-a lui. El o ţinu bine, continuînd să urce dealul abrupt care domina locul unde zăboviseră ei, şi Bonni nu avu altă alternativă decît să-l urmeze.

Era cuprinsă de vinovăţie. Probabil că Rose striga după ea. Fără îndoială că Genoa şi Kate făceau aranjamente pentru funerarii în acel moment. Webb zăcea în patul de suferinţă şi mai rău, poate chiar murise din cauza rănilor.

Şi ce a făcut Bonni în timp ce toate aceste lucruri se întîmplau? S-a dat singură în spectacol cu un bărbat pe care a jurat că nu-l va mai lăsa să intre iar în viaţa ei, asta făcuse. îşi simţi faţa înfierbîntîndu-se de autoincriminare în timp ce urca panta, încercînd să ţină pasul cu Eli.

Pînă la urmă au ajuns în vîrful dealului şi Bonni făcu ochii cît cepele cînd văzu ce era în faţa ei. La o aruncătură de băţ de locul unde stătuseră ei se afla o fermă mică, plină de pui care piuiau prin curte şi cu o culme de rufe care se uscau.

Bonni fierbea realizînd puţin cîte puţin totul. Eli ştiuse de ferma aceasta aproape de la început. Luase puiul pe care-l mîncaseră seara trecută şi probabil şi chibriturile pentru foc de la aceşti oameni, pretinzînd tot timpul faţă de ea că erau la ananghie.

- Ticălosule! şuieră ea într-o şoaptă furioasă cînd un bărbat robust de vîrstă mijlocie îi salută din-hambar.

- Bună dimineața! strigă fermierul apropiindu-se şi Bonni observă o femeie subțirică cu păr argintiu ieşind din casă să stea pe scări.

- Intrați să mîncați micul dejun!

Stăpîna nu părea prea încîntată de ideea de a avea doi străini la masă, dar nu spuse nimic.

Bonni încercă să-şi tragă mîna dintr-a iui, dar fu strînsă şi mai tare. Se gîndi să-l lovească pentru a se elibera, dar renunță. Nu se cădea să facă o scenă în fața fermierului şi a soției lui.

Cîteva minute mai tîrziu erau spălați şi aşezați la masă în casa modestă a domnului şi a doamnei Ezra Kinder. Bonni era lihnită şi ca atare mîncă ouă şi cartofi prăjiți.

Doamna Kinder, o femeie simplă, cu trăsături colțuroase, cu ochi şterşi şi buze subțiri, ținu în timpul mesei o mînă pe o biblie plată ca şi cum ar fi vrut să se apere de puterea ascunsă a diavolului.

- Ultima dată am auzit că depoul din Northbridge se află sub cincisprezece centimetri de apă, le împărtăşi Ezra Kinder cu gura plină.

Eli nu părea conştient de înfățişarea sa, deşi părul îi era răvăşit şi purta haine țepene, murdare şi şifonate de faptul că înotase în rîu. Dar vorbea ca şi cum ar fi fost îmbrăcat într-un costum elegant şi ar fi servit masa la *Delmonico.*

- Cît de departe este Colville? Probabil că am putea găsi nişte cai acolo.

Pe Bonni o cuprinse o adevărată disperare gîndindu-se să călătorească patruzeci de mile în spinarea unui cal. Dumnezeule, nu fusese suficient că a fost tîrîtă de rîul revărsat, că a dormit pe pămînt şi că a fost şi sedusă pe deasupra? Mai trebuia să şi călărească tot drumul spre Northbridge?

- Colville este la numai trei mile de aici. V-aş împrumuta o căruță, înțelegeți, spuse Ezra, ronțăind un biscuit pe care şi-l băgase tot în gură, dar nu mă pot dispensa de ea.

Oftă arătîndu-le simpatie.

- îmi imaginez că lucrurile stau destul de rău la Northbridge.

- Stăteau mai mult decît foarte prost cînd am plecat, spuse Eli.

Bonni consideră că descrierea plecării lor era colorată mult prea în roz, dar nu spuse nimic. Era prea îngrijorată de Rose Mărie şi de Webb, de Genoa şi de Katie pentru a veni cu completări.

- Apele s-au revărsat după cîte am auzit, spuse Ezra. Mai mult, calea ferată are nevoie de o mulțime de reparații, iar o jumătate de oraş a fost măturat.

- Dar liniile de telegraf? întrebă Bonni terminîndu-şi micul dejun, nerăbdătoare să îi anunțe pe Genoa şi pe ceilalți că ea şi Eli trăiau.

- Am crezut că ştiți că liniile funcționează. Domnul McKutchen m-a rugat să trimit un mesaj surorii dînsului, ieri. Am primit şi răspuns..

Ezra se uită întrebător prin bucătăria curată.

- Unde este telegrama aceea pe care am primit-o, Amanda?

Uitînd că a jurat să renunțe la violență, Bonni îl lovi pe Eli pe sub masă. El se mişcă, dar nu o privi, preferînd să-şi ducă la gură cana de cafea .

Amanda, un nume frumos, se gîndi Bonni pentru o femeie atît de dură şi cu o înfățişare atît de severă, scoase o bucată de hîrtie galbenă din coperțile *Bibliei* sale şi i-o întinse lui Eli. El se făcu că ignoră mesajul, aşa că Bonni o smulse şi o citi.

MULȚUMESC LUI DUMNEZEU, ROSE ŞI KATIE AMÎNDOUĂ ÎN SIGURANȚĂ LA MINE. WEBB ESTE ÎNGRIJIT. GRĂBIȚI-VĂ ACASĂ. GENOA.

- Aş fi fost uşurată dacă ştiam de această telegramă, spuse Bonni, nepăsîndu-i că familia Kinder se holba la ea şi la fiecare cuvînt pe care-l rostea. Eli McKutchen, cum ai putut?

Amanda deschise *Biblia* şi începu să citească încet, mişcîndu-şi buzele subțiri.

Eli ridică doar din umeri şi asta o înfurie atît de mult pe Bonni încît ar fi vrut să-i ardă o palmă peste față. De cînd hotărîse să nu mai facă asta, trebuia să se mulțumească doar să se ridice şi să iasă afară, spunîndu-i arțăgoasă „Mulțumesc pentru masă" familiei Kinder. Bonni se aştepta ca Eli s-o urmeze supărat foc, dar parcursese aproape o milă în direcția în care spera ea că se afla Colville înainte ca el să i se alăture.

- Ezra ne-ar fi dus cu căruța lui în oraş, spuse el, ca şi cum nu-şi luase un avantaj în fața ei, ca şi cum n-ar fi mințit în legătură cu puiul pe care-l prăjise, cu focul şi desigur în legătură cu ferma.

Bonni continuă -să meargă, pantofii rănindu-i picioarele.

- Frecînd două bețe unul de altul, într-adevăr! izbucni ea.

Eli se amuza.

- Ai fi preferat, într-adevăr să dormi în hambarul familiei Kinder, Bonni? Ştii că nu ne-ar fi primit în casă. Doamna Kinder ştie că nu sîntem căsătoriţi şi ne consideră păcătoşi.

- Sîntem păcătoşi! ţipă Bonni, mergînd mai repede şi refuzînd să se uite în direcţia lui Eli. Amîndoi vom arde în iad!

- Nu cred în iad şi cred că nici tu.

Bonni se opri în mijlocul potecii făcută de vite, cu mîinile în şold şi cu ochii scăpărînd. Ştia că părul îi era îmbîcsit de mizeria din Rîul Columbia şi probabil plin de frunze şi crenguţe. Fără îndoială că avea faţa la fel de murdară pe cît o simţea şi hainele - o fustă şi o bluză perfect de bune - erau zdrenţuite. Mantaua ei cea mai bună se pierduse Jar la pantofi nu putea suporta nici măcar să se gîndească.

- De unde ştii în ce cred, Eli McKutchen? Nici măcar o dată în viaţa ta nu te-a interesat să întrebi!

Hainele lui arătau îngrozitor. Cine ar crede povestea lor fantastică, dacă vor găsi vreodată drumul spre Colville?

- în regulă, Bonni, oftă el. în ce crezi?

Bonni era furioasă. Acum, cînd în sfîrşit o întrebase, nu ştia, fir-ar să fie.

Se învîrti şi o luă hotărîtă spre Colville mişcîndu-şi braţele ca un soldat.

încă o dată Eli i se alătură. Lanuri de cereale se întindeau de-o parte şi de alta a drumului îngust, iar mirosul ploii recente era înţepător. O băltoacă plină de noroi se întindea în faţă şi Bonni o luă drept prin ea. Eli o sări şi i se alătură iar.

- Ieri ai găsit ferma familiei Kinder în timp ce eu dormeam! îl acuză ea, privind drept înainte. Ai ştiut tot timpul că ferma era acolo!

-Da.

-Te urăsc, Eli McKutchen!

- Nu te cred!

- Nu crezi nici în iad. Toată lumea crede în iad. Ce ştii tu?

Eli rîse.

- Ştiu că mă doreşti la fel de mult cît te doresc şi eu.

- Nu te doresc.

- Trupul tău dă în vileag minciuna ori de cîte ori te ating, Bonni. Atunci Eli o opri obligînd-o să-l privească şi oftă adînc.

- Trebuie să ne întoarcem.

Bonni îşi simţi lacrimile gata să izbucnească, dar se forţă să le reţină.

- De ce?

- Pentru că Colville este acolo? spuse el arătînd în direcţia opusă.

Bonni dori iar să-l lovească.

- Ar fi trebuit să spui asta mai înainte să merg atît de departe cu pantofii ăştia! ţipă ea.

El se încruntă.

- Te dor picioarele. -Da.

Eli se aplecă uşor, o înşfacă pe Bonni de talie şi o aruncă peste umăr. După şocul iniţial îşi îndoi pumnii şi începu să bată în spatele lat.

- Lasă-mă jos!

EH oftă şi o lăsă jos.

- încercam doar să te ajut, spuse el pe un ton de amărît.

Era tîrziu dimineaţa cînd au ajuns în Colville, un oraş agitat, situat, ca şi Northbridge, pe malul rîului Columbia. Oraşul fusese cruţat de inundaţii, dar populaţia îi privea cu simpatie pe vecinii lor pentru că peste tot erau puse afişe îndemnînd locuitorii să doneze mîncare şi bani în beneficiul victimelor.

Eli se apropie de depoul căii ferate şi urcă treptele către fereastra ghişeului de bilete. Bonni aşteptă puţin mai departe, rugîndu-se ca Ezra Kinder să fi greşit, şi trenul să circula spre Northbridge conform orarului, astfel încît ea să nu fie obligată să parcurgă patruzeci de mile pe un cal, sau zdruncinată pe un loc tare într-o căruţă.

Uneori rugile sînt ascultate. Cînd Eli s-a întors de la fereastră zîmbea şi ţinea două bilete în mînă.

- Aminteşte-mi să-i mulţumesc lui Genoa, spuse el. A trimis telegrafic bani pentru călătoria noastră înapoi în Northbridge.

Uşurarea lui Bonni a fost atît de mare încît îşi uită pentru un moment supărarea.

- Binecuvîntată să fie. Dar apoi se încruntă.

- N-a spus cumva domnul Kinder că şinele au fost smulse?

Eli dădu din umeri.

- Trenul circulă, deci stricăciunile nu pot fi prea mari. Mai avem cîteva ore la dispoziţie. Nu vrei să ne oprim la hotelul acela de acolo şi să facem o baie?

- Genoa a aranjat şi pentru asta?

- Sora mea este o femeie practică. A presupus probabil că sîntem cumva ca nişte sperietori, avînd în vedere că am fost luaţi de inundaţie.

Bonni încercă să nu zîmbească, dar nu putu. Aceasta va fi sigur o istorioară bună de povestit nepoţilor, deşi va sări peste episodul cînd au făcut dragoste la soare. Zîmbetul îi pieri.

- Vom avea camere separate?

Eli o luă de braţ şi o conduse spre hotelul care era mai mare decît cel din Northbridge dar nu la fel de mare ca cel în care au locuit în Spokane.

- Te simţi virtuoasă, draga mea? Boni îşi ridică bărbia, demnă. -Da.

- Bine.

Treceau pe lîngă un magazin mărişor şi Eli se opri brusc pe marginea trotuarului.

- Hai să ne luăm un rînd de haine.

- Fără să avem bani? întrebă Bonni tînjind după o piele curată. Ar fi fost teribil să facă o baie bună, fierbinte şi apoi să îmbrace aceleaşi haine îmbîcsite.

Eli zîmbi.

- Numele McKutchen este magic, spuse el, şi bineînţeles, a avut dreptate. Proprietarul a fost chiar foarte încîntat să-i deschidă un credit.

în timp ce el alegea pantaloni noi, o cămaşă din cambrică, şosete şi cizme, Bonni se servi cu o rochie din stambă, chiloţi şi sutien, pantofi şi ciorapi. Cumpără şi o perie şi agrafe alături de o periuţă şi pastă de dinţi.

La hotel luă o cameră doar pentru ea, echipată cu cadă, chiuvetă şi veceu.

Bonni îşi pregăti o baie fierbinte şi se scufundă în ea, oftînd mulţumită cînd apa fierbinte îi alină muşchii dureroşi şi alungă cea mai întunecată parte a aventurii ei în rîu şi pe lîngă el.

Pielea gingaşă din interiorul braţelor o ustură cînd atinse apa şi pentru prima data, Bonni controla dacă avea răni. Avea o contuzie mare pe osul şoldului drept iar antebraţele îi erau zgîriate de strînsoarea şi .încleştarea de pe buştean. Prudentă, Bonni le scufundă în apă.

Aproape că dormise în cadă, aşa era de confortabil, dar în ultimul minut se ridică şi îşi spălă părul cu bucata de săpun oferită de hotel. Se spălă şi se clăti de cîteva ori, şi într-un sfîrşit se simţi curată.

Bonni ieşi în silă din cadă, strîngîndu-şi corpul şi părul cu prosopul şi îmbrăcă chiloţii noi şi sutienul. Brusc se simţi epuizată, aşa că se trînti aproape inconştientă în pat şi căzu imediat într-un somn agitat.

Simţi o mînă mişcîndu-i cu blîndeţe umărul.

- Este timpul să luăm trenul, Bonni, spuse o voce cunoscută.

Bonni se ridică clipind. Eli stătea aplecat peste ea îmbrăcat în hainele proaspete şi cu o privire blîndă în ochi.

Amintindu-şi ce se întîmpla de obicei cînd rămînea singură cu acest bărbat, Bonni înşfacă rochia nouă din stambă şi se strecură în ea, permiţîndu-i lui Bonni s-o atingă doar pentru a-i încheia nasturii de la spate. Ce-o apucase să-şi cumpere o rochie care se încheia la spate?

- Grăbeşte-te, spuse Eli cînd termină. Mai avem doar aproximativ cincisprezece minute.

- Cincisprezece minute! strigă Bonni exasperată, periindu-şi cu furie părul încurcat. Nu voi fi niciodată gata...

Imaginea lui Eli îi zîmbea din oglinda de pe birou în timp ce îşi aranja grăbită părul.

- Nu-mi pasă dacă scăpăm trenul.

- Ei bine, mie da! ţipă Boni. Rose trebuie că e speriată de moarte şi Webb la fel.

Numele căzu între ei ca un bolovan. Eli oftă.

- Da. întotdeauna este Webb.

Mîinile lui Bonni tremurau în timp ce îşi prindea părul în agrafe.

- Este un om bun, Eli.

Eli ar fi putut spune o mulțime de lucruri, chiar să-i reamintească lui Bonni că nu cu Webb făcuse dragoste cu mai puțin de douăzeci de ore în urmă, dar el doar oftă iar.

Bonni se întoarse cu fața la el, dar nu era capabilă să-iîntîlnească privirile.

- Presupun că mai bine am pleca.

Au părăsit hotelul, s-au întors la depou şi au luat trenuj înainte ca Eli să mai spună ceva.

- în ziua aceea, în magazin, începu el cu privirea fixată pe norii de aburi care treceau pe lîngă ferestrele trenului.

Bonni ştia la ce zi se referea şi se aşează țeapănă cu mîinile în poală.

- Ziua în care aveai de gînd să mă bați.

- Nu aveam de -gînd să ridic mîna asupra ta, Bonni. Doar bravam.

Bonni îşi dăduse seama de asta după strălucirea din ochii lui dar nu-l lăsă să înțeleagă asta. -înțeleg.

Atunci Eli se întoarse de la fereastră concentrîndu-şi atenția la Bonni.

- Nu-ți pasă că Hutcheson te-ar lovi ori de cîte ori este provocat?

Poate că era din cauză că făcuse dragoste, sau bucuria de a fi în drum spre casă, îmbăiată şi îmbrăcată în haine curate. Bonni nu ştiu ce a făcut-o să răspundă cinstit.

- Asta a schimbat totul. Şi nu pentru că nu l-am iertat pe Webb - pînă la urmă şi eu am contribuit la acest lucru, ştii - doar cred că a greşit prin simplu fapt că el era cu mult mai puternic decît mine.

- Pare ca şi cum ar fi un avantaj necinstit. Bonni îşi muşcă buza, apoi repetă.

- Dar aşa am făcut...

- Ştiu, ştiu. Tu ai iscat totul, completă Eli, părînd exagerat.

Trenul fluieră şi începu să pufăie către Northbridge şi Bonni se înroşi amintindu-şi de o altă călătorie cu acel tren cînd ea şi cu Eli fuseseră singurii călători din vagon.

- Ce-ai fi făcut tu? întrebă privindu-şi mîinile. Eli rîse.

- Nu cred că l-aş fi pălmuit pe Webb, răspunse el. Țin să cred că aş fi preferat un croşeu de dreapta.

Bonni era iritată.

- Nu la asta m-am referit şi tu ştii! Te-am întrebat ce-ai fi făcut în locul lui Webb.

Cu coada ochiului Bonni observă că Eli nu mai arăta amuzat.

- Să fiu sincer, recunoscu el, după destul timp, nu ştiu. Mi-ar place să-ți spun că aş.fi fost politicos şi aş fi discutat dezacordurile noastre într-un mod civilizat, dar asta ar putea să nu fie adevărat.

Bonni oftă.

- Presupun că nu contează ce-ai fi făcut tu, nu-i aşa?

- Presupun că nu, răspunse Eli, apoi tăcură, fiecare întrebîndu-se în gînd.

Erza Kinder avusese totuşi parțial dreptate. Trenul nu putea merge pînă în Northbridge şi îi lăsă la cinci mile mai departe, la sud de oraş, unde odată se aflase un gater.

Prin fereastră, Bonni observă că erau căruțe aşteptînd să transporte mărfuri şi călători - mai fuseseră şi alți cîțiva oameni în vagon în acea zi, iar fetele căruțaşilor erau într-adevăr solemne.

Eli se ridică fără nici un cuvînt şi Bonni îl urmă pe culoar şi apoi jos. Noroiul era gros şi Bonni sări prompt. Era gata să înjure cînd vocea lui Genoa se făcu auzită în tristețea generală.

- Eli! Bonni! Aici!

Lui Bonni îi reveni buna-dispoziție cînd se uită şi văzu trăsura lui Genoa aşteptînd printre căruțe, şi însăşi stăpîna ei stătea pe jumătate aplecată peste fereastră, strigînd.

Eli chicoti cu afecțiune şi luă mîna lui Bonni, întristată la vederea noroiului. Cînd eă se scufundă iar, el o ridică pur şi simplu .în brațe fără nici o ceremonie şi o cără în trăsura lui Genoa.

Bonni era stînjenită - asta oferea populației din Northbridge un alt subiect de bîrfă - dar era prea încîntată să-şi vadă prietena ca să protesteze. Eli o puse drept în trăsură, favorizîndu-şi sora înlăcrimată cu un zîmbet, şi urcă pe capră lîngă birjar.

Genoa se aşeză în fața lui Bonni împreunîndu-şi mîinile.

- Povesteşte-mi despre marea ta aventură.

Nu fusese mare, dori Bonni să protesteze, dar îşi aminti atunci cum se simțise în brațele lui Eli şi se opri. în felul ei, experiența fusese nemaipomenită, într-adevăr. Bonni explică liniştită cum alunecase pe veranda pensiunii - încă nu era pregătită să decidă dacă într-adevăr alunecase sau Earlin o împinsese -şi cum fusese luată de rîu. Povesti cum s-a agățat de buştean cu ajutorul lui Eli

şi cum a fost spălată de ploaia torențială cînd a ajuns pe mal. Dar n-a spus nimic de căruța veche care a servit drept adăpost, în schimb a lăsat-o pe Genoa să creadă că ea şi Eli au fost găzduiți de familia Kinder.

- Le-am luat pe Katie şi Rose la mine, spuse Genoa cînd povestea se încheie şi dacă credea că existau anumite omisiuni în povestire nu le menționa. Iar Susan Farley îl îngrijeşte pe Webb. Sper că nu te deranjează că stă în locul tău, Bonni - nu l-am putut muta şi are nevoie de atîta atenție şi îngrijire.

Bonni se învioră.

- Cîți s-au pierdut, Genoa? Ştie cineva?

- Domnul meu Callahan şi şeriful au condus cercetările. Au găsit şapte corpuri. Lipsesc nouă oameni, cel puțin atît se presupune. Am crezut că erau unsprezece pînă cînd a sosit telegrama lui Eli.

Domnişoara bătrînă scoase o batistă din mînecă şi îşi tampona ochii.

- Oh, Bonni, am fost atît de înspăimîntată gîndin-du-mă că erați pierduți amîndoi şi că micuța Rose era orfană...

Bonni se întinse şi îi strînse mîna lui Genoa.

- îmi pare rău că ai fost îngrijorată.

Genoa se adună şi-şi băgă batista înapoi la locul ei.

- Sînt atîtea de făcut, Bonni. Atîtea de făcut. Northbridge este un abator.

- S-a retras apa? Genoa oftă.

- Nu în întregime, dar cred că ce-a fost mai rău a trecut.

Treceau pe lîngă locul unde erau construite noile colibe, trăsura rostogolindu-se şi clătinîndu-se în noroi, iar Bonni se uita afară să vadă casele. Erau pur şi simplu nişte fundații, surprinzător de spațioase. Şi tot acolo erau corturi, iar oamenii mişunau printre ele, acum zîmbind şi discutînd.

CE OPTIMIŞTI SÎNT OAMENII, se gîndi Bonni, şi simți cum îi revine buna dispoziție.

- De unde au luat atîtea corturi? Genoa zîmbi.

- De la bunii noştri vecini din nord, din Canada. Au auzit de situația grea prin care trecem, prin intermediul telegrafului, bineînțeles, şi au trimis corturi şi provizii cu trenul.

Trăsura îşi continuă călătoria făcîndu-şi stîngaci drum către Northbridge, care era într-adevăr un abator la poalele dealului. înainte ca o curbă să împiedice vederea lui Bonni către partea de jos a oraşului, văzu dezastrul. Biroul ziarului lui Webb şi întregul Patch Town erau spulberate, în timp ce aproximativ patru picioare de apă stătută clipocea pe pereții depoului şi a clădirii lui Forbes. Nu era nici o urmă de bac, nici un om nu se vedea.

-Forbes este pustiit, spuse Genoa, iar o surprinzătoare strîmbătură îi curbă buzele şi în ochi îi dansă o lumină poznaşă.

- Se bizuie din plin pe Lizbeth a noastră să prindă putere să continue.

în ciuda rămăşițelor pe care tocmai le văzuse, Bonni era amuzată să se gîndească că Forbes Durrant era îndrăgostit de o profesoară. Şi chiar se purta ca şi cum ar fi fost îndrăgostit.

- Ce simte Lizbeth în această chestiune? Genoa dădu din umerii săi subțiri dar în ochi îi persista lumina aceea poznaşă.

- Cine poate spune? Ştii că Forbes este un bărbat foarte chipeş.

- Şi pe deasupra escroc şi ticălos, sublinie Bonni, cu toate că nu o făcu fără o anumită blîndețe.

- Se spune că bărbații de genul acesta sînt cei mai buni soți, veni observația lui Genoa. Cu condiția să fie îndreptați, atît.

- Nu-mi pot imagina că Forbes poate fi îndreptat. Genoa rîse.

- Nici eu nu pot, dar dragostea face minuni, nu-i aşa?

- Seth - nu se referise Genoa puțin mai înainte la el numindu-l Domnul meu Callahan - răsări în mintea lui Bonni.

- Probabil, admise ea cu un ton plin de reflecție. Da, probabil că face.

Genoa nu răspunse nimic.

Zilele care au urmat au fost foarte pline pentru Bonni şi pentru toată lumea din Northbridge.

Cînd apa s-a retras, autoritățile căii ferate au trimis oamenii să repare calea ferată şi să reclădească Depoul. Materialele veneau, erau aduse în vagoane pentru magazinul lui Bonni şi ea vindea produsele de orice fel aproape la fel de repede cum soseau.

Webb rămăsese în patul lui Bonni şi se dovedi a fi un pacient irascibil, ţipînd constant după un lucru sau altul. Din fericire, Bonni nu trebuia să-l servească, cel puţin în timpul orelor pe care le petrecea la magazin, pentru că Susan Farley, tînăra văduvă cu care Genoa fusese neclintit de prietenoasă, venea în fiecare zi să-l îngrijească. Răbdarea ei o uluia pe Bonni.

Bebeluşului lui Susan îi mergea bine şi Katie era cea care-i schimba scutecele şi i-l ducea mamei lui cînd trebuia hrănit. Rose era fascinată de copil şi cerea mai puţină atenţie pentru ea, părînd mulţumită să stea în strălucirea reflectată de bebeluş.

Munca în turnătorie continua ca de obicei, iar colibele din partea de sud a oraşului primeau încet acoperişuri şi ferestre. Spre nemulţumirea făţişă a lui Lizbeth Simmons, Forbes redeschisese Vulturul de Bronz şi salonul înainte ca perdelele să se usuce. Mesele de biliard tapiţate şi podeaua ondulată deveniseră puncte de interes local, adunînd căutătorii de emoţii din fiecare perimetru al oraşului.

Chiar şi Genoa făcu o călătorie să vadă ciudăţeniile. Bonni era prea ocupată să se ducă undeva, în afară de a alerga la magazin în timpul zilei şi să-l cocoloşească pe Webb Hutcheson în timpul nopţii.

Era obosită să doarmă pe canapeaua din salon şi chiar epuizată să aşeze perne şi să asculte mereu pricinile durerilor şi îngrijorărilor pacientului ei. De fapt era foarte încîntată că nu se căsătorise cu Webb Hutcheson.

- Sînt ruinat, spuse el într-o seară cu un ton aproape melodramatic cînd discutau despre inundaţie.

Bonni îi băgă o linguriţă cu medicamente în gură.

- Prostii. Dacă Forbes Durrant a putut trece peste asta, poţi şi tu.

Webb arăta ca un băieţel şi pentru o clipă inima lui Bonni se înmuie. Doar pentru un moment, pentru că el o fixă cu o privire irascibilă şi spuse tragic.

- Susan înţelege ce înseamnă pentru un bărbat să piardă tot ce are, Bonni.

SUSAN, SUSAN, SUSAN, se gîndi Bonni. SÎNT BOLNAVĂ DE MOARTE TOT AUZIND DESPRE SUSAN!

- Şi eu nu înţeleg, nu-i aşa?

- Tiparniţele mele s-au dus, tună el. La dracu, toată clădirea mea blestemată s-a dus! Pînă la urmă Forbes are pereţii şi podeaua cu care să facă treabă!

- Ssstt... Le scoli pe Katie şi Rose. Webb se întinse cu precauţie şi îi luă mîna.

- îmi pare rău, Bonni. Tu ai fost atît de bună cu mine, dîndu-mi chiar patul tău şi eu ridic tonul la tine.

Bonni zîmbi să arate că-l iertase şi subtil îşi retrase mîna dintr-a lui.

- Noapte bună, Webb, spuse ea apoi stinse lampa şi ieşi din dormitor.

Capitolul 21

- Se pare că ai făcut un succes din locul acesta, observă o voce masculină, chiar cînd Bonni se întindea după o pereche nouă de cizme de lucru puse pe un raft înalt - pînă la urmă.

Scara lui Bonni se clătină uşor cînd coborî.

Din respect pentru timpul cald şi însorit de iunie, lăsase deschisă uşa magazinului pentru a intra aer curat. Alături de briză şi cîteva muşte bîzîitoare, îl admise şi pe Forbes Durrant.

- Pînă la urmă? repetă netezindu-şi fustele rochiei din stambă roz cu gri. Forbes, îmi faci un compliment în stilul tău dubios?

Forbes zîmbi, sprijinindu-se indolent de tejghea. Ca de obicei era impecabil, îmbrăcat în pantaloni eleganţi, cizme lungi, negre, lustruite, o cămaşă de in şi o jachetă de corp din lînă subţire.

- Te asigur că am făcut complimentul cu toată sinceritatea, Angel. Nu puteam fi mai încîntat văzîndu-te prosperînd.

în ciuda căldurii zilei, Bonni simţi un fior stră-bătîndu-i şira spinării. Un alt miros se amesteca cu parfumul adierii vîntului de vară care pătrundea prin uşa deschisă, mai rău decît mirosul slab al balegii de cal de pe stradă.

Mirosea a necaz.

Bonni reuşi să abordeze un zîmbet de afaceri, ascunzîndu-şi îngrijorările în spatele lui.

Cum aş putea să te ajut? întrebă ocupîndu-şi locul obişnuit în spatele tejghelei.

Forbes zîmbi, ochii lui obraznici măsurînd-o pe Bonni cu aceeaşi apreciere înceată cum făcea de obicei.

- Eşti fără îndoială conştientă că tatăl tău a părăsit acum cîțiva ani Northbridge-ul, într-un fel de grabă? La mai puțin de două sau trei luni înainte ca tu să ne onorezi cu prezența.

Bonni nu se sinchisi să-şi ascundă nedumerirea sau curiozitatea... Dacă Forbes ştia ceva important despre fuga tatălui ei din oraş, de ce nu spusese mai devreme?

- Ascult, Forbes.

- Dacă îți vei aminti, am condus acest magazin sub auspiciile Antreprizelor McKutchen în perioada aceea.

Bonni îşi simți sîngele clocotind, ridicîndu-se'să-i fiarbă în obraji.

- îmi amintesc.

- Deşi nu te-ai întrebat niciodată de ce, continuă Forbes, pretinzîndu-se interesat de borcanele cu acadele colorate de un penny înşirate pe tejghea. Ai presupus pur şi simplu că iubitul tău de odinioară, Eli, a ordonat ca locul să fie absorbit de companie.

- Asta nu-i chiar exact, Forbes. Eli a negat orice cunoştință despre acest fapt şi eu îl cred.

- Bineînțeles.

- Vrei să-mi spui că minte?

Forbes desfăcu capacul unui borcan cu acadele şi se servi singur cu o acadea roşie.

- Departe de mine gîndul acesta, Angel. într-adevăr, Eli n-a ştiut.

- Atunci unde vrei exact să ajungi?

Forbes oftă adînc şi luă puțin din acadea. Căruțele zornăiau pe stradă, iar sus Katie cînta, Rose urla, iar Webb țipa la Susan să se ducă să-i aranjeze pernele. Păru că trecuseră zece ani pînă Forbes îi dădu răspunsul.

- Tatăl tău îmi datora bani, Bonni. O grămadă de bani. Cînd s-a sustras să-şi plătească datoriile, am luat magazinul, să încerc să-mi recuperez ceva din pierderi.

Pieptul lui Bonni se contractă, iar în stomac avea o senzație ciudată.

- Cum putea tata să-ți datoreze ție bani? Forbes dădu din umerii îmbrăcați elegant.

- Este dureros pentru mine să vorbesc despre asemenea lucruri nedelicate, mai ales cu o doamnă ca tine - spuse el cu o politețe ironică - dar mai mult ca orice datoria este datorie. Jack Fitzpatrick bea mult, Bonni, şi îi plăceau femeile . Mai mult, îi plăcea să joace jocuri de noroc. Şi-a mărit datoriile mai ales după ce tu ai plecat la New York cu noul tău soț chipeş. Din cauza sufletului meu bun, am avut încredere în tatăl tău că-şi va achita datoriile ca un gentleman.

- Din cauza sufletului tău bun? repetă sceptic Bonni. Haide Forbes, dacă l-ai acordat tatălui meu un anumit credit, a fost din cauza legăturilor lui cu familia McKutchen.

Forbes dădu iar din umeri. Bonni ştia că-i plăcea enorm ce făcea şi tînjea să-l pocnească cu registrul ei de încasări. Măcar dacă l-ar fi putut ridica.

- Cum vrei, Angel - cedă proprietarul salonului, cu un oftat plin de caritate. în orice caz, îmi recuperez o parte din bani luînd acest magazin şi nici în cazul acesta balanța nu este echilibrată.

- Dar nu mă poți face responsabilă pe mine pentru datoriile tatălui meu!

Bonni realiză că țipa şi făcu un efort uriaş să-şi controleze tonul.

- Pe lîngă asta - continuă ea într-o şoaptă caustică - de unde ştiu că nu minți?

Forbes îşi termină acadeaua şi luă alta înainte de a răspunde.

- Uuum - spuse mestecînd - aveam hîrtiile pe undeva pe aici. Polițe semnate.

Cercetă amîndouă buzunarele hainei şi apoi pe cel din interior. Cu un mare zgomot scoase la iveală un pachet de documente împăturite.

Bonni era sigură că el ştia unde erau actele tot timpul. îşi întinse după ele o mînă tremurătoare.

- Am actele acestui magazin, spuse după ce cercetă polițele şi văzu semnătura familiară a tatălui ei la sfîrşitul fiecăreia. Am un act clar.

- Deocamdată actul este pe numele domnului Fitzpatrick, nu-i aşa?

Bonni nu mai trebuia să răspundă. Faptul că i-a pierit toată culoarea din obraji - simțea că leşină -răspunse în locul ei.

- Aşa cum am crezut, spuse Forbes, căutîndu-se iar prin buzunare şi lăsînd la urmă o monedă de un penny pe tejghea să plătească acadelele pe care le consumase. Ai observat, nu-i aşa, că polițele arată clar faptul că această clădire a fost pusă drept gaj legal împotriva oricărei datorii pe care Jack Fitzpatrick o făcea la Vulturul de Bronz?

- De ce ai aşteptat pînă acum să-mi spui toate astea?

- Din două motive, răspunse Forbes fericit. Unu: pentru că nu aveai bani să-mi plăteşti. Doi: acest loc nu era o posibilitate de plată - pînă la urmă modul cum Îl administrezi nu era - şi de aceea nu valora cît pacostea de a te îndepărta.

Frustarea lui Bonni era uriaşă, ca şi stăpînirea ei.

- Nu te temi că-ţi pierzi slujba de director al turnătoriei făcînd asta, Forbes?

Forbes rîse.

- Angel, sînt surprins deține. Un lucru micuț este suficient să genereze un altul. Bineînțeles, dacă mai erai căsătorită cu Eli, probabil că m-aş fi adresat lui în loc de tine.

Numele lui Eli apăsă şi mai mult entuziasmul care se clătina a lui Bonni. El încă mai locuia la pensiune, la poalele dealului, şi se auzeau zvonuri despre efectul pe care l-a avut Webb în inima lui Earline Kalb. Ca să nu mai menționeze patul ei.

- Nu vreau ca Eli să ştie ceva despre asta, spuse Bonni repede.

Forbes îşi arcui o sprînceană. Avea nevoie de un bărbierit, dar urma aceea de barbă îl făcea într-un fel atractiv.

- Am avut dreptate presupunînd că fostul tău soț nu-l aproba pe tatăl tău, Angel?

- încetează să-mi mai spui Angel. Şi, da, ai avut dreptate! BLESTEMAT SĂ FII! adăugă Bonni în gînd.

Forbes folosi timpul să-şi savureze victoria şi apoi răsfoi iar gînditor prin teancul de polițe. Buzele i se mişcau calculînd totalul daunelor.

- în total am socotit, Bonni, că-mi datorezi cinci mii de dolari, spuse el vesel.

Bonni închise o clipă ochii, văzînd în minte cum numerele din contul ei se transformă în nimic. Cînd îl privi iar pe Forbes, el încă mai zîmbea.

- Eşti încîntat de asta, îl acuză.

- Oh, într-adevăr sînt, Bonni. într-adevăr.

- De ce?

- Pentru că te-am iubit fără speranță foarte mult timp. încă de cînd purtai şorturi.

Privirile lui Bonni se opriră asupra urmelor de pe suprafața tejghelei.

- Şi asta este răzbunarea ta.

-Deloc. Asta este afacerea. Făcîndu-te să dansezi pe melodiile pianului meu la Vulturul de Bronz a fost răzbunarea mea.

Inspiră adînc, zgomotos şi lăsă apoi aerul să iasă cu un şuierat resemnat.

- Spune-mi, Angel. Ai de gînd să-mi dai magazinul sau bani?

Bonni înghiți.

- Bine. Am să vorbesc cu bancherul să semneze un cec după-amiază.

- Bine, spuse Forbes.

Apoi luă încă două batoane de mentosan din borcanul lor, lăsînd un alt penny şi plecă.

Bonni îşi rezemă coatele pe tejghea şi îşi lăsă capul în mîini. Toate profiturile încîntătoare s-au dus zburînd în buzunarele lui Forbes Durrant. Printre degete văzu două monede de un penny pe tejghea. Pînă la urmă îi lăsase doar atît din ce adunase ea..

La ora unu în acea după-amiază, Bonni o lăsă pe Katie în locul ei la magazin şi ieşi. Singura bancă din Northbridge era în josul străzii, în drum spre turnătorie.

Domnul Swenderborg, preşedintele, ținu o prelegere încurcată cînd îşi ceru banii, dar Bonni rămase neclintită. Cînd părăsi banca în grabă, contul era epuizat şi banii se odihneau în geanta ei.

Coborî dealul, trecînd pe lîngă pensiunea Iul Earline la dreapta ei şi pe lîngă clădirea întreprinderii la stînga. O amintire vie a zilei inundației o făcu să tremure.

- Frig, spuse o voce bărbătească.

Bonni se întoarse, ferindu-şi ochii de lumina soarelui cu o mînă şi se uită să-l vadă pe Eli atîrnat la una din ferestrele de sus ale pensiunii. Era camera lui Earline? Se trezi sperînd ca el să cadă şi să-şi rupă gîtul puternic şi mizerabil.

- Pe o zi ca asta? răspunse ea cu nevinovăție. Eli se încruntă.

- Magazinul este închis?

îşi consultă ceasul de buzunar.

- Este abia amiază. Bonni dorea să-l rănească.

- Unii dintre noi nu-şi permit să lîncezească în pat cît e ziua de lungă, răspunse ea. Dar ca să răspund la întrebarea ta, magazinul este deschis. Katie are grijă cît eu îi fac o vizită lui Forbes.

Spre enorma satisfacție a lui Bonni, Eli își lovi capul de cerceveaua ferestrei.

- Ce afaceri ai putea tu avea cu acel ticălos? întrebă Eli după ce termină de înjurat.

- Mă gîndesc că aș putea să-mi cer slujba înapoi, îmi lipsește faptul că nu mai dansez în sunetele flașnetei.

Spunînd aceasta, Angel își continuă veselă drumul la afacerile ei.

-La dracu, vino înapoi I Bonni merse mai repede.

Faimoasele mese de biliard tapițate erau pe cale să fie înlocuite cu unele noi, observă Bonni în timp ce trecu vioaie prin salonul Vulturului de Bronz și se îndreptă spre bar. într-adevăr, poate că plătea pentru . decorul care era cărat înăuntru de patru muncitori cu fețe roșii, gîfîind.

Forbes îi supraveghea, dar renunță cînd o văzu pe Bonni, cu un zîmbet insolent pe față.

- Mi-ai adus banii, declară el fericit.

Bonni ura faptul că pierdea veniturile ei cîștigate cu greu și îl ura și pe Forbes și pe insuportabilul ei tată.

- Nu primești o lețcaie pînă nu-mi dai în schimb polițele. Mai mult, vreau declarația ta scrisă că nu mai există nici o datorie.

Forbes îi oferi galant brațul.

- Vrei să discutăm asta în biroul meu?

Bărbia lui Bonni ieși în afară, dar îi luă brațul și îi dădu voie s-o conducă sus, în biroul lui. La etaj mai era o mică urmă a stricăciunilor inundației. Forbes era un bărbat căruia îi plăcea confortul personal și fără îndoială această parte a casei a fost prima reparată.

în spatele ușilor pe lîngă care treceau se auzeau rîsete; se pare că *Vulturul de Bronz* făcea afaceri rapide pe lîngă dans, jocurile de noroc și vînzarea băuturilor.

- Pofta omenească nu încetează niciodată să mă uimească, remarcă Forbes în timp ce deschidea una din ușile duble ce duceau în biroul lui.

- Sau să-ți umfle buzunarele! adăugă Bonni. Intră în fața însoțitorului ei incapabilă să reziste unei mici răzbunări.

- Bîrfitorii spun că tu și Lizbeth Simmons sînteți îndrăgostiți. Bineînțeles că eu nu cred nici un cuvînt.

Forbes se înroși imediat, dar se grăbi să-și ascundă stînjeneala întorcîndu-i spatele lui Bonni, îndepărtîndu-se spre birou.

- De ce nu crezi? nu putu rezista să nu întrebe. Bonni oftă cu dramatism așa cum le văzuse pe multe eroine făcînd.

- O profesoară are - ei bine, știi tu - o anumită poziție în orice societate. Cu siguranță Lizbeth nu va fi atît de proastă încît să se încurce cu un, cu un...

Forbes era roșu la față și de data asta nu mai făcu nici un efort să ascundă acest lucru. Ochii lui căprui scăpărau și Bonni observă că mîinile, așezate pe birou, se încleștaseră.

- Cu un ce? întrebă el.

Bonni nu putea fi mai încîntată. Aproape că meritase cinci mii de dolari să-l vadă pe Forbes pierzîndu-și legendarul calm.

- Cu proprietarul unui salon. Cu un codoș, dacă vrei.

- Eu nu sînt codoș! izbucni Forbes.

Bonni se prefăcu speriată și făcu un pas în spate, cu mîna la piept. Dar dramatismul nu se regăsea însă în vocea ei.

- Ce înseamnă cuvîntul tău în această problemă? arătă Bonni spre hol. Oare femeile acelea din spatele ușilor nu sînt plătite să satisfacă bărbații?

Pentru prima dată Forbes era complet pierdut. Se prăbuși în scaun privind-o pe Bonni ca și cum i-ar fi plăcut s-o vadă spînzurată sau chiar arsă pe rug.

Bonni deschise geanta și scoase cecul care reprezenta aproape fiecare cent pe care-l avea.

- Polițele, dacă ești drăguț, spuse apropiindu-se de biroul lui Forbes. Pe lîngă declarația ta, bineînțeles.

Forbes se așeză înapoi pe scaun, cu degetele bătînd darabana sub bărbia sa nebărbierită. Chiar și cînd cecul era destul de aproape ca să-l ia, nu se întinse după el, iar ochii căprui erau melancolici.

- Probabil că Lizbeth nu va accepta niciodată să se căsătorească cu mine, reflectă el iar Bonni se retrase. Fu cuprinsă chiar de o umbră de simpatie.

își reveni destul de repede însă. Pînă la urmă era jefuită de aproape iot ce avea.

- Probabil ai dreptate. Care femeie decentă ar dori să se căsătorească cu un negustor de tîrfe?

Ochii lui Forbes aruncau flăcări cînd au urcat de la fundul lui Bonni spre fața ei.

- Dumnezeule, am devenit Ipocriți în ultimele săptămîni, nu-i așa? Dă-mi voie să-ți reamintesc, doamnă McKutchen, că obișnuiai să fii una din cele mai mari atracții ale acestui loc.

- Eu doar dansam!

- Da, da, tu doar dansai. Cu orice bărbat care putea plăti prețul.

Bonni se înroși. Și dacă trăia pînă la nouăzeci și -nouă de ani, nu va auzi niciodată că munca ei ca dansatoare a fost uitată.

- Aveam nevoie de bani, Forbes.

Forbes zîmbi cu neîncredere, dar ochii îi erau încă întunecați de supărare.

- Și încă mai ai nevoie, nu-i așa? îți spun ce voi face, Angel. Dacă te vei întoarce la *Vulturul de Bronz* să dansezi, voi fi de acord să ignor datoriile făcute de tatăl tău.

Ea trînti cu furie rece cecul pe mapa biroului lui Forbes.

- Nu aș face asta nici pentru a salva zece mii de dolari, sau o sută de mii de dolari, sau un milion! spuse ea sperînd că nu va fi niciodată obligată să înghită acele vorbe.

Forbes scoase polițele din sertarul biroului alături de o hîrtie și un stilou.

- Tu ai insistat asupra problemei, Angel, spuse oftînd. Tu ai insistat.

Cinci minute mai tîrziu, Bonni părăsi Vulturul de Bronz cu cinci mii de dolari mai puțin, dar avea încă mîndria ei și demnitatea și avea cuvîntul scris al lui Forbes că datoriile tatălui ei fuseseră achitate. Nefiind disponibilă de a mai face față altor neplăceri, trecu pe lîngă pensiunea Earlinei pe partea cealaltă a străzii.

Cînd Bonni intră în magazin, Eli o aștepta. Pretindea că examinează o expoziție de instrumente muzicale, ceea ce nu o prosti pe Bonni. Bărbatul nu putea căra instrumentul, deci îl lăsă să se uite.

- Ce dorești? întrebă ea, dezlegîndu-și pălăria de paie și scoțînd-o. O aruncă peste tejghea și aceasta pocni pe podeaua din spatele ei.

Katie făcu ochii mari, o ridică pe agitata Rose și se grăbi sus.

- în felul acesta îți întîmpini toți clienții, doamnă McKutchen? întrebă zîmbind Eli.

Bonni realiză că-i dăduse apă la moară și-și putea da un picior pentru asta. Zmuci șortul alb din cuier și și-l puse legînd cordonul cu mîinile furioase.

- întotdeauna trîndăvești toată ziua în dormitor? Destul de ciudat, dar ea era iritată mai mult de

locul unde locuia Eli decît de faptul că a trebuit să plătească cinci mii de dolari pentru plăcerile de bețiv ale tatălui ei.

Chiar atunci Webb urla ceva sus și se auziră pași care tropăiau alergînd, probabil ai lui Susan.

- Vorbind despre trîndăveala în dormitor - spuse Eli și, deși încă zîmbea, privirile lui păreau sincer supărate -, cum se simte Hutcheson?

- Este aproape restabilit, răspunse Bonni aple-cîndu-și capul să ascundă zîmbetul care-i apăruse brusc în colțul buzelor.

Și chiar așa și era, se gîndi ea. Eli stătea la Earline stîrnind cît mai multă bîrfă posibilă pentru că era gelos pe poziția lui Webb în casa lui Bonni.

- Sînt o groază de discuții despre tine și Webb, Bonni, și nu sînt sigur că-mi place.

PUN PARIU CA NU-ȚI PLACE,se gîndi Bonni, dar se forță să-și mențină o față demnă cînd îi întîlni privirile.

- Asta nu-i nimic nou, Eli. Oamenii au clevetit despre mine și Webb de la început.

Eli nu părea mulțumit.

- Este încă în camera ta?

Bonni se întrebă cum ar fi putut Eli să știe despre asta, apoi își aminti că fusese cu oamenii care l-au adus pe Webb acolo în ziua cînd a fost bătut.

- Bineînțeles, spuse mieroasă. Unde ar putea fi în altă parte? Alt pat în loc ar fi al lui Katie, și el este prea mare și prea voinic ca să zacă pe canapeaua aia mică și șubredă.

Accentul subtil pe care Bonni îl puse pe cuvintele „mare și voinic" nu-i scăpă Iul Eli. Fața lui se înăspri și ea se aștepta să-i iasă fum din guler. Cu toate astea, el reuși totuși să vorbească pe un ton moderat.

- Cred că voi urca la Hutcheson să văd cum se simte. Dacă nu te superi.

Chiar atunci o femeie micuță ieși din umbră, ca o fantomă, cu o ceapă într-o mînă și un cartof în cealaltă. Bonni încasă banii, vocea sunîndu-i ca sunetul clopoțelului de la casa de bani.

- Să mă supăr? Oh, Eli, sigur că nu mă supăr. Un om rănit are nevoie de toate încurajările pe care le poate primi.

Bonni mai degrabă simți decît văzu privirile fierbinți pe care i le arunca Eli şi zîmbi cînd tocurile cizmelor lui loveau treptele ce duceau în camerele de sus.

Tuttle intră în magazin, trecînd cu un zîmbet încrezător pe lîngă femeia cu ceapa şi cartoful. De cînd biroul ziarului fusese distrus, lucrase tot timpul ajutînd la terminarea colibelor noi ale muncitorilor, iar slujba se pare că i se potrivea. Era bronzat şi se îngrăşase puțin, arătînd mai degrabă a bărbat şi din ce în ce mai puțin a copil neajutorat.

- Bună ziua, doamnă, spuse el înclinînd politicos din cap. Am venit pentru lecția de citire.

Bonni reîncepuse să jelească cei cinci mii de dolari pierduți şi zîmbetul îi pierise.

- Katie este sus, răspunse cu brutalitate.

Tuttle părea rănit. Seară de seară, de cîteva săptă-mîni, stătea la masa din bucătărie cu Katie, perse-verînd cu lecțiile de ortografie, gramatică şi citire, iar imaginea lui lucrînd cu atîta hotărîre o făcea pe Bonni să se simtă mîhnită. Se forță să zîmbească şi Tuttle se lumină imediat.

Cînd Eli coborî, o căra pe Rose Mărie şi micuța ei păpuşă modernă.

- Locul acesta este un circ.

Lui Bonni nu-i păsa în momentul acela ce părere avea el.

- Unde ai de gînd să pleci cu fiica mea?

- Rose Mărie este şi fiica mea, sublinie Eli. Cu permisiunea ta, mi-ar plăcea să-mi petrec seara cu ea.

Un gînd brusc şi oribil puse stăpînire pe Bonni, făcînd-o să înconjoare grăbită tejgheaua. Tocmai îşi reaminti că Eli locuia la Earline.

- N-o să iei copilul meu - al nostru - în casa aceea!.

- N-am ştiut niciodată că nu eşti de acord cu Genoa, spuse Eli pretinzîndu-se încurcat şi jignit.

- Ştii foarte bine că nu vorbeam despre Genoa. Mă referam la, la amanta ta.

- La cine?

Cuvintele ieşiră din gura lui Eli ca un vuiet încîntat.

- Nu am de gînd să repet - spuse Bonni cu un dispreț rece - în prezența unui copil inocent.

Eli îşi ridică cu elocvență ochii în tavan.

- Se pare că nu te gîndeşti să nu faci alte lucruri în prezența unui copil nevinovat. De ce să nu repeți?

Gelozia sa nu mai părea chiar amuzantă acum. S-ar fi putut hotărî, reflectă Bonni, să ajungă la concluzia că ea nu era o companie potrivită pentru Rose Mărie şi să ia măsuri să strîngă probe împotriva ei.

- Dorm pe canapea, spuse ea neconvingătoare, cu obrajii în flăcări. Vroiam să te necăjesc înainte din cauza a ce spun oamenii despre tine şi Earline.

- Ce spun oamenii despre mine şi Earline? o tachina EH, iar în vocea lui era un ton jucăuş care l-ar fi putut costa o palmă răsunătoare dacă n-ar fi ținut copilul lui.Bonni.

Cînd Bonni nu răspunse, din încăpățînare, el rîse.

- Am s-o aduc pe Rose înapoi după cină, spuse el, apoi ieşi din magazin, lăsînd-o pe Bonni să se uite după el cu o disperare furioasă.

într-un minut Eli se întoarse.

- Ți-ar place să ne însoțeşti? o întrebă cu sinceritate ca şi cum tocmai atunci îi venise ideea. Poate că aşa şi era.

Bonni nu avea de gînd să se eschiveze. Era obosită şi îi dăduse efectiv toți banii lui Forbes Durrant şi nu-credea că va putea îndura o altă seară în nebunia de sus. Cît ai clipi din ochi înşfacă şalul, țipă la Katie că ea ieşea şi încuie magazinul.

Mergînd de-a lungul drumului, cu Eli ducînd-o pe fiica lor pe braț, Bonni se simți bine. Era aproape ca şi cum cei trei formau o familie în adevăratul sens al cuvîntului.

Dar, bineînțeles, nu era o familie adevărată. Avusese loc un divorț pînă la urmă şi moartea lui Kiley stătea între Bonni şi Eli ca o barieră. Brusc, ea se gîndi la micuțul pe care l-ar fi putut avea acolo cu ei.

- Ce se întîmplă, Bonni? întrebă blînd Eli, cînd urcă dealul spre casa lui Genoa. Arăți de parcă eşti gata să plîngi.

Sirena sună în curtea turnătoriei şi într-un fel sunetul se adăugă la sentimentul de singurătate al lui Bonni. Nu putea răspunde cu sinceritate la întrebarea lui Eli, pentru că acest lucru ar fi deschis răni ce nu se vindecaseră complet.

- Sînt doar obosită, cred. Ceea ce era destul de adevărat.

Următoarele cuvinte ale lui Eli erau cu totul neaşteptate, spuse cu o timiditate pe care Bonni nu o remarcase niciodată la el.

- Mi-ar place să-ți arăt colibele, într-o zi, curînd. Sînt aproape gata acum.

Privirile lui Bonni măturară fața lui Eli şi văzu acolo o rară expresie de vulnerabilitate. Vizita ei la colibe era un fapt de care-i păsa cu adevărat lui Eli şi descoperise că renunțase să mai afişeze acea pretinsă atenție pe care i-o dădea lui Earline Kalb.

- Mi-ar place, Eli.

Trecură de poarta larg deschisă a lui Genoa şi traversau aleea prăfuită. Rose îşi zări mătuşa mult iubită în cadrul uşii şi ceru să fie lăsată jos, iar Eli o ridică de pe umărul lui, chicotind răguşit, lăsînd-o să se îndrepte şovăitor spre Genoa, care rîdea cu brațele deschise.

- Oamenii uniunii s-au întors în oraş, mărturisi Eli privindu-şi fiica şi sora îmbrățişîndu-se pe verandă.

Bonni se opri. Domnul Denning şi oamenii lui plecaseră după inundație şi ea şi-i scosese din minte.

- N-am auzit. Crezi că vor fi şi mai multe probleme?

-întotdeauna pot fi şi mai multe probleme, Bonni.

- Mă roade faptul că huliganii aceia au plecat după ce l-au bătut aproape mortal pe Webb. Şeriful a revenit iar şi iar asupra celor întîmplate, dar Webb nu-şi poate aminti cum arătau atacatorii lui.

Mîinile lui Eli îi cuprinseră blînd brațul lui Bonni.

- Am putea să nu vorbim despre Hutcheson, te rog? Măcar de data asta.

Bonni zîmbi. Atingerea lui Eli o făcu să se simtă bine ca şi faptul că mersese lîngă el mai devreme,

- îmi pare rău.

Spre surpriza totală a lui Bonni, Eli se aplecă şi o sărută cu blîndețe.

- Dacă într-adevăr contează, Bonni - spuse el cînd sărutul se sfîrşi şi buzele lui zăboviră la un milimetru de ale ei - bîrfele nu sînt adevărate.

Bonni ştia că se referea la şoaptele cu privire la el şi Earline Kalp.

- Asta-i bine. Asta-i bine.

Eli îi luă mîna într-a lui şi se îndreptară spre casa lui Genoa. în timpul acelor cîteva momente foarte prețioase a fost ca şi cum nimic rău nu s-ar fi întîmplat între ei.

Capitolul 22

Poneiul păştea iarba tunsă a pajiştii lui Genoa, un animal splendid, cu o şa de bun gust şi căpăstru. Cînd Rose se apropie, ținută de mîna lui Eli, cu o curiozitate precaută, animalul îşi înălță capul de culoarea cafelei cu lapte şi necheză prietenos.

Eli se aplecă şi o ridică pe fiica sa-în brațe, şi o aduse mai aproape de ponei. Tentată, Rose întinse mîna să atingă coama crem, şi iapa mică necheză un bun venit şi îşi scutură capul zornăind căpăstrul.

Rose țipă de încîntare şi bătu din palme.

-Al meu! țipă ea.

Blînd, Eli aşeză fetița în şa. Ea părea încîntată dar şi speriată în acelaşi timp, cînd se agăță de ea.

Eli luă frîiele cu o mînă şi începu să dirijeze poneiul în cercuri complete. Arăta la fel de încîritat ca şi Rose Mărie.

Bonni privea împreună cu Genoa şi cu Lizbeth care era ciudat de liniştită, iar sentimentele ei erau amestecate. Rose era încîntată vizibil de poneiul maroniu, dar erau şi alte considerații: uneori caii aruncau oamenii din şa sau fugeau cu ei sau îi azvîrleau în stînci sau hățişuri.

Propria frică de animale o făcu pe Bonni să înainteze cu o formă de protest pe buze.

Dar Genoa o opri întinzîndu-şi brațul.

- Rose Mărie este în perfectă siguranță, Bonni. Bonni oftă. Era adevărat. Eli ținea Miele şi poneiul

îl urma cu docilitate oriunde îl conducea. Ce i s-ar putea întîmpla lui Rose cu tatăl ei atît de aproape?

- Cred că mi-ar place o ceaşcă de ceai acum! spuse Bonni după ce inspiră adînc.

Genoa îi zîmbi. Erau toți sătui după ce tocmai luaseră o cină minunată, şi nici unul nu avea poftă să bea ceai.

- Nu-i aşa că Cocoa este o surpriză încîntătoare, spuse domnişoara bătrînă referindu-se, bineînțeles, la ponei, în timp ce deschidea drumul prin grădină şi prin uşile franceze.

Salonul era plăcut răcoros. Genoa plecă imediat la bucătărie s-o roage pe Martha să pregătească ceai, în timp ce Bonni şi Lizbeth s-au aşezat pe scaune.

La început reticența lui Lizbeth îi scăpase lui Bonni, pentru că încă se mai gîndea la ponei. Eli ar fi putut s-o consulte, reflectă ea supărată, înainte de a-i arăta fiicei lor un dar atît de periculos. Şi unde va ține ea calul? Se aştepta să-l priponească în spatele magazinului? Oftă hotărîtă să înceteze să se mai gîndească la Eli şi la animal, pentru că nu mai putea face nimic în privința asta.

Atunci observă că Lizbeth stătea cu mîinile împreunate în poală. Tenul ei de obicei roz şi alb era palid, iar drăguțul păr blond, chiar dacă era pieptănat la fel de îngrijit ca de obicei, părea că simpatizează cu spiritul vizibil prost dispus.

- Ce este, Lizbeth - şopti Bonni - ce nu este în regulă cu tine? Pari atît de amărîtă.

Cînd Lizbeth îşi ridică ochii spre chipul lui Bonni, aceştia erau plini de o ciudată amestecătură de provocare şi disperare.

- Este vorba de Forbes, spuse ea. Ştiai că este încă obsedat de tine, Bonni?

Bonni avusese destul parte de Forbes Durrant pentru o zi, dar nu putea pur şi simplu să sară peste o discuție despre el cînd subiectul era de o evidentă importanță pentru prietena ei.

- Asta este o prostie, Lizbeth, spuse ea cu fermitate. Eu nu sînt rivala ta.

- Oh, dar eşti - insistă Lizbeth, cu toate că nu într-un mod neprietenos. Presupun că oricum nu are nici o importanță. N-aş putea niciodată să mă căsătoresc cu un bărbat ca Forbes.

- Nici eu n-aş gîndi altfel, aprobă Bonni cu o voioşie care nu făcea parte din caracterul ei.

Se întreba dacă atitudinile Clubului Comunității Progresiste Vineri Seara nu-şi puseseră amprenta asupra ei, acum că membrele lui îi frecventau încîntate magazinul.

Martha, menajera veche a lui Genoa, intră aducînd o tavă cu ceai, întrerupînd temporar conversația.

- Domnişoara McKutchen s-a dus la grajduri, le informă ea pe Lizbeth şi Bonni fără să le privească. Vă roagă s-o scuzați.

Bonni zîmbi şi dădu din cap întrebîndu-se ce tangență avea cumnata ei cu grajdurile, dar zîmbetul îi pieri cînd văzu tristețea de pe chipul drăguț al lui Lizbeth.

- Draga mea, chiar îți pasă de Forbes, nu-i aşa? Lizbeth îşi întări pumnul şi lovi brațul scaunului ei

într-un gest de frustrare. Agitația îi coloră obrajii frumoşi.

- - îmi place, dar nu m-aş obişnui niciodată cu modul în care îşi cîştigă el traiul. Ochii albaştri, acuzatori, se întoarseră în direcția lui Bonni pironind-o de speteaza scaunului. Şi pe lîngă asta, el te iubeşte pe tine.

- Nu mă iubeşte, insistă Bonni, pentru că nu ştia ce să spună altceva.

Forbes amintise despre sentimentele lui în acea zi în timpul confruntării lor asupra datoriilor lui Jack Fitzpatrick, dar vorbise la trecut.

- Ştiai că a plîns din cauza căsătoriei tale cu Eli McKutchen? continuă Lizbeth.

Bonni nu şi-l putea imagina pe Forbes plîngînd de altceva decît din cauza unui faliment.

- îmi este greu să cred. Oricum dacă Forbes ți-a spus ceva de genul acesta - şi el este singura persoană care ar putea şti asta - demonstrează o uimitoare încredere din partea lui. Dacă Forbes a încredințat cuiva un lucru atît de intim, sigur este îndrăgostit de acea persoană.

Speranța licări în ochii lui Lizbeth dar, înainte de a da vreun răspuns, Genoa se înapoie țopăind în salon, cu fața ei neatrăgătoare plecată. Era acoperită de pînze de păianjen şi praf, iar în păr avea fire de paie. Dacă Bonni n-ar fi cunoscut-o, ar fi bănuit-o pe cumnata ei de o întîlnire romantică în grajduri. îşi notă în minte să-l inspecteze pe Seth dacă era murdar de paie şi praf. .

- Am găsit, străluci ea.

- Ai găsit ce? întrebă Bonni cu nedumerire.

- Şareta poneiului, bineînțeles. Cea pe care bunicul a cumpărat-o pentru mine, cînd eram puțin mai mare ca Rose.

Genoa tăcu scuturîndu-şi fericită fustele din şaten negru, foarte decente.

- A fost o grea încercare să trag acea şaretă tot drumul de la grajduri pînă în grădină, dar am făcut-o.

Bonni şi Lizbeth schimbară priviri amuzate, cu toate că Lizbeth arăta încă palidă şi tristă.

- Eşti la fel de rea ca şi fratele tău - spuse Bonni -cînd este vorba de a o răsfăța pe Rose Mărie. Va deveni nesuferită.

Genoa se înbufnă ca o fetiță, în timp ce-şi turna o ceaşcă de ceai şi se aşeză pe scaun. Un nor de nisip pluti în jurul ei.

- Pfui!

Neavînd nici o idee cum să răspundă cu demnitate la o remarcă atît de prostească, Bonni o ignoră total şi luă o altă gură de ceai.

- Tocmai îi spuneam lui Bonni că foarte curînd va trebui să facem o listă pentru cele trebuitoare şcolii. Ne poți asigura astfel de lucruri prin magazinul tău, nu-j aşa, Bonni?

înainte ca Bonni să poată răspunde, Genoa interveni în discuție.

- Şi bineînțeles că nu puteam continua să învățăm clasele de adulți să citească aici, spuse ea cu o resemnare fericită. Trebuie să trimitem după materiale de construcție pentru noua şcoală. Domnul Callahan a fost drăguț procurînd cherestea, dar vom cere table şi instalație electrică şi altele de felul acesta. Am făcut o listă. Poți comanda aceste produse imediat, Bonni?

- Voi trimite după ele luni.

Lumina norocului era caldă şi se lăsă un moment să se încălzească la ea. Se gîndi la incursiunea lui Forbes prin contul ei din bancă şi ar fi zîmbit dacă acest nume nu i-ar fi amintit de inima frîntă a lui Lizbeth.

- Mulțumesc, Genoa!

Apoi, ca să facă conversație, adăugă:

- Unde a plecat Seth? Nu l-am văzut de cînd am ajuns aici.

Incredibil, dar, la aceste vorbe inofensive, Lizbeth izbucni într-un hohot de plîns gălăgios şi părăsi camera înlăcrimată.

- Dumnezeule bun, spuse Bonni aşezînd alături ceaşca de ceai şi ridicîndu-se să-şi urmeze prietena.

- Las-o în pace, Bonni! o instrui Genoa blînd. Nimic din ceea ce i-ar spune cineva nu o poate alina.

Şovăind, Bonni se aşeză iar. Sunetul amărăciunii lui Lizbeth s-a împletit cu rîsul amestecat al tatălui şi fiicei care se auzea de pe pajişte.

- Ca să-ți răspund la întrebare - continuă Genoa ca şi cum nimic nu se întîmplase. Domnul Callahan este în salonul din spate, lucrînd. Apropo, Bonni, Clubul l-a numit pe Seth director şi administrator al Teatrului Pompeii şi el este de părere că acel loc s-a ruinat - sînt de acord că are nevoie de anumite lucrări de restaurare. Bineînțeles, şi el doreşte să cumpere vopseaua şi accesoriile de la tine.

Bonni nu-şi putu ascunde bucuria în fața acestei perspective.

- Tu şi Seth faceți atît de multe pentru mine. Nu ştiu cum să vă mulțumesc.

Genoa deveni foarte serioasă dintr-o dată şi se aplecă în față coborîndu-şi vocea. Evident, discutase destul despre afaceri.

- Care sînt sentimentele tale pentru Webb Hutcheson, draga mea?

Bonni se înroşi.

- Oh, Genoa McKutchen, să-ți fie ruşine! Credeam că tu eşti mai presus şi nu-ți pleci urechile la bîrfele meschine.

- Ei bine, nu o fac. Lucrurile sînt îngrozitor de încurcate, ştii că oamenii spun că tu şi Webb sînteți încurcați. Şi eu nu fac presupuneri, trebuie să-ți spun, despre zvonurile cu privire la prietenia lui Eli cu Earline Kalb.

O imagine bruscă şi foarte clară a lui Eli în spatele lui Earline în ziua petrecerii în aer liber a lui Genoa apăru în mintea lui Bonni. Văzu brațul lui încercuind trupul feminin al lui Earline, cînd îi demonstra modul cel mai potrivit a de mînui ciocanul de crochet.

- Am auzit zvonurile, spuse ea ascunzîndu-se în spatele zîmbetului pe care i-l adresă lui Genoa.

Genoa era evident că nu se lăsa înşelată.

- Bonni, de cine eşti cu adevărat îndrăgostită? De Eli sau de Webb?

Bonni aruncă o privire pripită spre uşile franţuzeşti care erau deschise spre minunatele parfumuri ale grădinii şi a întinderii proaspăt cosite a pajiştei. Nu dorea să mai fie auzită şi de altcineva.

- Aş putea foarte bine să mărturisesc, Genoa -spuse ea păstrîndu-şi vocea coborîtă - că încă îl iubesc pe Eli, aşa cum am făcut-o întotdeauna.

Genoa tresări, ţîşni din scaun şi începu să măsoare camera într-o manieră agitată. Bonni era puţin rănită, pentru că se aşteptase ca fosta ei cumnată şi buna ei prietenă să fie încîntată.

- Nu vrei ca eu să ţin la Eli? întrebă Bonni încet. Genoa se opri şi se lăsă să cadă iar în scaun.

- Bineînţeles că da, Bonni, dar bărbatulare o mîndrie teribilă şi tu nu ajuţi lucrurile ţinîndu-l pe Webb chiriaş.

- Webb a fost rănit rău - sublinie Bonni repede -iar eu m-am simţit obligată.

- Bietul ticălos se aşteaptă să te căsătoreşti cu el, nu-i aşa? o întrebă Genoa. Oh, Bonni, la ce te-ai putut gîndi cînd ai influenţat un bărbat cinstit ca Webb s-o ia pe acest drum?

- Nu l-am influenţat eu! şuieră Bonni.

Genoa strănută şi un alt nor de praf pluti în jurul ei.

- Nu? pufni ea luînd o batistă din mînecă şi ducînd-o la nas. Nu i-ai spus lui Webb sincer cum stau lucrurile, nu-i aşa?

- N-am putut, Genoa. A construit casa aceea încîntătoare, iar coastele lui sînt rupte.

Genoa o întrerupse scurt.

- Scuze. Gîndeşte-te la mîndria lui Webb. Şi a lui Eli.

Bonni era jignită şi răspunse în consecinţă.

- Dar mîndria mea, Genoa? Crezi că mie îmi place să stau trează noaptea şi să mă întreb dacă Earline şi Eli sînt împreună?

- Ge contează mai mult pentru tine, Bonni? se opuse ferm Genoa. Mîndria ta sau fericirea ta?

Bonni deschise gura apoi o închisese iar.

- îţi pot spune dintr-o experienţă amară - continuă Genoa, brusc dezumflată - că mîndria de felul acesta este o capcană teribilă. Aş fi putut avea copii acum dacă n-ar fi fost mîndria mea. L-aş fi putut avea pe domnul Callahan.

Afecţiunea lui Bonni pentru prietena ei era reală şi adîncă. îngenunchie în faţa scaunului lui Genoa şi îi luă mîinile subţiri şi pline de graţie.

- Mîndrie? Am crezut că bunicul tău a oprit căsătoria.

Două lacrimi se prelinseră de pe bărbia lui Genoa picurînd pe mîinile lui Bonni.

- Domnul Callahan a dorit ca eu să-l înfrunt pe bunicul, dar mie mi-a fost teamă că - oh, Bonni, că el ar fi putut striga să se cutremure grinzile şi n-aş fi putut să-l înfrunt aşa cum a făcut-o Eli. Am plecat în Europa aşa cum bunicul mi-a ordonat să fac, dar nu am încetat niciodată să mă gîndesc la Seth al meu. Nici măcar o clipă. Aş fi putut să mă duc la el cînd vasul meu a ancorat în New York, mi-aş fi putut cere scuze, dar am fost o McKutchen - prea mîndră. Am vrut să vină el la mine, înţelegi?

Bonni o îmbrăţişa pe Genoa.

- Dar el este aici, acum, în Northbridge, îi aminti prietenei sale. Ţie şi lui Seth vi se oferă o a doua şansă.

Genoa se desprinse din îmbrăţişare şi scoase iar batista. Rîdea şi plîngea în acelaşi timp cînd Bonni se întoarse în scaunul ei.

- C e adunătură de femei proaste sîntem, tu, Lizbeth şi eu! Eu încerc să fiu iar tînără, tu eşti chinuită între doi bărbaţi şi biata Lizbeth nu ştie dacă e albă sau neagră, atît este de îndrăgostită de Forbes.

Bonni începu să protesteze că ea nu este torturată între doî bărbaţi pînă la urmă, că ea îl iubeşte doar pe Eli. Din fericire îl văzu cu coada ochiului intrînd în grădină şi se opri la timp. îi zîmbi lui şi epuizatei fetiţe pe care.o ţinea în braţe.

- Se pare că Rose a avut suficiente distracţii pentru o zi, observă ea, iar remarca sună stupid chiar şi în urechile ei. Mai bine ne-am duce acasă.

Genoa se ridică de pe scaun şi dispăru.

- Aş dori să stai, spuse Eli răguşit. Deşi Bonni se străduí s-o descifreze, expresia din ochii lui era de nepătruns.

- Asta este ridicol, replică Bonni ridicîndu-se şi netezindu-şi fustele. Mai mult, este nepotrivit.

Se întinse ca s-o ceară pe Rose, dar Eli nu i-o cedă.

- Nu crezi că jucăm acest joc de prea mult timp, Bonni?

Bonni înghiți, supărată şi temătoare şi încă liniştită.

- Ce joc?

- Ştii foarte bine „ce joc". Ar trebui să fim împreună, întemeind o casă pentru fiica noastră şi pentru noi.

Cuvintele lui o făcură pe Bonni să amețească de speranță şi de şoc. Se prăbuşi iar pe scaun, era prea copleşită ca să mai poată vorbi.

Eli o aşează pe Rose Mărie pe o băncuță în capătul celălalt al camerei şi o înveli cu o păturică colorată.

Copilul căscă şi închise ochii şi Bonni era aproape zdrobită de duioşia pe care o simțea privindu-i.

In cele din urmă Eli se întoarse aşezîndu-se în scaunul pe care Genoa îl ocupase pînă cu cîteya minute mai înainte. îi luă mîinile lui Bonni într-ale lui.

- Am nevoie de tine. Bonni îşi simți fața arzînd.

- în felul cum ai avut nevoie de mine în Spokane? în modul cum ai avut nevoie de mine după inundație?

- Da, răspunse Eli cu o sinceritate şocantă. Bonni dorea mult mai mult. Dorea ca el s-o

iubească. Dorea ca el şă-i aprecieze opiniile şi să-şi împartă viața cu ea.

- O ai pe Earline Kalb pentru asta! lovi în durerea şi dezamăgirea ei,

încercă să se întoarcă, dar Eli îi cuprinse bărbia şi o făcu să-l privească.

- Nu sînt încurcat cu Earline. Ți-am spus deja asta. Bonni se lupta să nu plîngă.

- De ce te-aş crede? M-ai trădat în New York, cînd erai încă soțul meu. De ce ai fi cinstit acum?

Eli îşi întoarse capul un moment şi, cînd vorbi, vocea lui era răguşită.

- Presupun că va trebui să discutăm despre New York mai devreme sau mai tîrziu, nu-i aşa?

Bonni îşi eliberă fața. Nu era sigură că putea suporta să discute despre moartea lui Kiley şi să îndure reacția lui Eli. Ar fi fost ca şi cum ar fi retrăit coşmarul.

- Doar o iau pe Rose şi plec acasă, dacă nu te superi.

- Mă supăr, Bonni.

Ochii aurii priveau într-ai ei ținînd-o prizonieră pe scaun.

- Nu vei pleca nicăieri pînă nu vom discuta lucrurile pînă la capăt.

Bonni se încuraja împotriva inevitabilei dureri.

- Dacă ai de gînd să-mi spui despre amantele tale, Eli McKutchen, nu vreau să aud.

Eli oftă.

- Nu neg că nu au fost alte femei, Bonni.

Pentru prima dată Bonni realiză cît de mult îşi dorise ca el să facă asta. Ar fi dorit ca el să nege totul, îşi închise ochii, devenind mai bățoasă, făcînd tot ce-i stătea în putință să nu plîngă.

- Bineînțeles că nu negi.

- Bonni, uită-te la mine.

Se uită, dar tăcu cu încăpățînare.

- Pe acele femei nu le-am iubit.

- N-au însemnat nimic pentru tine - spuse Bonni simțindu-se şi auzindu-se ca o marionetă care era mînuită de un păpuşar invizibil. Nu aşa spun întotdeauna toți bărbații, Eli?

- în cazul meu se întîmplă să fie adevărat.

- Nu-mi pasă deloc, EH! se angaja Bonni în autoapărare. Intr-un fel sau altul, nu-mi pasă!

- Nu vrei să-ți pese, îți spun eu. Dar îți pasă, cum îmi pasă şi mie.

- Nu! şopti cu sălbăticie Bonni.

Rănile dureroase se vor redeschide dacă discutau despre acele femei şi despre Kiley, şi ea nu avea puterea să îndure asta.

- Ba da, insistă Eli. Bonni, ajută-mă!

Bonni îşi aminti cum îl ridicase în brațe pe Kiley fără viață, îşi aminti funeraliile şi disperarea, cum soțul ei a părăsit-o cînd avea cel mai mult nevoie de el.

- Ți-am spus şi eu asta odată - îi reaminti lui Eli cu o voce ciudată, goală. Ai plecat. M-ai părăsit.

- încerc să-mi cer scuze pentru asta, Bonni.

- Scuze! scuipă Bonni cuvîntul şi ridicîndu-se de pe scaun se aşează în spatele lui, punînd o barieră între ea şi singurul bărbat din lume care avea puterea s-o rănească. Crezi că scuzele tale pline de păreri de rău ajung pentru ce ai făcut, Eli? Crezi că poți să spui doar „îmi pare rău" şi să mă înduioşezi? Eu nu sînt Rose, nu poți să mă cîştigi cu cadouri şi vorbe frumoase!

în cealaltă parte a camerei Rose începu să plîngă şi să strige „mama".

Bonni se repezi lă băncuță şi îşi strînse fiica agitată în brațe.

- Gata, gata, iubito. Mama este aici. Ne vom duce acasă acum, acolo de unde aparținem.

Eli scoase un sunet aspru de frustrare şi îşi trecu o mînă prin par.

- Voi repeta, Bonni, încă o dată şi pentru ultima oară. Nu pleci nicăieri pînă nu discutăm.

- îndrăzneşte să mă opreşti!

- Ar fi foarte neînțelept. Amîndoi ştim că pot să te opresc şi o voi face dacă trebuie, Bonni. Jur că o voi face.

Mişcîndu-se ca o somnambulă, Bonni se întoarse la băncuța de lîngă fereastră şl o puse pe Rose pe ea, învelind-o la fel de blînd ca şi Eli.

- închide doar ochii şi dormi, iubito! spuse aplecîndu-se şi sărutînd fruntea copilului. Mama va fi aici. Iar acolo nu va mai fi o luptă, îți promit.

Rose căscă zgomotos, îşi închise ochii şi trecu mult timp pînă cînd Bonni reuşi să se reculeagă şi să dea ochii cu Eli.

Cînd o făcu, descoperi că el stătea în fața căminului, cu spatele la cameră, cu brațele sale puternice sprijinite de polița căminului, albe la încheieturi. Cineva închisese ambele uşi franțuzeşti ce dădeau în grădină ca şi cele care se deschideau spre hol.

Camera era spațioasă, aerisită, dar Bonni se simțea ca şi cum ar fi fost închisă într-un mormînt.

- Ai fi putut să mă consulți înainte să fi cumpărat un ponei pentru Rose Mărie, spuse disperată, încercînd să amîne problemele pe care Eli era hotărît să le discute.

Eli nu se întoarse, şi pentru că îşi ținea capul plecat, Bonni nu-i putea zări decît vîrful capului reflectîndu-se în oglinda de deasupra poliției.

- Fiul nostru este mort, spuse el cu o voce care, în ciuda blîndeței, vibra de durere.

Bonni strînse spătarul scaunului pentru a se sprijini, lacrimile curgîndu-i nestăpînite pe obraji.

- Eli, te rog!

Brusc, el se întoarse, cu trăsăturile mascate de o durere care făcuse parte din el pentru prea mult timp.

- Kiley este mort - repetă manevrînd cuvintele, eliberîndu-le, aruncîndu-le în Bonni ca pe nişte pietre.

Ea închise ochii, dar lacrimile curgeau încă.

- Nu mă face să trec prin asta, Eli. Nu din nou. Am trecut prin durerea asta.

- Ei bine, eu nu! Eu nu.

De dragul lui Rose cuvintele lui erau spuse încet, dar aveau efectul unui strigăt de agonie.

Bonni se legănă ținîndu-se de speteaza scaunului şi ochii ei se deschiseră cînd Eli o apucă de braț şi o trase spre uşile franceze. Deschise una din ele şi o împinse uşor în grădină, dar trecu mult timp pînă cînd închise uşa iar şi se întoarse cu fața la ea.

Cînd o făcu, ochii lui erau obsedați. Eli nu părea că o vede pe Bonni.

- Dumnezeule din Cer - spuse el răguşit, cu fața răvăşită - nimic nu m-a rănit mai mult decît faptul că simțeam viața fiului meu scurgîndu-se fără ca eu să fiu în stare să fac ceva.

Genunchii lui Bonni nu o mai susținură. Se prăbuşi pe una din băncile din marmură aşezate în grădină, privind la mugurii roz ai trandafirilor favoriți ai lui

Genoa, dar fără să-i vadă în realitate. Se vedea în New York, grăbindu-se din cauza frigului, plină de spectacolul de comedie pe care tocmai îl văzuse la teatrul ei favorit.

Menajera, doamna Perkins, o întîmpinase la mijlocul scărilor şi Bonni ştiuse imediat că se întîmplase ceva îngrozitor. Alergă pe lîngă Emma Perkins, trecu prin camera care o împărțea cu Eli, în camera copilului.

Şi Eli era acolo. Stătea în balansoarul de răchită, ținînd copilul, balansîndu-se în față şl în spate. în spate şi în față fără încetare. Cînd îşi ridică ochii spre chipul lui Bonni, aceştia erau lipsiți de orice expresie.

- Unde ai fost? o întrebă cu o voce la fel de goală ca şi privirile.

Bonni nu răspunse - era prea lovită. Cînd se întinse după fiul lor, Eli îl retrase.

Acum, cu aproape trei ani mai tîrziu, stînd pe o bancă într-o grădină încîntătoare, parfumată, Bonni îşi putea auzi strigătul, îl putea simți sfîşiindu-i pieptul, înghiți greu şi îşi şterse lacrimile cu mîneca rochiei din stambă.

înțelegerea durerii stăpînite a lui Eli era zdrobitoare. Privea neajutorată cum el se lupta să-şi rețină emoțiile care refuzau să mai fie ținute ascunse.

El începu să măsoare înainte şi înapoi pietrele curții interioare, luptînd, luptînd. Dar fața lui Eli se deforma - pierduse lupta!;

Pînă la urmă se opri. îşi dădu capul pe spate şi scoase un urlet chinuitor, răguşit şi primitiv, sfîşiind amurgul. Era ca şi cum Kiley murise chiar atunci în brațele lui.

Fără să se gîndească, Bonni se ridică de pe bancă şi se îndreptă spre Eli. Cînd îl ajunse, îl îmbrățişa şi îl ținu în timp ce el plîngea. Tăcută şi cumplit de tristă, Bonni împărțea durerea lui.

Mult timp după aceea, cînd durerea lui Eli îşi pierdu violența zguduitoare şi deveni o vindecare tăcută, se îndreptară mînă în mînă spre ponton. Deşi se lăsase întunericul, era lună plină şi o rază argintie le lumina drumul.

Eli fu cel care rupse tăcerea ce se lăsase între ei şi vocea lui era încă rănită, încă spartă.

- Nu pot s-o pierd pe Rose.

Stăteau lîngă o salcie plîngătoare, iar umbrele frunzelor ei subțiri se jucau pe fața lui Eli. Bonni simți o tristețe adîncă şi teribilă.

- Este un copil foarte sănătos.

- Nu la asta m-am referit, Bonni.

Ochii aurii erau ai unui străin, exact cum fuseseră în noaptea aceea teribilă de decembrie, aproape cu trei ani în urmă.

- Vreau ca fiica mea să trăiască sub acoperişul meu.

Mîna lui Bonni alunecă fără viață de pe brațul lui Eli şi privi fix fîşiile de lumină şi întuneric care se mişcau pe ponton.

- N-are nici un rost să pretind că aş putea să te opresc. Amîndoi ştim că orice judecător din țară va fi de partea ta.

- Nu cred că înțelegi, Bonni.

Vocea lui Eli era încă aspră, dar puterea şi demnitatea îi reveniseră în mod clar.

Bonni izbucnL Pierduse un copil şi acum era gata să piardă altul. îşi încleşta pumnii şi se uită la fața umbrită a lui Eli.

- Luate-ar dracu, Eli, nu mă trata de sus! Ştiu cum arată o amenințare cînd aud una!

- O amenințare?

- Da! M-ai învinovățit pentru moartea lui Kiley, mi-ai făcut viața de neîndurat, şi acum încerci să mă pedepseşti iar luîndu-mi-o pe Rose! Oh, Dumnezeule, Eli, cum poți fi atît de crud?

Fața lui Eli, o imagine a tulburării, se transformă încet într-o expresie rece şi amară a furiei.

- Asta crezi tu? Că încerc să te pedepsesc? Bonni era dezolată şi se întoarse, neputînd să

îndure să privească fața lui Eli.

- Ştiu că asta faci.

- Deci asta crezi tu de fapt, după tot ce s-a întîmplat între noi de cînd m-am întors în Northbridge?

Bonni îşi lăsă capul pe spate şi privi stelele. ,Da.

îşi aminti de o altă noapte sub stele, lîngă un rîu revărsat şi adăugă cu mîndrie.

- Nu înțelegi? Te-am folosit, în acelaşi mod în care tu m-ai folosit pe mine. Doream un iubit şi am avut unul.

Eli înjură, apoi o învîrti pe Bonni cu o asemenea forță încît ea se izbi de pieptul lui. Buzele îi erau încordate, iar ochii scînteiau în lumina lunii ca aceia ai unor animale periculoase.

- în cazul acesta - spuse el furios - ți-ar putea place învoiala mea. Are nevoie de o mamă şi din acest motiv, şi numai din acest motiv, doresc să mă căsătoresc cu tine.

- Tu vrei?

Bonni nu mai fusese atît de jignită în viața ei.

- Hei, catîr arogant, nesuferit, îngîmfat! Nu m-aş mai căsători iar cu tine pentru nimic în lume!

Fața lui Eli era rigidă.

- Eu cred că o vei face. Pentru că nu vrei să-ți pierzi fiica.

- Ştii cît eşti de condamnabil, muşcă Bonni încă mîndră în apărarea ei.

Pînă la urmă a fost obligată să spună.

- Mă căsătoresc cu tine din cauza lui Rose, dar nu voi fi niciodată o soție pentru tine, Eli, jur că nu voi împărți niciodată patul cu tine.

Eli rîse şi se întoarse să plece.

- Te voi avea ori de cîte ori voi dori - promisese el peste umăr, în timp ce fața lui Bonni ardea. Bineînțeles, Earline va îndeplini unele din îndatoririle tale, deci nu trebuie să te îngrijorezi prea mult.

Lividă, Bonni se ghemui pe vine, cercetînd banca pontonului după o piatră. Cînd găsi una potrivită pentru a face o crimă, Eli era în siguranță în casă.

Capitolul 23

Bonni a rămas mult în spatele eleşteului luminat de lună întorcînd în gînd imposibila dilemă pe toate părțile. Cum ar fi putut s-o ducă pe Rose la magazin fără să intre în casa familiei McKutchen s-o ia?

Se pare că nu exista alt răspuns decît să se strecoare în salon şi să se roage ca Eli să nu fie acolo, aşteptînd s-o împiedice să fugă cu fiica ei.

Precaută, Bonni se apropie de casă prin grădină. Lumina de la ferestrele salonului cădea peste tufişuri şi flori în fîşii aurii şi fu atentă să rămînă în umbră. Uşile franceze erau neîncuiate.

Bonni se strecură înăuntru, sperînd să vadă drumul liber între ea şi fiica ei dormind liniştită pe băncuța de lîngă fereastră. Dar îi văzu pe Seth şi Eli stînd în mijlocul camerei, certîndu-se în şoaptă, în timp ce.Rose nu era înăuntru. închise ochii o clipă încercînd să gîndească şi, cînd se calmă, reuşi să audă fragmente ale discuției care avea loc între Eli şi prietenul său.

Seth era roşu la față şi atît de agitat, încît îşi scoase jacheta şi o aruncă deoparte. Apoi, incredibil, îşi slăbi chiar şi gulerul din celuloid.

- O purtare nescuzabilă - nu voi lua parte la un astfel de lucru.

Bonni deschise cu atenția una din uşile franceze ca să asculte. Cuvintele lui Eli, deşi spuse încet, fură purtate în grădina rece parfumată şi întunecată.

- Am încercat orice altceva, Seth.

- Asta este constrîngere! răspunse Seth cu tărie. Părea gata să se angajeze într-o partidă de box dacă lucrurile ar fi decurs în această direcție. Brusc el îşi întoarse privirile spre uşa franțuzească şi Bonni, realizînd că fusese văzută, se retrase şi se ghemui în spatele unui tufiş de clopoței galbeni.

Nu mai auzi nimic, dar nu mai conta, pentru că Bonni ştia foarte bine despre ce era vorba în cearta dintre Eli şi avocatul lui. Eli îi povestise planul de a o forța pe Bonni la un mariaj fals, iar Seth, un bărbat decent, se opunea ferm ideii.

Conştientă că unii oameni îl sfidau pe Eli cu ceva succes, Bonni se rugă în tăcere ca cearta din salon să mai dureze încă cîteva minute, apoi țîşni ocolind prin spatele casei şi intră pe uşa de la bucătărie.

- Să nu îndrăznească vreuna din voi să-mi stea în cale! le şopti lui Genoa şi Lizbeth care serveau o ceaşcă de ceai la masă.

înainte ca cineva să poată răspunde, urcă scările din spate către etajul superior.

Erau numeroase camere unde ar fi putut fi culcată Rose, dar Bonni, condusă de intuiție^ se îndreptă direct către dormitorul stăpînului casei. In ciuda lungii sale absențe din Northbridge, era considerat dormitorul privat al lui Eli încă de la a douăzeci şi una aniversare.

Rose nu era nicăieri înăuntru, dar uşa micuței camere de zi alăturată dormitorului era deschisă, şi o rază luminoasă a lunii strălucea prin ea. Bonni alunecă spre uşă.

Camera de zi fusese întotdeauna un loc masculin inviolabil. Eli, ca şi bunicul lui înainte, se retrăgea adesea în această cameră să se gîndească. Pe rafturi mai erau cărți, scaunul şi canapeaua familiară, amîn-două tapițate cu piele bogată marocană rămăseseră, doar o subtilă transformare îşi făcuse apariția. Un pat de zi din alamă fusese adus din camera lui Genoa -Rose dormea acum pe el - iar învelitorile geamurilor, draperii din catifea sumbre, cum îşi amintea Bonni, erau înlocuite cu perdele albe cu ochiuri.

Bonni aprinse o lampă şi privi în jurul ei cu un sentiment crescînd de trădare. O casă de păpuşi îngrijită, lungă de aproximativ opt picioare şi împodobită din plin cu vase subțiri din cărbune

şi vase chinezeşti - o relicvă a copilăriei privilegiate a lui Genoa - stătea unde fusese biroul lui Eli, aşteptînd s-o încînte pe Rose dimineaţa - aşa cum o încîntase deja poneiul şi, înainte de el, extraordinara păpuşă.

Apropiindu-se de căsuţa păpuşii, Bonni întinse o mînă tremurătoare pe acoperişul ei din ţigle subţiri. Mai era şi o bibliotecă, cu cărţi infime pe rafturi minuscule şi candelabre micuţe din cristal agăţate de tavan cu forme complicate ale rozetelor heruvimilor care cîntau minunat. Oftînd, Bonni se îndepărtă.

Nu faptul că ea nu-i putea dărui niciodată astfel de jucării lui Rose Mărie din propriile ei cîştiguri o rănea atît de mult. Ştia că dragostea era cea care-i făcea pe copii să trăiască bine, nu poneii, nu frumoasele păpuşi, nu căsuţele pentru păpuşi potrivite pentru a fi expuse în muzeele lumii. Nu, ceea ce o durea pe Bonni era făptui că ştia că Genoa de odinioară, prietena ei fidelă, luase parte la planul lui Eli. Ştia cu siguranţă că patul din alamă fusese luat din propria ei cameră şi despachetatul tuturor mobilelor preţioase ale căsuţei pentru păpuşi - ca să nu mai menţioneze aranjarea lor -a durat ore. Era o treabă prea delicată pentru degetele masculine stîngace.

Amorţită, Bonni atinse lampa şi plecă lăsîndu-şi fiica dormind nederanjată. La intrarea în camera lui Eli, fu pe jumătate surprinsă să o găsească pe Genoa, stînd pe marginea primului pat pe care Bonni îl împărţise cu soţul ei vreodată.

Genoa avu bunul simţ să pară încurcată.

- Ştiu ce trebuie să gîndeşti.

- Sînt sigură că ştii, aprobă Bonni. Cum ai putut, Genoa? Atît de mult timp ai fost singura prietenă pe care am avut-o, singura persoană în care am avut cu adevărat încredere.

Vocea i se pierdu şi se rezemă de cadrul uşii camerei de zi cu braţele încrucişate.

- Rose Mărie este încă prea mică să se joace cu o asemenea casă de păpuşi - continuă după o tăcere lungă. îi place să mănînce orice îi încape în gură.

Lampa care strălucea pe noptiera lui Eli împroşcă părul lui Genoa, propriu familiei Mc'Kutchen, cu lumini aurii. Lăsă remarca lui Bonni cu privire la căsuţa păpuşii să se piardă.

- Rose aparţine acestei case. Exact ca şi tine. Bonni zîmbi chiar dacă amuzamentul era ultimul

lucru pe care-l simţea. Presupuse că era un fel de reacţie isterică acest zîmbet al ei, pentru că expresia lui părea străină şi stîngace pe gura ei.

- Trebuie să te fi simţit într-adevăr foarte puternică, Genoa, pentru a mă trata în felul acesta.

- Eli a spus că asta nu are de-a face cu tine - oftă Genoa. Ar fi trebuit să-l ascult, presupun.

- Ascultă-I prin toate mijloacele pe Eli. Este bărbat, aşa că trebuie să ştie cel mai bine!

Genoa pufni.

- Eşti dificilă cu bună ştiinţă, Bonni McKutchen! li iubeşti pe Eli - ai recunoscut asta în faţa mea acum cîteva ore - şi încă refuzi să cooperezi cu el într-un fel!

- Poate că îl iubeam atunci, dar acum îl urăsc. M-a pus într-o situaţie imposibilă - pot locui cu el ca soţia sa sau pierd custodia copilului. Este o alegere, nu-i aşa?

Genoa păli.

- Ai de gînd să fii de acord cu propunerea lui? Sau vei fugi?

- Dacă ar fi să fug - şi nu pot să mă gîndesc unde aş putea să mă duc ca să nu mă poată ajunge - nu pot avea încredere în tine, Genoa. Am de gînd să mă căsătoresc cu Eli, şi apoi intenţionez să-l fac să-şi dorească să nu se fi născut niciodată.

Arătînd ca şi cum ar fi fost pălmuită, Genoa se ridică şi se îndreptă spre uşă. Se opri acolo, cu bărbia rigidă şi cu mîna pe mînerul rotund.

- Bărbatul lui Martha s-a dus după preot. Am trăsura trasă dacă vrei să te duci acasă să aduci ceva potrivit ca să te îmbraci.

Bonni se uită în jos la rochia ei banală din stambă.

- Avînd în vedere circumstanţele, aceasta este destul de bună, răspunse cu răceală.

Genoa tresări ca şi cum un bulgăre de zăpadă o lovise în spate, apoi ieşi.

Zece minute mai tîrziu, în salonul principal, cu Genoa, Lizbeth şi Susan Forley ca martori.- Seth se părea că era hotărît să nu ia parte la şaradă -reverendul Beamo o recăsători pe Bonni cu Eli McKutchen. Bătrînul preot oficiase şi prima nuntă şi citi sfintele cuvinte cu o voce severă, încruntîndu-şi sprîncenele lui albe cînd în sus cînd în jos cînd a ajuns la fragmentul despre faptul că omul nu poate desface ceea ce Dumnezeu a unit.

Cînd veni timpul pentru tradiționalul sărut, Bonni se întoarse spre Eli cu un oftat plin de resemnare. Se decisese să permită acestui mire condamnabil acest unic sărut doar de dragul aparențelor.

Eli nu făcu nici un efort s-o sărute. Plecă şi semnă actul de căsătorie cu un zîmbet înfloritor. Semnă şi Bonni un pic mai mult decît stînjenită.

Lizbeth privea cu tulburare în timp ce Genoa era clar că prefera să se afle oriunde în altă parte decît în camera aceea. Reverendul Beam se grăbi să plece imediat ce a fost plătit şi Eli părea țipător de relaxat.

De fapt, la petrecerea nunții, Susan Forley era singura persoană cu adevărat fericită.

- Ei bine -le spuse expansiv Eli tuturor în general şi nimănui anume - eu ies să sărbătoresc. Nu în fiecare zi se căsătoreşte un bărbat.

Bonni, mirată, privea fără să-i vină să creadă, cum Eli îşi verifica manşetele de la mînecile hainei. Atît Genoa cît şi Lizbeth aveau fețele împietrite, iar Susan Forley vorbi subțire.

- Nu va fi nimeni să-l îngrijească pe Webb în seara asta, cu excepția acelei nestatornice Katie. Vă supărați, domnule McKutchen, dacă eu şi micuțul Samuel mergem pînă la magazin cu dumneavoastră?

Eli zîmbi, arătînd ca gentlemen întru totul.

- Am să echipez cabrioleta şi o să vă aştept în față, răspunse vesel.

Cineva n-ar fi putut niciodată ghici că tocmai îşi luase o mireasă, şi Bonni nu ştia dacă să fie furioasă sau uşurată. Cu demnitate ieşi din salon, traversă holul de la intrare şi urcă scările.

Susan Forley era chiar în spatele ei, luîndu-şi fiul din camera pe care o împărțeau. Fremăta de fericire, pregătindu-se să alerge înapoi la Webb.

Pe întuneric Bonni îi dori tinerei văduve călătorie rapidă şi îşi continuă drumul ca o martiră spre dormitorul stăpînului. Aruncă o privire la Rose Mărie, apoi se pregăti pentru culcare. Genoa - o ființă grijulie -aşezase o periuță de dinți şi o cutiuță îngustă de praf pentru spălat pe dinți pe birou, pentru ea... Luînd aceste lucruri în bala de pe hol Bonni îşi petrecu cîteva minute încîntătoare periindu-şi dinții şi spălîndu-şi fața, dar inevitabilul nu mai putea fi amînat mult timp şi pînă la urmă se întoarse în dormitor.

Era pe jumătate pregătită să-l găsească pe Eli acolo, să-şi ceară drepturile conjugale şi Bonni repetă refuzul în gînd, dar camera era goală.

Oftînd, îşi scoase rochia de mireasă din stambă, întoarse^ cuverturile şi se strecură singură în patul nupțial. îşi puse mîinile sub cap şi, privind fix tavanul, aşteptă.

Cînd se linişti iar, mintea i se umplu imediat cu amintirile primei nopți pe care şi-o petrecuse în acel pat special. Era o mireasă virgină, plină de dragoste şi teamă anticipativă, iar Eli fusese foarte grijuliu cînd o deflorase. Atent, deliberat, el o învăță ce înseamnă plăcerea şi o aduse într-o stare de încîntare fierbinte cînd intră în ea încît durerea trecu neobservată...

Acum încă o dată, era mireasă dar fără să mai fie o virgină veselă. Bonni stătea singură în întuneric, cu inima la fel de rănită ca şi mîndria. Sigur îi spusese lui Eli că nu-l va lăsa s-o atingă dacă o va forța să facă această căsătorie dezastruoasă, dar era o parte din ea care nu credea în acele cuvinte, o parte care tînjea după mîngîierile lui.

Un ceas invizibil pe o poliță invizibilă marcă minutele, şi Bonni făcu tot posibilul să adoarmă, dar războiul dintre mîndrie şi dragostea ei pentru Eli McKutchen o ținea trează. Ceasul bătu ora unsprezece, apoi doisprezece, apoi ora unu.

Pînă la urmă Bonni căzu într-un somn agitat. Visa că ea şi Eli făceau dragoste pe un pat cald din iarbă lîngă un rîu care aproape că le revendicase viețile şi se trezi într-o stare de tristețe adîncă descoperind că era dimineață.

în cealaltă parte a patului, locul lui Eli era gol.

Bombănind pentru că ştia că în cazul că va persista mult în starea ei de supărare va vărsa destule lacrimi ca să se reverse iar rîul Columbia, Bonni se sculă din pat şi se îmbrăcă grăbită.

O privire iute în camera de alături arăta că Rose Mărie se sculase deja şi probabil îşi lua micul dejun cu mătuşa Genoa pe care o iubea nebuneşte.

Fierbînd, Bonni îşi peria părul şi îl prinse sus în agrafe, îşi spălă fața şi îşi clăti gura, apoi coborî scările spre bucătărie. Acolo nu era decît Martha.

- Bună dimineața, doamnă McKutchen, spuse ea ocupată la sobă. Domnişoara Genoa şi domnişoara Rose Mărie sînt în grădină bucurîndu-se de soare.

DOMNIŞOARA GENOA Şl DOMNIŞOARA ROSE MĂRIE SÎNT ÎN GRĂDINA, BUCURÎNDU-SE DE SOARE. Cît de normal sunaseră aceste cuvinte şi cît de oribil de anormală făcuse Eli această situaţie plecînd toată noaptea.

Nu, bineînţeles, că Bonni nu dorise să împartă patul cu el, ticălosul. Şi dacă el putea fi dificil şi potrivnic, putea fi şi ea la fel.

- Nu voi lua micul dejun Martha. Te rog spune.i cumnatei mele că am de făcut afaceri la magazin.

Servitorii din Northbridge nu erau ca cei din New York.

- Spune-i singură Domnişoară MARE CUCERITOARE DE MIRI, îi răspunse Martha prietenoasă.

Roşind, Bonni ieşi ca o vijelie din bucătărie, trecu prin sufragerie şi salon şi ieşi în grădină.

- Bună dimineaţa, Bonni! spuse Genoa.

Boni i-ar fi dat un răspuns provocator, unul potrivit, dar Seth era acolo şi nu voia să facă o scenă în faţa lui.

Bonni o ridică pe Rose care scîncea în braţe şi îi dădu un sărut şi o îmbrăţişa înainte de a rosti un „bună dimineaţa".

Genoa arăta atît de uşurată încît Bonni se ruşina să-i poarte pică acestei femei.

- Trebuie să mă duc să deschid magazinul. îi voi da micul dejun lui Rose Mărie acolo.

- Să deschizi magazinul? îngînă Genoa, evident şocată.

Domnul Callahan aşezat pe o bancă lîngă ea, privea cu discreţie în altă parte, pretinzîndu-se interesat de recolta colorată anuală de. gălbenele şi cîrciumărese.

- Sigur. Am de făcut afaceri, Genoa. Şi trebuie să vorbesc cu Katie şi domnul Hutcheson.

Rose zmiorcăia - chiar copil fiind nu-i plăcea să fie ţinută în braţe - şi Bonni a fost obligată s-o pună jos. Copilul o şterse pe pajişte alergînd un fluture şi Seth vizibil uşurat o urmă ca să se asigure că nu se apropie prea mult de ponton.

Genoa era palidă ca albatrosul.

- Nu înţeleg de ce vrei să le spui lui Katie şi Webb despre căsătorie, şi ştii, desigur, că nu mai trebuie să-ţi cîştigi singură existenţa. Eşti stăpîna acestei case!

• Bonni îşi încrucişa braţele.

- Tu, Genoa, eşti stăpîna acestei case. Eu sînt un fel de anexă.

La fel de repede pe cît pălise, Genoa se înroşi. Ochii dansară din cauza unor dulci secrete.

- Domnul Callahan şi cu mine ne vom anunţa logodna în cîtevasăptămîni, mărturisi ea cu o grabă pur tinerească, ridicîndu-şi mîna stîngă pentru a arăta un diamant respectabil.

Bonni nu putu să nu se înmoaie în faţa cumnatei sale. Cu toate că efortul ei fusese s-o inducă în eroare, ştia că Genoa nu încercase decît să cîr-pească familia zdrenţuită a fratelui ei. Nu a intenţionat să trădeze.

- Dacă n-aş fi suficient de furioasă să-ţi rup gîtul.Genoa McKutchen, aş fi fericită pentru tine!

Genoa rîse iar ochii ei străluceau de lacrimi de bucurie.

- Oh, fii fericită pentru mine Bonni. Vei strica lucrurile dacă stai supărată.

Boni se aşeză pe bancă lîngă Genoa şi o îmbrăţişa. Era încîntată pentru cumnata ei, bineînţeles, dar era şi tristă.

- Northbridge nu va mai fi acelaşi fără tine. Nu ştiu cum mă voi descurca.

Genoa pufni.

- Gîsculiţă. Nu părăsesc definitiv Northbridge -Seth şi cu mine avem de gînd să construim o casă puţin mai jos. Va fi gata cînd ne vom întoarce din călătorie, din luna de miere.

Dacă nu punea la socoteală călătoria cu trenul de-a lungul ţării spre New York, ea şi Eli nu avuseseră o lună de miere după prima căsătorie. Cea de-a doua era doar o înşelătorie şi nu vor fi călătorii romantice pentru a o sărbători.

- Unde veţi pleca? întrebă cu o oarecare tristeţe. Genoa îi luă mîna stîngă într-a ei.

- Ne vom duce la un fantastic hotel din Canada, mărturisi ea într-o şoaptă încîntată. Oh, Bonni, mireasă la anii mei! Nu-ţi poţi imagina ce nervoasă sînt.

Bonni îşi privea mîna, mîna pe care Genoa încă i-o ţinea şi era aproape să plîngă. Se căsătorise într-o rochie de stambă şi Eli nu-i dăduse mai mult de o verighetă.

- Te invidiez Genoa, mărturisi ea, oh, chiar te invidiez.

Genoa o bătu uşor pe mînă.

- Lucrurile se vor aranja între tine şi Eli, Bonni. Aşteaptă şi vei vedea. Bonni oftă.

- Aş dori să ai dreptate.

Dori să-i spună lui Genoa că Eli nu se întorsese acasă noaptea trecută, dar mîndria ei nu-i permitea, chiar dacă Genoa ştia deja adevărul.

Seth se întoarse chiar atunci, strălucind, cărîrid-o pe Rose în spate. Bonni se întrebă dacă familia Callahan va avea proprii ei copii şi zîmbi la acest gînd.

- Las-o pe Rose Mărie să stea aici cu noi azi, Bonni, se rugă Genoa. Este aşa o bucurie.

Apropiata confruntare cu Webb probabilcă nu va fi una plăcută. Ar fi fost mai bine dacă Rose Mărie n-ar fi fost acolo. Sărută obrazul bucălat al fiicei sale.

- Să fii cuminte cît sînt plecată, Iubito. îţi voi aduce păpuşica atunci cînd mă voi întoarce acasă.

Rose aprobă planul.

- Pa, mama! spuse ea ca un clinchet de clopoţel dînd din mînă. Bonni se întoarse atît de repede încît era să intre într-o tufă de liliac. Dintr-un anumit motiv imaginea ei era tulbure.

Drumul spre magazin a fost prea scurt. Doar în cîteva minute Bonni se afla în faţa uşii.

Imaginile familiare ale rafturilor erau o relaxare pentru Bonni. Era prinsă în capcana unei căsătorii goale, dar pînă la urmă o mai avea încă pe Rose Mărie şi magazinul.

- Katie? strigă urcînd scările interioare. Nu primi nici un răspuns.

- Katie? repetă Bonni.

Susan ieşi din dormitorul lui Bonni, cu obrajii îmbujoraţi şi cu ochii plecaţi.

- Katie nu este aici, doamnă McKutchen. Şi-a strîns lucrurile şi a plecat.

- A plecat? repetă Bonni şocată. Unde?

Susan dădu din umeri şi schimbă repede subiectul.

- Nu este minunat! Doctorul tocmai a fost aici şi i-a dat lui Webb - domnului Hutcheson o pereche de cîrje cu care să meargă!

încercînd încă să ghicească unde s-ar fi putut duce Katie fără un cuvînt de rămas bun, Bonni trecu pe lîngă Susan şi intră în dormitor. într-adevăr Webb se dăduse jos din pat, corpul lui mare legănîndu-se în cîrje.

- Cu siguranţă este destul de puternic, începu Bonni observînd paloarea feţei lui Webb şi încordarea buzelor.

Ochii lui albaştri o pironiră pe Bonni acuzatori şi dezolaţi.

- Sînt destul de puternic, răspunse aprig.

- Ai auzit atunci? întrebă moale Bonni.

- Despre nunta ta?

Vocea lui Webb era severă şi ostilă, vocea unui străin.

- Ar fi trebuit să-mi spui că te-ai răzgîndit, Bonni. Bonni îşi plecă un moment capul, stînd în prag, cu mîinile încleştate de ramele de lemn. Situaţia ei era de neiertat, se răzgîndise cu mult înainte ca Eli să-i forţeze mîna şi amînase să-i spună adevărul lui Webb.

- îmi pare rău.

- Să nu-ţi pară. Ar fi trebuit să ascult cînd oamenii sugerau că-i încălzeşti patul lui EH McKutchen. Ar fi trebuit să fiu pregătit pentru asta.

Webb şchiopată spre uşă făcînd-o pe Bonni să plece din calea lui.

Se holbă la el, uimită şi furioasă, cu toate că această concluzie a lui Webb era în cea mai mare parte adevărată.

- Să încălzesc...

- Susan, urlă Webb hotărît s-o ignore pe Bonni.

Susan ieşi din camera lui Katie, cu copilul în braţe, purtînd o bonetă din paie. Pete roz îi pătau obrazul şi era foarte atentă să nu-i întîlnească privirile lui Bonni.

- Domnul Hutcheson m-a rugat să-i întreţin casa cît timp el este în covalescenţă. Ne va da mie şi lui Samuel o casă adevărată.

Cuvintele pe care Bonni le rosti erau adresate lui Webb, care stătea cu spatele la ea.

- Sper că vei fi fericit, spuse ea cu o voce moale şi sinceră.

Ochii ei se mutară pe chipul lui Susan.

- Webb are o casă frumoasă şi va fi o plăcere ş-o întreţii. El are talent şi pentru munca de gazetar, Susan şi sper că nu-l vei lăsa să renunţe la munca vieţii lui.

Se lăsă tăcerea şi Bonni se uită de la Susan la Webb dar nici unul n-o privea.

- Imediat ce voi putea merge fără aceste bețe blestemate, răspunse Webb pe un ton aspru, distant, va exista iar un ziar.

Ştiind că Webb n-ar fi în stare să coboare scările fără ajutor, Bonni întinse mîinile să ia bebeluşul astfel încît Susan să aibă mîinile libere să-l sprijine pe Webb. Chiar şi atunci coborîrea a fost dificilă şi anevoioasă.

O căruță - probabil că Susan ieşise să aranjeze pentru ea mai devreme - aştepta în fața magazinului. Unul din fiii omului de pe feribot care ținea Miele îşi scoase pălăria în fața lui Bonni şi zîmbi.

- Bună dimineața, doamnă.

Bonni întinse băiețelul mamei lui, întrebîndu-se ce ştia Hem Fenwick de avea zîmbetul acela şi apoi hotărî că el doar flirta. Nici'unul din băieții lui Hem nu erau cunoscuți pentru inteligența lor.

-Tatăl tău a reuşit să facă feribotul să funcționeze?

- Da,- doamnă. Am auzit că dumneavoastră şi bărbatul dumneavoastră ați reînodat legătura.

Bonni înghiți şi închise ochii o clipă, gata să se reîntoarcă în magazin.

- Unde ai auzit asta? o întoarse ea zîmbind. Tînărul Fenwick îl ajuta pe un Webb stîngaci, care blestema, să urce în spatele căruței.

- Domnul McKutchen ne-a spus la toți azi la micul dejun. Ciudat lucru ca el să stea la Earline în noaptea nunții, nu-i aşa?

Webb îi aruncă o privire întrebătoare şi şocată lui Bonni şi ea crezu că va muri de umilință chiar acolo, în pragul uşii magazinului său. în mod sigur unul din băieții lui Fenwich va striga în tot oraşul toate problemele ei personale. Foarte curînd povestea va fl cunoscută de toată lumea.

Bonni oftă în străfundul sufletului, cu zîmbetul fixat pe față şi Webb se dădu anevoios jos din căruță, vîrfurile cîrjelor lui tropăind supărate pe trotuarul de lemn cînd se apropie de uşa magazinului.

- Ce dracu se întîmplă aici? întrebă Webb stînd nas în nas cu Bonni şi din fericire, străduindu-se să-şi mențină un ton jos. Te-ai căsătorit cu McKutchen seara trecută, nu-i aşa?

Bonni nu era sigură că poate vorbi. îşi muşcă buza şi dădu din cap.

- Şi te-a lăsat singură?

Bonni dădu iar din cap. Avea lacrimi în ochi, de parcă nu avusese parte deja de prea multă ruşine publică pentru o singură zi.

Webb arăta gata să explodeze de furie justificată, iar urechile i se înroşiră.

- îl voi găsi pe acel fiu de cățea şi am să-i rup gîtul! Bonni făcu un efort să glumească.

- Nu va fi mai mult deeît un meci pierdut,-cu tine în cîrje şi insuficient de puternic de atîta stat pe spate, în tot acest timp.

Ignorînd-o pe Susan şi pe fiul lui Hem şi pe toți trecătorii de pe stradă, Webb îşi drese vocea.

- Bonni, dacă mai avem încă o şansă...

Bonni nu-şi imaginase că putea exista atîta durere în a fi iubit şi a nu întoarce dragostea. Vocea i se frînse, clătină din cap şi se repezi în magazin închizînd uşa după ea.

Stătu cu capul plecat pînă auzi căruța plecînd, şi apoi ridică storurile care acopereau ferestrele. Magazinul era oficial deschis.

Primul client, de fapt nu a fost un client, ci Tuttle O'Banyon în plină agitație. Mărul lui Adam al băiatului se zbătea în sus şi în jos în gît şi ochii îi erau rotunzi ca nişte clătite.

- Doamnă McKutchen, doamnă, trebuie să faceți ceva...

Bonni se alarmă. Ce altceva se mai putea întîmpla în acea zi îngrozitoare?

- Nu te pripi Tuttle, spuse ea ferm. Spune-mi doar care este problema.

- Este vorba de Katie, a plecat şi şi-a luat o slujbă la *Vulturul de Bronz,* asta a făcut!

Tuttle plîngea ținîndu-şi capul mare în mîini.

- Am încercat să discut rezonabil cu ea, doamnă, într-adevăr am încercat, dar este hotărîtă că va fi dansatoare şi că va face avere! Socoteşte că pînă cînd vom fi destul de mari să ne căsătorim, aşa cum se cuvine, va fi pregătită să cumpere o casă pentru noi.

- Oh, Dumnezeule! se plînse Bonni frecîndu-şi tîmplele dureroase între arătător şi degetul mare. Ce urmează?

- Ce vom face acum? întrebă Tuttle, cu o isterie de adolescent.

Bonni se repezi la ferestre şi trase un stor apoi pe celălalt. întoarse semnul din uşă de pe partea pe care scria DESCHIS pe cealaltă care anunța ÎNCHIS şi rămase aşteptînd pe jumătate afară cu cheia de aramă în mînă.

- îți spun eu ce am de gînd să fac, spuse lătrînd fiecare cuvînt. Pentru început mă duc să-i smulg părul din cap lui Forbes Durrant.

Tuttle stătea acolo, probabil imaginîndu-şi-l pe Forbes avînd păr cît una din mîngiile sale de biliard. Bonni gesticula supărată.

- De dragul cerului, Tuttle, încetează să mai stai acolo ca o sperietoare de ciori într-un lan de mazăre şi vino!

Picioarele iui Tuttle erau lungi, dar în ziua aceea trebui să se grăbească, să o ajungă din urmă pe Bonni. Hotărîtă să scape un miel de un lup, se mişca aproximativ cu aceeaşi viteză ca trenul de ora cinci către Colville şi scotea tot atîta abur.

PARTEA A PATRA ÎNGERUL LUMINII

Capitolul 24

Bonni abia observa şuvoiul de oameni care se dădeau grăbiți la o parte cînd ea şi Tuttle O'Banyon gîfîind, coborau dealul. Trecură pe lîngă magazinul de pompe funebre şi pensiunea lui Earline, pe lîngă ruinele biroului ziarului lui Webb şi urcară scările pline de noroi ale *Vulturului de Bronz.*

Uşile duble stăteau deschise spre vremea călduroasă a lunii iunie, iar înăuntru zgomotul ciocanelor şi a fierăstraielor produceau o enormă cacofonie. Forbes, atent să împiedice necazurile cu ajutorul intuiției sale misterioase, stătea aşteptînd chiar în fața intrării, cu un zîmbet indulgent şi cu un deget în buzunarul vestei sale din satin.

-Te aşteptam, Angel, spuse prietenos.

Privirea lui maronie, obraznică, îl măsură o clipă pe Tuttle, care stătea gîfîind alături de Bonni şi îl concedie, considerîndu-l inofensiv.

- Permite-mi să te felicit cu ocazia celei de-a doua încercări a ta pentru fericirea căsătoriei.

- Felicitările tale, scrîşni ea, nu înseamnă nimic pentru mine. Sînt aici s-o iau pe Katie acasă şi tu ştii asta, degeneratule!

Forbes zîmbi şi mai mult şi se roti pe tocurile cizmelor sale scumpe din piele.

- Ah, da. Dădaca. îmi pare rău, dragostea mea, dar ai venit prea tîrziu.

- Cel mai bine ar fi să nu fie prea tîrziu, Forbes. Unde este?

- Sus, răspunse cu voioşie Forbes. Este pregătită • pentru...

Bonni era prea îngrijorată pentru ce era pregătită Katie, mai ales că Forbes nu făcea aluzie doar la rochiile de mătase.

- Fata aceea nu are decît paisprezece ani, spuse ea, trecînd pe lîngă fostul ei patron ca să urce scările scăldate de inundație.

Forbes îi opri înaintarea apucînd-o surprinzător de tare de cot.

Bonni era acum pe deplin conştientă de mulțimea de privitori care blocau uşa din spatele ei. Fără îndoială că lupta care se dădea la baza scărilor era mult mai interesantă decît sarcina muncitorilor de a pune o nouă podea în sala de dans.

- Nu atît de repede dulceață.

Deşi Forbes vorbea pe un ton cordial, avea totuşi o notă distinctă de avertisment.

- Nu faci deloc parte din conducerea acestui loc şi deci trebuie te arunc afară. Se opri zîmbind visător, neputîndu-se abține să nu savureze perspectiva un moment. O voi face, să ştii.

- Lui Eli nu-i-ar plăcea asta! îl sfătuiră cîțiva țărănoi din uşă.

- Cineva să se ducă repede la pensiunea lui Earline şi să-l aducă pe domnul McKutchen, mai adăugă un alt înțelept al micuțului oraş.

Bonni se clătină şi răsplata'ei față de reacția involuntară la auzul numelui lui Eli şi al scandalosului loc unde locuia, a fost un zîmbet slab care-i lumina fața lui Forbes, față care cerea fără îndoială palme.

- Domnul nostru, McKutchen, are mai multă răbdare decît l-am bănuit vreodată. Imaginează-ți, să aibă drept legal şi moral la patul tău şi el încă să reuşească să se abțină. Bărbatul ăsta este ori un sfînt ori un prost.

- Amin! strigă unul din spectatori.

Alte suflete îndrăznețe îşi strigară opiniile personale dacă Eli era sfînt sau idiot. Socoteala finală a fost o tragere la sorți dacă era declarat sau socotit un idiot.

Printr-un miracol, Bonni a reuşit să-şi mențină calmul. îşi ridică bărbia şi în acelaşi timp îşi smulse brațul din încleştarea lui Forbes. După ce-i aruncă o privire sfidătoare strigă:

- Katie!

- Nu vei realiza nimic discutînd cu ea, spuse încet Forbes.

Era evident că se bucura de contribuția sa la acest spectacol, deşi în privirile sale exista încă vizibil o aprigă ranchiună.

- Este dezamăgită din cauza ta, Angel şi banii pe care-i poate cîştiga dansînd în sunetul flaşnetei, par buni pentru ea. Al dracului de buni.

Bonni ştia că fata era prea tînără şi prea idealistă ca să facă afaceri cu unul ca Forbes Durrant şi să iasă din încăierare cu virtutea intactă. în ciuda tuturor cărților învățate, Katie era regretabil de naivă în privința vieții şi a căilor ei.

Era evident acest lucru cînd copila apăru în capul scărilor, îmbrăcată într-o bucată scurtă din tafta albastră şi purtînd guler din pene. Cînd privi în jos la ea scoțîndu-şi pieptul în afară, Bonni îşi aminti de propria încăpățînare la vîrsta de paisprezece ani.

Katie îşi studia unghiile de la degete, dînd o reprezentație a nonşalanței sofisticate. Probabil că, datorită pregătirii sale în domeniul dramaturgiei, o pusese la bătaie şi mai adăugase şi o urmă plictiseală pentru o mai bună apreciere.

- Ce-i cu tot zgomotul ăsta? întrebă ea aproape căscînd.

Bonni nu avea de gînd să țină o cuvîntare despre primejdiile unei slujbe într-un loc ca Vulturul de Bronz. Ştia că este o pierdere de timp. Katie fusese prinsă în vraja falsă şi promisiunea că va face avere, şi nu exista decît o singură cale de a o opri să se arunce cu capul înainte într-o situație pe care ea nu era destul de matură ca s-o stăpînească.

Din întîmplare, planul care încolți în mintea lui Bonni va servi la fel de bine şi în alt scop.

Forbes privea fața lui Bonni şi expresia lui se schimbă de la una sobră la una plină de îngrijorare.

- înapoi la lucru, bombăni tulburat la oamenii care se presupunea că înlocuiau podeaua sălii de dans. Privirile sale îngrijorate trecură de la Bonni la mulțimea care se înghesuia pe uşă.

- Hei, voi, ori cumpărați bere ori ieşiți dracului afară de aici.

înciudați, spectatorii plecară iar în sala de bal, ciocanele şi fierăstraiele începură să scoată zgomote ritmice şi ascuțite.

Katie, rămasă în vîrful scării, se rezemase cu insolență de balustradă, dar nu mai părea chiar atît de blazată acum.

- Ați fi putut să mă invitați la nuntă, doamnă! se plînse ea. Ați procedat ca şi cum nu am fi fost prietene...

Deci asta era. în adîncul ei, Bonni oftă.

- îmi pare rău, Katie, n-am intenționat să te exclud de la ceremonie. Doar că totul s-a întîmplat atît de repede...

Pînă la urmă Tuttle vorbi.

- Arăți ca o ticăloasă în neglijeul ăla!

Katie se înroşi şi coborî scările mişcîndu-se foarte încet.

- Ştii cîți bani aş putea cîştiga în doi ani, Tuttle O'Banyon? Suficienți să pot cumpăra o casă...

Bonni se întoarse să-i vorbească răspicat lui Forbes, lăsîndu-i pe Katie şi Tuttle să-şi continue singuri discuția.

- Am o propunere pentru tine.

Forbes îi aruncă o privire batjocoritoare, plină de veselie.

- Angel, Angel... cît am tînjit să aud aceste vorbe de pe buzele tale.

- Nu-ți forța norocul, Forbes, şuieră Bonni pe un ton scăzut. Mă ofer să mă întorc aici să dansez în sunetul flaşnetei în locul lui Katie.

Sprîncenele maronii ale lui Forbes aproape dispărură sub şuvița elegantă de păr de culoarea caramelei care-i căzu pe frunte.

- Trebuie că ai impresia că am ceva la cap, Angel. Nu am nevoie de genul acesta de necaz.

Bonni îşi fîlfîi genele şi îl privi pe Forbes cu un zîmbet inocent.

- Ei, dar ce fel de necaz este ăsta, domnule Durrant? întrebă mieroasă.

Forbes îi aruncă o privire ironică şi se întoarse pe călcîi, îndreptîndu-se hotărît, cu paşi mari, spre salon. Bonni îl urmă, privindu-l cu un triumf bine ascuns, cum înconjoară barul şi îşi ia singur un pahar şi o sticlă de whisky de prima calitate.

- La dracu, Bonni, izbucni el, imaginea lui uitîndu-se fioros la ea din oglinda lungă, ornamental înrămată din spatele barului. Crezi că m-am născut ieri? Ştiu ce eşti pornită să faci, aşa că scuteşte-mă de trucuri actoriceşti.

Bonni îşi înăbuşi un zîmbet. Cu ani în urmă, în perioada Patch Town, era capabilă să-l încînte pe Forbes, astfel încît să-l jecmănească de la creioane pînă la dulciuri de un penni exact în modul acesta - era uimitor că asemenea tactici prosteşti încă mai mergeau. Se sprijini de bar, îmbrăţişîndu-se singură.

- Ţi-e frică de ce va face Eli? Asta este?

- Pariază pe dulcea ta siluetă că mi-e teamă de ce va face Eli! şuieră Forbes, trîntind paharul şi sticla de whisky cu o mişcare furioasă a mîinilor. Desfundă sticla, turnîndu-şi o porţie zdravănă de whisky în pahar şi îl dădu pe gît. Plescăi înainte de a continua.

- Nu ştiu ce dracu se întîmplă între voi doi, poate Eli profită de talentele unice ale lui Earline Kalb poate nu, dar îţi pot garanta ceva, Angel, că nu am de gînd să te ajut să te răzbuni!

- Gîndeşte-te la banii pe care i-ai cîştiga, Forbes, dacă aş dansa iar.

Forbes se încruntă şi îşi mai turnă un scotch dublu.

- Cîştig mai mult cbnducînd turnătoria şi nu am în plan să mă pun în situaţia de a-mi împacheta iar lucrurile, doar ca tu să marchezi un punct.

- Eli nu te-ar concedia niciodată pentru asta, Forbes, insistă cu blîndeţe Bonni. El nu gîndeşte în felul acesta. Ar fi trebuit să ştii pînă acum că soţul meu ţine separat viaţa personală de cea de afaceri. .

- Vezi asta? arătă Forbes o mică cicatrice sub ochiul drept. Este o urmă de cînd am nimerit ultima dată în jumătatea nepotrivită a lui Eli McKutchen.

- Cred că se adaugă farmecului tău de ticălos, spuse Bonni şi într-un fel reuşi să-şi păstreze aceeaşi mimică. Mai mult, se întinse şi îi mîngîie cicatricea cu vîrful arătătorului. Vreau să dansez iar, Forbes. Te rog!

Forbes îşi sorbi al doilea pahar gînditor.

- Recunosc că am pierdut o mulţime de clienţi de cînd ai plecat tu, dar te păcăleşti singură dacă gîndeşti că McKutchen va privi în altă parte şi îşi va lăsa soţia să danseze cu fiecare bărbat care poate miza pe un dolar de argint. Eli îl va zbura prin tavan.

- Poate.

Forbes se sprijini de cealaltă parte a tejghelei acum şi tonul lui era pur şi simplu comic.

- De ce vrei să faci asta, Bonni? Ai obosit să mai trăieşti sau ce?

Bonni oftă.

- Ai avut dreptate cînd ai spus că vreau să mă răzbun. Asta este, simplu şi cinstit, şi nu are rost să neg.

Forbes părea încîntat. Era încîntat să aibă dreptate.

- Bine Angel, vom face ca tine. Dar ţine minte asta. Cînd McKutchen va intra furios prin uşile acelea, nu am de gînd să mişc un deget ca să te apăr. Ba mai mult, am de gînd să-ţi trimit o notă de plată pentru toate pagubele!

- Dar Katie este prea tînără să lucreze aici, Forbes!

Forbes se uită fix într-un punct cîteva clipe, calculînd probabil profiturile.

- Este o fată frumoasă, Bonni. Ar putea chiar să atragă la fel de mulţi clienţi ca şi tine.

Bonni puse la bătaie atuul.

- Ce crezi că va spune Lizbeth, Forbes, cînd îi voi spune întreaga poveste oribilă a modului cum tu doreşti să sacrifici inocenţa unei fete pentru profit?

Forbes păli de moarte.

- Pe de altă parte, continuă Bonni cu veselie, un act de conştiinţă ar putea să o influenţeze pe doamna Simmons să treacă cu vederea alte cîteva slăbiciuni.

- Nimic altceva n-ar influenţa-o pe acea femeie decît să dau foc locului ăsta şi să construiesc pe ruinele lui o cabană ca o lună de miere, murmură Forbes cu gravitate.

Răspunsul ulterior al lui Bonni nu ascundea nimic.

- O iubeşti într-adevăr pe Lizbeth, nu-i aşa?

Un minut, Forbes părea că doreşte să plece, dar pînă la urmă oftă din greu şi răspunse.

- Da. Pare cumva surprinzător, avînd în vedere obiceiul de-o viață de a te iubi pe tine.

Bonni ignoră referirea la focul îndurat de Forbes.

- Ce ai de gînd să faci?

Forbes arăta atît de trist, încît lui Bonni îi păru doar rău de el.

- Sper că va trece... spuse el.

- Poate că nu, se simți Bonni cinstit onorată să-i răspundă.

Era clar că trecuse timpul pentru confidențe intime. Forbes îi zîmbi ştrengăreşte şi ridică paharul toastînd.

- Pentru tine, Angel. Să trăieşti să le povesteşti nepoților povestea emoționată a reîntoarcerii tale la Vulturul de Bronz.

Bonni îşi clătină capul uşor în semn de răspuns la toast.

- Să trăieşti şi să ai nepoți, răspunse ea, apoi se întoarse să plece.

- Stai un pic, Bonni.

Ea se opri dar nu se întoarse.

-Da.

- Rochiile tale au fost stricate de inundație. Mai bine te-ai duce sus să vezi dacă croitoreasa poate modifica ceva din ce ar fi trebuit să poarte Katie.

Bonni dădu din cap.

- Să-i spun lui Katie că vrei s-o vezi?

- La dracu, nu, răspunse Forbes, şi încă o dată Bonni auzi clinchetul sticlei de pahar. Spune-i să se ducă acasă şi să brodeze şervețele de ceai pentru lada de zestre.

Zîmbind, Bonni aruncă o privire peste umăr la prietenul şi duşmanul ei de atîta timp.

- Mulțumesc Forbes.

Forbes goli paharul înainte de a-i răspunde. -Oricînd, Angel. Oricînd.

Eli stătea călare în soare pe acoperişul uneia din colibe, fără cămaşă, bătînd țigle cu o forță mai mare decît necesita această treabă. îşi strivi degetul mare de la mîna stîngă şi înjură.

Chiar atunci capul lui Seth îşi făcu apariția pe marginea acoperişului, favoriții lui creți şi roşcați agitîndu-se de amuzament înăbuşit. Expresia avocatului deveni imediat serioasă cînd scara de sub picioarele .lui începu să se clatine.

Eli vorbi cu degetul rănit în gură, care îl durea cumplit.

- Presupun că mă bucur de plăcerea acestei vizite din cauza fascinației tale continue față de prostia mea?

Seth se agăță îngrijorat de scară apoi se cățără pe acoperiş. Transpira clar în costumul de lînă şi se trăgea cu un deget de gulerul scrobit.

- Prostia ta pare adîncă, trebuie să recunosc, răspunse el apropiindu-şi picioarele cu o oarecare dificultate şi apoi îşi strînse haina cu un gest generos.

Seth arăta ca un alpinist care tocmai cucerise un pisc, şi Eli ar fi rîs dacă degetul n-ar fi pulsat dureros.

- Ai urcat tocmai aici, riscîndu-ți viața şi gîtul, aş putea adăuga, să discuți despre regretabila mea lipsă de inteligență?

Lui Seth se părea că-i place atitudinea lui bărbătească. îşi împinse în spate poalele hainei şi îşi băgă un deget în buzunarele vestei. Dacă părul său roşu n-ar fi fost atît de sîrmos, vîntul i l-ar fi răvăşit cu siguranță.

- Mi-am exprimat foarte clar opiniile cu privire la acest lucru, aş îndrăzni să spun. Scopul pentru care am făcut această ascensiune înfruntînd moartea este doar ca să-ți spun că oamenii Uniunii cer o altă întîlnire cu tine. Şi imediat. Te rog, scoate-ți degetul din gură, găsesc acel manierism foarte tulburător.

Eli se opri să-şi mai cocoloşească degetul rănit şi se încruntă.

- O altă întîlnire? bombăni cu o lipsă totală de entuziasm. Crezi că acei cretini au de gînd să înverzească păşunile de data asta?

- Vor rămîne în Northbridge, cred, pînă cînd vor primi ce vor. Sînt foarte tenaci, este ce pot spune despre ei.

Eli luă alte cuie din şorțul de tîmplar pe care-l purta şi le băgă între buze cum îşi țineau croitorii acele. Se gîndi la bătaia pe care o primise Webb Hutcheson pentru că se împotrivise Frăției Muncitorilor Americani şi se încruntă. Dumnezeu ştia că nu avea o afecțiune specială pentru

Hutcheson, dar o nedreptate era o nedreptate şi bastarzii din spatele atacului scăpaseră cu faţa curată. Eli vorbi ţinînd cuiele în gură.

- Nu înţeleg de ce vor ei să se întîlnească iar cu mine. Am stabilit condiţiile mele şi, dacă au alte afaceri, ar trebui să le discute cu oamenii.

Seth îşi drese vocea într-un fel în care Eli a trebuit să-i acorde o atenţie semnificativă.

- Le-am spus asta de multe ori. Dar ei încă insistă. Avocatul se opri, culoarea din obraji intensificîndu-se.

- Eli, Frăţia a lăsat de înţeles că vor avea loc alte violenţe dacă tu nu accepţi să te întîlneşti cu ei. Sincer, mă tem pentru familia ta.

Eli lăsă să-i cadă cuiele dintre buze, care se rostogoliră pe acoperişul acoperit pe jumătate cu şindrilă, rămînînd uitate.

- Au făcut vreo ameninţare?

Seth alunecă puţin, dar îşi regăsi echilibrul. Nu făcea nici un efort să pară cu inima uşurată.

- Nu în mod direct. Dar aluzia a fost prea evidentă, ei bine - Domnul Denning a întrebat de Bonni şi Rose Mărie, la fel şi de Genoa mea - într-un mod care nu prea mi-a plăcut.

- în ce fel? întrebă Eli cu o voce joasă. Seth oftă.

-într-un fel foarte politicos şi atent. Apoi s-ar putea să fie doar o impresia a mea - şi mărturisesc că este o impresie subiectivă - că am fost ameninţaţi. Probabil că m-am gîndit la asta pentru că mi-am amintit că delegaţia Frăţia locuieşte la Hotel Union şi această apropiere a clădirii de magazinul doamnei McKutchen le permite să urmărească activităţile ei cu o anumită exactitate.

Eli se întinse în spate după cămaşă şi se îmbrăcă. Vedea roşu în faţa ochilor în timp ce cobora scara şi se plimba aşteptîndu-l pe Seth să-l urmeze, încheindu-şi cămaşa cu degete stîngace.

- Calmează-te, îl certă Seth, cînd ajunse şi el pe pămînt. Aş fi putut înţelege greşit. Poate că domnul Denning n-a intenţionat să ameninţe pe nimeni.

Eli îşi trecu mîna prin părul ciufulit şi transpirat, oftînd îndelung.

- Să îi ajute Dumnezeu dacă acei fii de căţele ciupiţi de vărsat se apropie de familia mea.

Seth era supărat şi nu încercă să ascundă acest lucru.

- îngrijorarea ta este cumva cam tardivă, nu-i aşa? Te-ai căsătorit cu Bonni seara trecută, pînă la urmă, şi apoi ai aprins un adevărat infern de bîrfe petrecîndu-ţi noaptea...

- Ne întoarcem la asta iar? ţipă Eli, ţîşnind pe lîngă muncitori şi soţiile lor, îndreptîndu-se spre cabrioleta pe care o adusese Seth la şantier. Sări pe capră şi atelajul se puse în mişcare cînd avocatul reuşi să se cţere pe ea.

- Da! îi răspunse Seth scoţîndu-şi batista să-şi şteargă fruntea. Ai considerat că este potrivit s-o forţezi pe Bonni să se căsătorească, apoi ai expus-o umilinţei publice, ceea ce pentru mine este un gest incalificabil!

- Nu dau nici o înjurătură pe părerea ta! se înfurie Eli în timp ce cabrioleta se înclina pe drumul ce ducea în adevăratul Northbridge.

- Doamna McKutchen nu merită în nici un caz... Eli se ridică în picioare ca un roman în carul de luptă şi se lovi la cap de rama de metal care susţinea acoperişul cabrioletei. Se aşeză iar, înjurînd, şi încercînd să se calmeze gîndindu-se la faptul că mîrţoaga înhămată nu era de rasă.

- N-am nevoie să-mi spui tu, Seth, ce am greşit! spuse el pe un ton oarecum mai temperat. Crede-mă, am avut o noapte întreagă să mă gîndesc la asta.

- N-am s-o blamez pe Bonni dacă nu-ţi va vorbi niciodată! îl critică Seth, cu ochii fixaţi pe drumul din faţă. Indiscreţia într-un oraş de mărimea New York-uluj este una - iar într-un tîrg amărît ca ăsta este alta.

în ciuda nerăbdării de a ajunge la Hotel Union ca să-l strîngă personal de gît pe domnul Denning, Eli trase de frîie şi opri căruţa şi calul.

- Se pare că soţia mea are un apărător în tine, prietene. Urmăreşti vreun scop cu această predică sau doar îţi place sunetul vocii tale?

- Sunet! Uneori cred că ai capul făcut din fier forjat! Eli fierbea, cu toate că smuci hăţurile cu o mişcare calmă şi conduse cu o mai mare linişte.

- Nu este treaba ta, Seth, spuse el - cu toate că îşi încleştase atît de tare gura încît îl dureau fălcile - dar oricum îţi spun. Nu m-am căsătorit cu o femeie ca apoi să-mi petrec noaptea tăvălindu-mă în fîn cu alta. Este clar?

Seth se luptă să-şi regăsească calmul. Verifică amîndouă manşetele şi îşi aranja haina insuportabil de curată.

- Nimeni n-ar putea ghici vreodată asta din comportarea ta, spuse el indignat. Şi cu atît mai puţin doamna McKutchen.

Brusc pe Eli îl apucă o durere de cap îngrozitoare. Fusese un prost şi îşi petrecuse noaptea suferind din cauza asta, dar ar fi remorcat feribotul lui Ham Fenwick peste rîu cu dinţii înainte să recunoască asta în faţa lui Seth. Oftă în sinea lui. Numai părerea unei singure persoane conta pentru el, şi anume acea a lui Bonni. Va trebui să-şi înghită mîndria şi să-şi ceară scuze dacă mai spera vreodată să aibă linişte.

în momentul acela nu avea timp să se gîndească la vorbe drăguţe de pocăinţă. Trebuia să trateze cu Frăţia. Printr-o totală putere a voinţei, Eli obligă durerea să dispară şi alungă toate gîndurile despre Bonni din minte.

Ajungînd la Hotelul Union lăsă calul şi cabrioleta în grija lui Seth şi traversă trotuarul din lemn către uşa deschisă. La recepţie întrebă care este numărul camerei domnului Denning şi fu informat de un funcţionar nervos că demnitarul servea un mic dejun întîrziat în sufragerie.

Eli se întoarse şi se repezi în spaţioasa cameră, măturînd cu privirea încăperea, oprind-o pînă la urmă asupra persoanei pe care o căuta. Domnul Denning stătea la o masă lîngă geam, înconjurat de o jumătate de duzină de compatrioţi.

Zîmbind, îşi şterse gura cu un şervеţel şi se ridică.

- Domnule McKutchen. Este o surpriză plăcută. Eli traversă camera din cîţiva paşi, mîncîndu-l mîinile să-l înhaţe pe Denning de reverele hainei şi să-l zguduie pe bastard pînă-i clănţăneau dinţii. Din fericire, Seth apăru alături de el şi îi aruncă o rugăminte.

- Ţine-ţi cumpătul, Eli.

Suita de maimuţe care stăteau în jurul mesei părea nerăbdătoare de o luptă şi Eli tînjea să-i întărîte, dar ştia că avea nevoie să-şi păstreze toată inteligenţa.. Dacă instinctele lui Seth erau corecte, şi de obicei aşa erau, Bonni, Genoa şi Rose Mărie ar fi putut fi într-un adevărat pericol.

- Stai jos, stai jos, îl îndrumă Denning de parcă el şi Eli erau prieteni buni şi vechi.

Eli îşi înăbuşi dorinţa de a azvîrli scaunul oferit prin fereastră şi se aşeză. Seth apropie un scaun de la masa vecină şi luă loc lîngă patronul lui.

- Ai vrut o întîlnire, Denning. Am venit. Denning zîmbi cu căldură cu toate că privirile lui erau reci ca ale unui urs polar. îşi scoase o ţigară groasă din buzunarul costumului şi îi muşcă vîrful.

- Cubaneză.

Eli înghiţi, neliniştit.

- Ca şi Consolată Torez, adăugă Denning, aproape ca o explicaţie, Eli nu se mai gîndise la Consolată de luni de zile, Seth a fost cel care s-a ocupat să-i trimită cecuri, cu o discretă regularitate. Amintirea fetei care cu ani în urmă îşi riscase viaţa şi probabil i-o salvase pe a lui veni ca o surpriză ameţitoare.

- Conform cercetării mele, continuă Denning, domnişoara Torrez este înscrisă acum la o şcoală într-o mănăstire de maici din Havana, fiind dezmoştenită de unchiul ei. Cîţi ani are? Şaptesprezece? Optsprezece?

Eli închise ochii.

Seth îşi regăsi echilibrul.

- Nu reuşesc să înţeleg ce are de-a face Torrez cu eforturile dumneavoastră de a înscrie muncitorii noştri în organizaţia pe care o conduceţi?

Denning oftă lung şi dramatic şi ignoră complet cele spuse de Seth.

- Te-a îngrijit în timpul unei crize de febră galbenă, am dreptate domnule McKutchen? Cu un risc considerabil pentru siguranţa proprie, te-a protejat de forţele spaniole pînă cînd ai putut fi transferat la un spital de companie american şi apoi adus în America. Bineînţeles, nu mai pomenim că un bărbat atît de sănătos şi influent ca dumneavoastră domnule McKutchen a fost profund recunoscător.

Teroriştii aşezaţi în jurul mesei rînjiră în ceştile de cafea.

- Repet întrebarea mea, domnule Denning, interveni prompt Seth. Ce legătură are bunăvoinţa domnişoarei Torrez cu Frăţia Muncitorilor Americanii

O chelneriţă aduse cafeaua atît pentru Eli cît şi pentru Seth. Eli nu-şi amintea să fi comandat acest produs şi pur şi simplu se uita fix la ea, fără a face nici o mişcare să ducă ceaşca la gură.

- Oh, cred că domnişoara Torrez are mare legătură cu cauza noastră, domnule Callahan, nu-i aşa?

Denning era în formă bună. Cînd Seth clătină din cap, continuă.

- Domnul McKutchen a fost, de fapt atît de recunoscător tinerei domnişoare.

- Destul, Izbucni Eli. Ți-ai ajuns scopul.

- Asta-i bine, domnule McKutchen. Cu siguranță aş fi foarte amărît să văd că a doua căsătorie cu încîntătoarea Bonni se duce pe urmele celei dintîi. Şi cum între voi lucrurile se clatină oarecum, dacă zvonul este corect...

Lupta lui Eli de a-şi păstra cumpătul se sfîrşi avînd în vedere că-i înşfacă reverele lui Denning. Privind furios fața jalnică pictată de vărsat, şi ignorînd murmurele supărate ale oamenilor din bandă, Eli îl avertiză cu un calm înşelător.

- Convinge-mi oamenii să se alăture uniunii tale dacă poți, domnule Denning. Spune lumii ce s-a întîmplat. în Cuba. Dar ține minte cuvintele mele, bastard mieros, dacă i se va face vreun rău soției mele, sau fiicei mele, sau surorii mele, te voi găsi aşa cum Dumnezeu este înțelepciunea mea, şi cînd se va întîmpla asta, nu vei mai fi în stare de nimic altceva decît să cînți ca soprană în corul bisericii.

Denning se îngălbeni, apoi deveni roşu de furie înnăbuşită.

Eli zîmbi distrugător, dădu drumul hainei lui Denning şi se ridică. Furioşii cu pălării rotunde se ridicară la rîndul lor de pe scaune, toți şase pregătiți pentru luptă.

Spre marea dezamăgire a lui Eli, Denning le ordonă să se aşeze.

Capitolul 25

Katie privea cu resemnare cum croitoreasa îi lua măsurile lui Bonni pentru *o* rochie din mătase stacojie, strălucitoare şi cumva nepotrivită locului - întinsă pe suprafața noului birou al lui Forbes.

- Nu văd ce este rău să dansezi după muzică? se plînse fata cu bărbia sprijinită în mîini. Dacă este corect pentru tine, de ce este incorect pentru mine?

Boni oftă.

- Am mai discutat despre asta, nu-i aşa? Croitoreasa termină de luat măsurile şi ținu o lungime din materialul stacojiu în fața trupului lui Bonni şi dădu din cap.

- Nu este culoarea ta, cu toate că unii ar spune că stacojiul se potriveşte...

Bonni îşi fixă cusătoreasa cu o privire disprețuitoare.

- într-adevăr? o provocă.

Femeia dolofană îşi feri privirile. Deocamdată nu dorea să-şi continue ironia.

- Voi face tot posibilul să termin asta pînă diseară, dar nu pot garanta o măsură potrivită.

Bonni, care rămăsese în lenjeria de corp pentru a i se lua măsurile, se îmbrăcă grăbită cu modesta ei rochie. Spera că o va scoate pe Katie de păr din Vulturul de Bronz, dacă mai revenea asupra subiectului şi nu-i plăcea că a luat locul fetei printre dansatoare. Răzbunarea pe Eli pentru umilința de a şti tot oraşul cum şi-a petrecut noaptea nunții cu Earline Kalb nu mai părea chiar atît de importantă acum. De fapt părea total fără nici un scop.

- Păreți atît de tristă, doamnă, o înțelese Katie cu o adevărată îngrijorare, în timp ce-i încheia rochia. O mireasă ar trebui să fie fericită.

Croitoreasa împături mătasea stacojie într-o plasă voluminoasă şi părăsi biroul lui Forbes şi, în momentul cînd se închise uşa în spatele ei, Katie oftă şi deveni albă ca laptele.

- Mireasă! Oh, doamnă, ce o să spună domnul McKutchen despre toate astea? Sigur nu o să vrea ca soția lui să danseze...

Bonni nu ştia dacă să plîngă sau să rîdă. întreaga situație era o încurcătură groaznică.

- Nu sînt sigură că-i pasă într-un fel sau altul! mărturisi încet.

- Nu-i pasă? Domnului McKutchen? Privirile sale arzătoare lasă găuri pe unde trec de cîte ori vă priveşte, doamnă. Şi s-a recăsătorit cu dumneavoastră, nu-i aşa?

- Nu este o căsătorie în adevăratul sens al cuvîntului, Katie, spuse Bonni cu demnitate, şi undeva în adîncul ei găsi un zîmbet uşor.

- în orice caz nici unul din lucrurile acestea nu trebuie să te îngrijoreze. îți va place să locuieşti în casa lui Genoa permanent, nu-i aşa?

Fața încîntătoare a lui Katie se lumină.

- Nu m-am gîndit la asta. Mi se va permite să ascult muzică la gramofon şi să îmi aleg cărțile?

Această izbucnire de inocență tinerească veni în sprijinul dispoziției lui Bonni. Pînă la urmă făcuse un lucru drept. O determinase pe Katie să uite totul despre ideea de a dansa la Vulturul de Bronz.

- Bineînțeles. Acum hai să ne întoarcem la magazin să ne împachetăm lucrurile.

Cînd Eli se întorsese în noul cartier Patch Town, unde cîteva familii locuiau în corturi şi altele se instalaseră deja în cabanele neterminate, le găsi pe Genoa şi Lizbeth Simmons acolo, ținînd orele de citire pe o pantă înverzită care domina cadrul noii şcoli.

Genoa asculta cum o tînără femeie se străduia cu durere să parcurgă o pagină din manualul celui de-al doilea Ecletic al lui McGuffey. Pe moment nici profesoarele şi nici elevii lor nu păreau îngrijorați de faptul că Rose Mărie fugea de la un grup la altul, purtînd o pălărie împodobită cu pene şi țipa ca un indian.

Eli luă copila în brațe apoi o cocoță în spatele lui, de unde continua să scoată sunete asurzitoare de război.

- Unde dracu este Bonni?

Genoa îşi ridică privirile şi zîmbi tulburată în fața supărării fratelui ei şi a țipetelor încîntătoarei sale nepoate.

-Bonni?

- Cumnata ta? răspunse prompt Eli într-o şoaptă furioasă. Soția mea.

Se întinse în spate să-şi pună o mînă peste gura lui Rose. Mama lui Geromina!

- Oh, spuse Genoa din inimă. Bonni. Ei bine, cînd am văzut-o ultima dată, dragă, pleca la magazin să vîndă nasturi şi cartofi şi toate lucrurile acelea. Nu-i aşa că pălăria lui Rose este cel mai drăguț lucru pe care l-ai văzut vreodată? Domnul Callahan a trimis după ea.

- Aminteşte-mi să-l scalpez, răspunse Eli scurt.

Pînă la urmă două duzini de ochi îl priveau pe deasupra manualelor de citit şi deveni deodată stînjenit.

- îl voi lua pe indian acasă, spuse îndreptîndu-se spre cabrioletă.

Seth luă frîiele, zîmbi la penele colorate ale lui Rose şi glumi:

- Bună, mare şef!

Rose chicoti şi începu iar să urle.

Eli gemu şi se trînti pe scaun intenționînd să-l lase pe Seth să conducă atelajul. în depărtare un tren fluiera ascuțit.

- E trenul de patru şi cincisprezece, observă Seth cu veselie. Chiar la timp!

Rose se purta ca un indian şi capul lui Eli plesnea. Nu ajungea faptul că trebuia să-şi ceară scuze față de Bonni că a abandonat-o în noaptea nunții şi să încerce s-o convingă că n-a dormit la Earline, trebuia să-i mai explice totul şi despre Consolată Torrez. Fălcile i se încleştară.

- Rose Mărie McKutchen, spuse el amenințător, taci.

Rose Mărie fu, din fericire, tăcută în timpul călătoriei prin Northbridge, care s-a încheiat cu acordul tacit dintre Seth şi Eli în fața magazinului lui Bonni.

Storurile erau trase, iar de uşă atîrna un afiş pe care scria ÎNCHIS. întunecat, Eli îşi lăsă fiica în grija lui Seth şi urcă scările exterioare ale magazinului ca să intre în bucătăria lui Bonni.

Numai şi numai din cauza durerii de cap o strigă pe un ton răguşit.

Ea intră repede în bucătărie cu ochii larg deschişi.

- Ai fi putut să ciocăni, spuse ea oarecum nervoasă, păstrînd distanța.

- Şi tu ar fi trebuit să ai grijă de fiica noastră, în loc s-o laşi cu Genoa toată ziua, dar vom discuta despre asta mai tîrziu. Chiar acum trebuie să discutăm despre alte lucruri.

Bonni arăta palidă şi foarte obosită.

- Sînt chiar de acord, dar nu am timp acum, spuse ea şi simți că era bine să păstreze distanța față de Eli.

- Ce dracu vrei să spui prin faptul că nu ai timp? Este important!

- La fel este şi o nuntă, Eli McKutchen, dar desigur că nu laşi ca mariajul nostru să-ți împiedice programul, nu-i aşa?

Eli îşi frecă ceafa incapabil să-şi ascundă frustrarea.

-încerc să-ți spun...

Bonni îşi ridică bărbia şi cu toate că obrajii îi erau încă fără culoare, ochii ei violeți scăpărau de furie.

- Ca şi tine, Eli, spuse ea cu răceală, am treabă. Dacă mă scuzi...

Ar fi ieşit afară lăsîndu-l în bucătărie ca pe un prost, dacă nu i-ar fi prins braţul şi n-ar fi obligat-o să-l privească iar.

- Nu te voi scuza, izbucni el şi, dintr-o dată, cu toată supărarea, dorinţa de a o avea crescu dureros în fiinţa lui. Ce treburi ai de făcut mai importante decît să ai grijă de fiica ta, sau să vorbeşti cu soţul tău?

Bonni arăta ca şi cum nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decît să-l scuipe în faţă, dar totuşi nu avea atîta curaj. îşi eliberă braţul din mîna lui şi se dădu înapoi, cu toate că ochii ei încă mai aruncau flăcări.

- Am avut întotdeauna grijă de fiica mea, spuse ea furioasă. De fapt, Rose Mărie este singurul motiv pentru care am vrut să mă căsătoresc cu tine.

Cuvintele avură efectul unei palme pe obraz.

- Presupun că am meritat asta, recunoscu Eli oftînd furios. Noaptea trecută cînd am vorbit despre Kiley, eu...

Ea se întoarse, împreunîndu-şi braţele în jurul umerilor.

-Te rog, pleacă!

Eli îşi dădu capul pe spate şi închise ochii o clipă. Uneori se întreba dacă focul pe care această femeie îl aprindea în mintea şi trupul lui merita toată nemulţumirea care i-o provoca. începu iar, pentru că Bonni merita fiecare părticică de zădărnicie.

- Seara trecută, cînd am spus că vreau ca Rose Mărie să crească sub acoperişul meu, nu te ameninţam, ci te ceream de soţie, Bonni.

Bonni se întoarse iar să-l privească, cu priviri precaute, întrebătoare.

- Dar...

Eli ridică o mînă.

- Lasă-mă să termin, Bonni, spuse el răguşit, încercam să-ţi spun că te iubesc. Că am nevoie de tine. A fost un moment emoţionant pentru amîndoi şi lucrurile au scăpat de sub control.

El se opri, încurcîndu-se în cuvinte, dar Bonni aşteptă în tăcere ca el să termine ce începuse.

- Cînd te-ai grăbit să tragi concluzia că o foloseam pe Rose Mărie să te oblig să te căsătoreşti cu mine, mi-am pierdut cumpătul un timp.

Ea arăta ca şi cum dorea să-l creadă şi pînă la urmă asta a fost un început.

- Ai petrecut noaptea la pensiune, spuse ea greoi. Cu Earline.

- Nu am fost cu Earline. Nu aşa cum crezi tu. Bonni îşi plecă ochii.

- Mi-ar place să cred asta, Eli.

El se apropie atent de ea, să-i dea un sărut scurt, inofensiv.

- Dă-i drumul şi crede pentru că este adevărat. Vino acasă cu mine, Bonni. Am atîtea lucruri să-ţi explic.

Cînd îşi ridică privirea spre el, ochii îi străluceau de lacrimi.

- Dumnezeu să mă ajute, nu mi-ar place nimic mai mult decît să merg acasă cu tine, dar...

Eli se puse brusc în gardă cu toate că încerca să nu arate.

- Dar?

- N-o să-ţi placă, spuse Bonni pe jumătate ca o mărturisire, jumătate ca o provocare.

Eli nu era dispus pentru niciuna, dar ştia că prea des reacţionase la lucrurile pe care această femeie i le spusese fără să gîndească mai întîi. Rezultatele au fost invariabil dezastruoase. Vorbi cu un ton plin de grijă, calm.

- Voi judeca, dacă nu te superi.

Pieptul lui Bonni se mişcă uşor cînd ea înghiţi şi privirea ei îl învălui o clipă.

- l-am spus lui Forbes că voi dansa iar.

Eli simţi o explozie clocotind în interiorul lui şi se legănă de efortul pe care-l făcuse să o înfrunte.

- De ce?

Se lăsă o tăcere lungă, timp în care Bonni arăta de parcă i-ar fi plăcut să se afle oriunde altundeva decît în bucătăria aceea.

- A angajat-o pe Katie să-mi ia locul. Ea are paisprezece ani, este vulnerabilă şi nu cred că mai este nevoie să-ţi spun ce s-ar fi întîmplat.

Eli trase un scaun de la masă şi se prăbuşi în el. Aceea fusese o zi diavolească şi era hotărît să nu o facă şi mai rea. Cînd vorbi iar, o făcu cu o cumpătare de care nici el nu se ştia capabil.

- Cred că ai fi putut s-o salvezi pe Katie de la o soartă sordidă fără să te sacrifici tu în locul ei, spuse atent să-şi ţină privirile aţintite în linoleum.

- Am vrut să te stînjenesc, răspunse Bonni cu acea sinceritate care, în general, venea tocmai cînd bărbatul se pregătea să trateze cu tactică diplomatică. Am fost, şi continui să fiu, foarte supărată.

- Din cauza pretinsei mele întîlniri cu Earllne, aruncă Eli vorbele oftînd uşor.

- Ai făcut un lucru foarte crud, Eli, insistă blînd Bonni, stînd încă în picioare şl păstrînd distanţa.

Atunci el o privi în faţă, incapabil să ascundă combinaţia ciudată de vulnerabilitate şi amuzament pe care o simţea.

- Ai spus foarte clar că nu voi fi binevenit în patul tău, Bonni.

Două pete de un roz strălucitor înfloriră pe obrajii ei frumoşi, semn al jignirii.

- Aşa că ai găsit altul, contraatacă ea.

- Da. Patul meu.

Eli se ridică, aproape învins de starea sa emoţională zdrenţuită.

- Patul meu gol, solitar, pustiu. Care din întîmplare se află în pensiunea lui Earline.

- Cît de convenabil nu numai pentru tine, Eli, dar şi pentru Earline, răspunse Bonni cu un dispreţ calm.

Eli îi luă micuţa şi mîndra bărbie în mînă şi o obligă cu blîndeţe să-l privească.

- Mai repet o dată, Bonni, aşa că ascultă cu atenţie. Nu am încălcat jurămîntul căsătoriei nici cu Earline Kalb şl nici cu altcineva.

Un fior străbătu trupul ei micuţ sculptural şi Eli nu putu să discearnă dacă era de supărare sau durere. In gînd se blestemă singur că zdruncinase încrederea lui Bonni în timpul primei căsătorii. Şi apoi mai era şi Consolată.

Bonni deschise gura să vorbească, dar înainte să poată scoate un cuvînt, cineva ciocăni la uşa bucătăriei, în timp ce simultan se ciocănea şi la cea de jos.

încet, Bonni se întinse şi îi îndepărtă mîna lui Eli de pe faţa ei.

- Katie? strigă peste umăr, în timp ce îl ocolea pe Eli să deschidă uşa bucătăriei.

- Voi vedea cine este jos, doamnă, ţipă Katie.

Eli închise ochii şi bombăni un blestem exasperat. Nu va avea niciodată parte să rămînă singur cu Bonni destul timp ca să-i poată spune tot ce era de spus?

Seth stătea la uşa de afară purtînd o pălărie împodobită cu pene, caraghioasă, ţinînd-o pe Rose Mărie în braţe. înfăţişarea lui provocă chiar acea umbră de umor de care Bonni avea nevoie ca să se abţină să nu sfărîme totul în bucăţi şi zîmbi chiar dacă îi curgeau lacrimile.

- Imi cer scuze, doamnă McKutchen, spuse Seth cu blîndeţe, dar domnişoara Rose Mărie pare că are nevoie de un prînz şi probabil şi de un pui de somn.

Bonni se întinse după fiica ei agitată şi o ţinu strîns un moment, încercînd să-şi regăsească calmul. Părea important să vorbească normal.

- Mulţumesc Seth. Nu intri?

Seth îl străpunse cu privirea pe Eli ocolind-o pe Bonni şi îşi scoase grăbit pălăria de jucărie. Părea stînjenit şi foarte înţelegător şi Bonni imploră în tăcere ca avocatul să nu comenteze cu privirile la tensiunea emoţională care era evidentă.

- Depinde, răspunse, făcînd o pauză să-şi dreagă glasul. Eşti gata să pleci acum, domnule McKutchen?

Cuvintele lui Eli erau goale şi cu toate că erau blînde, răsunară în bucătărie.

- Nu, Seth, răspunse. Nu sînt gata să plec. Dar mi-ar place să le iei pe Rose şi pe fată - Katie - înapoi, acasă la Genoa.

- Bineînţeles, aprobă Seth. Eu doar...

înainte de a putea să-şi completeze propoziţia se auzi zarvă pe scări şi Bonni se întoarse întrebîndu-se ce o putea face pe Katie să se grăbească atît. Nici în cele mai cumplite vise, reflectă ea mai tîrziu, n-ar fi putut ghici ce urma să se întîmple.

Ochii frumoşi ai lui Katie erau larg deschişi şi era roşie. După ce aruncă o privire timidă către Eli şi Seth izbucni:

- Doamnă, n-o să vă vină să credeţi! Tatăl dumneavoastră iubit este jos, a venit tocmai din Irlanda!

Temîndu-se să n-o scape, Bonni o lăsă jos pe Rose Mărie şi se prăbuşi în scaunul pe care Eli îl ocupase cu cîteva minute mai devreme. Rose se îndreptă imediat spre Katie căutînd să fie răsfăţată.

- Doamnă? o chemă Katie, oarecum plină de îngrijorare, chiar dacă o luă pe Rose care smiorcăia în braţe.

Eli rosti o înjurătură şi ieşi ca o vijelie din bucătărie fără un cuvînt de rămas-bun. Bonni auzi tocurile cizmelor sale tropăind pe scările interioare şi îşi acoperi faţa cu mîinile.

- Cred că nu este o întîlnire fericită, observă Seth de undeva din spatele lui Bonni. Pot face ceva, doamnă McKutchen?

Bonni îşi coborî mîinile, se aşeză dreaptă pe scaun şi vorbi calmă:

- Te rog, însoţeşte-le pe Katie şi Rose înapoi la Genoa, daca vrei.

Katie ezită.

- Doamnă, sînteţi sigură că vreţi să plec?

- Da, răspunse Bonni privind fa uşă şi aşteptînd ca tatăl ei să apară. Totul este în regulă, Katie. Te rog, pleacă cu domnul Callahan.

Auzi uşa închizîndu-se în spatele ei, apoi paşi pe scara de afară. Se ridică netezindu-şi părul şi fustele şi apoi Jack Fitzpatrick îşi făcu intrarea. Era încă un bărbat chipeş, cu toate că părul său negru se rărise şi firişoarele roşii de pe nasul lui erau mai pronunţate.

- Te-ai ocupat bine de magazinul ăsta, domnişoară, spuse el în semn de salut. Sînt recunoscător pentru asta.

Bonni îşi pierduse cuvintele. Ea nu fusese cu adevărat apropiată de tatăl ei, deşi se simţise onorată să-i trimită bani după curioasa lui plecare. Se gîndi ruşinată că a fost la un pas să piardă magazinul. După toată munca, lacrimile şi lupta ca să ţină afacerea în stare de plutire, a fost aproape să-l scape din mînă şi să-l predea încuiat şi aprovizionat.

- Nu te aşteptam, îndrăzni să spună în cele din urmă.

Jack Fitzpatrick rîse. Purta un costum prost, probabil mai prost din cauza călătoriei şi deşi nu putea să se afle în Northbridge de mai mult de o jumătate de oră, duhnea a băutură.

- După cum arăţi, ai fi preferat mai degrabă să stau departe, constată el, aşezîndu-se singur la masă. Mi-e oarecum foame, fetiţo, aşa că, dacă nu te superi...

Bonni se supără, oh, se supără cu adevărat, dar scoase o tigaie şi o puse pe sobă, făcu focul şi sparse o jumătate de duzină de ouă.

- Eşti o fată bună, spuse tatăl ei aprobator, şi spatele lui Bonni deveni băţos în timp ce presăra sare şi piper peste ouă. Odată ce ele începură să sfîrîie, se întoarse cu faţa la Jack Fitzpatrick.

- Deci te-ai întors ca să rămîi? întrebă ea.

Jack zîmbi iar şi dădu din cap. Avea nevoie de un bărbierit şi după cum mirosea, şi de o baie.

- Mi se pare că nu eşti foarte bucuroasă de lucrul acesta, fată.

Bonni fierbea.

- N-am fost foarte bucuroasă să-ţi plătesc datoriile de la jocurile de noroc pe care le-ai făcut la Vulturul de Bronz, spuse ea luînd o farfurie de pe raft şi trîntind-o pe masă în faţa tatălui ei. A costat cinci mii de dolari!

- Cinci mii de dolari pe care i-ai cîştigat vînzîndu-mi bunurile din magazinul meu, accentua Jack Fitzpatrick sec, la asta reducîndu-se în mintea lui toată problema. O să-mi iau o nevastă în curînd. O să mă liniştesc.

Bonni aşeză pe masă o furculiţă şi un cuţit pe lîngă pîine şi unt şi acoperi tigaia cu un capac. Tatălui ei îi plăceau ouăle bine prăjite.

- Ai pe cineva în minte? Să devină soţia ta, vreau să spun?

- Oh, întotdeauna se găseşte o văduvă, două care doresc să se unească cu un om de afaceri. Nu cred că voi avea mult de furcă să-mi găsesc o mireasă.

Cu un gest furios, Bonni mătură frunzele de ceai în ceaşca galbenă de porţelan. Se gîndi să-l izbească pe tatăl ei cu ea, dar pînă la urmă hotărî că violenţa nu era răspunsul.

- Deci asta este? După atîta vreme ai de gînd doar să valsezi pe aici şi să-mi iei magazinul fără să te gîndeşti o clipă la toate lucrurile pe care le-am făcut ca să-l menţin?

Sprîncenele masculine, stufoase, se arcuiră pe faţa sinceră şi desfrînată.

- Eşti o femeie căsătorită, cu un bărbat care are grijă de tine. Un bărbat bogat. Oricum, ce să faci cu un magazin?

Bonni nu intenţiona să intre în detalii. Povestea era prea complicată şi prea personală.

- S-au întîmplat o groază de lucruri despre care tu nu ştii nimic.

- Nu-i de mirare, se plînse Jack Fitzpatrick. N-am primit nici măcar un cuvînt de la tine de cînd mi-ai scris că băiatul s-a prăpădit.

Orice aluzie la Kiley, chiar indirectă, o înmuia pe Bonni. Luă farfuria de pe masă şi începu s-o umple cu ouăle prăjite.

- Pariez că ai simţit mai degrabă lipsa banilor decît a scrisorilor mele.

Tatăl ei arăta cu adevărat jignit cînd îi întîlni privirile. Atît de jignit, încît Bonni se întoarse la chiuvetă şi turnă apă în ceainic cu mai multă hărnicie decît era necesară pentru o astfel de treabă.

- Fata mea.

Bonni trînti ceainicul pe sobă şi se întoarse ca o furtună la tatăl ei, cu ochii plini de cîtă ură putea îndura.

- Nu-mi vorbi ca şi cum aş fi încă o fetiţă de zece ani într-o rochie peticită şi cu şorţuleţ! Sînt o femeie matură şi am reuşit să întreţin acest magazin fără nici un ajutor. îmi datorezi mai mult decît un simplu „mulţumesc", naiba să te ia!

Jack înfuleca ouăle, dar ochii îi sclipiră cînd se uitară lung la faţa aprinsă a lui Bonni.

- Sînt încîntat să văd că nimic nu a înăbuşit spiritul tău irlandez, fată. într-adevăr sînt bucuros. Eli McKutchen ar fi trebuit să-mi dea socoteală dacă n-ai fi fost atît de dinamică.

Cuvinte mari.se gîndi ea, dar tăcu. Inteligenţa ei nu era „dinamică" aşa cum părea că gîndeşte tatăl ei. Oftînd, se aşeză la masă.

- Oricum, unde este domnul McKutchen? întrebă Jack printre îmbucăturile de ouă prăjite şi pîine proaspătă. Şi cum se întîmplă de-i permite soţiei sale să se înjosească să administreze un magazin?

Bonni îşi aşeză cotul pe masă şi îşi sprijini capul în mînă.

- L-am părăsit după moartea lui Kiley. Da. Am fost divorţaţi.

Jack Fitzpatrick se înecă cu cina gîndindu-se probabil că avea acum pe cap o fată matură şi el căuta o soţie.

- Divorţată? întrebă el.

- Dar nu te îngrijora. Ne-am recăsătorit seara trecută. Şi ai şi o nepoată.

Jack căută disperat ceva care să ajute mîncarea înţepenită în gît să alunece.

- Repede lucrat, spuse el după ce Bonni îi dădu încîntată un pahar cu apă.

Bonni zîmbi, dar nu făcu nici un efort să clarifice lucrurile. îl lăsă pe Jack Fitzpatrick să audă povestea treptat, de la bîrfitorii oraşului.

- Sînt sigură că eşti obosit, spuse ea deschizînd uşa bucătăriei să plece. Te las să te odihneşti.

- Bonni...

Se strecură afară închizînd uşa în urma ei. Croitoreasa aştepta la baza scărilor, cu o cutie mare în mîini.

Bonni luă cutia care conţinea rochia de mătase stacojie, spuse un plăcut „mulţumesc" şi plecă. Incapabilă să dea ochii cu mulţimea din casa lui Genoa şi cu remarcabilul Eli, urmă instinctul care îi îndreptă paşii în partea opusă.

Earline aştepta cînd ajunse în dreptul pensiunii, rezemată leneşă de gardul mare al verandei sale.

- Deja te întorci la Vulturul de Bronz? croncăni femeia.

Bonni se opri, apucînd strîns cutia cu amîndouă mîinile.

- Nu înţeleg de ce te-ar interesa pe tine, Earline, spuse ea mieroasă, privind drept înainte, la rîul verde-gri de la orizont.

- Sper că nu ai stat trează azi-noapte îngrijindu-te de bărbatul tău, continuă Earline. Am avut într-adevăr o deosebită grijă de el.

Cutia conţinînd rochia stacojie de dansatoare căzu pe trotuarul de lemn şi Bonni o lăsă acolo.

- Sînt foarte mulţumită, vorbi ea tărăgănat. Earline rîse. Arătă voluptoasă în rochia ei de vară şi Bonni şi-o putea imagina avînd o grijă deosebită de Eli. Prea deosebită chiar.

- Un bărbat n-ar trebui să fie singur în noaptea nunții, nu-i aşa?

Bonni inspiră adînc şi numără în gînd pînă la zece.

- Sînt sigură că-ți imaginezi că am inima frîntă, reuşi pînă la urmă să spună. Ca să fiu cu adevărat sinceră, am fost uşurată că l-ai scos din mîinile mele. înțelegi, căsătoria noastră este numai cu numele.

Earline părea fericit de neîncrezătoare.

- Sigur că aşa este, Bonni. Deci ăsta este motivul pentru care ai sări acest gard să-mi smulgi părul din cap.

Nu era nici o cale prin care Bonni putea dezminte acele cuvinte decît să fie condamnată la iad pentru o altă minciună sfruntată. Se aplecă cu toată demnitatea de care era capabilă şi ridică cutia pe care o scăpase pe trotuar.

- L-ai pierdut pe Webb Hutcheson o dată pentru totdeauna, Earline. Cred cu adevărat că se va căsători cu Susan Forley pînă la sfîrşitul verii şi torturîndu-mă pe mine nu schimbi nimic.

- Mă face să mă simt mai bine, răspunse Earline. Nu la fel ca în cazul cînd fac dragoste cu Eli McKutchen, aceea este o treabă teribilă. Este într-adevăr un bărbat.

Cînd mă gîndesc că m-am luptat cu viața în tot acest timp, se minuna Bonni în sinea ei, dansînd în sunetele flaşnetei, conducînd magazinul, ajungînd să fiu numită primar. Şi toate astea se duc acum.pentru că voi fi spînzurată pentru crimă cu sînge rece.

Lăsă cutia să-i cadă iar şi se repezi pe scările verandei lui Earline, doar ca să fie ținută în frîu de nişte mîini puternice care apăruseră din senin şi îi cuprinseră antebrațele.

- Angel, Angel, o ocărî vocea lui Forbes undeva la urechea ei, mieroasă ca un brandy fierbinte cu zahăr şi frişca. Sigur nu vrei să te bați cu Earline.

Tăcu, apoi adăugă gînditor.

- Trebuie că te depăşeşte în greutate cu vreo patruzeci de kilograme.

Fața lui Earline se înroşi ca focul. Uită totul despre Bonni, atît era de indignată de remarca lui Forbes şi intră ca o furtună în casă, trîntind uşa scîrțîitoare.

Bonni se calmă şi se întoarse să privească în acei ochi căprui, familiari, obraznici.

- Mă doare s-o spun, dar mulțumesc Forbes. Mă tem că eram gata să mă dau în spectacol.

Forbes se aplecă după cutia voluminoasă în care era rochia.

- Eu doar îmi protejez investiția. Pisica aceea te-ar fi sfîşiat în bucăți şi atunci la ce mai erai bună?

Brusc, Bonni se supără iarăşi.

- Pur şi simplu nu suporți să fii acuzat de bunăvoință, nu-i aşa, Forbes?

El zîmbi băgînd cutia, sub braț şi cu celălalt o împinse pe Bonni pe un drum urzit de inundație.

- De asta sînt acuzat? Ce frumos.

- Eşti într-adevăr tot soiul de escroci într-unui singur, se corectă Bonni mieroasă, încercînd să scape de propriile ironii şi să găsească o soluție pentru rezolvarea rapidă a problemelor.

Forbes rîse.

- Mai mult decît atît, răspunse el.

Capitolul 26

Ajunseseră la scările din fața Vulturului de Bronz înainte ca Bonni să-l facă pe Forbes s-o asculte.

- M-am răzgîndit. în privința dansului, vreau să spun.

Forbes se încruntă. Deschise una din uşi şi o împinse pe Bonni prin hol în salon şi erau deja în bucătărie cînd îi răspunse.

- Aşa cum se spune, asta este ceva în genul „mi-a părut bine de cunoştință" avînd în vedere că am fost destul de generos să accept condițiile tale neobişnuite.

El trînti cutia pe masa lungă din mijlocul camerei, care scoase un zgomot răsunător, dar cu toate astea Forbes nu părea supărat.

Bonni se uită la el întrebător şi apoi se aşeză pe una din băncile lungi care se aflau de-o parte şi de alta a mesei. în mod normal această cameră era un loc aglomerat, dar în acea după-amiază nu erau decît ea şi Forbes.

- M-am aşteptat la o explozie în cele din urmă, admise Bonni.

Forbes îşi ridică un picior peste bancă şi se aşează călare pe ea. îşi aşează un cot pe marginea meşei şi îşi propti capul în mînă cu tristeţe.

- Tu îl iubeşti pe Eli, eu o iubesc pe Lizbeth. Şi se pare că ne-am dedicat acţiunii de a-i îndepărta. De ce crezi că se întîmplă aşa, Bonni?

Bonni avea gura închisă. Se aşteptase la o asemenea sinceritate din partea lui Forbes pe cît se aşteptase ca tatăl ei să apară din senin şi să-i ia magazinul. în ambele cazuri s-ar fi rugat mai degrabă ca Dumnezeu să despartă rîul Columbia în două, de vineri într-o săptămînă, doar aşa, ca să facă ceva. Oftă.

- Nu ştiu despre tine - răspunse tristă - dar cred că mie mi-e frică.

- Ţi-e frică? De ce? Bonni tremura.

- Nu sînt sigură. Doar Eli mă sperie, asta-i tot. Poate pentru că îmi este atît de uşor să las ca fericirea mea să depindă de ce spune sau face sau gîndeşte.

Forbes luă mîna lui Bonni şi o bătu uşor, iar pe buzele lui se ivi un uşor zîmbet.

- Tu, îngerul? Primarul din Northbridge? Să depinzi de altcineva să fii fericită? Am să cred cînd am să văd.

Bonni nu făcu nici un gest să-şi tragă mîna dintr-a lui Forbes. Prietenia lui putea fi o alianţă contradictorie, dar era veche şi reală.

- Crede, Forbes - spuse ea - pentru că asta vezi. Dacă Eli ar fi într-adevăr necinstit cu mine iar, n-aş mai fi capabilă să îndur.

- Iar? o îndemnă Forbes plecîndu-şi capul într-un mod copilăresc, plăcut pentru a privi direct în ochii lui Bonni. Ce vrei să spui prin „iar"?

- După ce băieţelul nostru a murit, Eli s-a transformat într-un străin. Nu mai dorea să aibă deloc de-a face cu mine.

Tăcu amintindu-şi modul în care Eli a plîns în grădină cu o noapte în urmă, şi gîtul i se strînse într-un nod fierbinte. Faptul că Forbes îi ţinea mîna era liniştitor.

- Au mai fost şi alte femei.

Ochii întunecaţi ai lui Forbes trădară furia ascunsă.

- Continuă.

Bonni dădu doar din cap, incapabilă deocamdată să vorbească.

Forbes o cuprinse iar. îi dădu drumul la mînă şi îi ridică blînd bărbia, făcînd-o să-l privească.

- Dacă are vreo valoare, Angel - spuse el, răguşit - bărbaţii de obicei nu se înţeleg bine cu durerea. Se aşteaptă de la noi să avem nervi de piatră şi să ne păstrăm sentimentele profunde doar pentru noi. Este posibil ca McKutchen să fi jelit atunci în singurul mod în care a putut.

O singură lacrimă se prelinse pe faţa lui Bonni şi în acelaşi timp zîmbi.

- Eşti de acord cu sentimentele profunde, Forbes Durrant?

El îşi frecă bărbia groasă. Cum izbutea să arate neîngrijit şi condamnabil de atrăgător în acelaşi timp, era un mister chiar şi pentru minţi mai inteligente decît a lui Bonni.

- Oh, da, Angel. Da. în noaptea cînd te-ai căsătorit cu McKutchen - pentru prima dată - am fost rănit atît de rău încît am crezut că voi muri.

Bonni se simţea mîhnită.

- îmi pare rău, spuse, ferindu-şi iar privirile. N-am vrut niciodată.

Blînd, Forbes îi cuprinse faţa în mîini, şi îi şterse cu un deget lacrima. O sărută nu cu pasiune, ci într-un mod blînd şi fără să-i provoace furnicături prin degete, aşa cum se întîmplă cînd o săruta Eli.

- Să fiu blestemat, bombăni Forbes un moment după aceea, clătinîndu-şi violent capul. Sînt într-adevăr îndrăgostit de Lizbeth.

Bonni rîse.

- Cum ar trebui să iau remarca, Forbes?

Una din mî'mile sale zăbovi pe faţa lui Bonni, mîngîind-o ca o rază de lumină, dar zîmbetul îi era obraznic, poznaş, cel pe care Bonni îl vedea de obicei.

- Ca pe un compliment, Angel. Ca pe un compliment. Faptul că te iubeam era o stare atît de obişnuită pentru mine, încît presupun că m-am aşteptat aproape să uit cum mă cheamă - cînd în sfîrşit am reuşit să te sărut.

- Uiţi cum te cheamă.cînd o săruţi pe Lizbeth? îl întrebă poznaşă.

Forbes gemu.

- Da, printre altele, uit să respir, unde locuiesc. Tristețea lui o făcu pe Bonni fericită într-un fel dulce amar şi într-un fel mişcător.

- Atunci presupun că mai bine ar fi să te căsătoreşti cu ea. Data viitoare vei uita contul bancar.

Forbes arăta cu adevărat îngrozit.

- Ăsta ar fi un lucru foarte serios, acceptă el. Bonni se ridică resemnată.

- Din partea mea, sînt gata să vorbesc pe ocolite. Mă duc acasă să stau de vorbă cu soțul meu.

- Aş putea să iau cabrioleta şi să te conduc pînă acolo, se oferi Forbes.

Bonni se ridică pe vîrfuri şi îi sărută obrazul nebărbierit.

- Mulțumesc, dar mersul pe jos mă ajută să gîndesc, am multe la care să reflectez.

Forbes îi mîngîie părul, cu o mişcare ageră, îndemînatică, a mîinii.

- La revedere, Bonni, spuse el. Şi succes!

- La fel şi ție, îi răspunse Bonni, cuprinsă de un sentiment de dulce tristețe.

CINE AR FI PUTUT CREDE, se întrebă cînd părăsi bucătăria prin uşa din dos, CĂ POATE EXISTA DURERE ÎN SFIRŞITUL UNUI LUCRU CARE NICI MĂCAR N-A ÎNCEPUT.

Casa lui Genoa era tăcută, cu toate că Bonni putea* auzi sunete slabe de veselie venind din direcția grădinii. în seri atît de frumoase, cina era adeseori servită afară.

Era chiar foarte bine, se gîndi Bonni în timp ce urca scara largă care conducea la etajul superior. Faptul că mersese prin oraş îi limpezise puțin gîndurile şi nu era dispusă să discute cu nimeni altcineva decît cu Eli. Toate emoțiile ei, toate instinctele, o conduceau spre el.

Bonni îşi găsi soțul în dormitorul principal, stînd neconsolat pe marginea patului. Capul i se odihnea în mîinile puternice, asprite de muncă, cu degetele răsfirate în păr şi nu-şi ridică privirile cînd intră Bonni.

închise uşa în spatele ei şi se sprijini de ea, destul de mult timp, muşcîndu-şi buza.

Eli încă nu-şi ridicase capul.

- Am crezut că-ți vei petrece noaptea cu tatăl tău.

- Nu, spuse Bonni oftînd. Nu cred că voi fi dispusă să discut cu Jack Fitzpatrick o perioadă. Am fost la Vulturul de Bronz să-l văd pe Forbes.

-Oh.

Şi asta a fost tot, doar „oh".

Bonni simți o dezamăgire cumplită. Pînă la urmă se aştepta la o furie pasională şi teribilă. Nu-i păsa lui Eli dacă dansa în acordurile flaşnetei într-o rochie stacojie? Rămase tăcută mult timp, neavînd încredere în ea că poate vorbi.

Eli îşi coborî mîinile, dar nu o privi încă pe Bonni. Umerii lui magnifici erau lăsați, observă ea atunci, şi, în ultimele raze sălbatice ale amurgului care se furişa înăuntru prin fereastra de deasupra patului, părea şovăitor şi deznădăjduit.

Pînă la urmă Bonni învinse strania timiditate pe care o simțea şi se apropie de pat. Stînd în picioare, întrebă:

- Eli, ce este? Ce s-a întîmplat?

îşi întoarse privirile către Bonni şi ea rămase împietrită de durerea ce se reflecta în ochii Iul.

- Nu-i nici o cale mai uşoară pentru a-ți spune, Bonni - spuse cu o voce la fel de îndurerată ca şi chipul lui.

Inima lui Bonni amenința să se oprească, şi îşi puse o mînă pe ea. Avea de gînd să-i spună că mințise mai înainte, că-şi împărțise patul cu Earline pînă la urmă. Doar ştia asta. Poate chiar se hotărîse să-şi anuleze a doua căsătorie...

- Stai jos, spuse el cu un zîmbet silit, bătînd cu mîna salteaua albă.

Bonni ascultă, mai mult pentru că se temea că genunchii îi cedează, dar nu spuse nimic, pentru că îşi consuma toată energia să se abțină să nu plîngă.

- A fost o femeie în Cuba, spuse el.

în timp ce mintea lui Bonni se învîrtea, el scoase un sunet ce vroia să semene a rîs, care se stinse repede.

- Consolată era într-adevăr o fetiță - trebuie că avea vreo optsprezece ani cînd am cunoscut-o.

Bonni se întinse bîjbîind după stîlpul patului şi se agăță de el. încă nu putea vorbi, dar renunțase să se mai lupte împotriva lacrimilor care-i curgeau pe obraji.

Eli nu făcu nici un gest s-o atingă şi asta era o amabilitate din partea lui, pentru că n-ar fi putut îndura, dar continuă să vorbească, cu vocea încordată din cauza emoției înăbuşite.

- îmi plăcea să mă joc de-a soldatul, Bonni, şi cînd am fost rugat să duc un mesaj în partea sudică a insulei am acceptat repede. Eram în Santiago de Cuba doar de şase ore cînd am leşinat în cantină.

- Ai avut febră galbenă, spuse prosteşte Bonni, încă strîngînd stîlpul.

îşi aminti ziua cînd Genoa i-a arătat o scrisoare de la Seth, în care explica faptul că Eli contractase boala.

Mîna lui Eli i-o atinse pe a ei şi apoi se retrase pentru a se opri în părul ei.

- O tînără pe nume Consolată Torrez a avut grijă de mine. Am fost inconştient cea mai mare parte a timpului şi nu-mi amintesc prea multe nici măcar acum, în afară de pereți crăpați, de un crucifix şi o pălărie îngrozitoare.

Bonni îşi drese glasul.

- Şi Consolată? îl îndemnă tristă.

Eli se aşeză atunci în fața lui Bonni. îi desprinse degetele de pe stîlpul patului, se ghemui în fața ei, luîndu-i mîinile într-ale lui.

- Ştiu că n-o să mă crezi, Bonni, dar n-aş recunoaşte-o pe Consolată nici dacă m-aş întîlni cu ea pe stradă. Singura femeie pe care îmi amintesc că am văzut-o eşti tu.

Bonni nu intenționase să-l privească iar pe Eli, dar ochii i se opriră la fața lui. Tremura de o furie bruscă, dorind să lovească, să țipe, să urle.

- Trebuie că mă crezi cumva proastă, gata să cred orice minciună sfruntată.

Eli închise o clipă ochii.

- Ai făcut dragoste cu femeie aceea, nu-i aşa? izbucni Bonni, luptîndu-se în zadar să-şi elibereze mîinile. Ai făcut dragoste cu Consolată Torrez şi acum încerci să spui că delirai din cauza febrei şi ai crezut că eram eu!

- Aşa a început, Bonni, spuse Eli zdrobit. îți jur că aşa s-a întîmplat!

Bonni vorbi ştrengăreşte cu toate că ofta.

- Şi cum s-a terminat Eli?

Eli ar fi putut să fie actor dacă nu s-ar fi născut pentru conducerea unui concern industrial. O privea pe Bonni, deşi ea îi răsucea o sabie în suflet.

- Conform părerii lui Consolată şi a unchiului ei -spuse după mult timp - s-a terminat prin dizgrație.

Bonni reuşi să-şi elibereze mîinile, dar şi le încleşta în poală, temîndu-se de actul de violență pe care dorea să-l facă.

-Pot să-mi imaginez oroarea ta. Cînd ai descoperit că ți-ai făcut plăcerea cu altcineva şi nu cu mine! îl luă în rîs, pufnind.

Eli se ridică şi se aşeză iar lîngă Bonni pe pat. Lumina soarelui scăzuse şi camera era întunecoasă. Se lăsase o liniște lungă, apăsătoare.

- Ai lăsat-o însărcinată? şopti Bonni cînd nu mai putu să păstreze pentru sine această întrebare.

Eli cuprinse umerii lui Bonni cu o mişcare bruscă şi pe fața lui apăru o furie reală.

- Nu, dracu să te ia, n-am lăsat-o însărcinată, dar i-am stricat reputația față de orice alt bărbat, aşa cum a spus unchiul ei şi o întrețin începînd de atunci. Eşti mulțumită acum, sau vrei să ne torturezi pe amîndoi întrebînd şi cel mai mic detaliu?

Bonni se eliberă cumva din încleştarea lui şi sări în picioare. îl pălmuise deja pe Eli - mîna îi pulsa de forța loviturii - cînd deveni conştientă de impulsul de a-l răni în acelaşi mod cum o rănise el pe ea.

El nu făcu nici un gest să se răzbune, s-o rețină şi nici să se ridice de pe marginea patului.

- De ce mi-ai spus asta? şopti ea, cu mîinile încleştate. De ce, EH, mi-ai spus după atîta timp?

- Cineva a aflat despre Consolată şi încearcă să folosească informația ca să mă şantajeze. N-am vrut să auzi povestea de la altcineva.

Lui Bonni i se făcu greață şi îşi acoperi o clipă gura cu mîna, înainte de a continua.

- Cine? Cine te-a şantajat?

Privirea care i-o aruncă EH era disprețuitoare.

- Nu este vorba de Durrant sau Hutcheson -mormăi, aşa că nu fii îngrijorată. Cercul tău de admiratori este întreg, Bonni.

- Pot oricînd să-l întreb pe Seth.

Atunci el se trînti în pat cu o înfățişare obosită, cu mîinile sub cap, cu ochii închişi.

- Dacă este important pentru tine, Bonni, du-te chiar acum şi întreabă-l.

în acel moment Bonni fu cuprinsă cu adevărat de o furie convulsivă. Se năpusti deasupra lui Eli ca un animal înfuriat, numai gheare şi dinţi, vrînd să-l sfîşie pentru tot acel timp în care ea oftase pentru că durerea fusese mai presus de limita suportabilului.

Eli se luptă cîteva secunde cu Bonni, apoi o subjugă prinzîndu-i talia în mîinl, aruncînd-o pe spate lîngă el. Ea încă se mai lupta lovind cît de tare putea, şi pînă la urmă Eli îi pironi picioarele sub ale lui. Pe faţa lui erau zgîrieturi lungi, adînci, iar în ochi avea lacrimi.

-îmi pare rău, Bonni. îmi pare rău.

Mîinile lui Eli îi mai ţineau încă talia şi ea se arcui pe spate într-un efort de a se elibera, rostind înjurături pe care nu-şi amintea să le fi învăţat vreodată. Şocul fu zdruncinător cînd el o sărută, şi senzaţia nu a fost deloc de furie.

Se agită, acum mult mai furioasă pe ea decît pe Eli, dar el o domină trîntindu-se peste ea, fără să renunţe la sărut.

Greutatea lui era zdrobitoare şi Bonni renunţă la încercarea de a se elibera. Eli o strîngea mai blînd de talie şi, într-un ultim efort de a-şi salva mîndria, îşi înfipse mîinile în părul lui, intenţionînd să i-l smulgă. în loc de asta, ea simţi o plăcere înspăimîntătoare atingînd firele mătăsoase, apăsîndu-l pe Eli mai adînc în sărut.

Cu un geamăt, care îi făcu limba şi întreaga ei gură să tremure, Eli îşi frecă coapsele de ea. Prin fuste şi jupoane şi prin chiloţi îi simţea trupul fierbinte, grozav şi corpul ei ţipă de dorinţa de a fi mulţumit.

Gîfîind, Eli termină sărutul iar Bonni văzu în ochii lui tulburarea alături de o pasiune aproape nestăpînită. El îşi băgă mîinile în păr, dar îl obligă să se întoarcă la ea, dorind să-l distrugă prin furia şi dragostea ei.

Ea nu gîndea - totul se redusese la primul nivel al feminităţii ei, şi acolo nu exista durere şi de aceea se lăsă condusă de furia de a fi luată şi de a lua.

O tensiune violentă a muşchilor îi spuse lui Bonni că Eli nu avea de gînd să se lase cucerit cu plăcere. Era prea obişnuit să cucerească. îşi desprinse gura de a ei şi se răsturnă pe spate, cu pieptul tresăltînd ca şi cum s-ar fi luptat să respire.

- Bonni, spuse el într-o încercare aspră de a o aduce la realitate.

îngenunchie lîngă el, descheindu-i încet nasturii de la cămaşă cu mîinile înfometate de căldura pieptului lui. Ochii lui străluciră plini de avertisment, îi încleşta talia în mîini, dar ea le descleştă uşor şi îl dezgoli mîngîindu-l.

Bonni simţi furnicături în palmă în timp ce făcea cerculeţe tulburătoare, blînde, pe pielea lui, trecînd prin părul auriu, strălucitor, care licărea.

îşi aplecă gura să ispitească un sfîrc masculin cu vîrful limbii şi Eli se încorda, gemînd. încercă vitejeşte să reziste senzaţiilor pe care Bonni i le provoca cu gura şi degetele, dar formidabila lui abţinere cedă pînă la urmă. Mîinile lui îi cuprinseră şoldurile "şi o rostogoli pe spate printr-o mişcare sălbatică.

Dacă nu ar fi fost cuprinsă de o senzaţie plăcută, Bonni s-ar fi putut înspăimînta de privirile din ochii lui. Se rostogoli peste ea ca un viking furios, îi sfîşie rochia de la piept pînă în talie făcînd la fel şi cu sutienul. Sînii ei se umflară mîndri, sfidători, în mîinile lui.

- Tu ai vrut asta, Bonni, mormăi el. Aminteşte-ţi acest lucru cînd se va termina şi te vei întoarce să mă urăşti.

Bonni auzi cuvintele lui Eli şi un anumit nivel ai conştiinţei sale le înregistra, dar era prea epuizată de dorinţa dureroasă de a fi iubită şi împlinită de acest bărbat. Eli se mişcă sinuos împletindu-se cu ea şi Bonni gemu de plăcere cînd simţi gura lui închizîndu-se în jurul sfîrcului. Instinctiv degetele i se cufundară în părul lui lucios, mîngîindu-l. El o supse înfometat apoi cu o blîndeţe chinuitoare, pînă cînd îi gustă din plin sfîrcurile, apoi se aşeză într-o parte. Răsuflarea lui era adîncă şi închise ochii.

Bonni, prinsă încă între puternicele sale coapse, se ridică timidă pînă ajunse pe jumătate ridicată, pe jumătate culcată. Un fior vizibil străbătu trupul lui Eli cînd îi desfăcu cureaua lată şi apoi nasturii pantalonilor. Suportă mîngîierile ei cît putu de mult, apoi se sculă din pat trăgînd-o pe Bonni după el.

O privi tot timpul cît îşi scoase hainele de pe el şi apoi cît o dezbrăcă şi pe ea. Stăteau faţă în faţă ca nişte războinici goi, pregătiţi să se bată.

Eli o ridică de talie aşezînd-o ferm peste miezul bărbăţiei sale. Ea îşi încrucişa braţele în jurul gîtului său şi îşi dădu capul pe spate într-o glorioasă supunere cînd el alunecă uşor în interiorul ei.

Camera era întunecată şi nu ardea nici o lampă. -Bonni se prefăcu că doarme cînd Eli părăsi patul, respirînd regulat şi ţinîndu-şi ochii strîns închişi. Genele îi erau umede, dar el nu putea şti asta.

Eli se îmbrăcă în linişte; auzi clinchetul cataramei de la curea, schimbarea din respiraţie care dădea de înţeles că-şi punea cizmele, dar cînd el apucă clanţa, Bonni renunţă să se mai prefacă.

- Unde te vei duce? Eli oftă zgomotos.

- La San Francisco, cred - răspunse el. Este un şantier naval pe care l-aş putea cumpăra.

Bonni fu foarte încîntată că el nu-i putea vedea faţa prin întuneric. Avea nevoie să-şi ascundă disperarea şi durerea şi mîndria sfărîmată. îl va iubi întotdeauna pe Eli McKutchen chiar dacă era bine sau rău. Cu toate astea, cuvintele erau neserioase şi ironice.

- Deci eşti deja obosit de turnătorie. Presupun că provocarea a luat sfîrşit acum, nu-i aşa, Eli? A venit timpul pentru o nouă jucărie.

Bombăni o înjurătură cînd părăsi uşa şi se ciocni de piciorul patului, apoi aprinse un chibrit. Faţa lui aspră fu luminată de flacăra roşie şi Eli ridică abajurul lămpii de pe noptieră şi aprinse fitilul.

Arcurile scîrţîiră cînd se aşeză pe marginea patului şi îşi trecu o mînă prin păr cu un gest tipic de frustrare. Bonni folosi acest moment scurt să-şi regăsească demnitatea.

Nu era îngrijorată că-i va vedea ochii roşii, pentru că Eli se uita consecvent în altă parte.

- Asta crezi că reprezintă turnătoria pentru mine? O jucărie?

Bonni era sfîşiată în sufletul ei, dar dădu din umeri şi vocea îi sună veselă.

- A fost un dezastru, ai redresat-o şi acum este timpul să te joci cu un şantier naval.

Ochii de culoarea aurului alunecară pe faţa ei, ameninţători şi disperaţi. Bonni ştiu atunci că Eli îi spusese adevărul despre Consolată Torrez şi despre Earline, dar era prea tîrziu pentru iertare. Prea tîrziu pentru dragoste. Paguba era probabil ireparabilă.

- Cred că ar fi mai bine dacă Rose Mărie ar sta aici, cu tine.

Bonni se aşeză pe pernă şi îşi închise ochii. Te implor, Dumnezeule - se rugă în tăcere - nu mă lăsa să plîng iar.

- Bine - spuse ea, pentru că se părea că nu are rost să-i spună lui Eli că n-ar fi lăsat-o pe Rose Mărie să plece fără să se lupte.

Simţi salteaua mişcîndu-se şi buzele lui Eli atingîndu-le pe ale ei.

- Nu vreau să dansezi la Vulturul de Bronz -respiră el lîngă gura ei - şi nu vreau ca tu să fii primarul din Northbridge.

Bonni deschise larg ochii.

- Te întorci? întrebă înainte de a putea să se abţină.

Eli clătină din cap că da.

- Şi ar fi mai bine să nu te găsesc implicată în vreo poznă cînd o voi face - spuse el.

Sîngele năvăli în obrajii lui Bonni.

- Să stau aici, Eli McKutchen, cu inima ruptă în două, tot timpul cît tu o să te implici în afacerile care cer această călătorie?

- Asta este.

- Şi îmi interzici să dansez sau să fiu primar, să scap de sub control? Doar atît?

-Da.

- Ai tupeu - izbucni Bonni. Şi asta după tot ce ai făcut.

- Ah, dar m-ai iertat. Nu-i aşa?

- N-am putut altfel - admise Bonni, şi-şi plecă ochii o clipă. Te iubesc Eli, şi asta-i realitatea.

El o sărută lung, dulce.

- Şi eu te iubesc. Dar nu vreau ca tu să lucrezi pentru Forbes şi ţin la asta.

Obrajii îi pulsau. Mîndria, descoperi ea, era un lucru greu de înghiţit.

- Deja m-am hotărît să nu mai dansez, spuse ea irascibilă. N-a trebuit să mi-o spui tu. Şi, oricum, ce înseamnă existenţa mea ca primar? Am organizat douăsprezece întîlniri la consiliul oraşului şi nimeni nu a venit măcar la una.

Eli chicoti.

- Deci nu-ţi pasă dacă demisionezi.

- N-am de gînd să-mi dau demisia! Sînt primarul acestui oraş pînă în noiembrie, şi gata!

Rînjind satisfăcut acum, Eli dădu din cap şi se ridică, dar Bonni îl prinse de mînă şi-l făcu să se aşeze iar.

- Stai.

- De ce?

Bonni se ridică iar.

- Pentru că nu pleacă nici un tren din Northbridge pînă mîine după-amiază, de-aia!

Eli trase uşor păturile, descoperind sînii lui Bonni. Ea se înfiora şi nu făcu nici o mişcare să se acopere şi cînd el îşi întinse mîna s-o mîngîie, oftă şi închise ochii. Sentimentul era încîntător.

O mîngîia tandru, dar Bonni tresări cînd mîna lui pătrunse sub pătură, şi se mişcă peste pîntecul ei în cercuri chinuitoare, de neîndurat, din ce în ce mai largi.

Cu mîna liberă, Eli o aşeză iar pe pernă.

- Tu singură ai spus că mai avem timp pînă mîine după-amiază.

- Oh, dar noi tocmai... Bonni îşi arcui spatele,pe cînd degetele lui îi mîngîiau încet abdomenul.

Ea clănțăni din dinți.

- Mă aştept ca tu să stai pe lîngă casă cît timp sînt plecat - spuse el indirect. Nu prea am încredere în acei oameni ai uniunii!

Bonni gîfîia.

- Oh, țipă. Oh, Eli, am pierdut cina şi mie mi-e foame.

Eli părea îngrijorat, dar nu foarte mult.

- Probabil vei supraviețui.

Genunchii lui Bonni se îndepărtau şi ea privi tavanul.

- Cel puțin stinge lampa! imploră ea. Eli rîse şi clătină din cap.

- De ce aş vrea să fac asta? Este atît de distractiv să mă uit la tine.

- Ție îți place la nebunie asta? -Ție nu?

-Nu.

- Eşti o mincinoasă, primar McKutchen!

Se opri s-o mai tortureze doar cît să dea la o parte cuverturile, astfel încît era complet goală în fața lui.

- O mincinoasă foarte frumoasă.

- Eli, te rog, lampa, cina mea pe cuvînt, sînt atît de înfometată!

- Şi eu la fel - spuse el, alunecînd în genunchi lîngă pat. De fapt sînt lihnit.

Bonni îi simți degetele despărțindu-i carnea fierbinte şi se înfiora de nerăbdare. Un val de căldură o străbătu cînd el îşi aplecă gura spre ea. Atingerea lui îi smulse un țipăt şi lampa lumina pe noptieră, uitată.

Capitolul 27

Zilele care au urmat după plecarea lui Eli la San Francisco au fost binecuvîntat de încărcate pentru Bonni, cu toate că nu mai avea magazinul unde să lucreze şi pentru care să fie îngrijorată. Pregătirile pentru nunta lui Genoa începuseră serios şi îşi petrecea toate dimineții adresînd invitații şi ajutînd la planul pentru petrecerea ce urma după ceremonia de căsătorie.

Căsuțele şi şcoala erau aproape gata şi Genoa considera că era binevenită o petrecere. Ea şi Seth plănuiră să combine anunțul oficial al căsătoriei lor cu un picnic grandios urmat de dans. Toată lumea din Northbridge, de la cei care păzeau oalele la turnătorie pînă la membrii consiliului oraşului era invitată, iar festivitățile aveau loc în poiana înverzită din spatele colibelor.

S-a construit un ring de dans, au fost angajați scripcari, mîncare de toate felurile a fost comandată prin magazinul lui Jack Fitzpatrick. Un aer de anticipație cuprinsese tot oraşul, şi în timp ce Bonni era cuprinsă de emoție, simțea în acelaşi timp o anumită neliniște, amintind de zilele ce au precedat inundația.

Dintre toți oamenii pe care-i cunoştea, doar Lizbeth Simmons părea că împărțea împreună cu ea tulburarea. Bonni avea destul de multă experiență ca să ştie că privirile visătoare ale dragostei profesoarei şi starea generală de apatie au o mai mare legătură cu Forbes Durrant decît cu orice alt sentiment al sorții potrivnice. Şi ea era patetică datorită faptului că-i lipsea Eli.

Stînd în şcoala nou-nouţă, cu băncile ei strălucitoare, cu tablele noi şi cărţi frumoase, Bonni privea faţa tristă a lui Lizbeth şi se hotărî să intervină. ' --Este un lucru bun că lumea nu se învîrte chiar aşa de repede cum roteşti tu acel glob, Lizbeth, astfel am fi azvîrliţi peste Marele Cer.

Lizbeth îşi ridică privirile de pe modelul floral desenat pe pămîntul din spatele băncii ei, şi zîmbi uşor, faţa ei drăguţă colorîndu-se de fîstîceală.

- îmi pare rău - ar fi trebuit să fiu afară, să ajut la decoraţiuni.

Bonni se aşeză pe un scaun în spatele clasei, lîngă soba pîntecoasă. Nu avea de gînd să arate îngrijorare.

- Am terminat totul. Felinarele chinezeşti sînt atîrnate, iar mesele pentru gustări sînt aranjate şi conform opiniei domnului Callahan artificiile vor fi chiar frumoase.

Lizbeth îşi muşcă buza.

- Ce zi a Independenţei va fi! Un picnic, dans, artificii.

Brusc, domnişoara Simmons izbucni în lacrimi.

- Şi o logodnă.

Bonni se ridică repede şi se duse să-şi îmbrăţişeze prietena.

- Oh, Lizbeth, spuse, bătînd-o uşor pe tînărul spate tremurător. Dragostea doare uneori, nu-i aşa?

Lizbeth se dădu înapoi, pufnind.

- Din toţi bărbaţii de pe pămîntul ăsta, din toţi bărbaţii decenţi şi bogaţi, a trebuit să-l aleg pe Forbes!

Faptul că dorea să-l apere pe Forbes era un sentiment ciudat.

- Forbes este decent, Lizbeth - accentua Bonni, şi, dacă priceperea de a-şi întreţine frumos o familie este ceea ce numeşti tu bogat, are şi această calitate.

Lizbeth îşi şterse lacrimile cu podul palmei. Tremura, iar de data asta cu un evident efort de a-şi controla furia.

- Este patronul unei cîrciumi, Bonni! Patronul unor curve!

- Nu sînt sigură că este ceva teribil în a avea o cîrciumă. Probabil că, în cazul în care tu ai vrea să treci peste asta, Forbes va ceda în privinţa celeilalte.

- Nu ştiu dacă pot face asta - şopti Lizbeth. Forbes este admis drept ticălos. Ce fel de soţ va fi?

Bonni îşi aminti de tandreţea pe care Forbes i-o arătase în ziua aceea la Vulturul de Bronz. îşi aminti şi de sărut, cu toate că nu a amintit nimic despre el.

- Unul foarte interesant, cred. Şi cu siguranţă unul pasional.

Obrajii lui Lizbeth se înroşiră, o dovadă bună că ştia că Forbes este pasional, probabil chiar din experienţă.

- îl iubesc atît de mult, Bonni! spuse după mult timp. Nu vreau să-mi lipsească, dar îmi lipseşte.

Bonni îşi aduse aminte de ce-i spusese Forbes în legătură cu faptul că îşi uită numele cînd o sărută pe Lizbeth şi zîmbi.

- Şi Forbes simte la fel ca şi tine? întrebă, chiar dacă ştia deja răspunsul.

- El spune că da.

Gîndindu-se la timpul pe care-l irosise din cauza mîndriei, timp care ar fi putut să-l petreacă cu Eli, Bonni se duse în faţa camerei şi învîrti globul absentă.

- Ţi-a spus Genoa vreodată despre prima ei logodnă cu Seth Callahan? Urmă o pauză lungă.

-Da.

Bonni se întoarse şi întîlni privirile prietenei sale în mod direct. .

- Este norocoasă că i s-a oferit a doua şansă pentru fericire, Lizbeth. Şi nu spun asta cu inima uşoară, dar şi eu am făcut aceeaşi greşeală, la o lecţie, profesore, şi scuteşte-te de o mare durere. Mîndria nu este decît o companie săracă în orele singuratice ale nopţii.

Lizbeth o privi pe Bonni îndeaproape.

- Vorbeşti de parcă te gîndeşti că l-ai pierdut pe Eli definitiv. Am înţeles că a plecat doar pentru afaceri. Genoa îl aşteaptă din zi în zi.

Bonni îşi muşcă buza. Eli plecase de aproape două săptămîni, ceea ce nu însemna mult timp avînd în vedere distanţa dintre Northbridge şi San Francisco. Nu trimisese nici o scrisoare, nici o telegramă, dar acest lucru nu era neobişnuit, pentru că Eli nu fusese njciodată înclinat spre aceste

manifestări generoase. în cele din urmă totul reveni la acel sentiment ciudat, neclar, pe care îl avea Bonni că ceva era foarte rău. Oftă şi întinse mîinile.

- Unde Eli este implicat - spuse gîndindu-se la perioada pe care el o petrecuse în Cuba cu Consolată Torrez - se aplică uneori vechea zicală că ochii care nu se văd se uită.

Lizbeth păli uşor datorită sensului care-l implicau cuvintele lui Bonni. Probabil avea şi ea aceleaşi îndoieli cu privire la capacitatea lui Forbes de a fi cinstit față de orice femeie, şi asta era de înțeles.

- Nici cu un minut în urmă, Bonni McKutchen - o ocărî ea cu blîndețe - mi-ai spus că regreți timpul pe care j-ai pierdut.

- îl regret. Mai mult ca oricînd, îl regret.

- Dacă ai putea întoarce.ceasul înapoi, cum ai proceda altfel?

Bonni se gîndi la acele zile şi nopți teribile care au urmat după moartea lui Kiley, la indiferența lui Eli față de ea şi la trădările şi fuga lui ca soldat în Cuba.

- M-aş lupta - spuse ea cu siguranță în glas. Aş trece cumva prin durerea mea şi prin necazul lui Eli şi l-aş obliga să-şi arate părerea de rău pe față. Iar dacă el tot insista să fugă în Cuba, l-aş fi aşteptat. Aş fi fost acolo cînd şi-ar fi revenit.

- Cerule - răsuflă Lizbeth - chiar îl iubeşti pe bărbatul acesta, nu-i aşa?

- Mai. mult decît viața mea - răspunse Bonni fără să ezite - şi cu siguranță mai mult decît mîndria mea.

Se îndreptă către uşă pentru că venise timpul să plece acasă, să stea cu Rose Mărie, să facă o baie fierbinte, să se trîntească în pat şi să doarmă. în pragul uşii se opri.

- Dacă nu vrei să-l pierzi pe Forbes - şi te asigur Lizbeth că sînt o mulțime de femei în lumea asta care ar fi mai mult decît fericite să-i aline suferințele şi să-i mîngîie fruntea - luptă-te pentru el.

Lizbeth aprinse o lampă, pentru că ultimele raze erau aproape stinse, şi în strălucirea luminii fața ei arăta plină de speranță şi hotărîre. Se îndreptă spre uşa din spate a şcolii care dădea într-o locuință mică dar confortabilă, construită pentru folosința ei şi a celor care inevitabil urmau după ea.

- Noapte bună, Bonni. Şi mulțumesc.

Bonni zîmbi şi ieşi în lumina amurgului. Genoa plecase deja, dar Seth - amabilul, tăcutul şi viteazul Seth - o aşteptă răbdător în cabrioleta lui Genoa.

Fără să aştepte ajutor, Bonni se cățără alături de el şi se aşeză oftînd. Seth nu era un bărbat care să poarte uşor o discuție şi în acea noapte Bonni era recunoscătoare pentru acest lucru. Au călătorit spre casa luminoasă a lui Genoa într-o tăcere comodă.

Enormul ceas de la intrare bătu ora opt cînd Bonni şi Seth intrară, şi Bonni oftă iar. Era întotdeauna mai tîrziu decît credea, se gîndi ea. Trecuse mult timp de cînd Katie îi servise cina lui Rose Mărie, o spălase şi o pusese în pat.

Dezamăgită, Bonni îi spuse noapte bună lui Seth şi urcă vijelios scările. O oră sau două petrecute cu fiica ei i-ar fi îmbunătățit starea de spirit.

Bdnni intră în dormitorul principal în tăcere, dorind să-şi ia o cămaşă de noapte, un capot şi papucii, apoi să se ducă în baie şi să se scufunde în apa fierbinte, relaxantă, din cadă. O lampă pîlpîia pe una din noptiere şi cuvertura de pe pat era întoarsă probabil de eficienta dacă nu uneori şi bîrfitoarea menajeră Martha. Bonni luă o cămaşă din flanelă subțire din sertarul dulapului şi deschise şifonierul să-şi scoată capotul preferat, o rochie uzată din catifea reiată de un albastru închis, asortat cu ornamente albe.

Cu aceste accesorii pe mînă, Bonni se duse în camera de lucru transformată în camera de copii, înfometată să arunce măcar o privire spre fetița ei adormită. în noaptea aceea nu vor fi şedințe de gîdilat, nici uriaşi şi nici poveşti, dar cel puțin putea s-o privească un timp pe Rose. îi putea săruta fruntea sau obrajii şi să se asigure că nu-şi aruncase plăpumioara.

Bonni intră în camera copilului şi se opri după doi paşi, cu răsuflarea oprită. Eli stătea lîngă patul lui Rose, într-un scaun din piele, cu bărbia rezemată în piept, cu picioarele lungi întinse unul peste altul. Lumina argintie a lunii se strecura în cameră, dînd părului lui de culoarea grîului un efect de nimb eteric şi complet înşelător.

Un zîmbet înflori pe buzele lui Bonni şi reuşi să respire şi să se mişte. Se apropie de patul lui Rose şi văzu că fiica ei dormea liniştită, învelită, şi se aplecă să o sărute pe frunte. Eli alese exact acel moment să se trezească şi, fiind un bărbat care profita de avantajul oportunității ori de cîte ori î se oferea, o ciupi de fund pe.Bonni.

Ea ieşi şi se îndreptă, insultată şi foarte, foarte bucuroasă că Eli era acasă.

- Ticălos! îl acuză cu o şoaptă obraznică.

Eli se ridică şi o luă în braţe. Capotul şi cămaşa de noapte pe care ea le ţinea în mînă căzură uitate pe podea. Chicotind, Eli îşi purtă soţia în dormitorul lor şi o puse jos. întorcînd-o astfel încît să stea cu faţa la pat - şi la minunata soartă care o aştepta acolo -începu să-i desfacă meticulos nasturii rochiei.

Tulburată în mod straniu, cu inima bătîndu-i gata să-i iasă din piept, Bonni îşi storcea mintea să găsească ceva de spus. Ceva inteligent şi obişnuit.

- Ai cumpărat şantierul naval? scăpă pînă la urmă. Eli terminase de descheiat rochia lui Bonni iar mîinile lui erau fierbinţi pe umerii ei cînd îi eliberă de rochie. El rîse şi rîsul lui era răguşit, cald şi foarte, foarte masculin.

- Vom discuta despre şantierul naval mai tîrziu. Chiar acum, dragostea mea, am nevoie de tine.

O întoarse pe Bonni cu faţa la el şi termină să-i scoată rochia lăsînd-o să stea în faţa lui în sutien, jupoane şi chiloţi. Ea se înroşi, simţindu-se la fel de norocoasă şi emoţionată ca în acea noapte cu mult timp în urmă, după prima lor nuntă, cînd Eli a iniţiat-o atît de blînd în misterele dulci ale propriei sale feminităţi.

Acum căldura si deaetele lui DriceDute desfăceau panglicele subţiri, roz, care susţineau sutienul lui Bonni. îi luă mîinile într-ale ei, pe jumătate ameţită de puterea oarecum înspăimîntătoare pe care el o avea asupra ei.

- De cît timp eşti acasă? Trenul a sosit de cîteva ore.

Degetele lui împiedicate de atingerea ei îşi începură iar munca blîndă şi lină.

- M-am întors de o săptămînă - spuse - cu ochii săi aurii zîmbind la gura lui Bonni, cînd îşi trecu limba peste buzele uscate. Vom vorbi şi despre asta mai tîrziu.

- O săptămînă? izbucni Bonni, dîndu-se înapoi -Eli McKutchen, n-ai fost în San Francisco pînă la urmă! Ce...

El o trase iar aproape de el, Cu mîinile pe umerii ei tremurători şi o sărută. Cîteva momente mai tîrziu, Bonni uită de toate întrebările pe care dorea să le pună, iar cînd lampa a fost stinsă şi Eli o conduse în pat întinzîndu-se lîngă ea, îşi uită numele.

Mary, Jâne, Elizabeth. Ea zîmbi cînd soţul ei gemu şi se încorda peste ea, într-o izbucnire finală de pasiune, care deja o adusese într-o stare nebunească de gemete şi ameţeală şi în final, în acea situaţie dulce după care trupul ei era înfometat. Bonni asta era. Numele ei era Bonni.

Degetele mîinii drepte se încleştară singure în capul lui Eli cînd el se scufundă în ea, în timp ce degetele de la mîna stîngă explorau depresiunea umedă dintre umerii lui.

- Te iubesc - zise ea rîzînd uşor.

Orice ar fi răspuns, Eli s-a pierdut în pernele cu care îşi acoperise faţa. Bonni chicoti, pe deplin fericită. Cînd Eli îşi înălţă capul, îi mîngîie obrazul, aspru şi puternic, cu trăsături perfecte, de o frumuseţe perfectă.

încă luptîndu-se să-şi recapete răsuflarea, îi dădu un sărut uşor.

- Femeie - spuse el -, ai cumva idee de cît de rău şi cît de des am nevoie de tine?

- Una vagă - îl necăji ea. în opt luni, douăzeci şi nouă de zile şi cincisprezece minute este foarte probabil să am tripleţi.

Zîmbetul lui era dinadins răutăcios.

- Ar fi perfect pentru mine. Hmmm, hai să dormim în felul acesta toată noaptea. îmi place să fiu în tine.

- Mulţumesc foarte mult, domnule - îi răspunse Bonni, sărutîndu-i bărbia pătrată. îmi place să te am. Dar tristul adevăr este că tu cîntăreşti cît un cal şi mă zdrobeşti.

Grijuliu, se lăsă în coate, uşurînd-o pe Bonni de greutatea lui, dar nu şi de bărbăţia sa viguroasă. Faţa lui abia vizibilă în lumina lunii deveni brusc serioasă.

- N-am fost la San Francisco, mărturisi el cu gravitate.

Bonni se agita pentru plăcerea de a-l simţi crescînd, încordîndu-se măreţ în ea.

- Deja am ghicit asta. Unde ai fost?

- în Spokane, cel puţin pentru primele zile.

- Şi undeva în Northbridge pentru săptămînă următoare, concluziona Bonni. Cum ai reuşit să te întorci în centrul lumii bîrfei fără să fii observat?

- Am luat trenul doar pînă la Corville şi am continuat drumul călare.

- Ajungînd aici sub protecţia întunericului, fără îndoială. Atît mister! Cerul să te ajute, Eli McKutchen, dacă ai stat sub acoperişul lui Earline Kalb tot acest timp.

El gemu prins între dorinţele renăscute ale trupului său şi o nevoie evidentă de a-i spune lui Bonni de ce a fost plecat pentru două săptămîni. Se mişcă lin, involuntar deasupra ei, iar ea se mişcă împreună cu el, cu scopul de a-i face situaţia şi mai grea.

- N-am... Oh, Dumnezeule, Bonni, nu face asta... Mîinile ei se mişcau în sus şi în jos pe spatele lui

gol, lat şi puternic, bucurîndu-se de triumful ei, cît mai putea.

- Continuă - îl tachina ea, cu toate că inima îi bătea mai tare şi îi era greu să respire normal.

Eli se înfiora şi săpă mai adînc într-o efectivă expansiune a măiestriei.

- Vrăjitoare mică, icni el. îţi place să mă torturezi în felul acesta?

- Sînt îndrăgostită să te torturez în felul acesta -gîfîi Bonni. Oh, în special în felul acesta.

- Am fost în magazinul tatălui tău - fiinţă fără inimă, diavol, cum aş putea să-ţi spun totul?

Bonni rîse cu poftă, gîfîind şi îşi împreună mîinile după capul lui, atrăgîndu-l într-un sărut care acoperi un geamăt lung care ar fi putut fi al ei sau poate al lui.

Mai slăbit acum, dar mai înţelept, Eli se rostogoli în partea cît mai îndepărtată a patului cînd actul se sfîrşi,şi îşi ţinu păturile strîns peste coapse chiar şi cînd s-a întins să aprindă lampa.

Bonni se gîndi că asta era nemaipomenit de caraghios şi tresaltă de un rîs ascuns.

în lumina pîlpîitoare a lămpii Eli se holbă la ea.

- Să nu îndrăzneşti să mă atingi - o avertiză el cu seriozitate - pînă nu-ţi spun ce am făcut!

Rîsul lui Bonni ieşi la iveală într-o serie de chicoteli înăbuşite.

- Da, sir! spuse ea cu pătura la gură.

Eli o privi cu nişte ochi mari, tăcuţi, apoi îi spuse cum şi-a petrecut săptămîna trecută ascunzîndu-se în dormitorul liber al tatălui ei de la magazin în timpul zilei şi urmărind delegaţia uniunii în timpul nopţii, înainte de asta, fusese în Spokane interesîndu-se de

Frăţia Muncitorilor Americani, şi aflase nişte lucruri tulburătoare despre metodele lor. Aşa cum s-a aşteptat din partea tenacităţii lor, ei nu acceptaseră înfrîngerea bucuroşi.

Bonni înţelese acum de ce fusese în continuare neliniştită de la plecarea lui Eli acum două săptămîni. Se aşeză pe pat.

- Dar muncitorii din turnătorie au votat chiar la o zi sau două după plecarea ta.

- Da. Şi aproape toţi au votat împotriva Frăţiei. Doresc o uniune, dar una aleasă de ei. Jack mi-a spus toate astea.

Bonni se întrebă cum Jack Fitzpatrick, un om pe care Eli nu-l putea suferi, în sinea lui, devenise deodată atît confident, cît şi om de încredere. Eli îi vorbise întotdeauna despre el, cu un dispreţ controlat, numindu-l „tatăl tău". Acum era Jack? Nu avea sens.

- De ce l-ai ales pe tata să te ajute şi nu pe Seth, Forbes sau chiar pe Webb?

- Seth şi Forbes au ştiut, bineînţeles, tot ce făceam.

Eli părea neplăcut de mulţumit de sine.

- Cît despre Webb, ei bine, întregul plan a fost ideea lui. Inteligent bărbat, Hutcheson! Ştiai că intenţionează să candideze pentru funcţia de primar?

- Sînt desigur foarte încîntată că ai simţit că poţi avea încredere în toţi locuitorii acestui oraş blestemat cu excepţia mea! şuieră Bonni furioasă.

Eli rîse şi se întinse să-i mîngîie obrazul lui Bonni.

- Am toată încrederea în tine - spuse el după un timp, arătînd iar serios. Dar în cazul acesta era mai sigur pentru ţine să crezi că eram în San Francisco. Frăţia te urmărea, şi această expresie visătoare, tulburată, de pe faţa ta i-a convins că pisica era plecată şi şoarecii puteau să joace.

Bonni era jignită.

- Expresia visătoare, tulburată?

Lacrimi de supărare îi umplură ochii şi îl izbi cu perna.

- Eli McKutchen, eşti o bestie! Am crezut într-adevăr că ai plecat la San Francisco şi ai devenit atît de absorbit de revigorarea unui şantier naval ruinat încît ai uitat cu totul de mine.

El se lăsă iar pe pernă într-o poziţie gata de luptă, apoi zîmbi în tavan.

- N-aş putea niciodată să te uit, Bonni. Niciodată. Dar trebuie să admit că ar fi fost bine să ştii că-mi lipseşti.

- Bastardule - spuse ea, dar cu o supărare mai mică decît cereau cuvintele. M-ai urmărit suferind de la distanță ca un personaj dihtr-o melodramă, nu-i așa?

- Da. O perioadă am venit chiar în această cameră să te privesc dormind. Nu cred că poți să-ți imaginezi ce greu a fost să nu te scol şi să fac dragoste cu tine într-un mod zgomotos, pătimaş.

Iarăşi acel zîmbet poznaş îi zvîcni în colțul gurii, cu toate că încă mai privea fix tavanul.

. - Vorbind despre asta, Bonni, cred că mai bine te-ai pregăti pentru o nouă mamă. Am auzit anumite chestii în timp ce am stat ascuns deasupra magazinului, care m-au lăsat să trag concluzia că iubitul tău tată consideră că ar fi mai bine, din punct de vedere biblic, să se căsătorească, decît să ardă în iad.

Bonni ieşi de sub plapumă şi se aşeză în genunchi pe abdomenul lui Eli înainte ca el să aibă ocazia să se apere.

- Cu cine are de gînd să se căsătorească? Mai bine mi-ai spune, Eli, chiar acum sau jur...

Eli gemu şi de data asta nu din pasiune.

- N-o să-ți placă răspunsul - spuse, înfăşcîndu-i umerii şi ridicînd-o de pe pieptul lui.

-Spune-mi.

Deodată Eli hohoti de rîs. încercă să se tîrască afară din pat astfel încît să fie în siguranță, dar Bonni îi împiedică fuga aruncîndu-se pe el, cuprinzîndu-l cu mîinile.

- Crezi că vei fi capabilă s-o numeşti pe Earline, mamă? o întrebă cu ochii dansînd.

Bonni îşi acoperi gura cu ambele mîini, holbîndu-se la Eli cu oroare , dar apoi realiză ironia situației şi scoase un chicot ascuțit. Ar fi în stare să-i spună lui Earline „mamă". S-ar putea mîndri cu asta!

Zîmbetul lui Eli se stinse.

- Bonni - spuse el serios, cuprinzînd-o în brațe şi aşezînd-o pe pieptul lui ca şi cum ar fi protejat-o de armatele invadatoare.Ascultă-mă!

Bonni îi putea simți bătăile inimii în obrazul ei pe lîngă plăcuta perniță de păr de culoarea zahărului ars de pe pieptul lui.

- Ascult.

- Frăția plănuieşte să arunce în aer turnătoria cîndva în noaptea asta sau mîine dimineață devreme. Va trebui să am grijă ca acest lucru să nu se întîmple şi vreau promisiunea ta că vei aştepta aici.

Bonni se încorda. Dacă Eli va fi în pericol, dorea să fie alături de el. Se agață de singura scuză care-i veni în minte.

- Sînt primarul acestui oraş!

Se strecură uşor de sub ea şi începu să se îmbrace.

- Am destul ajutor, Bonni. Nu am nevoie de o femeie de care să mă împiedic.

Eli o amenință cu un deget.

- Să nu greşeşti să crezi că este o amenințare deşartă, pentru că mă țin de cuvînt: dacă te văd undeva în preajma turnătoriei, în noaptea asta - tună el privind-o pe Bonni în timp ce-şi încheia nasturii de la pantaloni - vei fi primul primar din istorie care va fi bătut în public.

Bonni era prea înspăimîntată ca să se supere. Putea fi supărată mai tîrziu, cînd şi dacă Eli va supraviețui acelei nopți.

- Dar voi fi atît de îngrijorată...

Expresia de pe fața lui Eli era rece şi tare ca granitul. într-adevăr, era serios în ce spusese, şi nu se putea discuta cu el. Dacă ar fi plîns şi ar fi implorat, n-ar fi realizat nimic. Exista doar o singură cale de a trece peste decretul nerezonabil al lui Eli, şi aceea era să pretindă că este de acord cu el.

Smerită, Bonni se aşeză iar pe pat. Oftă cu docilitate şi chiar îşi închise ochii.

- Foarte bine, atunci. Te voi vedea dimineață.

Eli înjură şi apoi mîna lui se aşeză pe gura lui Bonni. Ea se holbă la el, încercînd să se elibereze, dar nu numai că o reținu, dar se asigură că va rămîne tăcută punîndu-i căluş propriul sutien. Apoi, ca să adauge o insultă jignitoare, îi împreună mîinile pe mijloc şi. o legă de tăblia patului cu ajutorul curelei lui.

Bonni se lupta neajutorată, dar căluşul o împiedică să țipe după ajutor şi cureaua, deşi nu era destul de strînsă ca s-o rănească, îi ținea mîinile legate de tăblia patului deasupra capului.

Rînjind, Eli o sărută pe frunte.

- îmi cer scuze, iubita mea, dar mă tem că acesta este singurul mod în care pot fi sigur că stai cuminte. Mă voi întoarce cît de repede pot.

Bonni se agită scoțînd un sunet implorator prin ghemotocul de muselină a sutienului, dar Eli dădu din cap cu regret, stinse lampa şi părăsi camera. .

- Somn uşor, primar McKutchen - spuse din prag, apoi uşa se închise zgomotos în urma lui şi el plecă.

Bonni se luptă în zadar să se elibereze un timp ce i se păru ore. Nu se simțise niciodată atît de furioasă, atît de neajutorată, atît de îngrijorată pentru Eli. în cele din urmă căzu într-un somn adînc, extenuat.

Explozia zgudui casa şi zornăi geamurile, şi Bonni se trezi cu un țipăt ce-i rămase în piept. Trăgea cu sălbăticie de cureaua care-i lega mîinile şi scoase un sunet înfundat de disperare de sub căluş cînd se auzi un ciocănit furios la uşa dormitorului.

BINECUVÎNTATĂ SĂ FIE PENTRU TOTDEAUNA, se gîndi Bonni, cînd cumnata sa năvăli în dormitor, purtînd un capot şi cămaşă de noapte. Părul lui Genoa era ciufulit, avea ochii umflați de somn şi arăta înspăimîntată cînd se grăbi spre pat.

- Ştiam eu că voi doi sînteți pătimaşi - se agită ea în timp ce dezlega cureaua care-i imobilizase mîinile lui Bonni - dar asta este o prostie!

Bonni îşi smulse căluşul tocmai cînd se auzi a doua explozie, sări din pat şi trase grăbită sertarul dulapului după haine.

- Ce se petrece? țipă Genoa, în timp ce se grăbea la fereastra dormitorului să privească afară. Unde este Eli şi de ce erai legată în felul acela?

Bonni nu avea timp pentru explicații. Se îmbrăcase în rochie tocmai cînd Rose Mărie ieşi din camera ei țipînd şi Katie năvălea prin uşa deschisă a dormitorului.

- Dumnezeule! Ce-i zgomotul ăsta?

- Este turnătoria! explică Bonni luîndu-şi ciorapii, apoi pantofii. Katie o luă pe Rose Mărie în brațe şi o linişti, iar Bonni îi dădu fiicei sale un sărut grăbit.

- Trebuie să stați aici în casă, toți!

- Prostii! țipă Genoa, grăbindu-se spre camera ei. Aşteaptă-mă, Bonni - strigă din hol - pentru că vin cu tine.

Bonni nu aşteptă. Alergă spre turnătorie, rugîndu-se să fi rămas ceva din ea. Mai ales proprietarul ei cu capul tare şi arogant!

OH, DUMNEZEULE - imploră ea cu seriozitate -TE ROG NU-L LĂSA SĂ MOARĂ. TE ROG, TE ROG, NU-L LĂSA PE ELI SĂ MOARĂ!

în curtea turnătoriei erau o sută de oameni -furnalul din cărămidă se prăbuşise şi temelia lui încă mai plutea pe fondul unui cer albastru - dar Bonni îşi făcu drum printre ei. Eli stătea cu Forbes şi Seth privind cum o duzină de bărbați ai uniunii erau aruncați unul cîte unul în spatele unei căruțe, cu picioarele şi mîinile bine legate.

Un moment Bonni fu atît de uşurată, încît nu putu să respire sau să se mişte. Dar stătea acolo, la marginea mulțimii, holbîndu-se la hainele zdrențuite acoperite cu funingine, la fața lui lovită şi murdară.

Forbes, la fel de murdar ca şi Eli, fu primul care o observă. Dinții lui străluciră într-un rînjet, remarcabili de albi pe fața lui înegrită de funingine şi îşi înghionti patronul arătînd spre ea, spunînd ceva ce Bonni nu putu auzi.

Eli nu zîmbi, iar ochii lui erau aprinşi de supărare. Bonni îşi aminti de amenințarea lui, şi înghiți cu greu cînd el se repezi la ea.

Dar trăia. Lacrimile curgeau pe fața lui Bonni şi rîdea de bucurie. Eli trăia! Privirile lui furioase se transformară într-un zîmbet cînd ajunse lîngă ea, şi o ridică în brațe, sărutînd-o cu obrăznicie chiar acolo, în fața la o sută de oameni care ovaționau. Cînd o lăsă iar jos îi dădu o palmă uşoară la fund, stîrnind şi mai multe urale.

Bonni era indignată iar fața îi ardea de necaz. îşi dădu un picior în spate şi-l lovi cu furie pe Eli McKutchen în fluierul piciorului. Privitorii hohoteau de rîs, iar Eli de durere.

- Mulțumesc lui Dumnezeu că nu eşti mort, Eli McKutchen - țipă Bonni - pentru că acum te pot omorî cu mîinile mele! M-ai legat ca pe o juncă gata să fie înfierată, nu-i aşa?

Era pornită pe el, iar Eli se îndepărtă de ea ridicîndu-şi mîinile şi zîmbind cu nervozitate.

- Acum, Bonni, calmează-te.

- Să mă calmez? Mă voi calma! Imediat ce-ți voi suci gîtul ticălos.

Eli hohoti de rîs şi, spre încîntarea oamenilor săi, alergă după soția sa.

Dragostea părea să fie pretutindeni.

Genoa şi Seth îşi făceau curte lîngă masa cu înghețată, Webb şi Susan a lui stăteau pe iarbă rîzînd şi se hrăneau unul pe altul din farfuriile încărcate cu pui fripți, salată de cartofi şi murături cu mărar acrite. Lizbeth stătea cu spatele la peretele vopsit în alb al noii şcoli, privind fața lui Forbes. El stătea cu mîinile proptite de perete, iar Lizbeth era prinsă cu plăcere între brațele lui.

Şi apoi mai era tatăl lui Bonni, făcîndu-se de rîs în public, urmînd-o încîntat pe Earline peste tot. îi aducea limonada, îi aducea înghețată, şi îşi pusese şi haina pe iarbă, astfel încît ea să nu-şi strice noua rochie cadrilată cînd se aşeză să admire cursele de alergări.

Cînd se revărsă amurgul, muzicienii începură să-şi " acordeze instrumentele, vorbind şi rîzînd în spatele enormului ring de dans din lemn. Bonni nu-l mai văzuse pe Eli din acea dimineață, cînd îl izgonise pe strada principală în fața a jumătate din oraş.

Sprijinindu-se cu spatele de un mesteacăn, oftă. Meritase să-l lovească în fluierul piciorului, şi faptul că-l făcuse în toate felurile, îşi repetă ea.

Instrumentele începură să cînte şi Bonni privea tristă cum bărbați şi femei se uneau în prima horă a dansului, rîsetele lor împletindu-se cu muzica. Bonni se simțea atît de singură, încît îi venea să plîngă, cu toate că ar fi fost de condamnat dacă o făcea. Vărsase şi aşa destule lacrimi din cauza lui Eli McKutchen. Pur şi simplu el nu merita asta.

Pieptul i se contractă cînd primul cîntec se termină şi muzicanții începură să cînte un vals. Oh, da, argumenta inima ei, Eli merita mult mai mult. Şi el probabil că acum o părăsise, luînd trenul de după-amiază spre o destinație necunoscută.

Cînd o mînă blîndă îi cuprinse cotul, ea tresări şi-şi ridică privirile să-l vadă pe Eli stînd alături de ea, zîmbind. Arăta tot nesuferit de chipeş, încît Bonni aproape că dori să-l lovească iar.

- Unde ai fost? şopti ea, cînd el o împinse spre ringul de dans. Luna îşi făcu sfioasă apariția pe cerul întunecat ca şi primele stele strălucitoare.

- Am dormit. Este o slujbă extenuantă căsătoria cu tine.

Bonni îl privi pe Eli cu inima în ochi.

- Te gîndeşti să-ți dai demisia?

O conduse în mijlocul ringului, şi ar fi putut fi singuri acolo, doar cu muzica şi vîntul răcoros de seară avînd în vedere atenția pe care le-o acordau celor din jur.

Ochii aurii ai lui Eli străluciră de un rîs cald în timp ce-i studia fața şi rochia nouă, verde, pe care şi-o cumpărase în după-amiaza aceea. Alesese un model agreabil, special, în scopul de a-l impresiona pe soțul ei, dacă l-ar mai fi văzut vreodată.

- Te iubesc, spuse ea încet.

Eli aprobă cuvintele înclinîndu-şi capul cu o scînteiere în priviri. O cuprinse pe Bonni în brațe cînd notele unui vals urcară spre cer.

- încă mai costă un dolar să dansezi cu un înger? Bonni îi zîmbi printr-o ceață strălucitoare de adevărată bucurie.

- Pentru tine - îi răspunse cu aroganță - costă doi dolari.

SFÎRŞIT